

Chuyện xứ Lang Biang (Tập 2: Biền cố ở trường Đămri)

Contents

Chuyện xứ Lang Biang (Tập 2: Biền cố ở trường Đămri)	1
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	7
3. Chương 02 Phần 1	12
4. Chương 02 Phần 2	17
5. Chương 03 Phần 1	23
6. Chương 03 Phần 2	27
7. Chương 04	31
8. Chương 05 Phần 1	38
9. Chương 05 Phần 2	43
10. Chương 06	49
11. Chương 07	57
12. Chương 08	64
13. Chương 09 Phần 1	72
14. Chương 09 Phần 2	77
15. Chương 10 Phần 1	83
16. Chương 10 Phần 2	89
17. Chương 11	96
18. Chương 12	104
19. Chương 13 Phần 1	112
20. Chương 13 Phần 2	118
21. Chương 14	124
22. Chương 15 Phần 1	131
23. Chương 15 Phần 2	136
24. Chương 16	140
25. Chương 17 Phần 1	148
26. Chương 17 Phần 2	153
27. Chương 18	158
28. Chương 19 Phần 1	166
29. Chương 19 Phần 2	172
30. Chương 20	178
31. Chương 21 Phần 1	185
32. Chương 21 Phần 2	189
33. Chương 22 Phần 1	193
34. Chương 22 Phần 2	197
35. Chương 23 Phần 1	201
36. Chương 23 Phần 2 (hết)	207

Chuyện xứ Lang Biang (Tập 2: Biền cố ở trường Đămri)

Giới thiệu

Chuyện xứ Lang Biang xoay quanh cuộc phiêu lưu kỳ thú của hai nhân vật chính Nguyên và Kăply d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-xu-lang-biang-tap-2-bien-co-o-truong-damri>

1. Chương 01 Phần 1

Chương 1

Báo động kẻ

Xin phần khởi thông báo với bà con là ngày hôm nay thằng Nguyên khoái chí ơi là khoái chí.

Bà con cũng biết rồi đó, so với Kăply, Nguyên là đứa xưa nay vẫn điềm đạm và trầm tĩnh hơn nhiều. Nó nói ít, thì giờ chủ yếu dành cho cái sự vô cùng quan trọng là nghỉ ngơi. Rất ra dáng ông trùm. Một đại ca. Nhưng đó là nói lúc con nhỏ Bolobala chưa toét miệng ra cười với nó và nhìn nó bằng ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ.

Bữa trước, lúc cả đám đụng đầu Baltalon, Bolobala coi Nguyên chẳng ra cái thứ cóc nhái gì hết, mặc dù không thể nói là nó không lo lắng cho số phận của Nguyên. Nhưng rõ ràng là bữa đó nó không hề bắt chuyện với Nguyên, cũng không nhìn thằng này lấy một cái dù là nhìn qua khóe mắt. Hổng biết sao lại như vậy. Nhưng cũng có thể đoán là bữa đó nó bị té lật gọng một cú quá mạng, mà nó lại là con gái nữa, cho nên chắc nó mắc cỡ.

Nói cho đúng ra thì ngay từ sáng sớm, lúc còn đang vỉnh tai nghe chim hót líu lo dọc đường Brabun và tò mò dán mắt vào các cửa hiệu quái chiêu hai bên đường, Nguyên còn chưa biết con nhỏ Bolobala đem lòng ái mộ nó.

Lúc này, nó, Păng Ting, Êmê, K'Tub và Kăply vừa đun đầu qua cổng trường đã đụng ngay thằng Steng. Steng là một thằng quái, đại khái là một cái thằng mà chẳng đứa học trò nào trong trường muốn giáp mặt. Nguyên và Kăply lại càng kỵ giờ thằng này kinh khủng.

Cả bọn mếu xệch khi đón tiếp tụi nó ngay sau cánh cổng là gương mặt đầy mụn của thằng Steng. Thằng Steng còn có một chuyện rất khó ưa là quanh năm luôn mồm trù ọi người chết sạch nhưng mặt mày lúc nào cũng tươi hơn hớn. Lúc này cũng vậy, nó toét miệng cười, trưng ra bộ mặt của người đi săn vừa tóm được con mồi:

- A, K'Brăk! Chào buổi sáng nha!

Có cả đồng người nhưng Steng chỉ chào mỗi Nguyên. Dĩ nhiên là Nguyên chẳng sung sướng gì với cái vinh dự đó.

- Mày rình tao ở đây từ hồi tờ mờ sáng hả, Steng? – Nguyên sa sầm mặt.

- Ủa, sao mày biết?

Steng ngạc nhiên hỏi lại, câu hỏi của nó còn hơn cả sự thú nhận.

- Tại sao mày cứ vo ve quanh tao mãi thế? – Nguyên nhếch môi. – Mày trơ trên thật đó, Steng. Tao nói ày biết, còn lâu tao mới ngủm. Không chừng mày chết trước tao đó nha.

- Tao biết, tao biết mà! Bỏ qua đi, K'Brăk! – Steng xua tay, rồi rút. – Vụ của mày, coi như tao thua rồi. Nói chung là mất trắng. Bây giờ tao chỉ chờ xây mộ cho những đứa còn lại thôi.

Bất chấp về diên tiết của tụi bạn, Steng tiếp tục thao thao:

- Hôm qua con nhỏ Bolobala đã lê la khắp trường kể về chiến công lẫy lừng của mày rồi. Tao đã nghe đầy cả tai, tiếc là không có thêm tám cái tai nữa để nghe cho xuể. – Steng cong ngón tay gõ cồm cộp vào trán. – Bolobala nói gì há? Ồ, nó nói là lúc đối đầu với Baltalon, dáng đứng của mày rất uy nghi, vẻ mặt cực kỳ oai phong, ánh mắt đầy khí thế, cánh tay...

- Đủ rồi, Steng! – Mặt đỏ tới mang tai, Nguyên gạt ngang. – Thiệt là nhăng nhít!

- Để Steng nói hết đi, anh K'Brăk! – K'Tub kéo tay Nguyên, chân nhảy tưng tưng. – Nghe sướng tai thiệt đó!

Không đợi K'Tub nài nỉ đến lần thứ hai, Nguyên vùng khỏi tay thằng nhóc, vọt chạy.

Kăply chạy sát bên cạnh, tùm tùm:

- Tao thấy dáng chạy của mày cũng oai phong lắm đó, Nguyên.

Chờ đón Nguyên và Kăply ở ngay cửa lớp Cao cấp 2 là thằng Y Gok.

- Chào K'Brăk! – Y Gok nhìn Nguyên chăm chú y như thể Nguyên chưa học chung với nó ngày nào. – Nghe nói mày đã làm cho Baltalon tiêu tùng rồi hả? Kan Tô và Mua bảo tụi tao thế. Nhưng nghe con nhỏ Bolobala ở lớp tụi mày thuật lại mới thiệt là khoái. Nó bảo trông mày lúc đó thật là một khối rắn chắc, Baltalon nhìn thấy phải run rẩy, mê muội cả thần trí...

Nguyên có cảm tưởng nó là một con cá bị chặn hai đầu, Steng một đầu và Y Gok một đầu, và đứa nào cũng cố tóm cho được nó.

- Mày diên sao nghe lời con nhỏ nhiều chuyện đó. – Nguyên nhún nhó nói và cố lảng sang đề tài khác. – Sao mày không vô học, chạy lên lớp tụi tao làm chi?

- Ê, tao đợi ở đây để chúc mừng mày mà. – Y Gok tròn mắt, giọng phật ý. – Một chiến công như thế đâu phải lúc nào cũng xảy ra. Lần trước, tụi mày đã thoát chết dưới lời nguyên Tan xác của Buriăk, thêm lần này nữa...

Một cái trán dô cúi xuống giữa ba đứa. Và từ giữa đôi môi đỏ choét, một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- K'Brăk, K'Brêt sao còn đứng đó? Vô lớp đi! – Cặp mắt sâu hoắm của thầy Haifai xoáy vào mặt Y Gok một cách nghiêm khắc. – Còn trò này...

Y Gok không để thầy Haifai nói hết câu. Nó lăm lét liếc những móng tay xanh xanh đỏ đỏ của thầy, lí nhí “Chào thầy ạ” rồi lật đật quay người vọt lẹ.

oOo

Thầy Haifai lừa Nguyên và Kăply vô lớp như người ta lừa heo sống chuồng. Vừa đi thầy vừa rùn người xuống thấp để hàm răng nhọn hoắt của thầy nằm ngang lỗ tai hai đứa nhóc và hạ giọng thì thầm:

- Ta đã biết về cuộc đụng độ giữa Baltalon và mấy trò. Tốt, tốt lắm. Nhưng tốt hơn nữa là đừng có nói um về chuyện đó...

Chưa bao giờ Nguyên và Kăply thấy thầy Haifai lộ vẻ thận trọng như vậy. Vợ thầy hằng ngày chỉ biết mỗi một kiểu trò chuyện là quát tháo, nay cũng hòa theo bằng cái giọng nhỏ xiu như mượn của ai:

- Im lặng... Tuyệt đối im lặng... Quên đi càng tốt...

- Đừng để bị kích động... Cũng không nên làm ai kích động... – Thầy Haifai tiếp lời vợ, mặt mày dáo dác và thầy càng nói thì Nguyên và Kăply càng không hiểu gì hết. – Tránh gây căng thẳng... Cứ coi như Baltalon chưa ngủm...

- Làm sao mà coi như Baltalon chưa ngủm hả thầy? – Kăply gãi chóp mũi, nó vọt miệng nhanh đến mức Nguyên không kịp ngăn cản. – Hắn chết ngắc rồi mà. Cả đồng lứa thấy chứ đâu chỉ hai đứa con.

- Thiết ta chưa từng thấy ai ngu như trò! – Thầy Haifai nổi quạu, từ chiếc mũi gãy của thầy phát ra những tiếng khinh khật giận dữ làm Nguyên và Kăply phải né qua một bên vì sợ những viên đạn từ hai lỗ mũi thỉnh thoảng bay ra. – Chính vì Baltalon ngủm rồi ta mới nói là “coi như chưa ngủm”. Những trò kia cũng vậy, lỡ thấy rồi thì khôn hồn câm miệng hết cả lũ.

Ba thầy trò vừa bước qua cửa lớp, Nguyên và Kăply lập tức cảm thấy choáng váng khi đập vào tai cả một làn sóng âm thanh reo hò vang dội.

- Tuyệt lắm, K’Brăk, K’Brêt! – Lung, một thằng nhãi có hai cái tai tròn như tai chuột, ngồi kế Bolobala, nhảy cẫng trên ghế như đang chuẩn bị một cú santo bốn vòng.

- Làm cho Baltalon tanh banh! Mày xứng đáng được tặng huân chương Hiệp sĩ Lang Biang lắm đó K’Brăk!

Vừa khua tay trên đầu vừa rống, cổ gân cổ để át giọng những đứa to mồm khác là thằng Hailibato, một đứa có tâm hồn ăn uống vĩ đại, khách hàng thường trực của các quầy thực phẩm trước cổng trường và là đứa học trò duy nhất của trường Đămri được mẹ Gian cho ký sổ nợ, vài ba tháng mới phải trả tiền một lần. Hailibato là một thằng nhãi tròn ửng, và nhân danh cái khối thịt đồ sộ đó lẫn cái tên đặc biệt cha mẹ đặt cho, lúc nào cũng khoe khoang là có quan hệ bà con rất gần với thầy Hailixiro mặc dù thầy Hailixiro chưa bao giờ xác nhận điều đó.

Không muốn làm gãy thêm chiếc ghế thứ ba mươi hai trong đời học sinh của mình, Hailibato cố kềm ý định phóng lên ghế như những đứa khác. Nó nhảy lạch bạch dưới nền nhà, ngoác miệng gào lên, cổ đẩy tiếng nói bay vọt qua đầu đám bạn đang đứng che trước mặt:

- Hiệp sĩ Lang Biang... Hiệp sĩ Lang Biang...

Y chang như lọt vào giữa một bầy bò điên, Kăply đưa hai tay lên bịt tai, lo lắng, bồi hồi, ruột nở từng khúc, cảm giác mình đang bước qua khỏi hoàn môn. Nó rất muốn toét miệng ra cười nhưng nhớ đến những lời căn dặn của vợ chồng thầy Haifai, nó phải cắn chặt răng để không phải bất cẩn phun ra một tràng cười không đúng lúc.

- Yên lặng! Yên lặng! Giữ trật tự đi!

Thầy Haifai quạu quọ đập đập hai tay vào nhau và hét lên một tràng, có vẻ đã bắt đầu nổi khùng.

Tiếng ồn ào lắng xuống nhưng không tắt hẳn mà chuyển thành những âm thanh rì rầm như tiếng sóng đang rút dần ra khơi. Nhưng chuyện đó không làm thầy Haifai ứa gan bằng chuyện không đứa nào chịu leo xuống khỏi ghế.

Đầu giãn giắt, đôi mắt tóa lửa quét ngang quét dọc khắp lớp, thầy chọc chọc ngón tay vào lũ học trò đang đứng đực ra trước mặt, rít lên bằng thứ giọng vì tức quá nên không ra nam cũng không ra nữ, nghe giống như cả thầy lẫn vợ thầy cùng găm gừ một lúc.

- Trò nào? Trò nào thử bạo gan đứng thêm một giây nữa trên ghế cho ta xem!

Như chợt nhận ra tai họa, cả đồng cảnh chân tụt vội xuống đất, nhưng sự phản kích vẫn còn quá lớn nên sự yên lặng mà thầy Haifai nóng nảy yêu cầu vẫn chưa chịu quay lại với lớp học. Những tiếng xì xầm chạy quanh các dãy ghế như một con vật gì đó vừa bò lòng vòng vừa thở.

Thầy Haifai nghiêng răng ken két, không buồn đập hai tay theo thói quen nữa. Trong khi Nguyên và Kăply ôm cặp về chỗ ngồi, còn cả lớp thì quay cổ dòm theo tụi nó như khán giả trên sân vận động náo nức quay dòm theo quả bóng da, thì thầy Haifai nhảy tới trước tấm bảng và động rầm rầm vô đó.

- Ta bảo phải trật tự, các trò có nghe không hả?

Lần này thì bọn học trò vội vàng sửa lại thế ngồi cho ngay ngắn và không ai bảo ai từng đứa một tự dằn miệng mình lại. Khi nhìn thấy bộ mặt quái dị của thầy Haifai bắt đầu phù ra vì tức giận thì đám nhóc biết là không nên đùa với thầy.

- Kể từ giờ phút này, không trò nào được nhắc đến cái tên Buriăk lẫn Baltalon, có nghe không hả? – Thầy Haifai khò khè quát, vẫn chưa dịu cơn giận.

- Dạ có. – Cả lớp rập ràng.

- Cả cái tên trùm Bastu cũng không được nhắc, có trò nào dám không nghe không hả?

- Dạ không.

Trong cái dàn đồng ca rất chi là ngoan ngoãn đó, xen lạc lõng tiếng của một đứa nào đó:

- Dạ có.

Trong khi đám học trò cố nín cười thì thầy Haifai bắn người lên như bị ong chích dưới mông. Mái tóc lưa thưa dựng đứng, thầy quét chiếc mũi gãy từ phải qua trái, rồi từ trái qua phải, răng nanh chìa cả ra ngoài.

- Trò nào? – Giọng thầy nghe kin kít giống như ai đang cố mở một cánh cửa sắt bị khô dầu. – Trò nào vừa nói “có” đứng lên cho ta nhìn mặt xem! À, thì ra là trò. Ta biết ngay mà!

Thầy Haifai hí hửng khi thấy thằng Tam rụt rè đứng lên, giọng đắc thắng một cách độc ác.

- Thưa thầy... – Tam lắp ba lắp bắp, không dám ngẩng mặt lên, hai tay không ngừng miết vào mép bàn như cố tẩy xóa một cách vô vọng cái câu trả lời ngốc nghếch vừa rồi.

- Tại sao hả? – Lần này tiếng nói của thầy Haifai như xì ra từ lỗ mũi, hai bàn tay thầy liên tục duỗi ra bóp vào như thể thầy đang nắm được cổ họng tên học trò bất trị. – Tại sao mà trò dám chống lại ta hả?

- Thưa thầy... con không có...

Tam run rẩy đáp, đầu nó mỗi lúc một cúi sâu xuống.

Thầy Haifai động tay vô bảng bình bình:

- Trò ngược bộ mặt bản thủ của trò lên nhìn ta đây nè.

Xoáy mắt vô bộ mặt tái nhợt đang từ từ ngược lên, thầy Haifai hét âm:

- Tại sao? Tại sao? Trò mở miệng ra đi chứ!

- Thưa thầy... tại con tưởng câu sau thầy cũng hỏi... giống như câu trước... – Tam cố thu hết can đảm, lí nhí giải thích, mặt vẫn khuất sau chiếc mặt nạ xám xanh.

Làm như không nghe thấy Tam, thầy Haifai tiếp tục tuôn ào ào:

- Bộ trò nghĩ trò là quái nhân thì không ai dám đụng đến trò hả? Bộ trò cho rằng trò có quan hệ mật thiết với trùm Bastu thì trò muốn nhắc đến hẳn lúc nào cũng được hả?

Cơn mưa quát tháo trút xối xả lên đầu lên cổ khiến Tam tối tăm mặt mũi. Sợ quýu người, nó đứng trơ ra, ánh mắt dính cứng vào bộ mặt điên cuồng của thầy Haifai như bị hút chặt vô đó. Căn cứ vào bộ dạng ngó thăm hại hết biết của Tam, tưởng như nó sắp òa ra khóc tới nơi.

Như để làm cho Tam sụm bà chè luôn cho rồi, vợ thầy Haifai cất giọng the thé, chen ngay vào lúc ông chồng đang ngưng lại để nghỉ mệt:

- Đời của trò sắp tàn rồi, Tam ơi. Cái kiểu để lòi đuôi lộ liễu như trò lần này không lừa được ngài N’Trang Long đâu. Trò mà không bị đuổi học chắc ta ăn hết toàn bộ bàn ghế trong phòng này quá hà.

- Con nữa, cô! Nếu đồ quái vật basilic đó không bị tống cổ ra khỏi trường, con sẽ ăn phụ với cô!

Thằng Amara vọt miệng nịnh nọt trắng trợn, cầm bạnh ra, mắt híp lại ngó y chang một con rắn hổ mang.

- Im đi, Amara! – Thầy Haifai nạt, vẫn giọng eo éo của bà vợ. – Ngay cả cái từ basilic cũng không ai được nhắc!

Lần đầu tiên kể từ ngày bước chân vào lớp Cao cấp 2, bọn học trò mới nghe cô Haifai quát cục cưng Amara. Sự kiện bất ngờ này khiến cả bọn cảm thấy mệnh lệnh tiếp theo của thầy Haifai cực kỳ nghiêm trọng.

- Tóm lại, – thầy Haifai lại động tay vô bảng khiến tấm bảng rên lên thê thảm, suýt chút nữa bong ra khỏi tường, và nóng nảy tiếp lời vợ – kể từ hôm nay, tất cả những gì dính dáng đến phe Hắc Ám, không trò nào được xì ra miệng. Đây là quy định của ngài hiệu trưởng, áp dụng trong toàn trường, kể cả các sinh viên lớp Hướng nghiệp. Trò nào vi phạm, bét nhất sẽ bị phạt cấm túc, cao nhất là bị đuổi học.

Thầy Haifai quét mắt về phía Bolobala, vừa nói vừa lắc lư cái đầu góm ghieéc như cổ làm ình giống ma cà rồng hơn nữa:

- Ta thành thực khuyên trò, Bolobala. Nếu không muốn là người thứ hai bị đuổi học sau trò Tam thì trò phải biết giữ mồm giữ miệng. Nếu xét cho cạn tàu ráo máng, những gì trò bỏ lộ ba la khắp trường mấy ngày nay đủ để tiễn trò vĩnh viễn về nhà được rồi.

Kăply liếc qua chỗ Bolobala, thấy con nhỏ đang vội khép chặt mắt để né tia nhìn tóe lửa của thầy Haifai, ngó rất giống cái cảnh người làng Ke hấp tấp đóng cửa để tránh ánh nắng chói chang của mặt trời giữa chiều hè oi bức.

“Râm”. Thầy Haifai quay lưng lại lớp học, nện một phát thật lực vô tấm bảng, cao giọng:

- Các trò lật tập ra. Hôm nay ta học bài Thần chú chiến đấu số 6.

Bị động một cú quá mạng, cộng với mấy cú nện không thương tiếc trước đó, tấm bảng bắt bình giẫy lên một cái và rơi “cạch” xuống nền nhà.

Nhưng chỉ bằng cái phẩy tay, thầy Haifai đã khiến tấm bảng bay ngược trở lên, còn nhanh hơn lúc nó rơi xuống, và dính “bộp” vô tường chắc nụi.

- Thưa thầy... còn con...

Thấy thầy Haifai có vẻ quên bảng mình, thằng Tam tội nghiệp rụt rè cất giọng.

- Trò hả? – Thầy Haifai vừa bôi phấn lên bảng vừa nói, không thèm quay mặt lại. – Ba ngày sau, trò ở lại trường buổi trưa để làm vệ sinh cầu tiêu. Trò nên ăn mừng đi. Đó là hình phạt nhẹ nhất mà ta có thể nghĩ ra ột đứa cà chớn như trò.

Tam rón rén ngồi xuống, trông nó mừng rỡ như thể so với cái tội lỗi vừa rồi thì cái chuyện chùi cầu tiêu là phần thưởng chứ không phải là hình phạt.

oOo

Kăply không thể nào không nhận thấy buổi học hôm nay trôi qua nặng nề hơn bất cứ một buổi học nào trước đó. Sau một hồi nghe quát thét điếc tai, bọn học trò như ngu đi, kể cả thằng Amara vốn là ngoại lệ xưa nay. Thần chú chiến đấu số 6 có cái tên rất hấp dẫn là Trói gô nhưng thiệt tình mà nói thì chẳng đứa nào thực hành được đến nơi đến chốn.

Thằng Tam sợ thầy Haifai đến nỗi khi bị kêu lên bảng, nó lính quỳnh đến mức rớt cuộc câu thần chú của nó chỉ có mỗi tác dụng là trói gô chính nó lại khiến ngay cả thầy Haifai cũng phải phì cười, mặc dù khi dòm thấy cười Tam còn ớn hơn là khi ngó thầy giận dữ. Lúc đó, nanh thầy đột ngột dài ra, đôi môi như biến mất, còn nước miếng thầy văng tùm lum trên đầu nó và dĩ nhiên là nó chẳng dám lấy tay lau.

Nguyên thì chỉ trói được một chân của Hailibato, còn Amara khá hơn một chút: nó trói được hai tay và một chân của thằng Lung nhưng ngược lại một chân của nó bị cột chặt vô chân bàn.

Vợ thầy Haifai chứng kiến tất cả những trò nhí nhố đó và nổi cáu chen vô bất cứ chỗ nào ông chồng ngừng lại để thở bằng những câu chửi loạn xạ.

Suốt buổi học, Kăply cảm thấy ngực nặng như chèn đá mặc dù nó là một trong những đứa không bị kêu lên bảng trong cái buổi sáng đen đui đó. Nó chỉ thực sự cảm thấy ruột gan đã về vị trí cũ khi tiếng chuông tan học vang lên, nhưng ngay vào lúc nó và Nguyên hí hửng ôm cặp ra cửa, cả hai bất thần bị thầy Haifai chặn lại:

- Hai trò đi theo ta!

Y như sét nổ ngang đầu, Kăply giật bắn người quay sang Nguyên, thấy thằng này cũng đang chìa bộ mặt xám ngoét vô mắt nó.

Thầy Haifai không thèm đếm xỉa đến vẻ mặt lo lắng của hai đứa học trò, cũng không thèm biết tội nó có dám không nghe lời mình hay không, phán xong một câu ngắn ngủn, liền quay ngoắt mình bỏ đi.

Sau khi ném một cái nhìn u ám vô mặt những đứa tò mò tụ tập xa xa, Nguyên và Kăply nhìn vô mắt nhau một lần nữa rồi lách thếch lê bước theo thầy Haifai.

2. Chương 01 Phần 2

Ông dẫn mình đi đâu vậy há? Kăply hoang mang nủ bụng. Hồng lẽ ông tính trừng phạt mình và Nguyên về cái tội dám choảng nhau với Baltalon? Chính Baltalon gửi pho tượng báo tử cho Nguyên, hồng lẽ ông không biết? Dù sao thì cũng mong ông không phải là người của trùm Bastu trá hình làm giáo viên trong trường và giờ đây đang muốn trả thù cho đồng bọn!

Kăply dán mắt vào lưng thầy Haifai, ruột gan quặn lại khi thấy thầy càng nhìn càng giống một phù thủy hắc ám kinh khủng. Hai cánh tay khẳng khiu với những ngón tay cũng ốm nhách, dài ngoằng, càng dài hơn bởi các móng tay lõe loét cong vút, đang đánh lúc lắc hai bên sườn ngó y chang hai cái cẳng gà treo trên móc. Đã vậy, thầy vừa đi vừa lắc hông, càng đi nhanh càng lắc dữ dội, và dù biết chuyện này chắc là do bà vợ ông eo của thầy xướng ra, Kăply vẫn thấy ghê ghê. Ông mà thiệt là tay chân của Bastu thì bữa nay hồng biết ông làm gì mình và Nguyên? Kăply khẽ rùng mình, không dám đẩy trí tưởng tượng đi xa hơn nữa để khỏi phải quay mình chạy ngược trở lại.

- Thầy dẫn tụi con lên văn phòng hiệu trưởng hả thầy?

Kăply bừng tỉnh khi nghe Nguyên cất tiếng hỏi, và ngay lập tức nó nhận ra cả ba đang đi luôn qua những căn nhà nằm cạnh chân tháp.

- Chứ chẳng lẽ mấy trò cho rằng ta dẫn mấy trò đi chùi cầu tiêu?

Thầy Haifai đáp lại bằng giọng bực dọc và cúi kính nện chân lên bậc thang đầu tiên dẫn lên đỉnh tháp.

Nguyên như bị đâm vô miệng, làm thỉnh lẻo đẻo đi theo. Từ lúc đó cho đến lúc bước vô phòng làm việc của thầy N'Trang Long, nó và Kăply bám sát sau lưng thầy Haifai như hai chiếc bóng. Chẳng đứa nào dám hé môi dù có cả đồng câu hỏi bay lượn trong đầu.

Lần thứ hai leo lên chỗ của thầy hiệu trưởng, Nguyên và Kăply vẫn rơi vào cái cảm giác đi hoài không tới y như lần đầu. Một cầu thang, một tầng lầu, một cầu thang, một tầng lầu, rồi một cầu thang, một tầng lầu... thoát đầu hai đứa còn nhắm đếm, nhưng tới một lúc toàn bộ tâm trí của tụi nó dồn hết vào ý nghĩ làm sao cho cặp giò đừng rụng ra khỏi người trước khi đến nơi.

Chiếc cầu thang che cánh cửa bí mật trước phòng thầy N'Trang Long nhấc lên đúng vào lúc Nguyên và Kăply bắt đầu chuyển qua thở bằng tai.

Thầy Haifai đứng lại trước cửa phòng, đợi Nguyên và Kăply bước lên và trong khi hai đứa đang dè dặt đưa mắt nhìn quanh, thầy đột ngột giơ tay đẩy một cái khiến cả hai té nhủi vô phòng, sém chút nữa đập đầu vô cạnh bàn thầy N'Trang Long đang ngồi.

- Tôi đã đem hai cục cứng đến cho ông đây rồi, ông N'Trang Long.

Thầy N'Trang Long ngược lên khỏi tám bản đồ trước mặt, hàng ria rậm khẽ nhúc nhích:

- Cảm ơn anh, Krazanh.

Nguyên và Kăply vừa gượng đứng thẳng lên đã vội đưa mắt nhìn nhau (ngày hôm nay tụi nó nhìn nhau không biết bao nhiêu là lần!) trước cái tên thầy hiệu trưởng vừa gọi. Một cái tên rõ ràng là lạ hoắc lạ hươ.

- Ông còn cần gì nữa không ạ? – Thầy Haifai có vẻ cảm động trước lối xưng hô của thầy N’Trang Long, eo éo hỏi.

- Khi nào cần tôi sẽ nhờ, chị Kim. – Giọng thầy hiệu trưởng càng dịu dàng, nếu không muốn nói là có pha khá nhiều trù mến.

- Quá khứ đã trôi qua rồi, ông N’Trang Long à. – Đôi môi đỏ của thầy Haifai giãn giật và giọng nữ của thầy se lại như đau thương. – Krazanh đã chết rồi. Kim cũng đã chết rồi. Bây giờ chỉ còn Haifai sống trên đời thôi.

- Chị đừng quá xúc động như vậy chứ, chị Kim. – Thầy N’Trang Long xoắn lấy lọn râu xoắn dưới cằm, tắc tặc lưỡi.

Thầy chớp chớp mắt định nói thêm gì đó nhưng thầy Haifai đã nhanh chóng lùi ra khỏi phòng, vẫn giọng nữ lên tiếng:

- Tôi đi đây. Khi nào cần gì ông cứ gọi.

Thầy N’Trang Long nhìn ra cửa phòng chỗ thầy Haifai vừa khuất bóng, nhún vai một cái rồi quay đôi mắt lục lạc sang Nguyên và Kăply:

- Tụi con ngồi xuống đi chứ.

Vừa chạm mông xuống ghế, Kăply lập tức xì ngay ra thắc mắc, vội vã y như phun một quả chanh mắc ngang cuống họng này giờ:

- Ủa, thầy Haifai tên thiệt hồng phải là Haifai hả thầy?

- Krazanh và Kim là một cặp vợ chồng phù thủy trừ danh. – Đôi mắt to cổ cộ của thầy N’Trang Long đột nhiên trở nên mơ màng. – Chỉ từ khi nhập lại làm một, họ mới có cái tên chung là Haifai.

- Họ nhập lại làm một chi vậy thầy? – Kăply láu táu phun ra câu hỏi thứ hai.

- Họ có muốn vậy đâu. Thiệt tình!

Thầy N’Trang Long thốt hai tiếng sau cùng với một giọng cảm khái thấy rõ, bàn tay to tướng của thầy ve vẩy trước mặt như muốn xua một con ruồi vô hình đang quấy rầy.

Bất gặp cử chỉ đó, Nguyên giật tay áo Kăply, ra hiệu cho nó câm miệng lại. Kăply dĩ nhiên rất muốn hỏi thêm vài câu nữa nhưng cú huých cùi chỏ tiếp theo của Nguyên không cho phép nó làm một chuyện gì khác ngoài chuyện nhắm mắt vì đau.

- Thầy cho kêu tụi con lên đây có chuyện gì vậy thầy? – Nguyên thận trọng hỏi, cố đưa đề tài ra xa câu chuyện về vợ chồng thầy Haifai.

Như choàng tỉnh, thầy N’Trang Long buột miệng “à” một tiếng và vươn thẳng người lên khiến vóc người cao lớn của thầy giống y chang một ngọn núi mới mọc.

- Thầy Haifai chắc đã căn dặn tụi con chuyện đó rồi há? – Thầy xoa xoa vầng trán thông thái và nheo mắt nhìn hai đứa nhóc.

- Chuyện Baltalon hả thầy? – Kăply vọt miệng.

- Ồ, chuyện Baltalon và tí tí những chuyện khác có liên quan đến phe Hắc Ám.

- Bộ trùm Bastu sắp sửa đổ bộ vô trường mình hả thầy? – Kăply hỏi đập một câu, giọng điệu rõ ràng là chẳng nề nang gì hết khiến thầy N’Trang Long khẽ nhăn mặt.

Thầy lặng lẽ ngắm Nguyên và Kăply một lúc rồi thành linh đứng dậy bước lại chỗ góc phòng.

- Tụi con lại đây.

Đợi Nguyên và Kăply đến gần, thầy N’Trang Long chỉ tay vô cái ống thủy tinh gắn trên vách:

- Tụi con có biết cái gì đây không?

- Cái dụng cụ đo nhiệt độ phải không thầy? – Nguyên rụt rè đáp, ngạc nhiên thấy xứ Lang Biang cũng xài ba thứ đồ này.

- Con nói gần đúng, – thầy N’Trang Long hít vô một hơi – nhưng thiệt ra là trật lất rồi, K’Brăk.

Thầy khê sờ tay lên cái ống thủy tinh:

- Đây là cái báo động kế. Nó cho biết tình trạng an ninh trong khuôn viên nhà trường. Tụi con nhìn kỹ đi, coi có thấy cái gì không?

Nguyên và Kăply lỏ mắt nhìn chòng chọc vào cái báo động kế, thấy nó giống y chang cái nhiệt kế thông thường, li ti các vạch ngang đánh số từ 0° đến 100° theo thứ tự từ thấp lên cao, chỉ khác là thay vì màu bạc của thủy ngân, bên trong chứa một thứ chất lỏng sền sệt và có màu đỏ như máu. Thứ chất lỏng đó lúc này đang sôi sùng sục ở 80°, thỉnh thoảng xẹt ra những tia lửa nhỏ, và cứ mỗi lần như vậy, cái báo động kế lại uốn éo và rung lên bần bật như một con giun bị xéo.

- Lúc bình thường, mức máu ở 0°, nghĩa là cái báo động kế hoàn toàn trong suốt, chẳng có màu gì cả. – Tiếng thầy N’Trang Long rì rầm bên tai và cả Nguyên lẫn Kăply cùng giật thót một cái khi nghe thầy xác nhận cái màu đỏ mà tụi nó đang trông thấy kia đúng là máu. – Đó là lúc sự an ninh tuyệt đối đang ngự trị trong nhà trường.

Nguyên sững sốt:

- Nếu vậy hồng lẽ hiện giờ trường mình đang mất an ninh hả thầy?

- Chính xác là mất an ninh trầm trọng.

Thầy N’Trang Long tỉnh queo đáp, mắt vẫn không ngừng ngắm nghía các tia lửa thỉnh thoảng lại xẹt tứ tung quanh cái báo động kế.

- Vậy là con nói đúng hả thầy? – Kăply ngược nhìn thầy hiệu trưởng, và trái với vẻ thản nhiên của thầy, giọng nó kích động mãnh liệt. – Hồng lẽ phe Hắc Ám sắp sửa tràn vô trường mình?

- Không phải là sắp sửa, – thầy N’Trang Long chép miệng – mà thực ra người của bọn chúng đã tiềm phục trong trường từ lâu lắm rồi.

- Ai vậy thầy? – Kăply máy móc buột ra câu hỏi.

Thầy N’Trang Long vuốt vuốt vàng trán rộng:

- Phải chi ta có thể biết hần là ai...

- Chắc là thầy Haifai quá hà. – Kăply lại nhanh nhẩu vọt miệng và khi nhớ ra thầy hiệu trưởng xưa nay vẫn một mực bênh vực thầy Haifai, nó mới biết là mình vừa nói một câu đại ngu.

Y như nó lo lắng, thầy N’Trang Long cúi nhìn Kăply như thể nhìn một con cóc, mày cau lại:

- Nếu ta nhớ không lầm thì ta đã từng nói với con về chuyện này rồi mà, K’Brêt.

- Con xin lỗi... Tại cứ mỗi lần nhìn ổng, không hiểu sao... con cứ thấy... ớn ớn.

Kăply ấp úng, và càng thanh minh nó lại càng thấy nó bá láp hết chỗ nói.

Thầy N’Trang Long khê lắc đầu, giọng không bằng lòng:

- Ta đã nói với con rồi. Con không nên đánh giá con người qua bề ngoài. Nhất là không nên căn cứ vô đó để bộp chộp kết luận ai là tay chân của trùm Bastu.

Để gỡ gạc cho bạn, Nguyên không bỏ lỡ cơ hội lấy lòng thầy hiệu trưởng:

- Thầy nói đúng. Con chưa thấy ai căm thù phe Hắc Ám bằng thầy Haifai. Lúc nào ổng cũng có vẻ như muốn nhai xương trùm Bastu.

Kăply rất muốn nổi quạu trước cái việc thẳng bạn nó hòa theo thầy N’Trang Long, nhưng rồi nó kềm lại được, chỉ để những lời phản đối bật ra trong đầu: Nếu không phải là tay chân của trùm Bastu, việc gì thầy

Haifai phải lên gân như vậy? Nếu không có ý đồ đen tối và nhằm che mắt thiên hạ, việc gì vợ chồng ông lúc nào cũng giãy dụa dằn vặt khi nhắc đến trùm Bastu?

- Thiết sự mà nói thì từ lúc ta nhậm chức hiệu trưởng trường này lần thứ hai, chưa bao giờ cái báo động kể chỉ số 0 cả. Nó luôn luôn chỉ 20°, nghĩa là có một mối nguy hiểm nào đó đang tiềm ẩn trong trường. – Thầy N’Trang Long ôn tồn nói. – Khi tụi con nhận được pho tượng báo tử của Baltalon, mức báo động tụt xuống số 10. Nhưng mấy ngày gần đây, sau khi Baltalon tiêu tùng, mức báo động đột ngột tăng vọt.

Thầy N’Trang Long hất đầu về phía cái báo động kể:

- Tụi con cũng thấy rồi đó. Tám mươi độ, nói trắng ra chúng ta đang ở trong tình trạng báo động khẩn cấp. Nếu nó chỉ tới 100°, coi như banh ta lỏng cái trường này luôn.

Nguyên thò tay dứt mạnh một sợi tóc, hoàn toàn không ý thức, và hoang mang hỏi:

- Như vậy là chuyện này có liên quan đến tụi con phải không thầy?

- Ta cho là như vậy. Mục tiêu của trùm Bastu xưa nay vẫn là các pháp sư đầu não của phe Ánh Sáng. Trước đây, bọn chúng mai phục trong trường có lẽ để theo dõi động tĩnh của lâu đài K’Rahlan, còn hiện nay mục đích của chúng chắc không ngoài việc giám sát và tìm cách hãm hại con, K’Brăk à.

- Thế sao bọn chúng chưa ra tay hả thầy? – Nguyên hít mạnh một hơi để giọng đừng run.

- Chẳng qua do bọn chúng còn ngán ta. – Bằng ngón cái và ngón trỏ, thầy N’Trang Long vừa vân vê hàng ria mép vừa nói, làm như thể phe Hắc Ám rất ngán hàng ria rậm rì của thầy. – Chúng thừa hiểu trường Đămri không phải là nơi ai muốn làm gì thì làm. Nhưng khi Baltalon bất ngờ thất bại thì chúng không nhẫn nại được nữa. – Mặt thầy N’Trang Long đột nhiên đanh lại. – Cái báo động kể bỗng nhiên run lập cập và xẹt lửa tùm lum cho thấy chúng sắp sửa làm một cái gì đó. Cái gì đó chắc chắn là rất bất lợi cho con.

Đột nhiên Nguyên cảm thấy như không thở được nữa. Không khí trong phòng bị nén chặt dưới nỗi sợ hãi khiến ngực nó bỗng nặng như đeo chì. Nó trở mặt ra nhìn thầy N’Trang Long, cổ họng thật lớn nhưng giọng lại hình như không có chút hơi nào:

- Vậy tụi con phải làm sao hở thầy?

- Ồ, thầy phải nghĩ cách cứu tụi con chứ! – Kăply khiếp sợ ré lên, giọng nó xằng đến mức không thể coi là tự nhiên. – Hồng lẽ thầy kêu tụi con lên đây chỉ với mỗi một mục đích là làm cho tụi con sợ?

Thầy N’Trang Long trả lời hai đứa nhóc bằng cách chậm rãi bước lại ngồi vào bàn. Nguyên và Kăply giương mắt ngó theo thầy một hồi rồi cũng thất thểu quay lại ngồi xuống ghế.

- Ta không có ý định làm cho các con sợ. – Thầy N’Trang Long cất giọng khoan thai, vừa gõ gõ ngón tay lên mặt bàn như để giữ nhịp cho câu nói. – Nhưng dù sao thì ta cũng không muốn các con mù tịt về những gì xảy ra chung quanh, đặc biệt là những chuyện có liên quan đến các con.

Kăply vẫn chưa yên tâm hơn chút nào sau câu nói của thầy hiệu trưởng. Nó bứt rứt thò tay lên đầu định dứt tóc nhưng lại sợ đau liền bỏ tay xuống, nhấp nhổm hỏi:

- Hết mù tịt rồi thì tụi con làm gì nữa hả thầy?

Thầy N’Trang Long lim dim mắt:

- Tụi con phải tìm cách đến ngay núi Lưng Chùng. Nói chung là càng sớm càng tốt. Khi đã ăn được quả táo vàng ở đó rồi, bọn sứ giả dưới trướng Bastu sẽ không còn quá đáng sợ với các con nữa.

- Nhưng hồng có ai biết núi Lưng Chùng ở đâu hết thầy ơi! – Kăply kêu lên lo lắng.

- Núi Lưng Chùng hả? Núi Lưng Chùng bao giờ cũng ở... lưng chùng, K’Brêt à.

Thầy N’Trang Long mỉm cười nói và đứng lên:

- Cứ như vậy nha, các con.

Biết cuộc trò chuyện đã kết thúc, mặc dù kết thúc theo cái cách tụi nó chẳng muốn chút xíu nào, Nguyên và Kăply đành phải uể oải nhắc mình lên khỏi ghế.

oOo

Trên đường đi từ văn phòng thầy hiệu trưởng trở xuống sân, những tia lửa của cái báo động kể cứ xẹt ngang xẹt dọc trong đầu Kăply. Nếu mục đích của thầy N'Trang Long bữa nay không phải là làm cho tụi nó sợ thì rõ ràng là thầy đã thất bại hoàn toàn. Từ lúc ra khỏi cửa tối giờ, Kăply luôn hồi hộp với ý nghĩ là mọi nguy cơ đang rình rập từng bước chân của nó và Nguyên; ý nghĩ đó ám ảnh nó dữ dội đến mức nó suýt té mấy lần vì bước hụt cầu thang.

- Mày có nghĩ giống như tao không, Nguyên? – Kăply lên tiếng hỏi, tin rằng vừa đi vừa trò chuyện sẽ đỡ sợ hơn.

- Nghĩ chuyện gì?

- Chuyện thầy Haifai đó...

- Ồ, tao cũng ớn ớn thiệt. Nhưng tao thấy không có lý do gì để cho rằng ổng là người của trùm Bastu.

- Tao thấy ổng có vẻ lấy lòng thầy N'Trang Long. – Kăply ướm lời. – Lúc nào ổng cũng tỏ ra căm thù trùm Bastu một cách quá mức cần thiết. Rồi ngó cái cách vợ chồng ổng đối xử với thằng Tam coi. Chỉ những người ở phe bên kia mới có tính khí kỳ quặc như vậy thôi.

- Cho dù tất cả những gì mày nói đều đúng tuốt thì cũng không thể kết luận ổng là người của phe Hắc Ám. Nguyên vừa đáp vừa nhón nhác quay đầu nhìn quanh như sợ có ai nghe lỏm cuộc trò chuyện của tụi nó.

Về cảnh giác của Nguyên cho Kăply biết là không nên bép xép một lời nào nữa về đề tài cấm kỵ này nếu không muốn kéo tai họa tới gần.

Từ lúc đó cho đến khi xuống tới sân, cả hai nín khe, lằm lũi và thận trọng đặt chân lên từng bậc thang, bụng tiết hùi hùi là đã không theo học môn độn thổ để có thể chuồn lẹ cho rồi.

Nguyên và Kăply phóng ra khỏi những căn nhà lợp lá to bản nằm quanh chân tháp với bộ dạng của người bị ma đuổi. Như hai mũi tên, cả hai gần như bay ngang sân trường vắng hoe.

Trong khi tụi nó định nhìn đám bạn đã ra về hết và đang ngán ngẩm nghĩ đến chuyện chỉ có hai đứa lếch thếch dọc đường Brabun với nhau thì một bóng người quen quen đập vô mắt tụi nó.

Đứng tựa lưng vô cánh cổng phía tây, kế phòng học có lắp cửa kính tím, là một khối tròn tròn khoác áo chùng, cặp sách trễ xuống trên tay, vẻ như đang chờ đợi ai.

- Bolobala! – Chạy gần đến nơi, Kăply kêu lên, ngạc nhiên và mừng rỡ, trong đầu lập tức cháy lên những lời ca tụng phải nói là ngọt ngào hết biết mà con nhỏ này từng dùng không hề dè sẻn để nói về bạn mình.

Bolobala quay lại, toét miệng ra cười, khuôn mặt bầu bĩnh của nó trông rất giống một con mèo vừa vớ được miếng cá rán:

- Chào K'Brăk. Chào K'Brêt.

Dĩ nhiên nếu Kăply không quên những gì Bolobala đã nói về Nguyên thì Nguyên lại càng không thể quên. Nó toét miệng đáp lễ:

- Chào Bolobala. Sao bạn chưa về?

- Tôi đợi hai bạn. – Đôi mày rậm của Bolobala nhướn lên. – Thầy Haifai không làm gì hai bạn chứ hả?

- Ồ, không, không. ổng chỉ dắt bọn mình lên gặp thầy hiệu trưởng thôi.

Bolobala há hốc miệng:

- Hồng lẽ ổng xúi thầy hiệu trưởng đuổi học hai bạn?

- Làm gì có chuyện đó. – Kăply láu táu. – Thầy N'Trang Long chỉ muốn cho tụi này xem...

Nếu lúc đó Nguyên không kịp ho lên một tiếng to như sấm thì chắc nụi là Kăply đã phun ra câu chuyện về cái báo động kể lẫn ti tỉ những bí mật khác rồi.

- Xem cái gì hở K'Brê? – Bolobala nhìn chòng chọc vào mặt Kăply khi thấy thẳng này đột nhiên ngưng ngang.
 - Cũng chẳng có gì quan trọng đâu, Bolobala. – Nguyên tắc tắc lưỡi, cố nói thật chậm để nghĩ cách gạt cô bạn lắm miệng. – Đại khái là thầy cho tụi này xem ba cái tài liệu tham khảo vớ vẩn dành ôn Thần chú chiến đấu. Thầy có vẻ than phiền về chuyện học hành của tụi này.
 - Trời đất! – Bolobala kêu lên, giọng oan ức như chính nó bị thầy hiệu trưởng quở trách. – Bạn chỉ đánh một đòn đã làm cho Baltalon tiêu tùng mà ổng chưa vừa lòng sao?
 - Khẽ nào, Bolobala! – Nguyên đưa một ngón tay lên miệng, mắt lăm lét ngo quanh. – Bộ bạn quên những gì thầy Haifai căn dặn...
 - ổng dặn kệ ổng chứ. – Bolobala cong môi lên như cổ giống một con mèo hờn dỗi. – Chiến công của bạn là vinh dự của toàn trường. Tôi hoàn toàn đồng ý với Hailibato mặc dù nó là đứa tham ăn như heo. Bạn xứng đáng nhận huân chương Hiệp sĩ Lang Biang lắm đó, K'Brăk!
 - Thiệt tình!
- Nguyên buông thông một tiếng mà chính nó cũng không rõ là ngán ngẩm hay khoái chí rồi quay mình lò dò đi ra cổng.
- Ba đứa vừa đi vừa trò chuyện, dĩ nhiên là cố tránh tối đa mấy cái từ cấm kỵ mà thầy Haifai đã liệt kê, và phải nói là mặc dù làm ra vẻ không để tâm, nhưng mỗi lần bắt gặp ánh mắt cảm phục hay nghe những lời khen ngất trời của Bolobala, Nguyên không thể không nhận thấy người nó lâng lâng như say rượu.
- Cái cảm giác chhuizen choáng đó chỉ mất đi khi cả ba vừa trờ ngang quán của mụ Gian, một đồng đầu cổ ở trông thành linh thờ ra kêu ồm ồm và vượt lên trên cái nền âm thanh ồn ào bát nháo tạo ra bởi K'Tub, Păng Ting, Mua, Kan Tô, Tam, tiếng của Êmê vang lên lồng lộng đến mức dù điếc đặc Nguyên cũng không thể nào không nghe thấy:
- Làm gì mà anh đi sát rạt nhỏ Bolobala vậy, anh K'Brăk?

3. Chương 02 Phần 1

Chương 2

Một lũ say sưa

Nguyên không muốn tiết lộ tình trạng nguy hiểm của mình cho Bolobala biết, nhưng với đám Êmê, K'Tub, Păng Ting thì nó phun ra hết trơn ngay từ khi Êmê hỏi câu đầu tiên.

Lúc chỉ còn bốn đứa với nhau sau khi Tam, Kan Tô, Mua và Bolobala lần lượt chia tay ở những khúc quanh, chiếc mũi hếch của Êmê nóng nảy quét qua quét lại giữa Nguyên và Kăply trông đe dọa y như một khẩu súng đã lên đạn:

- Bây giờ hai anh nói thiệt đi, khi nãy thầy Haifai dẫn hai anh đi đâu vậy?
- ổng dẫn tụi anh lên văn phòng hiệu trưởng...

Nguyên mới nói nửa chừng, Kăply bỗng bắt thần reo lên:

- A, mấy người có biết vợ chồng thầy Haifai tên thiệt là gì không?
 - Là gì, anh K'Brê? – K'Tub mắt sáng trưng, mặt mày háo hức như sắp được xực một thứ kẹo ngon.
- Kăply nheo mắt:

- Ông tên là Krazanh, còn bà vợ ông tên Kim. Chính tai anh nghe thầy hiệu trưởng gọi vợ chồng ông bằng những cái tên này.

- Vụ này lạ à nha! – K'Tub xuýt xoa. – Xưa nay em cứ tưởng hai người chỉ xài chung mỗi cái tên Haifai thôi chứ.

Êmê có vẻ không xếp chuyện vợ chồng thầy Haifai mỗi người có một cái tên vào loại đề tài đáng quan tâm. Nó thò tay nắm tay Nguyên, sốt ruột:

- Thầy Haifai dẫn tụi anh đi gặp thầy hiệu trưởng chi vậy?

Nguyên quay đầu nhìn quanh một vòng trước khi thấp giọng:

- Thầy hiệu trưởng chỉ cho tụi anh xem cái báo động kếp.

- Báo động kếp? – Êmê nhú mày. – Là cái gì vậy?

Nguyên liếm đôi môi đột nhiên khô rang:

- Đại khái là một dụng cụ cho biết tình hình an ninh trong nhà trường...

Trước vẻ mặt hồi hộp của tụi bạn, Nguyên lo lắng thuật lại câu chuyện xảy ra trong phòng thầy hiệu trưởng, dĩ nhiên là bằng một thứ giọng nhỏ xíu như radio sắp hết pin.

Giống y như một thứ đèn chiếu nhiều màu, câu chuyện của Nguyên thoát đầu phết lên mặt Êmê, K'Tub, Păng Ting màu xanh lè, chốc sau chuyển qua xám xịt và cuối cùng khi Nguyên dứt câu, ba bộ mặt đã thành trắng bệch như vừa nhúng trong thùng bột.

Êmê nắm tay Nguyên chặt hơn nữa, và cất giọng run run:

- Kinh khủng quá! Hay là anh và anh K'Brê từ ngày mai trở đi đừng đến lớp nữa.

- Ồ, tụi anh ở nhà quách. – K'Tub mau mắn phụ họa. – Như thằng Suku đó. Có sao đâu.

Nguyên lắc đầu:

- Nếu cần thiết phải ở nhà, thầy N'Trang Long đã dẫn tụi anh rồi. Nhưng tụi anh không nghe ông nói gì về chuyện đó hết. Ông chỉ giục tụi anh đến núi Lưng Chùng thôi.

Chiếc mặt nạ màu trắng trên mặt K'Tub rơi mất khi nghe nhắc đến tên ngọn núi, thay vào đó là màu đỏ của một thứ củ cải để quá lâu ngoài nắng. Phải nói là nó nhột nhạt kinh khủng khi nhớ đến lời tuyên bố bạt mạng của mình, lời tuyên bố mà ngay lúc vừa thốt ra nó đã biết chắc là lời hứa lèo khi chính nó cũng không biết núi Lưng Chùng ở đâu và làm cách sao mà dẫn xác đến đó.

Êmê thở dài, giọng xa xăm, bất lực:

- Núi Lưng Chùng...

- Thầy N'Trang Long nói nếu tụi anh mà nuốt được quả táo vàng ở núi Lưng Chùng vô bụng rồi thì chẳng sợ cóc gì mấy tên sứ giả của... của... phe bên kia hết. – Kăply hùng hổ làm một tràng nhưng đến phút chót, khi chuẩn bị phun ra những từ mà cả thầy Haifai lẫn thầy N'Trang Long đều cấm học trò nhắc tới, nó bỗng chột dạ nói trở đi.

Chỉ có con nhỏ Păng Ting là tỉnh queo:

- Bà em bảo một quả táo vàng ở núi Lưng Chùng có thể giúp một phù thủy bình thường có năng lượng pháp thuật xấp xỉ với các sứ giả của trùm Bastu. Riêng khả năng tiếp nhận pháp thuật ở trình độ cao thì tăng gấp mười lần.

“Phục hồi trí nhớ nữa!”. K'Tub nghĩ trong bụng, cổ hết sức để đừng thốt ra thành tiếng. Nó cảm thấy sượng sùng nếu mở miệng nhắc tới chuyện đó trong lúc này.

- Păng Ting ơi. – Êmê kêu lên bằng giọng thảm thiết. – Nhưng vấn đề là núi Lưng Chùng nằm ở đâu trên thế giới bao la này.

Păng Ting xoáy mắt vào Kăply:

- Thầy hiệu trưởng kêu tụi anh tới đó, hổng lẽ ổng không nói cho tụi anh biết núi Lưng Chùng nằm ở đâu?
- Có chứ. – Kăply trả lời mà mặt xệ xuống. – Ổng bảo núi Lưng Chùng nằm ở lưng chùng.
- Nghĩa là sao? – Păng Ting và Êmê cùng ngơ ngác buột miệng.
- Có nghĩa là hòn núi này không nằm trên mặt đất.

Kăply giải thích với một cái nhăn mặt như muốn bảo rằng thiệt sự thì nó cũng cóc hiểu thầy N'Trang Long muốn gì ở tụi nó khi chỉ dẫn lấp la lấp lửng như vậy.

- Để trưa về em hỏi ba em. – K'Tub chen ngang bằng giọng điệu quả quyết đến mức có thể tin là nó đang tìm cách lập công. – Em nghĩ ba em thế nào cũng biết.

K'Tub có vẻ rất tin tưởng vào ba nó hoặc ít ra thì nó cũng cố tỏ ra như vậy. Và tụi bạn không có cách nào khác hơn là đành phải coi niềm tin mong manh của K'Tub như một thứ mồi lửa để nhen lên chút hy vọng ấm áp trong lòng, mặc dù trong thâm tâm đứa nào cũng dăm cá mưôi ăn một rằng nếu pháp sư K'Tul mà biết được núi Lưng Chùng ở đâu thì tụi nó sẵn sàng đi đầu xuống đất nguyên cả đám.

oOo

Bữa trưa hôm nay có vẻ thịnh soạn hơn thường ngày, chưa ngồi vào bàn Kăply đã khoái chí nhận ra ngay điều đó. Bên cạnh những món ăn quen thuộc như món thịt khoanh sinh vật nguyên thủy, món xà lách trộn và các món canh đựng trong những cái đĩa bạc lớn có chân hoặc trong những cái tô làm bằng chất liệu giống như đá mã não chạm trổ cầu kỳ là hai cái khay to dùng chất ngon ngon một thứ ngó từa tựa như mì sợi.

Nhưng sự hớn hở của Kăply lập tức tắt ngóm khi nó vừa đặt mông xuống ghế đã giật bắn người khi cả đám mì sợi đột ngột vươn lên khỏi chiếc khay và uốn éo như một bầy rắn con.

- Úy! Cái gì vậy?

Kăply ngã người ra sau, ré lên hoảng hốt. Cùng lúc, tiếng thằng Nguyên thét be be bên cạnh khiến cả bàn ăn bỗng chốc náo loạn như thể có một xác chết dưới gầm bàn.

- Cá pha lê đó.

Kăply hơi tỉnh hồn một chút khi nghe tiếng thằng Đam Pao vừa cười khúc khích vừa thì thầm sau lưng.

- Trời đất, cá pha lê mà anh không biết hả? – K'Tub trợn mắt lên nhìn Kăply nhưng ngay lập tức nó thu lại vẻ sững sốt, lẩm bẩm. – Ờ, mà quên nữa.

K'Tub chọc chọc cái nĩa vào bọn cá pha lê đang ngoe nguẩy, giảng giải:

- Cá này đắt tiền lắm đó. Bỏ cực kỳ. Tại tụi nó khỏe phi thường. Anh nhìn kỹ đi, tụi nó được nấu chín rồi, nói chung là ngủm bầy đời rồi mà vẫn nhúc nhích y như lúc còn sống. Khiếp chưa?
- Ờ... ờ...

Kăply ấp úng đáp trong khi cố giữ cái đầu cách bọn cá pha lê càng xa càng tốt.

Ở bên cạnh, Nguyên loay hoay gỡ một con cá pha lê đang hăm hở quấn chặt cổ tay nó, mặt nhăn nhó vẻ ghê tởm.

- Ăn đi, tụi con! – Bà Êmô vui vẻ cất tiếng từ đầu bàn bên kia, cạnh chỗ ngồi của pháp sư K'Tul. – Hôm nay ta muốn tụi con ăn ngon một tí, coi như mừng K'Brăk thoát nạn. – Ánh mắt ấm áp của bà lướt qua mặt Kăply, Êmê và K'Tub như một làn gió mùa hè. – Cả các con nữa. Các con cũng không đứa nào gặp chuyện gì. Thiệt là đáng mừng.

Bài diễn văn của bà Êmô ngắn ngủn, nếu như có thể gọi đó là một bài diễn văn, nhưng rất chân thành và cảm động. Nói xong, bà vội vã gơ chiếc nĩa lên ngang mặt như chuẩn bị xúc thức ăn nhưng thực ra là để che đôi mắt đang ngân ngấn nước.

- Vậy thì ăn nha!

K'Tub cố đánh tan cái không khí ủy mị chạy quanh bàn ăn bằng cách vừa nói vừa sục cái nĩa vào đám cá pha lê lúc nhúc trước mặt, dích nguyên một nùi ngo ngoe tọng vào miệng, nhai chóp chép trông ngon lành hết sức.

Ông K'Tul này giờ vẫn rúc sau tờ Lang Biang hằng ngày, e hèm một tiếng, buông tờ báo xuống và cầm lên chiếc thìa cán dài quen thuộc.

Ông hươ hươ chiếc thìa vào khoảng không, không phải để lấy trốn đáp xuống tô canh mà để phụ họa cho lời nhận xét về tờ báo ông vừa đọc:

- Lại thiệt đó nha! Một sự kiện chấn động như vụ Baltalon mà hồng có lấy một dòng tin nhỏ trên báo. Hồng biết mấy cha trong ban biên tập làm ăn cái kiểu gì!

Ông cúi kính chúc cái thìa đánh tòm vô tô canh làm bắn tung lên một mớ nước, giọng bực dọc:

- Ngày mai dứt khoát phải đặt mua thêm tờ Tin nhanh N, S & D, di Êmô à.

- Nghe nói tờ đó khoái đưa ba cái tin giật gân để bán báo, có gì hay ho đâu, anh K'Tul. – Bà Êmô liếc bộ mặt cau có của ông K'Tul, cố giữ giọng thiệt dễ nghe.

- Nhưng ít ra mình cũng thu lượm được ít nhiều thông tin đằng sau những cái loa ba hoa kia. – Bộ ria con kiến của ông K'Tul cựa quậy một cách nóng nảy. – Còn hơn là đối diện với bức tường câm nín của tờ Lang Biang hằng ngày.

Nguyên quay sang Êmê, ngạc nhiên hỏi:

- N, S & D là tên tắt của địa phương nào vậy?

Êmê chưa kịp đáp, thằng K'Tub đã ngứa ngáy vọt miệng, vẫn đang nhồm nhoàm một đồng cá pha lê:

- N, S & D là Nóng, Sốt và Dẻo đó anh K'Brăk.

Bà Êmô có vẻ muốn chấm dứt đề tài báo chí bằng cách đưa tay chỉ mấy cái chai lùn lùn dán nhãn hiệu Saydimi để cạnh mấy đĩa thức ăn:

- Bữa nay coi như phá lệ một bữa. Ta nghĩ các con có thể uống một chút bia.

K'Tub rình rập mấy chai Saydimi từ nãy giờ, không đợi bà Êmô nói câu thứ hai, vồ ngay lấy chai bia gần nhất, vung tay một cái, hét “bay lên” làm cái nắp chai bắn tuốt lên cành cây trên đầu, mắc kẹt luôn trên đó không chịu rơi xuống, rồi không thèm đợi Đam Pao và Choleng đem ly ra, nó dốc ngược chai bia vô miệng, nốc ừng ực trước cái lắc đầu âu yếm của bà Êmô.

Kăply tò mò nhìn K'Tub khi thằng này nhấc cổ chai ra khỏi miệng:

- Ngon không, K'Tub?

K'Tub liếm mép, vẻ thỏa mãn hiện rõ trên mặt:

- Tuyệt cú mèo. Bia Saydimi mà nhậu với cá pha lê thì không chê vô đâu được, anh K'Brêt à.

Như để chứng minh, K'Tub kéo vào người một chai bia khác, bật nắp đánh “bụp” y như mở nắp sâm banh rồi nhét vô tay Kăply:

- Anh làm một chai đi. Em nhớ hồi trước anh và anh K'Brăk hay uống trộm thứ này lắm mà.

Từ khi ngồi vào bàn đến giờ, Kăply không hề đụng vào món cá pha lê, chỉ chăm chăm xực thịt khoanh và xà lách trộn, nhưng nó vẫn muốn thử qua một chút bia xứ Lang Biang cho biết.

Kăply thận trọng rót cái thứ nước đục ngầu trong chai ra chiếc ly thằng Đam Pao vừa đặt xuống trước mặt rồi cũng với một sự thận trọng như thế, nó dè dặt nâng ly lên và rón rén nhúng môi vào thứ chất lỏng khả nghi đó.

Bia Saydimi có vị ngọt ngọt, chua chua y như nước trái cây lên men, nói chung cũng dễ uống. Lúc đầu Kăply còn từ tốn nhấp từng ngụm một, nhưng sau khi thử được một phần ba ly, và đặc biệt là khi thấy

Nguyên và Êmê đang cụng ly từng bình bên cạnh, nó bắt chước thằng K'Tub bưng ly lên nốc một hơi hết sạch.

Bọn trẻ vừa ăn vừa uống, cười cười nói nói, âm thanh mỗi lúc một lớn, bầu không khí chẳng mấy chốc bị nung nóng lên như trong lò rèn.

Thằng K'Tub quát đến chai bia thứ ba, người đã phùng phùng và bắt đầu nhớ đến nhiệm vụ quan trọng của mình.

- Ba ơi, – nó cất giọng chưa hẳn đã lè nhè nhưng hoàn toàn không còn giống cái giọng của nó thường ngày – ba có biết núi Lưng Chùng nằm ở đâu không ba?

- Núi Lưng Chùng hả? – Pháp sư K'Tul trợn mắt, suýt chút nữa đã mắc nghẹn nếu ông không kịp ho một cái và phun tung tóe nguyên một bầy cá pha lê chen chúc trong cổ. – Con hỏi núi Lưng Chùng chi vậy? Hồng lẽ con định đi đến đó?

- Đến đó thì sao hả ba? – K'Tub hỏi lại bằng giọng quàu quạu, rõ ràng là nó không khoái thái độ của ba nó chút nào.

Như tránh ánh mắt của thằng con, ông K'Tul nhìn vu vơ đi đâu đó phía trên đầu, tay vè vè ria mép:

- Ba nghĩ tốt nhất là con nên từ bỏ ý định ngông cuồng đó đi, K'Tub à.

- Sao lại ngông cuồng? – K'Tub ré lên, mặt đỏ gay, không rõ do men rượu, do tức giận hay là do cả hai. – Bộ ba không muốn phục hồi trí nhớ cho anh K'Brăk và anh K'Brêt sao?

- Tất nhiên là ta muốn rồi, con trai à. – Ông K'Tul cố bắt giọng mình dịu xuống, ông khẽ liếc K'Tub một cái rồi lại vội vã nhìn đi chỗ khác. – Nhưng núi Lưng Chùng không phải là nơi muốn là có thể đến được.

- Con sẽ tìm ra cách. – K'Tub bóp chặt chai Saydimi trong tay, có cảm tưởng nó chỉ quạu thêm một chút là chai bia vỡ nát. – Chỉ cần ba nói cho con biết núi Lưng Chùng ở đâu.

- Ôi, phải chi ta có thể biết hòn núi đó ở đâu. – Ông K'Tul thở dài, dáng người cao lỏng khỏng của ông như xẹp xuống. – Thiệt tình thì xưa nay ta cũng chỉ nghe nói đến nó thôi.

Ông K'Tul chép miệng và câu nói tiếp theo của ông rất giống như thay cho lời kết thúc:

- Mà ta e rằng khắp xứ Lang Biang này chẳng có người nào biết núi Lưng Chùng ở đâu.

Lúc bình thường có lẽ thằng K'Tub sẽ cố bình tâm để ngẫm nghĩ về điều ba nó nói. Nhưng sau khi nốc đến ba chai Saydimi, nó chỉ có thể làm được mỗi một chuyện là gân cổ tru tréo:

- Vô lý! Thiệt là vô lý hết sức!

- Ba con nói đúng đó, K'Tub à. – Bà Êmô can thiệp bằng giọng ôn tồn. – Theo truyền thuyết, núi Lưng Chùng là ngọn núi không tùy ý muốn cho nên ta nghĩ rằng nó không tọa lạc ở một địa điểm cố định. Đâu phải tự nhiên mà xưa nay chỉ có mỗi một Đại tiên ông Mackeno là đến được nơi đó.

- Rồi dì coi. Dù thế nào thì tụi con cũng sẽ đến được nơi đó. – K'Tub tức tối nói. – Đối với anh K'Brăk và anh K'Brêt bây giờ không chỉ là chuyện phục hồi trí nhớ. Nếu không hái được mấy quả táo vàng...

K'Tub đang phun ào ào bỗng thấy hai chân đau nhói. Nó giật mình ngó xuống, thấy Nguyên một bên Kăply một bên hai đứa đồng loạt đưa chân ra đập lên chân nó.

Nó liếc mắt qua trái qua phải, tỉnh rượu ngay lập tức khi bắt gặp cái nháy mắt kín đáo của Nguyên và Kăply. Mặc dù không hiểu tại sao hai đứa này không muốn mình nói huych toẹt mọi thứ trước mặt ông K'Tul và bà Êmô, K'Tub vẫn lật đật tọng thêm một nùi cá pha lê vô hòng để tự bịt miệng mình lại.

oOo

Buổi chiều, Păng Ting mò đến phòng Nguyên và Kăply đã thấy K'Tub và Êmê ngồi tùm tùm ở trống.

Nguyên ngồi tựa lưng vô thành giường, có vẻ đang phân trần đang dở một chuyện gì đó.

- Nếu ba em và dì Êmô biết thì càng tốt chứ sao, anh K'Brăk. – K'Tub vừa nói vừa cầm tay Nguyên lay lay như bắt thằng này phải trả lời ngay thắc mắc của nó.

- Không nên, K'Tub à. – Nguyên từ tốn giải thích. – Thiệt sự mà nói, ba em và dì Êmô không phải là đối thủ của các sứ giả dưới trướng Bastu. Em cũng thấy rõ cách đây mấy ngày cả hai đã bị Baltalon làm cho hết nhúc nhích một cách dễ dàng như thế nào rồi. Chưa kể lần này sự việc xảy ra trong khuôn viên nhà trường, ba em và dì Êmô có muốn can thiệp cũng chẳng làm gì được. Nói tóm lại, họ biết chỉ tổ thêm lo lắng...

K'Tub dán mắt vô mặt Nguyên, miệng há hốc như nuốt từng lời, cảm thấy chuyện Nguyên và Kăply gần không ình xì tùm lum ra trong bữa ăn là chuyện quá hiển nhiên. Cả K'Tub lẫn Êmô hoàn toàn không hay biết chút gì về những hành tung khả nghi của pháp sư K'Tul và bà Êmô nên dĩ nhiên cũng không hiểu được lý do thật sự đằng sau cú đập của Nguyên và Kăply tại bàn ăn. Trong khi đó, mặc dù tin rằng pháp sư K'Tul là người đã lừa Baltalon vào tròng, Nguyên và Kăply vẫn không thể bắt mình làm như không nhớ tới những gì tụi nó đã nghe thấy trong nhà kho bữa trước, vì vậy cho đến chừng nào chưa khám phá được nhiệm vụ bí mật của pháp sư K'Tul, tụi nó luôn cảm thấy mối nghi ngờ đè nặng trong lòng và ông K'Tul trong mắt tụi nó giống y chang một dấu hỏi bị chẳng.

Sự xuất hiện của Păng Ting lập tức khiến câu chuyện kết thúc nhanh hơn, nhất là khi vừa đun đầu qua khỏi cửa, Păng Ting đã bỏ bô:

- Em đã hỏi bà em rồi, anh K'Brăk. Và bà em cũng nói giống như thầy N'Trang Long. Rằng núi Lưng Chừng xưa nay vẫn nằm ở lưng chừng. Chán thiệt tình!

Đôi mắt Êmô chợt lóe lên:

- Tại sao mình không đi hỏi Đại tiên ông Mackeno há? Ngài đã một lần đến đó rồi, chắc chắn là ngài sẽ...

- Chẳng chắc chắn chút nào hết, chị Êmô à. – K'Tub phản ứng ngay, cứ như thể Êmô vừa cù vào nách nó. – Chỉ chắc chắn mỗi một điều là Đại tiên ông Mackeno không trẻ hơn thầy N'Trang Long và Phù thủy thượng đẳng Păng Sur chút xíu nào. Mà mấy người già nói chuyện như thế nào thì chị cũng biết rồi đó. Hừm, lúc nào cũng ra vẻ ta đây bí mật đùm dề, úp úp mở mở. Nghe mà sôi máu!

K'Tub cáu tiết làm một lèo, nó nói năng như thể Păng Ting là một thứ bàn ghế vô tri gì đó, đại khái là không biết nhột khi nghe người khác nói động đến bà mình.

Êmô nhìn K'Tub qua khóe mắt:

- Nói như em là chúng ta đành bó tay à?

K'Tub trả lời bà chị bằng cách thò tay vào túi rút ra một cái ống màu sắc lòe loẹt. Bọn nhóc nhận ngay ra đó là cái ống Siêu cảm ứng, một trong những sản phẩm đặc ý của Suku.

- Ủ, phải rồi đó! – Kăply reo lên khoái chí. – Em gọi Suku tới đi.

Êmô chép miệng:

- Nhớ đừng gọi lộn con khỉ Chacha đó nha...

Êmô trêu chưa dứt câu, K'Tub đã chõ miệng vào cái ống hét tên thằng bạn nó ầm ỉ.

4. Chương 02 Phần 2

Một tiếng “bụp” vang lên làm khói xịt tứ tung và trước những cặp mắt hồi hộp của bọn trẻ, thằng Suku hiện ra, miệng cười toe toét.

Nhưng nó chưa kịp lên tiếng chào, đã lập tức ngã oách một cái, đầu động xuống nền nhà một cú quá mạnh. Cả bọn hoảng hồn xô lại, thấy một bàn chân Suku còn kẹt trong cái ống Siêu cảm ứng lúc này đã tuột khỏi tay K'Tub.

Suốt cả chục phút, Suku nằm ngửa mặt lên trần nhà, chân giãy đành đạch trong khi tụi bạn xúm lại giữ chặt cái ống cho nó cố rút chân ra.

- Thiệt tình! – K'Tub cần nhàn khi Suku cuối cùng đã giải phóng được cái chân và đang ngồi bệt dưới sàn cúi đầu bóp lấy bóp để chỗ đau. – Mà giờ cái trò khỉ gì thế Suku?

- Trục trặc kỹ thuật chút thôi! – Suku vẫn tiếp tục xoa nắn mấy ngón chân dưới lớp da giày, nhăn nhó đáp – Đây là lần đầu tiên tao chui qua cái ống này mà.

- Sao lại là lần đầu tiên? – Kăply ngạc nhiên. – Bộ khi chế ra cái ống này em không thử qua sao, Suku?

- Có chứ, anh K'Brêt. Nhưng lúc thử thì ngon lành, đến lúc làm thiệt hồng hỉu sao lại vướng víu tùm lum.

Suku vừa đáp vừa lồm cồm bò dậy. Nó đảo mắt một vòng, mặt ngẩn ra:

- Ủa, bữa nay có chuyện gì mà...

Kăply cắt ngang sự ngạc nhiên của thằng oắt bằng câu hỏi huych toẹt:

- Em có biết núi Lưng Chùng ở đâu không?

- Núi Lưng Chùng á? – Đôi mắt Suku mở to như hai giọt nước nhìn qua kính lúp. – Em đâu có biết. Bộ thấy N'Trang Long kêu hai anh tới đó hả?

- Ừ. – K'Tub nóng nảy chen lời. – Chuyện nghiêm trọng lắm rồi, Suku. Mà phải nghĩ cách giúp anh K'Brăk và anh K'Brêt mới được.

Không đợi Suku vặn hỏi, thấy lông mày thằng này vừa nhướn lên, K'Tub đã nhanh nhẩu thuật lại câu chuyện về cái báo động kế, giọng căng thẳng như thể chính nó chứ không phải Nguyên đang bị tay chân của trùm Bastu rình rập.

- Vậy thì phải đi ngay! – Suku nói giọng lo âu. Nó quay nhìn Nguyên và hỏi đúng cái câu hỏi sáng Păng Ting vừa hỏi Kăply. – Thầy N'Trang Long kêu tụi anh tới đó, hồng lể ống không nói cho tụi anh biết núi Lưng Chùng nằm ở đâu?

- Ống chỉ nói núi Lưng Chùng nằm lơ lửng giữa trời thôi. – K'Tub lại láu táu giành đáp. – Bà của Păng Ting cũng nói y chang như vậy. Mà nếu mày hỏi ông mày, chắc ông mày cũng hồng chịu nói rõ ràng hơn, phải không Suku?

Suku như không nghe thấy K'Tub. Nó nhìn lên trần nhà, làm như bản đồ chỉ dẫn nằm đâu trên đó, miệng lẩm bẩm:

- Lơ lửng... Lơ lửng...

Như thường lệ, khi thằng Suku bắt đầu có vẻ tưng tưng, tụi bạn nó đều tự giác giữ yên lặng và hau háu nhìn nó như thể chờ xem một cái đầu thứ hai sắp mọc ra.

Trong bọn, chỉ có K'Tub là sốt ruột. Thấy Suku trầm ngâm lâu lắc, nó không dám lên tiếng nhưng cố ý thúc mạnh vào thành giường làm phát ra những tiếng động lịch kịch.

Như bị đánh thức, ánh mắt của Suku văng ra khỏi trần nhà, rút thẳng xuống mặt Nguyên và cháy bùng lên:

- Em nghĩ ra cách rồi, anh K'Brăk. Chúng ta phải kiếm vài cây chổi bay.

- Chổi bay? – Nguyên ngẩn ngơ.

- Ừ, phải có chổi bay mới được. Nếu núi Lưng Chùng nằm lơ lửng giữa trời, mình cỡi chổi bay lòng vòng thế nào cũng gặp.

- Nhưng anh đâu có biết cỡi chổi. – Nguyên lo lắng nói.

- Em cũng đâu có biết. – Suku cười khì khì. – Thăng K'Tub cũng không biết luôn. Tại nó mới học lớp Sơ cấp hai. Nhưng ở đây Păng Ting và Êmê lái chổi rất xịn. Môn bay đã được dạy rất kỹ ở lớp Trung cấp một rồi mà.

Kăply xì ra thắc mắc cổ nén nãy giờ:

- Nhưng ở ngoài đường anh có thấy ai đi lại bằng chổi đâu.

Suku vén mấy lọn tóc sắp chọc vào mắt, khịt khịt mũi:

- Ô, tại dân ở đây không thích xài chổi bay. Họ khoái độn thổ hơn. Khi cần, họ độn thổ, vừa nhanh vừa kín đáo. Lại an toàn nữa. Cách đây mấy năm, hồi loại chổi Wind 95 mới ra, còn bán giá khuyến mãi, thiên hạ cỡi chổi bay rợp trời, không ngày nào là không xảy ra tai nạn. Sau khi một trăm lẻ tám người bị chột mắt, gãy mũi, què tay vẹo chân và bốn mươi sáu người chết ngắc vì bị cán chổi lụi vô mặt hoặc bị rớt thê thảm từ trên mây xuống đất, người ta đâm ngần, chẳng dám xài chổi bay nữa.

- Hơn nữa, giá một cây chổi bay đắt lắm, anh K'Brê à. – Êmê lắc lắc mái tóc vàng, bổ sung.

- Ô, càng ngày càng đắt. – Suku thở đánh thượt, mặt xệ xuống như một tay lái buôn đang lúc làm ăn thua lỗ. – Hồi chổi bay được sản xuất đại trà, giá còn rẻ. Hồi đó một cây Wind 95 giá khoảng 15.000 năpken. Còn bây giờ, sức tiêu thụ giảm, giá tự nhiên cao vọt. Cây Wind XP mới ra, giá gần 100.000 năpken. Cây Wind 2000 cũng đã 80.000 năpken. Ngay cả loại chổi Wind 286 cũ xì, sút cán gãy gọng, chỉ thích hợp để quét *** chuột, bữa trước em đọc trên mục rao vặt của tờ Lang Biang hằng ngày, thấy lão K'Pui khủng điên nào đó cũng hét giá tới 30.000 năpken. Thiệt hết biết!

- Mày làm ơn phát biểu cho phần khởi chút đi, Suku! – K'Tub hừ giọng, đã bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn trước bảng giá Suku liệt kê. – Nói như mày hổng lẽ cái chuyện chổi bay chỉ là chuyện nói cho vui!

- Yên chí đi! – Suku vui vẻ đong đưa đôi mắt sáng. – Lát nữa, tao và mày sẽ đi thuê. Cửa tiệm BAY LÊN NÀO của mụ Kibo không loại chổi nào là không có. Giá của mụ không thể nói là rẻ, nhưng dù sao cũng không vượt quá khả năng của tụi mình.

- Khả năng của mày thì đúng hơn. – K'Tub nhăn mũi. – Tao đâu có đồng xu teng nào.

Suku đáp trả câu nói của K'Tub bằng một cái nhún vai rồi vội vàng nắm tay thăng này kéo ra cửa:

- Đi!

Kăply nghệt mặt nhìn theo Suku và K'Tub. Khi hai đứa vừa khuất sau cửa phòng, như người ngủ mê vừa bừng tỉnh, nó đột ngột hét ầm, vừa hét vừa quỳnh quýu co cẳng chạy theo, nhanh đến mức cái chộp của Nguyên chỉ chạm phốt vào chéo áo nó:

- Anh đi nữa!

oOo

Kibo là một mụ phù thủy dơ dáy kinh khủng. Mặt mụ giống hệt quả dưa khô, ngó nhăn nheo tàn héo hết biết, răng vàng khè như hồng bao giờ biết đến bàn chải. Chiếc áo trắng trên người mụ y như thể nhặt từ hồ rác lên, vừa ngả màu đất vừa lộn cợn những vệt đen đen từ tựa c-út-t giần hay c-út-t chuột.

Khi Suku, K'Tub và Kăply ló đầu vào cửa tiệm BAY LÊN NÀO, mụ Kibo đang đứng quay lưng ra ngoài, bặm môi quơ chiếc chổi khắc rành rành nhãn hiệu Wind 286 quét bụi trên mấy chiếc kệ chất ngổn ngang đủ loại chổi bay.

Nghe tiếng động, mụ giật đánh thót một cái và quay phắt lại.

- À, các con trai đi đâu đấy? – Mụ cười niềm nở hiện ra trên mặt mụ cùng lúc với câu hỏi. – Chắc là muốn thuê vài cây chổi để đi du lịch dã ngoại phải không?

- Vâng ạ. – Suku lễ phép. – Tụi con muốn thuê loại chổi nào bay cao nhất và xa nhất ấy.

Mụ Kibo vung cây chổi te tua trên tay lên trước mặt làm bọn trẻ ho sặc sụa vì bụi xộc vào mũi:

- Đây, cây này! Giá 1.000 năpken một ngày. Quá rẻ, phải không tụi con?

Thấy bọn trẻ nhăm nhắt vẻ nghi ngờ, mẹ lại rung rung cán chổi:

- Ngó vậy chứ xịn lắm đó. Đã được thử thách qua 10.000 giờ bay, vẫn còn cực tốt!

Mẹ quay ngược cây chổi, chìa cán vào tay Suku:

- Con không tin thì cứ bay thử vài vòng là biết. Ta quảng cáo như vậy là vẫn còn quá khiêm tốn đó.

Bây giờ Suku mới nhớ ra không đứa nào trong ba đứa tụi nó biết lái chổi.

- Bà cứ bay thử cho tụi con xem là được rồi. – Suku nói, cố làm ra vẻ thản nhiên.

Mẹ Kibo nhún vai một cái rồi quay người đi thẳng lại chỗ cửa sau, bụng gọn lỏn:

- Theo ta.

Mẹ Kibo dẫn bọn trẻ chui qua hai lớp cửa trước khi lọt ra một khoảng sân lát đá rộng mênh mông ở đằng sau nhà, có vẻ là nơi để khách hàng thử chổi.

Không thèm ngó ngang gì đến bọn trẻ, mẹ kẹp cây Wind 286 vào giữa hai chân, hùng dũng quát:

- Lên mau!

Cây chổi mang mẹ Kibo vọt lên như pháo thăng thiên và bọn Kăply nghe rõ cái giọng đặc ý của mẹ vọng xuống từ trên cao:

- Thấy chưa! Ta đã nói...

Mẹ Kibo chắc còn huênh hoang thêm một chập nếu câu nói của mẹ không bị tiếng “xì... xì...” phát ra từ đuôi chổi nhấn chìm.

Cây Wind 286 không ngớt phun ra thứ âm thanh của lốp xe bị thủng vừa quay vòng vòng như máy bay bị hỏng động cơ.

Trong khi mẹ Kibo có vẻ như đang vật lộn bằng cả tay lẫn chân với cây chổi giữa lưng chừng trời thì Kăply, Suku và K'Tub ngóc cổ ngó lên, mặt mày tái ngắt, mắt mở trừng trừng như chờ xem chừng nào thì mẹ văng ra khỏi cây chổi và té động đầu xuống đất.

Nhưng mẹ Kibo đã chứng tỏ mình là tay cỡi chổi kỳ tài. Sau một hồi loay hoay, cuối cùng mẹ cũng không chế được cây chổi và từ từ diu nó đáp xuống.

- Mẹ này chắc vừa để ra đã là tay bủn xỉn. – K'Tub thì thảo vào tai Suku và Kăply. – Loại chổi vút đi này mà cũng đem cho thuê.

- Mẹ chỉ khôn vặt! – Suku lầm bầm. – Cho thuê ba thứ rác rưởi này, khách hàng té gãy cổ là mẹ đi tù.

Vừa đặt chân xuống đất, mẹ Kibo quay sang bọn trẻ, thở hổn hển, gượng cười:

- Thiệt ra thì cây chổi này hơi tã một chút. Ta chỉ lấy các con 500 năpken một ngày thôi. Giảm giá 50% lận đó.

Suku lắc đầu, giọng dứt khoát:

- Không, tụi con không lấy cây này. Bà còn cây nào tốt hơn không?

Mẹ Kibo quơ tay một cái vào khoảng không. Trong tích tắc, cây Wind 286 trong tay mẹ biến mất, thay vào đó là một cây chổi khác, dài hơn với những túm lông sắc sảo – là cây chổi mà bọn Kăply đã thấy trên kệ khi này.

- Cây này vậy. Wind 95. Hai ngàn năpken một ngày.

Suku nhún vai:

- Bà có loại Wind XP không?

- Tụi bay xài sang quá há. – Mẹ Kibo nheo nheo mắt, không buồn gọi bọn trẻ bằng cái từ các con triu mến nữa. – Wind XP giá tới 3.500 năpken một ngày lận đó, tụi bay thuê nổi không?

Suku vỗ tay lên túi quần:

- Tụi con có tiền đủ thuê hai cây mà.

- Tụi bay còn phải đặt cọc nữa. – Mụ Kibo nhếch mép, bộ mặt của mụ lúc này trông khó ưa kinh khủng. – Lấy cây Wind 286 chỉ phải đặt cọc 15.000 năpken. Nhưng muốn thuê cây Wind XP phải đặt cọc tới 50.000 năpken. Thuê hai cây vị chi là 100.000 năpken. Tụi bay có đủ tiền không?

Một trăm ngàn năpken là 100 vohen, ngang giá một cây Wind XP mới kít và gần bằng gia tài của một phù thủy hạng xoàng. Trước số tiền khổng lồ đó, Suku, K'Tub và Kăply không thể không đưa mắt ngó nhau.

Về bối rối của bọn trẻ không qua được mắt mụ Kibo. Mụ nhìn ba đứa nhóc như nhìn ba món đồ thiêu, bộ răng vàng khè nhe ra:

- Thế nào? Không kham nổi phải không?

- Dạ, tụi con không đủ tiền. – Suku lí nhí, mặt bắt đầu chuyển màu cà chua chín.

- Ta biết ngay mà! – Mụ Kibo hừ mũi, giọng trở nên chanh chua khủng khiếp. – Vừa nhìn thấy mặt tụi bay, ta đã nghi rồi. Hừm, cây 286 quèn cũng không thuê nổi mà bày đặt đòi loại XP. Ta thiệt mất thì giờ với tụi lôm côm này quá!

Nói xong, mụ Kibo phẩy tay một cái như xua một lũ nhặng, rồi te te bỏ vô nhà.

Mặt mày tiu nghỉu, Suku, K'Tub và Kăply leo đèo lê gót đi theo, cảm thấy quang đường từ cửa sau ra tới cửa trước sao mà dài thê thảm.

- Con mụ đó đúng là chỉ giỏi làm tàng! – Suku càu nhàu khi đã đi khỏi cửa tiệm BAY LÊN NÀO một quãng.

Thái độ phách lối của mụ Kibo làm K'Tub lộn tiết nãy giờ nhưng nó cố nén. Nghe Suku cất tiếng, cơn giận của nó lập tức bùng lên.

- Đồ keo kiệt! Đồ trùn sò!

K'Tub chửi toáng, mặt đỏ gay. Như chưa đã, nó quay sang túm cổ áo Suku, gí mặt vào sát mặt thẳng này, phun ào ào:

- Cũng tại mày mà ra hết! Ai kêu mày dẫn tụi tao đến chỗ mụ phù thủy thối này hả?

- O... ơ... – Suku lấp bắp, nó chỉ tay vào mặt K'Tub – Mày... mày... mới nốc bia hả?

- Tao nốc bia hay không đâu có liên quan gì đến cái câu tao đang hỏi mày! – K'Tub gầm gừ.

Suku lại hỏi, không để ý đến vẻ đặng đặng sát khí của bạn:

- Mày uống bia gì vậy?

- Bia gì kệ tao! – K'Tub cười khẩy, tay vẫn túm chặt cổ áo Suku.

- Hồi trưa tụi anh uống bia Saydimi. – Kăply mỉm cười nói.

- Saydimi thì không ăn thua! – Suku gạt tay K'Tub ra, nó nói mà mắt sáng trưng. – Em nghĩ ra cách rồi, anh K'Brêt. Bây giờ chúng ta đi uống bia Concop.

- Đi uống bia? – Kăply thô lỗ mắt, rõ ràng nó nghĩ thẳng Suku đang bắt đầu khủng hoảng khủng hoảng sau khi bị mụ Kibo làm cho bẽ mặt.

- Ủ, đi uống bia! – Suku vuốt vuốt cổ áo, hào hứng lặp lại. – Bia Concop đang khuyến mãi. Giải đặc biệt là một cây Wind XP. Đợt này hãng Concop tung ra năm cây tất cả. Tụi mình chỉ cần vớ được hai cây là có quyền chẳng thèm nhìn mặt mụ Kibo khó ưa kia nữa.

oOo

Mười phút sau, bọn trẻ đã ngồi chễm chệ trong tiệm CÁI CỐC VÀNG của vợ chồng lão Bebet nằm ngay ngã tư chỗ đường Chifichoreo cắt ngang đại lộ Brabun, với một két bia Concop để dưới chân và hơn một chục chai khác sắp hàng chỉnh tề trước mặt, ngay ngắn như đang chuẩn bị duyệt binh.

Kăply ngó sang K'Tub và Suku, và bắt chước hai đứa này, nó khoái chí xài thần chú Bay lên để nắp chai Concop bật lên lớp bọt.

Ba đứa khui một lúc chín chai, và cái việc đầu tiên của tụi nó là lật đặt mở lớp keo dán bên dưới nắp chai, hăm hở chúi mắt dòm.

Cái việc thứ hai là cả ba cái miệng cùng thi nhau thở dài. K'Tub mặt quạu đeo, cất tiếng rửa lăm bằm:

- Chẳng ra cái ôn gì hết! Toàn là “Nắp không trúng thưởng, xin mời quý khách thử thời vận lần sau”! Rõ là lừa bịp!

Tám nắp chai trật lất, chỉ có cái nắp cuối cùng của Suku may mắn trúng được lô an ủi: một miếng giấy dùng để lau chổi.

Suku vung tay ném cái nắp chai bắn “bộp” vào vách, bĩu môi “xì” một tiếng:

- Ai thèm lấy ba thứ vứt đi này!

Nó cẩu kính dốc bia vô cái cốc bự chẳng làm cái cốc sủi bọt xèo xèo, nước tràn cả ra ngoài bàn rồi nâng lên:

- Thôi, cụng một cái xả xui đi!

K'Tub và Kăply lập tức làm theo. Kăply ửn cái cốc trên tay vào hai cái cốc kia kêu đánh “cốp” một cái, tìm cách xoa dịu:

- Bình tĩnh đi! Biết đâu cây Wind XP đang nằm ở mấy chai bia trong két.

Bia Concop có màu đỏ nhạt, như nước dâu pha loãng, uống vô miệng có vị giống như bia Saydimi nhưng đậm đà hơn. Kăply nốc một hơi hết nửa cốc, liếm mép gật gù:

- Cũng ngon quá chứ hả?

- Ủ! – K'Tub hòa theo. – Chỉ hơi đắng đắng một chút.

- Đắng mới ngon! – Kăply nói bằng giọng hứng thú, và một khi đã ra vẻ ta đây là bợm nhậu chính hiệu nó không thể cưỡng lại được ý định nâng cốc bia uống dở lên, làm một hơi cạn queo trước ánh mắt thán phục của hai đứa bạn.

Suku trở mắt dòm Kăply, trầm trồ:

- Khá quá, anh K'Brêt!

Kăply đáp lại lời khen của Suku bằng cách khoái trá cầm lên chai Concop thứ hai, neho mắt hỏi:

- Nữa chứ hả?

- Nữa chứ!

K'Tub hào hứng nói và hăm hở nhấc chai bia trước mặt lên. Trong vòng hơn chục phút, chín chai Concop trên bàn chỉ còn lại chín cái vỏ rỗng. Lúc đầu ba ông nhóc uống vì bức dọc, vì để xả xui, sau đó vì vui vẻ và cuối cùng là vì ngằm thi nhau xem ai uống khỏe hơn ai và trong những cuộc thi thổ được sự tiếp sức của hơi men thể này tất nhiên quyết không đứa nào chịu thua đứa nào.

Thêm ba chai nữa, chiếc chổi XP vẫn chẳng thấy đâu, ngược lại mặt mũi bọn trẻ đã đỏ gay như ba con gà chọi.

K'Tub cúi người xuống, thò tay kéo thùng bia lại gần, giọng bắt đầu nhừa nhựa:

- Nữa... chứ... hả?

- Nữa... chứ!

Kăply cũng nhừa nhựa đáp, lưỡi quẩy lại.

Suku mắt nhắm mắt mở, chìa tay ngay thùng bia, lẽ nhè quát:

- Bay lên!

Ngay tức khắc, người nó là bay lên khỏi ghế, cứ thế bốc dần lên cao và nếu không có cái trần nhà cản lại, chẳng biết nó còn bay tới tận đâu, trong khi đó cái thùng bia vẫn nằm i xì chỗ cũ.

- Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi mà, Suku. – K'Tub ngược cặp mắt đỏ kè nhìn thẳng Suku đang dính toong teng chỗ ô cửa thông gió, lắc đầu nói. – Là mày đừng có bao giờ giở ba thứ bùa phép lôm côm của mày ra...

- Kéo tao xuống lẹ đi! – Suku nhăn nhó giục, người nó nhấp nhô và cọ sần sật vào trần nhà như một quả bóng bay. – Lải nhải hoài!

- Được thôi! – K'Tub loạng quạng đứng dậy, hươ tay lên đầu. – Lộn mèo một cái coi nào!

Như một vận động viên nhảy cầu chính hiệu, Suku đột ngột lộn bồng một cách ngoạn mục và xoay đủ bốn vòng trước khi đập một cú muồn dập mỗ vào cạnh bàn khiến cả đồng vở chai nẩy tung tung như muồn nhào lặn xuống đất.

5. Chương 03 Phần 1

Chương 3

Alibaba

Hôm đó, Suku, K'Tub và Kăply bị bà Êmô giữa te tua khi cuối buổi chiều, sau một thời gian dài ngóng đến gãy cổ, Êmê sốt ruột đi lòng vòng quanh tòa lâu đài và bất ngờ phát hiện ra tụi nó đang nằm ngáy khò khò ở phía sau cổng rào, mặt mũi phờ phạc, áo quần xốc xếch và mồm đứa nào đứa nấy hơi men nồng nặc y chang ba vò rượu mở nắp.

- Thiệt hư đồn quá sức! – Bà Êmô lắc lắc đầu, chiếc mũi hếch của bà khịt khịt như đánh hơi. – Tụi con uống bao nhiêu bia mà người ngờn mềm oặt thế hả?

- Dạ, có một hai chai thôi, dì. – K'Tub hấp háy đôi mắt mở hoài không lên.

- Hừm, một hai chai mà biến thành những miếng giẻ rách như thế này! – Bà Êmô thở đánh thượt một cái, lại lắc lắc đầu, giọng áy náy. – Biết vậy hồi trưa ta không cho tụi con uống. Mới nhúng môi vào bia có một tý, lại lên đi uống tiếp rồi. Đúng là một lũ bợm!

Đối diện với bà Êmô, bọn Kăply trưng ra bộ mặt ủ rũ trông rất chi là hối lỗi về cái tội say sưa của mình nhưng khi bà vừa đi khuất, tụi nó hăm hở phun ra toàn bộ sự thật với Êmê.

- Chị biết không, chị Êmê. – K'Tub nghiêng răng trèo trẹo – Cái mụ Kibo thiệt y chang một con quạ già. Mặt mày mụ dơ dáy như cục *** chuột mà mụ làm tàng kinh khủng...

- Thôi, được rồi! – Êmê nóng nảy cắt ngang. – Tóm lại là em có thuê được cây chổi nào không?

- Nếu được thì tụi em đã chẳng bết nhè như thế này! – K'Tub quạu quọ đáp.

- Lại nói linh tinh rồi! – Êmê bĩu môi. – Hai chuyện đó đâu có ăn nhập gì với nhau.

- Có đấy, Êmê. – Kăply háng giọng, có vẻ đã bắt đầu đuổi được hơi men ra khỏi người. – Tụi anh kéo vô tiệm CÁI CỐC VÀNG uống bia chỉ để hy vọng vớ được vài cây Wind XP thôi.

- Hăng bia Concop đang khuyến mãi chổi bay mà, chị Êmê. – Suku vội vàng giải thích rõ hơn – Nhưng anh K'Brêt, thằng K'Tub và em uống hơn một thùng Concop, rốt cuộc chỉ vớ được mấy miếng giẻ lau chổi thôi hà.

- Đúng là làm chuyện mò kim đáy bể! Thiệt tình! – Êmê lúc lắc mái tóc vàng và nhìn bọn Suku bằng ánh mắt thương hại như nhìn một lũ đồ hơi.

- Nhưng em kịp nghĩ lại rồi. – Làm như không trông thấy vẻ mặt của Êmê, Suku hằng hái trình bày kế hoạch. – Chúng ta tất cả là sáu người, có kiếm được hai cây Wind XP cũng đâu có ngồi đủ. Sáng mai em sẽ tới chỗ lão Alibaba...

- Hay lắm, Suku. Tự nhiên tao quên mất lão này. – K'Tub vỗ tay bôm bốp, mặt rạng rỡ như thể núi Lưng Chừng mọc ngay trong nhà lão Alibaba. – Thảm bay của lão chất cả chục người cũng còn rộng rãi chán.

oOo

K'Tub hào hứng là thế nhưng sáng hôm sau, nó không dám bỏ học ngang, đành phải ầm ỨC theo chân Êmê và Păng Ting đến trường. Rốt cuộc chỉ có Nguyên và Kăply cùng đi với Suku đến nhà lão Alibaba; phải nói là hai đứa vô cùng sung sướng khi nhớ ra ngày hôm đó không đụng nhằm giờ Thần chú chiến đấu của thầy Haifai.

Hóa ra tìm nhà lão Alibaba cũng khó ngang ngửa với tìm đường đến núi Lưng Chừng. Lão dời nhà xoành xoạch. Cứ mỗi lần mò tới một địa chỉ mới, bọn trẻ lại thất vọng nghe hàng xóm bảo lão vừa dọn đi.

- Cái lão này mắc chứng gì vậy hả? – Suku lăm bằm khi bước ra khỏi ngôi nhà thứ tư. – Làm gì mà lão cứ chạy nhằng lên thế không biết.

- Hay là chúng ta về quách! – Kăply xịu mặt, giọng rất giống van xin – Cặp giò anh muốn rụng rồi, Suku.

- Cố thêm lần nữa đi, anh K'Brê. – Suku nói như dỗ dành, chuyện đó thiệt ngược đời khi nó nhỏ hơn Kăply tới ba tuổi. – Chỉ có tám thảm bay của lão, may ra chúng ta mới đến được núi Lưng Chừng.

Suku nói xong, vội vượt lên trước, cốt để tránh xa những lời than vãn rất dễ làm xiêu lòng của Kăply. Lần này, bọn trẻ đi xuyên qua không biết bao nhiêu là ngõ ngách và xét theo cái bát quái trận đồ quanh co khúc khuỷu mà tụi nó đang sa vào, có thể tin rằng lão Alibaba đang nợ ngập đầu và cái lối liên tục di chuyển chỗ ở của lão rõ ràng có một cái vẻ không thể nhầm lẫn được của một kẻ đang trốn nợ.

Cuối cùng, sau khi ngoặt phải tám lần và ngoặt trái mười hai lần, Suku, Nguyên và Kăply ngỡ ngác nhận ra tụi nó đang đứng trước một căn nhà lụp xụp, cửa đóng kín mít và qua kẽ hở giữa các tấm ván xù xì của bức vách, có thể thấy bên trong tối om om như một hang động thời tiền sử.

- Đúng là nhà này không, Suku? – Nguyên hỏi giọng nghi ngờ. – Sao anh thấy chẳng giống một cửa tiệm chút xíu nào.

- Đúng là đây rồi. – Suku vuốt tóc, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa xập xệ. – Chỉ cầu trời cho lão chưa kịp dời đi nơi khác.

Kăply sốt ruột lao tới bên cánh cửa, đưa tay gõ lộc cộc.

Thoạt đầu Kăply gõ nhẹ nhàng, nhưng mãi chẳng thấy ai ra mở cửa, nó bắt đầu nện mạnh hơn, cuối cùng không nhịn được nó nghiêng rầm động rầm rầm bằng cả hai nắm đấm.

Bọn trẻ ngạc nhiên thấy cánh cửa rung bần bật như sắp bung ra nhưng trong nhà vẫn im ru bà rù. Cứ như thể chẳng có ai ở trong.

- Hay là lại dọn đi rồi? – Nguyên nhìn Suku qua khước mắt, thở đánh thượt một cái.

Mặt Suku ửng lên sau câu nói của Nguyên. Nó bước tới cạnh Kăply, bắt hai tay lên miệng làm loa, chìa vào cánh cửa, kêu lớn:

- Lão Alibaba ơi! Lão có nhà không vậy?

Tiếng kêu lờ lờ của Suku đến kẻ ngủ mê cũng phải giật mình nhảy nhồm, nhưng bên trong vẫn là một sự im lặng kéo dài. Khẽ liếc bộ mặt ngẩn ngẩn của hai đứa bạn, nó lại quay vào trong gân cổ gào tiếp:

- Lão Alibaba, lão mở cửa đi! Tôi là Suku đây mà.

Suku gào rất to nhưng Nguyên và Kăply vẫn nhận ra sự tuyệt vọng trong âm sắc của nó.

Đúng vào lúc bọn trẻ đã tiêu nhẵn tới gam nhẵn nại cuối cùng và chuẩn bị bỏ đi thì trong nhà bất thần vang lên những tiếng động lịch kịch. Cả ba đứa vội vàng cầm mắt vào cánh cửa đang từ từ mở hé từng chút một, chỉ ngừng lại khi đủ rộng ột bộ râu quai nón rậm rạp thò ra.

Lão Alibaba đưa tay chỉnh lại chiếc khăn chít ngang đầu, thở phè:

- Đúng là Suku thật. Thế nào, ông cậu có khỏe không?

Mặt lão tươi dần lên theo câu nói.

- Lão thừa biết là cả mấy trăm năm nay ông tôi lúc nào cũng khỏe mà. – Suku cau mày đáp, nó nóng nảy phẩy tay. – Lão làm gì mà nấp nấp lên lên vậy? Mở rộng cửa cho tụi tôi vào đi chứ.

Lão Alibaba mở rộng cửa ra thêm một chút nhưng vẫn án ngữ ngay chính giữa.

- Hai cậu này là...

Ánh mắt lão quét qua Nguyên và Kăply, giọng cảnh giác.

- Bạn tôi đó. – Suku xằng giọng, có vẻ đã muốn nổi khùng lắm rồi. – K'Brăk và K'Brêt nhà K'Rahlan.

- Trời đất! – Lão Alibaba hét lên đầy phấn khích, miệng ngoác tới mang tai. – Toàn phe ta cả. Nào, xin lỗi nhé. Mời vào, mời vào!

Vừa nói lão vừa đẩy mạnh hai cánh cửa và nép người sang một bên, nhường đường cho bọn trẻ.

Nguyên, Kăply và Suku vừa định ngồi xuống mấy chiếc ghế dơ hầy kê ngay giữa nhà, đã thấy lão Alibaba xua tay lia lịa:

- Đừng ngồi đó. Mấy cậu đi theo tôi.

Lão Alibaba dẫn bọn trẻ đi xuyên qua một hành lang tối thui, quanh quanh quẹo quẹo và dài dằng dặc, y chang con đường rối rắm dẫn vào nhà lão.

Cho tới khi đến được cái phòng khách nằm tuốt luốt ở cuối cuộc hành quân thì Kăply nhận ra là mình đã muốn khuyu xuống lắm rồi.

- Chắc lão nợ nần nhiều quá nên mới dời nhà liên tục và bây giờ chui vào cái xó này để người ta khỏi tóm lấy râu của lão phải không? – Vừa đặt người xuống ghế, Suku đã “xì” ngay một tràng, chẳng thêm nề nang gì hết.

- Cậu đừng có nghĩ oan cho tôi! – Lão Alibaba nghiêm nghị đáp, vừa nói lão vừa dè dặt liếc về phía Nguyên và Kăply. – Vợ chồng pháp sư K'Rahlan – Ka Mìng mà bị phe Hắc Ám hãm hại thì tôi phải xác bác xang bang thôi.

- Làm gì lão sợ trùm Bastu dữ vậy? – Suku hừ mũi, đôi mắt sáng của nó xoáy vào mặt lão già tội nghiệp.

- Bộ cậu quên tuyên bố của hắc rồi sao? – Lão Alibaba ngoảnh cổ dòm dáo dác, giọng thấp xuống như sợ ai nghe lỏm. – Ngay từ hồi chủ nhân lâu đài K'Rahlan còn sống, trùm Bastu đã đe rồi. Hắc bảo cái ngày mà hắc thống trị được xứ Lang Biang thì việc đầu tiên hắc làm là tống cái thứ dân nhập cư như tôi vô trại tập trung hết ráo.

Trong khi Nguyên và Kăply tò mò ngắm khuôn mặt ngăm ngăm của lão Alibaba, thấy nó quả thật không có chút gì bà con với nước da trắng bóc của dân Lang Biang thì Suku buột ra tiếng cười khẩy:

- Hắc nói khoác vậy thôi, chứ hắc đã thống trị được xứ Lang Biang đâu.

- Ai mà biết được. – Da mặt lão Alibaba càng lúc càng rúm lại. – Thế nào rồi cũng tới cái ngày đen tối đó, cậu Suku à. Vợ chồng K'Rahlan chết rồi thì ai mà chặn tay hắc chứ.

Suku định phun ra cái tên của ông nó nhưng rồi nó kềm lại được. Mackeno, Pi Năng Súp, Păng Sur thì già trẻ lớn bé gì cũng đều trọng vọng nhưng ai cũng biết rằng không thể trông mong gì ở họ. Có lúc nó định trấn an lão Alibaba bằng cách khoe khoang hai chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Biang đang ngồi chinh ỳnh trước mặt lão, nhưng rồi nó cũng nhanh chóng dẹp bỏ ngay sự cao hứng đó. Nó biết một khi

K'Brăk và K'Brêt còn chưa ăn được những quả táo vàng ở núi Lưng Chùng thì nó có quảng cáo đến sùi bọt mép cũng chẳng ai tin.

Suku đưa mắt nhìn quanh, mắt tối lại như thể nó đang nghĩ căn phòng khách toen hoén có mấy mét vuông của lão Alibaba là một thứ xó xỉnh hôi hám gì đó:

- Lão chui nhủi vô cái hốc bà tó này thì khách hàng làm sao biết mà mò đến?

- Bây giờ tôi chỉ tiếp khách quen như cậu thôi, cậu Suku à. – Lão Alibaba nhún vai, giọng cam chịu. – Công việc làm ăn nói chung cũng không đến nỗi bệ rạc, nhưng dĩ nhiên là không bằng hồi trước được.

Như sự nhớ ra, lão dán mắt vào mặt thẳng nhóc:

- Ủa, hôm nay cậu đến đây có việc gì vậy?

- Tụi tôi muốn thuê một tấm thảm bay. Chùng một hai ngày thôi.

Lão Alibaba gật đầu:

- Được thôi. Cậu thì khỏi cần đặt cọc. – Đang nói, mầy lão bỗng nhủ lại. – Nhưng có ai trong ba cậu có bằng lái không?

- Bằng lái à?

- Lái chổi thì khỏi cần. Nhưng lái thảm bay nếu không có bằng, mấy cậu sẽ bị bọn phù thủy tuần tra phạt éo mặt đấy.

Suku lắc đầu làm ẩy lộn tóc trước trán lẫn qua lẫn lại:

- Nói thiệt với lão là chưa có đứa nào trong tụi tôi học tới lớp Hướng nghiệp hết. Cho nên tụi tôi không những không có bằng lái mà ngay đến lái cũng hỏng biết luôn.

- Không có vấn đề gì. – Lão Alibaba khoát tay, dễ dãi. – Tôi sẽ cho cậu thuê luôn tài xế. Chùng nào cậu bắt đầu khởi hành?

- Ờ, chắc là... chiều nay.

Lúc tiễn bọn trẻ ra cửa, lão Alibaba ân cần nói thêm:

- Chiều nay các cậu ở đâu, tôi sẽ kêu tài xế lái thảm tới đón.

- Khỏi khỏi. – Suku rối rít xua tay. – Cảm ơn lão. Lão cứ bảo tài xế ở đây đợi, tụi tôi sẽ tự đến.

Từ khi bước vô nhà lão Alibaba cho tới lúc quay trở ra, Nguyên và Kăply tịnh không hé môi lấy một tiếng, mặc cho Suku đối đáp. Nhưng trên đường về thì Nguyên không cách gì giữ cho cái đầu bình tĩnh được nữa. Nó rít qua quai hàm nghiến chặt:

- Thiệt là cái thứ chẳng ra gì!

- Mình phải thông cảm cho lão, anh K'Brăk à. – Suku lên tiếng phân trần. – Tình cảnh của lão nói chung là rất tội nghiệp. Từ ngày ba mẹ anh bị hại, lão hoảng sợ đến nỗi bắt lũ con nghỉ học luôn. Lão sợ chúng đi lảng tránh ngoài đường, nhớ gặp...

- Anh không nói lão Alibaba! – Nguyên quạu quọ cắt ngang lời thẳng nhóc. – Anh đang nói đến trùm Bastu. Hừm, hừn dựa vô cái gì mà ngang ngược vậy chớ?

- Ờ, – Kăply cất giọng cảm khái - ngõ căn nhà của lão Alibaba giống y chang cái hang chuột, thấy tội cho lão ghê.

- Tại mấy anh chưa đọc cuốn Thế giới thuộc về một người của Macketa. – Suku nói giọng rầu rầu. – Cuốn này được coi là sách gối đầu giường của các lãnh tụ phe Hắc Ám. Macketa không những kêu gọi tẩy chay người ngoại quốc mà còn đưa ra nhiều đề nghị rất quái gở. Hổng biết căn cứ vào đâu, hừn khơi khơi chia thế giới ra làm hai loại: chủng tộc thượng đẳng và chủng tộc hạ đẳng. Hừn chủ trương gom hết loại người mà hừn cho là chủng tộc hạ đẳng vào một chỗ như chúng ta gom rác rồi cho banh ta lông hết. Hừn bảo phải làm thẳng tay như vậy thì xứ Lang Biang mới còn lại toàn loại người ưu tú.

- Đúng là hân diên rồi!

Nguyên cau mày lăm lăm, rồi như muốn cho qua phút cái đề tài tồi tệ này, nó lảng sang chuyện khác:

- Suku nè, cái lớp Hướng nghiệp em nói khi nãy là cái lớp gì vậy? Hôm trước tụi anh có nghe thầy Haifai nhắc tới một lần nhưng hông biết nó là thứ quái quỷ gì.

6. Chương 03 Phần 2

- Đó là lớp dành cho học sinh đã học xong lớp Cao cấp 2. Lớp Cao cấp 2 là lớp cao nhất ở trường Đămri. Nhưng trước khi tốt nghiệp ra trường, học sinh bắt buộc phải qua lớp Hướng nghiệp. Chà, lên tới lớp này là thành sinh viên rồi, oai lăm đó, anh K'Brăk. Anh và anh K'Brêt ráng lên đi!

- Chắc đây là lớp dạy nghề chứ gì? – Kăply ra vẻ hiểu biết, thỉnh thoảng nó vẫn muốn khác cục gạch chút xíu.

- Anh đoán đúng đó, anh K'Brêt. – Suku gật đầu. – Lớp Hướng nghiệp dạy đủ mọi ngành nghề. Ai muốn làm thầy lang thì học ngành y, ai muốn trở thành thầy cúng, thầy mo thì học ngành cúng tế, còn ai muốn sau này về dạy ở trường Đămri thì học sư phạm. Ngoài ra còn có các ngành lịch sử, kiến trúc, xây dựng, báo chí, luật pháp... Lớp này còn dạy cả kỹ năng lái thảm bay, gò hàn các loại vạc, sản xuất bia, làm bánh kẹo...

- Nhưng cái lớp này nằm ở đâu sao anh hông thấy? – Nguyên cắt ngang sự liệt kê của thằng nhóc.

- Nó nằm ở cuối khu rừng thưa phía Bắc. Chẳng qua thầy N'Trang Long không muốn sinh viên lớp Hướng nghiệp bị ảnh hưởng bởi tiếng ồn của bọn học trò nhóc tỵ. Ngay cả các giáo sư dạy ở lớp này cũng không phải là giáo sư trong trường mà tất cả đều là giáo sư thỉnh giảng. Toàn là nhà báo, luật gia, thầy thuốc, kiến trúc sư uy tín của xứ Lang Biang cả đấy.

Kăply nhìn Suku bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Em chưa được đi học ngày nào sao có vẽ rành trường Đămri quá vậy?

Suku thản nhiên:

- Tất cả những điều đó đều có ghi trong cuốn Kỷ yếu giáo dục và cuốn Trường Đămri qua các thời kỳ. Thậm chí em còn biết thầy N'Trang Long là người duy nhất làm hiệu trưởng trường Đămri tới hai lần nữa đó.

Suku nói tới đây thì Kăply không thể không tin. Hôm qua, chính tai nó nghe thầy N'Trang Long đã động đến chi tiết này, mặc dù thầy chỉ nói phớt qua với cái vẻ rất chi là lơ đãng.

Từ lúc đó cho đến khi về tới lâu đài K'Rahlan, Nguyên và Kăply hầu như không đứa nào nói thêm tiếng nào nữa. Mặc dù chuyện thảm bay đã được giải quyết ổn thỏa, tụi nó vẫn chẳng thấy vui lên chút nào, ngược lại ngực cứ nặng trĩu mỗi khi nghĩ đến cuộc sống lén lút và quanh năm ngập trong sợ hãi của lão Alibaba. Hình ảnh một lão già khốn khổ rón rén hé cửa, rón rén dẫn tụi nó luồn sâu vào cái hang của lão rồi rón rén trò chuyện ngay trong chính nhà mình khiến tụi nó cảm thấy một cách rõ rệt số phận của lão y chang một con giun đang bị trùn Bastu ghim chặt xuống đất, không làm sao cựa quậy được.

Nguyên càng nhận ra ngày hôm nay không phải là ngày thanh thản dành ỉn khi vừa lê bước về đến nhà, nó đã chạm ngay bộ mặt chằm chằm của Êmê.

- Anh nói thiệt đi, anh K'Brăk! – Êmê như rình ngay sau cổng rào, chặn Nguyên lại bằng một tràng chua như giấm. – Anh đã bắt đầu thích con nhỏ Bolobala rồi phải không?

Nguyên đáp trả câu chất vấn của cô bạn bằng cách trở mặt lên, bật ra một tiếng “ơ” theo cái kiểu của người bị nhét giẻ vào miệng.

- Anh đừng có làm bộ ta đây không có gì đó nha. – Êmê gầm gừ, chiếc mũi hếch chìa ngay mặt Nguyên lúc này trông giống một khẩu súng ngắn kinh khủng.

- Anh không có gì thật mà. – Nguyên nhăn nhó và thò tay dứt mạnh một sợi tóc.

Môi Êmê dài ra, nếu nó kêu cảm cạp vài tiếng thì y chang một con ngỗng:

- Không có gì sao hôm qua anh cặp kè với nó thân mật dữ vậy? Đã vậy, sáng nay con nhỏ vô duyên đó cứ xoắn lấy em hỏi tùm lum thứ về anh, còn đòi về đây chơi nữa.

- Trời đất.

Nguyên lại kêu lên và lại nhổ thêm một cọng tóc khiến Kăply đứng cạnh thấp thỏm không yên, nó sợ Êmê hoành hành thêm vài chục câu nữa cái đầu thẳng bạn nó sẽ trở thành đối thủ xứng đáng với cái đầu loe hoe tóc của thầy Haifai mất.

- Lại thiệt à nha. – Có tiếng cười híc híc phía sau lưng Êmê, nghe rõ là tiếng thằng K'Tub mặc dù không ai nhận ra nó xuất hiện từ lúc nào. – Hôm trước có người vô cớ hăm hè với chị Mua, bữa nay lại sùng sộ với chị Bolobala, mày ráng nhớ xem mày có làm rớt lá bùa gây gỗ nào ở quanh đây không, Suku.

- Im đi, K'Tub! – Êmê ngoảnh đầu nạt thẳng nhóc, màu đỏ trên mặt lan ra tới cổ.

- Em hiểu lầm rồi, Êmê. – Kăply mỉm cười nói, cố lấy giọng êm như ru. – Bolobala chỉ ngưỡng mộ K'Brăk thôi. Em cũng biết rồi đó, một người từng thoát chết dưới tay Buriăk, tiếp theo lại đánh bại Baltalon, ai mà chẳng khâm phục và lân la muốn làm quen. Thậm chí thằng Hailibato lớp anh còn đề nghị tặng huân chương Hiệp sĩ Lang Biang cho K'Brăk nữa đó.

- Em không tin! – Êmê hét lên, ngưng một chút để ngấm ngấm rồi hét tiếp. – Không tin, không tin, không tin!

Vừa hét Êmê vừa lúc lắc mái tóc vàng như để đánh nhịp cho tràng tru tréo mà theo Kăply thì nghe rất giống nhạc rap.

- Ở trên trường, đâu chỉ có mỗi Bolobala ái mộ anh, – Êmê dán đôi mắt đen lầy đã bắt đầu ngân ngấn nước vào mặt Nguyên, sứt sứt hỏi – nhưng tại sao chỉ có con nhỏ đó là cứ lăm le sấn lại bên anh?

Nguyên lo lắng nhìn Êmê, có cảm giác chiếc áo của nhỏ bạn phồng lên sau mỗi câu hỏi, vẻ như sẵn sàng phát nổ bất cứ lúc nào. Nhưng khổ nỗi là nó cũng không biết làm sao trả lời cho trôi chảy những thắc mắc càng lúc càng hóc búa của Êmê, mặc dù nó rất muốn làm cho Êmê dịu xuống càng nhanh càng tốt.

Trong khi cả bọn phát hoảng trước bộ mặt nhão nhề nhão nhẹt của Êmê thì tiếng bà Êmô từ bên trong vọng ra cực kỳ đúng lúc, và đối với một kẻ đang ở trong tâm trạng rối bời như Nguyên thì cái giọng nói đó lọt vào tai nghe du dương không có thứ âm nhạc nào bằng:

- Vào ăn cơm đi tụi con. Làm gì cứ xớ rớ mãi ngoài đó thế.

oOo

Cho đến lúc cả sáu đứa chất lên tấm thảm bay cũ mềm nhưng nom sắc sỡ như một tấm thảm treo tường và gã Mustafa ra lệnh cho tấm thảm lao lên không khiến cả bọn bất ngờ ngã dúi vào nhau chẳng còn tâm trí đâu để đề cập tới Bolobala, và điều đó quả tình khiến Nguyên thấy cuộc sống thiệt là dễ chịu.

Gió thổi lồng lộng, mát rượi hai bên má, cảnh vật lao vùn vụt và nhanh chóng mất hút dưới tầm mắt, tất cả những chuyện đó đối với Nguyên và Kăply y như thể trong mơ. Trong một tâm trạng vừa phấn khích vừa sợ sệt, tụi nó nhào người ra mép thảm cúi đầu ngó xuống, khoái chí thấy nhà cửa, phố xá, làng mạc, núi đồi đang từ từ bé lại như vừa lãnh đủ lời nguyên Không tha thứ của Baltalon.

- Đi hướng nào đây, các bạn trẻ? – Mustafa cất tiếng hỏi, lúc này đã ngồi xếp bằng ngay ở đầu tấm thảm, với cái vẻ nghiêm trang của một tài xế đang ngồi trong buồng lái.

Suku liếc nước da ngăm đen, bộ râu quai nón và chiếc khăn chít ngang đầu của Mustafa, thấy gã y chang một phiên bản của lão Alibaba tội nghiệp.

- Ồ, chú bay về... hướng Bắc.

Suku áp úng đáp bừa, thắc mắc không biết hồi trước Đại tiên ông Mackeno đã làm cái quái gì để có thể gặp được núi Lưng Chùng.

Với một tiếng rì rào khe khẽ, Mustafa đột ngột đổi hướng bay khiến tấm thảm tụt xuống một quãng y như máy bay chui vào vùng không khí loãng nhưng rồi nó nhanh chóng lấy lại độ cao và hăm hở lướt về phía trước.

Trong suốt một lúc lâu tấm thảm lặng lẽ lao đi với vẻ kiên trì đáng phục.

- Tấm thảm này ngo cũ xì mà bay êm ghê há? – Kăply tìm cách gợi chuyện gã tài xế.

- Cậu không nên đánh giá sự vật qua bề ngoài. – Gã Mustafa hắng giọng, mắt vẫn nhìn tới trước, và Kăply giật mình thấy cái câu gã nói giống hệt cái câu mà thầy N'Trang Long vẫn dùng để xài xể nó.

Gã tài xế vỗ tay lên tấm thảm, nói tiếp với vẻ tự hào:

- Tôi đã lái tấm thảm này từ hồi nó mới được sản xuất. Cũng cả trăm năm rồi. Nói thiệt, trông nó cũ kỹ, thô kệch nhưng có lẽ không tấm thảm đời mới nào hơn được nó.

Gã Mustafa lướt những đầu ngón tay lên tấm thảm theo cái cách người ta vuốt ve một con mèo, giọng đã bắt đầu giống thằng Suku lúc quảng cáo sản phẩm:

- Đây là loại thảm dùng để bay trong mọi khí hậu, mọi thời tiết. Nó có thể bay xuyên tâm bão mà chẳng hề hấn gì. Tiếc là sau này thiên hạ chuộng các loại thảm cầu kỳ, trông thì đẹp mắt nhưng chỉ cần gặp một cơn dông nhỏ là lật gong ngay.

Trong lúc Kăply trò chuyện với gã Mustafa, những đứa còn lại thấp thỏm đưa mắt nhìn quanh. Nhưng sau một hồi ngoảnh tới ngoảnh lui muốn sái cổ, bọn trẻ vô cùng thất vọng khi chẳng phát hiện ra thứ gì tựa tựa một hòn núi, ngoài những cánh chim chao liệng xa xa.

Păng Ting ngược nhìn lên đám mây lơ lửng trên đầu:

- Có bao giờ nó ở tuốt trên kia không há?

- Ồ, dăm lăm à. – Êmê quay nhìn Suku, phụ họa bằng giọng không được quả quyết lắm.

Bắt gặp ánh mắt như ra lệnh của Êmê, Suku gân cổ:

- Chú Mustafa ơi, chú cho tấm thảm bay cao lên nữa được không? Lên trên đám mây ấy.

- Chuyện nhỏ! – Mustafa đáp, không ngoảnh cổ lại. – Nhưng tôi nói trước, trên đó lạnh lắm à nha.

Gần như cùng lúc với câu trả lời của gã tài xế, tấm thảm từ từ cất lên cao. Trong một lúc, Nguyên và Kăply như ngộp trong một cảm giác rạo rực kỳ lạ khi cả bọn chui vào đám mây trắng xốp, mờ mờ như sương và lạnh buốt da. Đám mây dày đến mức tấm thảm cất mình một lúc lâu vẫn chưa ra khỏi vùng trắng đục đục đang vây phủ tầng tầng lớp lớp chung quanh. Mọi người lúc này hầu như không nhìn thấy nhau.

- Thôi, xuống đi chú Mustafa. – K'Tub run rẩy cất tiếng, răng va vào nhau lập cập. – Hồng có gì trên này đâu!

- Các cô các cậu tìm thứ gì mà lên tuốt trên này vậy? – Thắc mắc của gã Mustafa vọng ra từ chỗ nào đó trong màn sương, nghe xa vắng lắng.

- Tụi tôi đi tìm núi Lưng Chùng. – K'Tub vọt miệng nhanh đến mức chẳng đứa nào ngăn kịp.

- Quay về đi. Chẳng ai ngốc đến mức đi tìm núi Lưng Chùng bằng thảm bay.

- Sao cơ? – K'Tub ngạc nhiên.

- Muốn đến núi Lưng Chùng, chỉ có cách duy nhất là tìm cho bằng được Tam phù thủy.

Tiết lộ của Mustafa khiến bọn trẻ há hốc miệng. Điều vừa xảy ra kỳ quái đến mức ngay cả “nhà thông thái” Suku cũng không thể tin bất cứ cái tai nào của mình. Làm sao mà một gã tài xế quèn như Mustafa lại có thể biết được cái điều mà cả xứ Lang Biang đều mù tịt?

Cho đến khi tấm thảm đã hạ độ cao và ra khỏi đám mây, bọn trẻ vẫn chưa ra khỏi sự sững sốt vừa ập đến mặc dù chung quanh lập tức sáng bừng lên, và tụi nó hoàn toàn có thể đọc thấy điều đó trong các bộ mặt đang ngệt ra dưới ánh nắng chói chang.

- Chú nói thật đó hả, chú Mustafa? – Suku rọi cặp mắt sáng trưng vào gã tài xế, bàng hoàng hỏi.
- Nói thật chuyện gì, cậu Suku? – Gã tài xế hỏi lại, vẫn quay lưng về phía bọn trẻ.
- Chuyện về Tam phù thủy đó. – Suku liếm đôi môi khô rang. – Chú vừa nói muốn đến núi Lưng Chừng phải tìm gặp Tam phù thủy mà?

Có cả đồng vành tai vểnh lên sau câu hỏi của Suku. Cả bọn như ngừng thở, mười ánh mắt hau háu dán vào người Mustafa như thể những con bạc đang chờ nhà cái giở bát trong trò chơi xóc đĩa.

- Khi này tôi có nói gì đâu, cậu Suku. – Gã Mustafa đáp, lần này thì gã xoay hẳn người lại đối diện với bọn trẻ.

Câu trả lời của gã tài xế lạ lùng đến mức phải mất mấy giây sau ý nghĩa của câu nói mới ngấm được vào đầu Suku, và khi hiểu ra gã vừa nói gì, nó giật bắn người lên như tấm thảm vừa bốc cháy dưới móng:

- Cái gì? Mấy câu vừa rồi không phải do chú thốt ra sao?
- Tôi chỉ hỏi các cậu đi đâu mà đòi lên tuốt trên mây thôi. – Gã Mustafa ngơ ngác nói. – Còn những câu đối đáp sau đó, tôi tưởng các cậu trò chuyện với nhau chứ.
- Chú không hề nói gì về núi Lưng Chừng?
- Không.
- Cũng không nói gì đến Tam phù thủy?
- Không.
- Thế ai đã nói mấy câu đó?

Suku ré lên và quay đầu nhìn quanh, thấy tụi bạn cũng đang trở mắt ra nhìn nó với vẻ hoang mang cực độ.

- Không phải chị đâu, nhóc. – Păng Ting nhăn nhó nói, có vẻ như nó đang ước ao giá mà nó đừng qua lại với bọn Tam phù thủy để khỏi bị Suku soi mói như lúc này.

Êmê lúc lắc những lọn tóc vàng:

- Trong màn sương dày đặc và ẩm ướt như vừa rồi, giọng nói bị biến đổi, rất khó nhận ra. Nhưng chị có thể khẳng định là không ai trong chúng ta nói những câu đó, Suku à.

K'Tub đột nhiên hạ giọng:

- Em có cảm tưởng giọng nói này quen quen.

Nó lăm lét đánh mắt sang Nguyên:

- Nghe giống giống giọng... anh K'Brăk.
- Làm sao là anh được, K'Tub. – Nguyên méo xệch miệng. – Nếu là anh, chẳng việc gì anh phải làm ra vẻ thần bí như thế.
- Hồng lẽ gã Mustafa có ý trêu bọn mình.

Kăply vừa thì thầm vừa liếc về phía sau. Nhưng gã tài xế rõ ràng không chú ý gì đến bọn nhóc. Lúc này, gã ngồi thẳng lưng, nhướn cao cổ và đưa tay lên che trán như đang theo dõi một vật gì ở tít đằng xa.

Kăply ngoảnh theo hướng nhìn của Mustafa, thẳng thốt kêu lên:

- Chối bay! Một chiếc chối bay!

Gần như đồng thời với tiếng hô hoán của Kăply, những đứa kia cũng kịp nhìn thấy một người đang cỡi chối phóng hết tốc lực, với cái vẻ không thể nhầm được của một kẻ đang chạy trốn, chiếc áo chùng bọc gió từ

xa trông như một chấm vàng nhạt lướt vun vút trong mây. Có lẽ không chiếc chổi nào trên đời bay nhanh được như thế: kẻ khả nghi lấp loáng trong nắng như sao xẹt, chớp mắt đã mất hút ở cuối chân trời.

- Ai thế, chú Mustafa? – Suku chột dạ hỏi.

- Tôi không biết. Nhưng có lẽ hẳn chính là người đã thốt lên những câu nói mà chúng ta nghe được. Khi này, lợi dụng màn sương dày đặc, hẳn đã lảng lạng bay bên cạnh chúng ta...

Như sức nghĩ ra điều gì, gã Mustafa chột rúm người lại, mặt tái nhợt, câu nói đột ngột bị rơi mất khúc sau.

Lời phỏng đoán của Mustafa rõ ràng nặng ngang một nhát búa. Bọn trẻ như bị đóng đinh vào nỗi khiếp đảm, choáng váng nhìn nhau, quai hàm cứng như gỗ, hoàn toàn mất hết cảm giác.

Bụng quặn lên, Suku cố mãi mới rặn được ba tiếng ngắn ngủn, giọng lạc đi và thiết tình thì lúc này trông nó rất giống một kẻ mắc tật cà lăm:

- Về... về... đi... thôi... ôi!

7. Chương 04

Chương 4

Bùa ếm hình nhân

Suku không thuê thám bay của lão Alibaba nữa. Sau khi phát giác ra tụi nó bị kẻ lạ mặt bí mật bám theo, cả bọn sợ hết vía và hoàn toàn không muốn lang thang trên không một lần nữa chút xíu nào.

Hôm qua trên đường về, gần như không ai nói với ai một câu, cứ như thể những cái lưỡi thụt đi đâu mất. Cả bọn phấp phồng ngồi túm tụm vào chính giữa tấm thảm và vật lộn một cách khổ sở với cảm giác đang bị những cặp mắt vô hình rình rập. Câu chuyện về cái báo động kể lại có dịp ngân nga trong những cái đầu vốn không cần nhớ lại những gì thầy N'Trang Long nói cũng đủ tê liệt hết chỗ nói rồi.

Gã Mustafa từ khi phát hiện ra chiếc chổi bay cho đến lúc lái tấm thảm chúi xuống khu vườn um tùm đằng sau nhà lão Alibaba (hấp tấp đến nỗi va đánh sầm vào thân cây bụi nhất và bọn Suku văng tung tóe mỗi đứa một nơi), chỉ lẩm rầm niệm chú hay cầu nguyện gì đó, không hề nói một tiếng nào, và hoàn toàn ngược lại với bộ dạng dềnh dàng lúc ra đi, suốt quãng đường về dài dằng dặc gã chỉ cố làm sao rút người cho nhỏ lại và phải nói là gã làm cái chuyện đó trông thiệt là vất vả.

Kăply liếc bộ mặt mất hết thần sắc của Mustafa, thấp thỏm nhủ bụng: Chắc chỉ có sứ giả của trùm Bastu mới khiến gã sợ đến sồn ra quần như vậy thôi. Có lúc Kăply định lên tiếng gạn hỏi nhưng rồi nó biết có cạy miệng gã cũng chẳng nói và thực sự thì nó thấy điều đó cũng chẳng cần thiết khi thái độ chết nhát của Mustafa đã tự tố cáo tất cả những gì gã đang nghĩ trong đầu rồi.

Bây giờ nhớ lại cái lúc cả bọn lóp ngóp bò dậy sau cú ngã quá mạng và tìm mãi không thấy gã Mustafa lẫn vợ chồng con cái lão Alibaba đâu, Kăply không khỏi phì cười mặc dù không thể bảo là lòng nó đang vui sướng. Trong trí nó lúc này đang tái diễn cái cảnh thằng Suku ôm mớ tiền vàng trên tay, sục sạo khắp cái hang chuột chũi của lão Alibaba một cách vô vọng, cuối cùng đành đứng giữa nhà chửi om một hồi rồi đặt tiền lên bàn, lủi thủi ra về.

- Cười chuyện gì vậy, anh K'Brêt?

K'Tub tò mò dán mắt vào mặt Kăply, lúc này cả bọn đang ở trên đại lộ Brabun với cặp sách lủng lẳng trên tay.

- Chuyện hôm qua ấy mà.

- Chuyện hôm qua theo tao chẳng có gì đáng cười. – Nguyên nhếch mép, giở giọng đại ca.

Kăply khẽ nhăn mặt, nó khịt khịt mũi như thể Nguyên vừa nhét một hạt táo vào trong đó:

- Đến bây giờ tao vẫn không hiểu lúc đó đám người của lão Alibaba chui đi đâu.
- Chắc chắn là bọn họ đã độn thổ trốn vô rừng. – Êmê tặc lưỡi.
- Diên thiệt tình! – K'Tub bình luận kèm theo cái nhún vai.
- Họ không diên đâu, K'Tub. – Nguyên thở phì một tiếng. – Chẳng qua họ quá khiếp đảm trước thế lực của Bastu. Họ sợ sứ giả của trùm Hắc Ám bí mật bám theo Mustafa để lần ra chỗ cư ngụ của họ.
- Bộ anh tin cái tên lén lén lút lút hôm qua là người của trùm Bastu thật hả?

K'Tub giương mắt nhìn Nguyên và hỏi một câu kỳ cục đến mức Nguyên phải giương mắt chòng chọc nhìn lại nó:

- Chứ chẳng lẽ hồng phải?

Cái nhìn như xoi thúng cả gổ của Nguyên khiến K'Tub lúng túng đưa tay gãi đầu.

- Hôm qua em cũng nghĩ như anh. – Nó bối rối đáp. – Nhưng sáng nay em bỗng ngờ ngợ. Nếu là người của phe Hắc ám tại sao hắn lại bảo mình đi gặp Tam phù thủy. Anh và anh K'Brêt mà tìm ra được núi Lưng Chùng thì bọn chúng chỉ có khóc.
- Không cần phải thông thái mới biết được đó là đòn đánh lạc hướng, K'Tub à. – Păng Ting ngo ngoáy đầu trong chiếc áo chùng, nóng nẩy kêu lên, bữa nay nó lại nhuộm tóc đen khiến Nguyên và Kăply cứ nhìn sững.
- Chị không tin Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân biết đường đến núi Lưng Chùng, thậm chí chị nghĩ chưa chắc bọn họ đã biết hòn núi đó nằm ở đâu.

Nguyên nhìn Păng Ting bằng ánh mắt tán thưởng:

- Hiện nay người của trùm Bastu đang theo mình rất sát và chắc chắn đã biết tổng ý định của tụi mình. Rõ ràng bọn chúng đang lo lắng tìm đủ mọi cách để làm mình hoang mang...

Êmê không bỏ lỡ cơ hội hòa theo Nguyên, giọng hớn hờ chưa từng thấy:

- Thầy N'Trang Long đã khẳng định thế nào anh K'Brăk và anh K'Brêt cũng tìm ra núi Lưng Chùng. Trùm Bastu có lẽ đã đánh hơi được điều này nên... nên...

Đang thao thao, Êmê đột nhiên ngắc ngứ như đang nghẹn một đồng cá pha lê trong họng khiến cả bọn ngạc nhiên ngược lên và nhận ra tụi nó đang chui qua mái che trước cổng trường.

Thằng Steng! Kăply bật kêu khổ thầm, nhưng sau khi dáo dác nhìn quanh nó chẳng thấy bộ mặt lấm tẩm mụn nào ở gần đó. Ủa, thế sao Êmê... Nhưng Kăply không có đủ thì giờ nói hết cái câu tự hỏi trong đầu vì ngay lúc đó nó kịp nhìn thấy cái gì đã chen ngang cổ Êmê: Tít đằng xa, Bolobala đang chạy như bay về phía tụi nó, vừa chạy vừa vung vẩy tay, và trông cái vẻ mặt tươi hơn hẳn của con nhỏ khi nhìn thấy Nguyên, Kăply không thể cưỡng được một cái liếc mắt hồi hộp về phía Êmê.

- Chào K'Brăk.

Bolobala vui vẻ kêu lớn, và cái bộ dạng mừng rỡ quá trớn của nó khiến Nguyên đỏ bừng mặt.

- Chào Bolobala.

Nguyên đáp giọng ỉu xiu, trong bụng ao ước phải chi người đang đứng trước mặt nó lúc này là thằng Steng quách cho rồi.

Bolobala cầm tay Nguyên lắc lắc:

- Hôm nay có giờ Thần chú chiến đấu, tôi biết thế nào bạn cũng đến mà.

Nói xong, nó toét miệng cười, khuôn mặt bầu bĩnh của nó nở ra như được nhúng trong niềm vui khôn xiết.

Trong khi Êmê hằm hằm dán mắt vào bàn tay Bolobala lúc này vẫn đang nắm cứng tay Nguyên thì những đứa còn lại chăm chăm dán mắt vào mặt nó, với cái vẻ lo âu của những người đang rình một quả mìn vừa bị châm ngòi.

Bolobala như không nhìn thấy vẻ căng thẳng trên mặt tụi bạn, lại lắc lắc tay Nguyên và kêu lên bằng giọng hân hoan lộ liễu:

- Đi! Tụi mình vô lớp đi!

Vừa nói nó vừa kéo Nguyên về phía lớp Cao cấp 2 trong khi thằng này có vẻ như đang ra sức ghì lại.

- Buông tay ra, Bolobala. – Tới nước này thì Êmê không thể tiếp tục làm ra vẻ mình là quả mìn bị thổi; nó rít lên như con ngỗng mái bị bắt mất con. – Bạn không nghĩ là anh K’Brăk không thể tự mình đi đứng đó chớ?

- Ồ, ờ, mình quên! – Bolobala ngoảnh lại nhìn Êmê, buông tay Nguyên và đáp bằng cái giọng hờn hờ như muốn nói chẳng có gì đáng để làm ầm ầm lên như thế.

Vẻ tỉnh queo của Bolobala càng làm Êmê tức uất. Nó hít vào một hơi thật dài, như chuẩn bị phun lửa qua chiếc mũi héch. Nhưng nó chưa kịp gầm lên thì Nguyên đã ngoái cổ lại, vẩy tay:

- Tụi anh vô lớp trước nhé.

Chỉ đợi có vậy, Kăply co cẳng lật đật chạy theo Nguyên và Bolobala. Cũng như Păng Ting và K’Tub, nó vô cùng nhẹ nhõm vì trận tử chiến giữa Êmê và Bolobala đã không có cơ hội xảy ra trước khi tụi nó kịp tách làm hai nhóm.

“Chào K’Brê! Trò và trò K’Brăk dạo này vẫn khỏe chứ hả?”. Giọng nói quen thuộc của thầy Hailixiro vang lên ồm ồm trong đầu khiến Kăply sực nhận ra nó đang đi ngang qua lớp Cao cấp 1. Kăply ngoảnh nhìn vào trong, cố tìm xem Mua đang ở đâu nhưng nó chỉ bắt gặp gương mặt tròn quay của thầy Hailixiro đang tươi cười nhìn nó. Thầy vẫn nặng nhọc chôn khối thịt nung núc của thầy trong chiếc ghế bành với tấm áo chùng đỏ quần quanh người, cái hình ảnh mà Kăply có cảm giác suốt cả ngàn năm nữa chắc cũng không thay đổi. Chỉ có chiếc đầu hói của thầy là Kăply không thấy đâu, chắc vì mới vào lớp nên thầy chưa kịp gỡ chiếc nón chóp ngù vàng vốn chưa bao giờ làm thầy thấy thoải mái, nhất là nó quá chật so với chiếc đầu bự chảng của thầy.

Kăply mấp máy môi “Chào thầy”, hy vọng thầy Hailixiro đọc được sự lễ phép của nó qua cử động của đôi môi. “Ta nghĩ các trò phải rất cẩn thận trong những ngày sắp tới”. Nụ cười trên mặt thầy Hailixiro thoát biến mất, thầy nghiêm nghị nói tiếp, vẫn bằng cái lối thần giao cách cảm mà Kăply cực kỳ ngao ngán: “Gần đây ta cảm thấy có một hiểm họa vô hình nào đó đang lơ lửng trong trường”.

Kăply nghe tim đập bình bình, hoàn toàn bất ngờ trước lời dặn dò của thầy Hailixiro. Như vậy, hóa ra không chỉ có thầy N’Trang Long và thầy Haifai biết được mối nguy hiểm đang tiềm phục trong trường.

Kăply gật gật đầu với thầy Hailixiro qua cánh cửa mở rộng, ý nói là nó và K’Brăk đã biết chuyện đó rồi. Nhưng thầy Hailixiro lại hiểu cái cử chỉ của Kăply theo nghĩa khác, nên giọng nói của thầy lại cất lên trong đầu Kăply, lần này không giấu vẻ hài lòng “Ta rất vui khi các trò biết nghe lời ta. Các trò phải biết là ta rất lo cho sự an nguy của các trò”. Thầy Hailixiro kết thúc cuộc đàm thoại một chiều bằng cách quay mặt xuống lớp, giải phóng Kăply ra khỏi cái lối trò chuyện bằng ngôn ngữ của người câm khiến nó rầu chết được.

Kăply đuổi kịp Nguyên và Bolobala chỗ cửa Cao cấp 2. Nó khều vai bạn, hỏn hển thông báo:

- Thầy Hailixiro vừa nói chuyện với tao. Ông bảo ông cảm thấy có một mối hiểm họa đang lơ lửng đâu đó...

Nguyên đánh mắt sang Bolobala và đưa tay lên miệng “suyt” khê. Y chang radio bị mất sóng, câu nói nửa chừng của Kăply đột ngột tắt lịm. Nhưng Bolobala đã kịp cất giọng tò mò, như để chứng minh là không phải tự nhiên mà trông nó rất giống mèo:

- Thầy Hailixiro nói gì bạn thể K’Brê?

- Ồ, ờ, không có gì. – Kăply áp úng, cố xoay chuyển ý nghĩ. – Ồ, ông chỉ nói là ông rất khoái tụi này. Ông bảo nếu tụi này cảm thấy không theo kịp chương trình của lớp Cao cấp 2 thì quay về học với ông.

Bolobala bày tỏ sự ngờ vực bằng một cái nhún vai; không phải nội dung câu trả lời mà chính vẻ mặt thoát xanh thoát đỏ của Kăply khiến nó tin rằng cái điều thầy Hailixiro vừa nói chắc chắn có nội dung quan trọng hơn nhiều. Lúc đó nếu không nhác thấy thầy Haifai đang đứng nhe nanh trước bảng và đập đập hai tay vào

nhau làm phát ra những tràng lớp lớp bốp bốp như pháo nổ để dập tắt tiếng rì rầm dưới các dãy bàn, Bolobala đã gắng hỏi Kăply tới nơi tới chốn rồi.

Nguyên và Kăply dĩ nhiên cũng nhìn ra cơ may đó nên tụi nó nhanh nhẹn chớp lấy bằng cách lập tức vù ngay xuống chỗ ngồi, luống cuống như đang trong một cuộc tháo chạy đến nỗi cái thằng ít nói nhất trên đời là Tam cũng phải tròn mắt lấp bắp:

- Ai... ai rượt tụi mày vậy?

oOo

Thoát khỏi Bolobala không có nghĩa là tránh xa được mọi rắc rối. Một lát sau, Kăply đau khổ tóm được cái triết lý đó khi đang mải ngắm nghía và phân tích thầy Haifai, loay hoay đoán xem thầy có bao nhiêu phần trăm khả năng là người của trùm Bastu, hoàn toàn vứt bỏ những lời giảng ra khỏi đầu óc, thì thỉnh thoảng nó nghe tên mình nhảy ra khỏi mớ răng lờm chờm của thầy:

- K'Brêt, Lung, lên bảng!

Kăply giật bắn như thể nghe một phát đạn sượt qua đầu. Người chết điếng, hoàn toàn không nhận ra là mình đã di chuyển như thế nào, một lát sau Kăply thấy mình đang đứng nhấp nhồm trước đôi tai chuột của thằng Lung với nỗi hoang mang chạy nhộn nhạo trong đầu: Hồng lẽ thầy Haifai biết mình đang xem xét ổng nên ổng tìm cách làm ình khôn khổ chơi?

- Thần chú chiến đấu số 7 là thần chú Sụm bà chè. Các trò đã biết cách thực hành rồi chứ hả? – Tiếng nói ồm ồm của thầy Haifai phát ra từ đầu đó ở khoảng giữa của chiếc mũi gãy và đôi môi đỏ chót.

- Dạ biết ạ.

Thằng Lung rống lên với vẻ hào hứng làm Kăply phải vội vàng mấp máy môi theo và dĩ nhiên là không phát ra một chút xú hơi nào.

- Vậy thì bắt đầu đi!

Thầy Haifai ra lệnh bằng giọng điệu khoái trá như thể thầy biết trước người sụm bà chè hiển nhiên là Kăply và nếu điều đó mà không xảy ra thầy sẵn sàng để cho trời sập ngay chóc xuống đầu cho rồi.

Trước hàng chục cặp mắt thô lỗ chìa lên từ dưới lớp, Kăply và Lung đồng loạt chìa tay vào nhau, miệng lầm bầm gần như cùng một lúc. Và cũng gần như cùng một lúc, cả hai nện móng đánh rầm xuống đất, mạnh đến mức có cảm tưởng tụi nó không có mục tiêu nào to tát hơn là làm thủng quách cái nền nhà cho bõ ghét.

- Hay lắm, K'Brêt!

Nguyên không kèm được tiếng reo, cảm thấy bất ngờ một cách sung sướng khi trước đó ngó khuôn mặt đang héo đi từng phút một của Kăply, nó chắc mẩm thằng bạn mình sẽ chẳng làm được trò trống gì.

- Chẳng hay ho gì trong chuyện này hết!

Thầy Haifai giận dữ nói. Rồi chìa cái trán dô về phía Kăply thay cho ngón tay thầy khịt khịt mũi đầy đe dọa:

- Trò đứng lên đi!

Kăply vịn vịn người cổ nhỏ mông lên khỏi mặt đất nhưng hoàn toàn vô vọng, cứ như thể nó đang ngồi trên một lớp keo dính thượng hảo hạng.

- Thưa thầy... – Kăply ngược cặp mắt bất lực nhìn thầy Haifai.

Như không trông thấy cái nhìn cầu cứu của Kăply, thầy Haifai tỉnh bơ quay cái trán dô sang Lung:

- Trò cũng đứng lên đi!

Khác hẳn với tình trạng của Kăply, Lung chỏi tay một cái là đứng dậy được ngay, gần như chẳng cần phải cố sức khiến cả lớp bật ra tiếng “Ồ” sừng sốt.

- Sao lạ vậy thầy? – Thầy Amara cất tiếng oang oang. – Có phải cái mông bạn Lung trơn hơn cái mông của bạn K’Brêt không hả thầy?

Cái lối cợt nhả không đúng lúc của thầy Amara làm đôi mắt tối om om của thầy Haifai vụt lóe lên thứ ánh sáng rùng rợn nhưng chỉ thoáng qua một giây là tắt phụt ngay và đứa nào cũng biết sở dĩ thầy thỉnh thoảng ngất như vậy chẳng qua là do thầy chợt nhớ ra đứa học trò mất dạy này vốn là đệ tử ruột của vợ thầy.

- Tụi bay chống tui lên mà nghe nè! – Thầy Haifai cau kinh động tay vô bảng rầm rầm; không làm gì được thằng Amara thầy có vẻ như muốn xả cơn giận lên đầu nguyên cả lớp. – Ta đã nói khô nước miếng với tụi bay những gì từ hồi đầu năm đến giờ hả? Rằng thì là Thần chú chiến đấu không phải là thứ để giỡn chơi. Chẳng may có đứa khốn nạn nào đó của phe bên kia muốn ăn thịt tụi bay, tụi bay phải dùng thần chú Sụm bà chè đánh cho hấn lét mông luôn.

Thầy chỉ tay vô Kăply lúc này đang tiếp tục đau khổ ịn mông xuống đất:

- Tụi bay thấy chưa. Thế mới gọi là Thần chú chiến đấu. Chiến đấu cái con khỉ gì mà đối phương vừa ngã xuống đã bật ngay dậy như có lò xo dưới mông. Cái đó là trò con nít.

Thầy quắc mắt nhìn Kăply, thứ ánh sáng chết chóc khi nãy lại bùng lên trong hốc mắt và câu hỏi của thầy nghe rín rít như phát ra từ một chiếc cối xay:

- Vừa rồi trò đâu có xài thần chú Sụm bà chè, đúng không?

Trước mấy chục cái miệng há hốc của lũ bạn, Kăply gục đầu lí nhí:

- Dạ.

- Hừm, trò tưởng không có chuyện gì trên đời dễ hơn là qua mặt ta hả? Trò lắm to rồi, K’Brêt! – Tóc trên đầu dựng ngược, thầy Haifai nắm chặt hai tay như cổ để đừng xông vào bóp cổ tên học trò láo toét đang ngồi rúm người dưới đất. – Nói thiệt với trò, thứ thần chú Té xuống mà trò vừa đem ra xài là thần chú phổ thông, thứ thần chú loại bét dành cho con nít mới biết mặc quần. Ta nghĩ ở vào địa vị một thành viên nhà K’Rahlan, lẽ ra trò nên có ý thức học hành tử tế hơn mới phải. Trò khai thiệt đi, trò học ba thứ mảnh khõe bất lương này từ trò Tam phải không?

Thầy Haifai nói sùi bọt mép, và khi nhắc đến tên Tam, nước miếng thầy bắt đầu văng tùm lum. Trong một lúc, Kăply bỗng thấy mình giống thằng Tam thiệt. Nó phát giác ra mình ớn thầy Haifai đến nỗi nước miếng thầy văng tá lả trên đầu trên cổ nó cũng chẳng dám lấy tay chùi và nhất là tự nhiên nó nghe mình lắp bắp bằng cái giọng của thằng Tam lúc sắp sồn ra quần:

- Thưa thầy... con không có...

- Trò về chỗ đi!

Thầy Haifai phát tay một cái, dựng Kăply dậy.

Trong khi Kăply gằm đầu lê bước về chỗ, ánh mắt vẫn còn tức tối của thầy xẹt ngang xẹt dọc khắp lớp như muốn đồ đứa nào mở miệng chọc tức thầy. Và khi thấy lũ học trò im thít một cách ngoan ngoãn, thầy lại càng muốn nổi điên.

- Tụi bay đúng là một lũ ngu! – Thầy quai tay ra sau động vô tấm bảng đánh “rầm” một cái nữa, cất tiếng chửi. – Thần chú Sụm bà chè và thần chú Té xuống khắc nhau như mặt trời với mặt trăng mà chẳng có cái đầu bả mía nào nhận ra. Tụi bay học hành cái kiểu gì vậy hả?

Thầy ngừng lại để thở, mảng áo chùng trước ngực phồng lên xẹp xuống đầy kích động như có một con mèo đang cựa quậy ở trong. Và bọn học trò lại giật thót khi thấy thầy một lần nữa nhe nanh ra. Nhưng cả đồng cái miệng đang nín thở liền xì ra nhẹ nhõm khi nhận ra đó là giọng của vợ thầy:

- Thôi, đủ rồi, ông ơi. Tiếp tục kêu bọn nhỏ lên thực tập đi!

- Đúng rồi đó, cô! – Thầy Amara hân hoan phụ họa, có vẻ như cổ kèm một tiếng reo. – Thầy dạy tụi con không bao nhiêu mà chửi tụi con quá trời, cô ơi!

- Được lắm, Amara! – Thầy Haifai chọc ngón tay đang run lên về phía thằng nhóc nói qua hàm răng nghiến chặt. – Vậy thì trò bước lên đây đi!

Amara hùng dũng tiến lên bảng, cố tình không nhìn thấy mối ác cảm đang hiện lồ lộ trên mặt thầy.

Ngón tay màu mè của thầy Haifai rê lòng vòng quanh các dãy bàn như nòng đại liên rồi thình lình chĩa ngay khuôn mặt bầu bĩnh của Bolobala:

- Trò!

Thằng Amara giãy nảy khi thấy Bolobala bước ra khỏi chỗ ngồi:

- Đổi đứa khác đi thầy! Đánh thắng tội con gái chẳng vinh dự gì hết, nhất là với một người sau này sẽ là một Đại phù thủy lừng danh và là kẻ thống trị tối cao của xứ Lang Biang...

- Im đi, Amara. – Thầy Haifai sầm mặt nạt ngang. – Cái đó là bà nói chứ không phải ta nói. Trò sau này sẽ thành cái thứ gì thì kệ trò, bây giờ trò phải đấu với Bolobala đã.

Kăply chưa bao giờ nghe thầy Haifai nói với Amara bằng giọng điệu xài xể như vậy. Nó sượng rên người, cảm thấy thầy bớt giông tay chân của trùm Bastu một chút.

- Ông ăn nói càng lúc càng chẳng ra làm sao. – Tiếng vợ thầy Haifai lập tức rít lên, tưởng như có một quả đạn pháo đang bay trong phòng. – Cái trò nói xấu đồng nghiệp như vậy thiệt tiểu nhân hết chỗ nói. Ông có muốn tôi nhờ ông không còn một cọng tóc hay không hả?

Không rõ vì chợt nhận ra mình phát biểu hơi quá trớn hay vì sợ lời hăm dọa đầy bạo lực của bà vợ mà thầy Haifai nín thinh. Chỉ khi Amara và Bolobala đứng đối diện nhau, thầy mới khe khẽ nói, bằng cái giọng lí nhí y như mượn của thằng Tam:

- Bắt đầu đi!

Cả hai cánh tay cùng nhanh nhẹn vung về phía trước, và Amara vừa nhúc nhích môi chưa kịp đọc hết câu thần chú đã bắt thần té bật ngửa ra sau, động đầu xuống đất một cái “cộp”. Phải nói ra cú té rất ngoạn mục mặc dù trông hồng giống chút xíu nào với kiểu té téet mông của người bị trúng thần chú Sùm bà chề.

Trong khi cả lớp đang trở mắt lên chưa hiểu điều gì vừa xảy ra thì cả hai vợ chồng thầy Haifai gần như cùng ré lên một lượt bằng thứ giọng pha trộn rất kỳ cục:

- Tam!

- Thưa thầy... con không có...

Tam run bần. Trông nó hoảng đến mức chưa kịp đứng lên, câu nói đã run rẩy phun ra trước.

- Trò có hay không ta không cần biết. – Thầy Haifai gầm lên điên cuồng, trông thầy giận đến mức có cảm tưởng sự gắt gỏng thầy dành cho Amara một phút trước đó chỉ đáng là cơn hắt hơi nho nhỏ và nếu như lúc này thầy có đột ngột nổ tung lên ngay giữa lớp thì cũng chẳng có ai ngạc nhiên. – Ta đã nghe những lời xảo trá của trò quá nhiều rồi. Tóm lại, trưa mai sau khi chùi cầu tiêu, trò phải ở lại đây đến tối để lau cho sạch hết mọi thứ từ cửa nẻo, bàn ghế cho đến sàn nhà, nhớ chưa?

- Dạ, nhớ ạ.

Kăply tò mò liếc Tam qua khóe mắt, thấy thằng này yếu ớt đáp và rũ người xuống ghế, nom mềm oặt như một thỏi cao su bị hơi lửa. Dù đang buồn nẫu ruột vì mới bị thầy Haifai chửi te tua, Kăply cũng rất muốn phá ra cười. Nó nhớ lại lời nguyên bí mật vọng vào tai nó trước khi Amara té lật gọng, thậm chí công nhận thằng Tam đáng kịch siêu đẳng thiệt. Tam không những giỏi vờ vịt mà phải nói là cực kỳ lì lợm. Cứ nhầm giờ dạy của vợ chồng thầy Haifai mà giờ trò đều cẳng, trừ quái nhân Tam có lẽ không đứa học trò nào trong trường Đămri dám thử làm, dù chỉ làm thử một lần cho biết.

oOo

Trong khi lớp Cao cấp 2 của Nguyên và Kăply xảy ra đủ thứ chuyện nhăng nhit thì ở lớp Trung cấp hai cách đó mấy căn, Êmê đang đăm đăm dán mắt lên bảng, say sưa rình từng lời giảng của thầy Đi Pri trong tiết Luyện bùa.

Lúc bình thường, Êmê chỉ thích học các môn mà tính hiếu kỳ bị kích thích dữ dội như Quái vật học hay Các loại quỷ. Nó không khoái môn Luyện bùa lắm, mặc dù gần đây cái vạc phế thải mà ông K'Tul quẳng trong nhà kho thường xuyên được nó lôi ra để rang hết hòn đá này đến hòn đá khác hoặc nấu tùm lum các loại được thảo cho Nguyên lặn theo người đề phòng bắt trặc.

Hôm nay cũng vậy, ngay từ đầu giờ, Êmê chẳng để tâm lắm vào bài học, nhất là từ khi con nhỏ Bolobala xuất hiện, thân mật với Nguyên một cách trắng trợn, sau đó lôi Nguyên và Kăply đi tuốt, tâm trí của Êmê như tan ra, những ý nghĩ trong đầu cứ đứt rời từng khúc không làm sao nối lại được.

Suốt một lúc lâu, Êmê ngồi trong lớp như ngồi giữa màn sương, thấy hình ảnh chung quanh nhòa đi, chập chờn như ảo ảnh.

Êmê chỉ bừng tỉnh khi đập vào tai nó loáng thoáng một điều gì đó, một điều mà bằng trực giác Êmê biết là số phận đã ưu ái tặng cho nó.

Nó lúc lắc mái tóc vàng, màn sương trước mắt lập tức tan biến. Và ngay khi vừa thoát ra ngoài rìa của cơn mê, nó nghe như có một luồng điện chạy qua người khi nhận ra thầy Đi Pri đang hướng dẫn học trò cách Ếm bùa bằng hình nộm.

Có thể nói chưa bao giờ Êmê chí thú nghe giảng đến thế, vừa nghe vừa sốt sắng ghi chép, cảm giác đây là bài giảng thầy Đi Pri dành riêng cho nó, ngồi viết chạy kinh hoàng trên giấy:

- Đây là loại bùa được du nhập từ xứ Mũi Lỗ. Thông thường các hình nộm được làm bằng sáp hoặc đất sét trộn lẫn với móng tay của nạn nhân, tẽ lăm cũng phải trộn cho được vài sợi tóc. Chôn hình nộm dưới gốc cây cải hương vào lúc nửa đêm. Đúng hai mươi tư tiếng đồng hồ sau, người bị ếm sẽ biến mất khỏi mặt đất...

Păng Ting ngồi bên cạnh, ngạc nhiên thấy Êmê đột nhiên biến thành đứa mê ghi chép, cái hình ảnh nó chưa từng thấy trước đây, một trạng thái báo trước Êmê nếu không sắp thành một nhà bác học thì chắc chắn là sắp điên.

- Chị Êmê...

Păng Ting kêu khẽ và được đáp lại bằng một cái khoát tay trông rất khùng khùng của Êmê.

Chỉ đến khi tiếng chuông tan học vang lên và thầy Đi Pri cùng mái tóc bóng mượt biến mất ngoài hành lang, Êmê mới tổng mớ sách tập vào cặp, lấy tay chùi mồ hôi trán và bắt đầu bớt giống một bệnh nhân vừa trốn ra khỏi viện tâm thần.

Păng Ting cố che giấu tâm trạng lo lắng bằng một lời bông đùa:

- Chị không định đứng đầu lớp tháng này chứ hả, chị Êmê?

Păng Ting vừa hỏi vừa nhìn sâu vào đáy mắt của Êmê, kín đáo thở phào khi không phát hiện dấu hiệu gì khác lạ.

Nhưng Păng Ting chỉ yên tâm được chừng mười phút hay hơn một chút gì đó. Vì khi gặp đám học trò lớp Cao cấp 2 ủa ra, Êmê kéo Păng Ting chạy xô lại với một vẻ hoan hỉ rất đáng ngại. Nhìn bộ mặt tươi tỉnh của nó có cảm tưởng sáng nay chẳng có cuộc chạm trán căng thẳng nào xảy ra chỗ sân trường.

- Anh K'Brăk! Anh K'Brêt!

Êmê vui vẻ kêu, rồi trước ánh mắt sững sốt của mọi người, nó quay sang choàng vai Bolobala, một cử chỉ mà không ai nghĩ nó có thể làm, giọng niềm nở:

- Bữa nay lớp bạn học tới câu thần chú gì rồi há?

- Thần chú Sụm bà chè.

Bolobala ngơ ngác đáp, chân như khụy xuống, có vẻ rất muốn sụm bà chè trước sự thân mật khó tin của Êmê.

Bất chấp cái cách lũ bạn đang nhìn mình, toàn là những cái nhìn kỳ cục, Êmê tiếp tục bày tỏ tình cảm bằng cách đập đập tay lên vai Bolobala:

- Chỗ nào anh K'Brăk và K'Brêt không hiểu, bạn nhớ chỉ giùm nha.

- Dĩ nhiên rồi, Êmê à. Cái đó thì bạn khỏi cần dặn.

Vừa đáp Bolobala vừa sượng sùng đưa tay lên gãi gãi chỗ ngứa trên đầu, bụng bắn khoăn: Hồng lễ bữa nay đầu mình tự nhiên có chí?

Không ai nhìn thấy Êmê đang len lén thả sợi tóc vừa bứt trộm được vào túi áo chùng, cho nên dĩ nhiên là cũng không ai hình dung được một tai họa khủng khiếp sắp sửa chụp xuống đầu Bolobala.

Ngay cả nạn nhân Bolobala cũng không ngờ vực một chút xú nào. Nó chỉ hơi ngỡ ngàng trước sự thay đổi thái độ đột ngột của Êmê nhưng liền sau đó nó hân hoan đón nhận sự thân thiết bất ngờ mà Êmê mang lại với sự cảm kích của một con mèo thích được vuốt ve.

Bolobala không nhớ ra Êmê đã thả tay khỏi vai nó từ lúc nào nhưng điều đó đối với nó chẳng có gì quan trọng khi mà nó sung sướng nhận ra ngọn lửa của tình bạn thực sự tỏa ấm hơn nhiều so với một cái choàng vai.

Nhìn Êmê và Bolobala cặp kè bên nhau, cái hình ảnh mà trước đó mười phút không ai có thể tưởng tượng ra, Nguyên cảm nhận một cách rõ rệt nó đang trải qua một khoảnh khắc êm đềm kỳ lạ, cái khoảnh khắc mà nó tưởng là mình sẽ đắm chìm trong đó mãi mãi nếu không có tiếng quát giạt của K'Tub động vô tai:

- Xéo đi, Steng! Báo ày một tin buồn là chưa có ai trong tụi tao sẵn sàng qua đời đâu!

8. Chương 05 Phần 1

Chương 5

Bolobala mất tích

Có nên triệu tập Tam phù thủy để hỏi thăm về núi Lưng Chùng hay không là đề tài mà bọn nhóc lâu đài K'Rahlan và Păng Ting, Suku tranh cãi đến sùi bọt mép hầu như suốt cả buổi chiều hôm đó. Có thể thấy trừ K'Tub, tất cả những đứa còn lại, kể cả Nguyên và Kăply đều bác bỏ ý định gặp Tam phù thủy, và lý do mà phe chống đối đưa ra phải nói là có sức nặng không kém gì núi Lưng Chùng, nếu thật sự một hòn núi lơ lửng giữa trời vẫn có sức nặng: “Cho đến lúc này chúng ta vẫn chưa xác định được kẻ bí mật len lút bay cạnh chiếc thăm bữa đó là ai hay thuộc phe nào. Nếu là người thân thiện không ai lại đưa ra lời khuyên theo cái cách hắc ám và cực kỳ đáng ngờ như vậy”.

Thậm chí Kăply còn đưa ra một phỏng đoán rừng rợn đến nỗi cả đám đều nổi da gà:

- Biết đâu hắc chính là kẻ tiềm phục ở trong trường.

- Không thể như thế được, anh K'Brêt. – K'Tub lắc đầu quầy quậy. – Theo như em biết, nếu không có nhiệm vụ đặc biệt do đích thân thầy N'Trang Long giao phó, không giáo sư nào của trường Đămri được phép đi ra ngoài.

Suku vuốt mớ tóc xanh rêu, háng giọng:

- Khó nói lắm, K'Tub. Nếu hắc đúng là một trong những sứ giả của trùm Bastu, tao nghĩ hắc vẫn có cách đánh lừa thầy N'Trang Long.

- Nhưng nếu đúng như mày nói thì việc gì hắc phải mất công lừa bọn mình tới gặp Tam phù thủy. – K'Tub đưa tay bứt muốn sút cả tai, nóng nảy ré lên, trông nó như muốn nhảy xổ vào Suku. – Trong màn sương dày đặc như thế, hắc chỉ cần nhắc tay một cái, anh K'Brăk có mười cái mạng cũng đừng hòng giữ nổi.

Như để tránh làm cho K'Tub kích động hơn nữa, Suku quay mặt đi chỗ khác, hạ giọng lầu bàu:

- Ai mà biết được cái bọn chết tiệt đó nghĩ gì trong đầu...

Trong bọn, đứa phản đối việc triệu tập Tam phù thủy quyết liệt nhất là Păng Ting, đơn giản là nó không muốn mất tiền vào một chuyện mà nó không biết chắc là có thu được lợi ích gì hay không.

- Chúng ta nên nhớ, – Păng Ting khuyến cáo bằng giọng của nhà cổ vấn việc mua bán cổ phiếu – chi phí ột phút xuất hiện của Hắc tinh tinh hay Bạch kỳ lân là 50 năpken...

- Thôi đi, bà chị keo kiệt ơi. – K'Tub quay bộ mặt đỏ gay sang Păng Ting, kéo dài giọng như sẵn sàng châm ngòi ột cuộc gây gỗ mới. – Có cả đồng tai họa sắp rớt trúng đầu anh K'Brăk mà bà chị ở đó so đo từng đồng.

- Không phải là chuyện so đo, K'Tub à. – Păng Ting nhăn mặt như thể vừa bị K'Tub tọng ột đồng cá pha lê vô hòng. – Vấn đề là Tam phù thủy không phải là những người có khả năng đưa ra những giải đáp thông thái. Nghề của họ là đánh thuê và họ nhận tiền để đối phó với kẻ thù của thân chủ chứ không phải để chỉ ra ngọn núi nào hay con sông nào nằm ở đâu trên xứ Lang Biang.

- Chị Êmê! – Thấy mình rơi vào thế một mình chống lại cả đám, K'Tub tức tối nhảy tưng tưng, vừa nhảy nó vừa ngoác miệng hét om sòm. – Chị ủng hộ em đi chứ. Chị là người quan tâm...

Nhưng cái giọng la làng của K'Tub bỗng tắt ngang khi nó sực nhận ra Êmê đã biến mất từ lúc nào.

Bốn cái đầu còn lại lập tức ngoảnh theo cái đầu của K'Tub.

- Chị Êmê ơi! – Păng Ting kêu lớn.

Nhưng rõ ràng Êmê đã không còn ở trong phòng.

- Lạ thật. – Nguyên cau mày. – Như vậy là Êmê đã ra ngoài khá lâu rồi mà chúng ta không biết.

- Đi! – K'Tub vẫy tay, rõ ràng nó đã quên bằng cuộc tranh cãi nóng hôi hổi vừa rồi. – Chúng ta đi xem chị Êmê đang làm gì.

Cả bọn kéo nhau ra cửa, men theo hành lang về phía cầu thang xoắn. Tới căn phòng cuối cùng bên tay mặt, K'Tub khoát tay ra hiệu cho cả bọn dán miệng lại.

Kăply hồi hộp nhìn K'Tub kê vai vào cửa, đến hôm nay thì nó đã biết đây là phòng của Êmê, cũng như căn phòng đối diện là phòng của K'Tub. Cánh cửa lặng lẽ nhích dần từng chút một theo đà đẩy của K'Tub và qua khe cửa mở hé, cả bọn nhìn thấy Êmê đang ngồi đằng bàn, lưng quay ra ngoài.

Êmê không phát hiện ra lũ bạn thập thò phía sau, một tay chống cằm, tay kia đang làm cái điều mà qua vai nó, tụi Suku thấy rõ là đang chậm rãi ngắt từng cánh hoa bạc hà miêu tím tím trong chiếc lọ để trước mặt.

Chỉ nhìn thoáng qua, K'Tub lập tức quay ra sau chành miệng thật rộng, nửa như muốn cười nửa như cố nén nên trông nó giống như con ngoáo ộp, rồi từ từ đóng cửa lại.

Đến khi cả bọn quay trở lại phòng Nguyên và Kăply, K'Tub mới lặn người trên giường, phá ra cười sặc sụa.

- Cười cái con khỉ! – Suku sầm mặt. – Chị Êmê đang chơi trò gì kỳ cục vậy, nói cho tụi tao biết đi.

K'Tub quấy người ngồi dậy, đưa tay chùi nước mắt:

- Bói!

- Bói á? – Suku nhệt mặt ra. – Theo tao biết thì môn Bói toán trong sách giáo khoa đâu có cái vụ này?

- Anh biết rồi, K'Tub! – Kăply mỉm cười nói, nó sực nhớ tụi nhãi làng Ke cũng rất khoái cái trò na ná như vậy. – Cái này gọi là bói tình duyên. Yêu? Không yêu? Yêu? Không yêu? Cứ thế cho đến cánh hoa cuối cùng, đúng không?

K'Tub liếc Nguyên, cố tỏ ra nghiêm nghị nhưng tiếng hì hì vẫn phát ra từng cơn:

- Đúng hay không chỉ có anh K'Brăk mới trả lời được.

oOo

Nói cho chính xác thì Kăply chỉ đoán đúng có một phần. Lúc tụi bạn đứng ngoài cửa phòng lén quan sát nó thì thực ra Êmê đang phân vân tự hỏi: Êm? Không ém? Êm? Không ém? và suốt một hồi lâu, nó cảm

thấy mệt mỏi khi phải vật lộn với những ý nghĩ trái ngược trong đầu mà vẫn không quyết định được có nên làm cho con nhỏ Bolobala đáng ghét kia biến mất khỏi cõi đời hay không.

Hồi trưa, vừa về đến nhà, Êmê hấp tấp chui ngay vào phòng. Liệng “xạch” cặp sách lên bàn, nó lao vào các góc ngách mờ mịt và cuối cùng với được một cây nến cháy dở dưới gầm giường tối om om. Sau khi hơi nóng cho sáp chảy ra, nó nhét sợi tóc của Bolobala vào và bắt đầu nặn hình người cho đến khi bà Êmô thò đầu vào kêu nó đi ăn cơm.

Bây giờ thì Êmê vừa thì thầm vừa hồi hộp nhìn bông hoa bạc hà miêu đang rụng dần từng cánh, bụng bất giác giận sôi khi nhớ đến thái độ thách thức của Bolobala hồi sáng khi con nhỏ xán lại bên Nguyên với cái vẻ hí hửng của con mèo thấy mỡ, chẳng coi sự có mặt của nó ra cái đĩnh gì. Nhưng có lúc, Êmê lại cảm thấy đòn trừng phạt mà nó dự định dành cho Bolobala hơi quá đáng, nhất là nó vẫn không quên con nhỏ này dù sao cũng từng sát cánh bên tụi nó trong cái ngày đụng độ với Baltalon.

Êmê nghĩ và nghĩ, mím môi, chau mày, véo mặt mình một cái rồi thả ra rồi véo tiếp một cái nữa, rồi thở phì phì, vừa muốn moi tượng sáp trong ngăn bàn ra bẻ đôi và vứt quách vào thùng rác vừa không muốn tiếp tục đau đớn chứng kiến cảnh Bolobala cặp kè với Nguyên ngay trước mũi mình.

Êmê nhìn bông hoa trong lọ lúc này chỉ còn lơ thơ năm sáu cánh, tặc tặc lười. Chắc, mình sẽ làm theo lời khuyên của cánh hoa cuối cùng, rồi run rẩy ngắt tiếp, cố nghĩ cánh tay đang đưa ra không phải là tay của mình: Êm? Không ẻm? Êm? Không ẻm?

Khi cánh hoa duy nhất còn lại ứng với chữ Êm, Êmê không tránh khỏi thần thờ. Nó nhìn sững cánh hoa trên tay một hồi lâu rồi bất thần vò nát. Dù sao đó cũng là phán quyết của định mệnh! Êmê nghiêng rằng tự nhủ và nặng nề úp mặt xuống bàn.

oOo

Ngày hôm sau trôi qua như mọi ngày với mọi người, và không như mọi ngày với Êmê. Mặc dù Êmê bùa bằng hình nộm theo như thầy Đi Pri cho biết, chỉ có hiệu nghiệm sau hai mươi tư tiếng đồng hồ, có nghĩa là nếu như Bolobala thiệt sự biến mất theo hình nhân bằng sáp mà Êmê chôn dưới gốc cây cải hương tối hôm qua thì điều đó cũng chỉ xảy ra trong vòng gần hai mươi giờ nữa, Êmê vẫn cảm thấy con nhóc Bolobala đang cười cười nói nói trước mặt kia đã hầu như không còn tồn tại.

Êmê cảm thấy mình vừa gây nên một tội lỗi tày đình và ý nghĩ đó cứ làm nó day dứt suốt từ sáng đến tối, đến mức ngó bộ mặt héo úa bất thường của nó, tụi bạn không khỏi bần khoăn.

- Em ồm à, Êmê? – Nguyên ngồi cạnh Êmê trong bữa ăn tối, ái ngại hỏi, không cố tách ra xa như mọi lần để tỏ sự quan tâm.

- Không.

Êmê lắc đầu đáp, liếc nhanh Nguyên một cái rồi lại gằm đầu xuống, như thể đôi giày của nó hôm nay bỗng đột ngột trở nên đầy cuốn hút.

- Em thấy chị bữa nay lạ lắm đó, chị Êmê. – K'Tub hòa theo, cố che giấu sự thắc thỏm bằng giọng bông phèng. – Có vẻ như chị đang trau chuốt một vẻ đẹp tiêu tụy. Cái mốt này hơi cầu kỳ đó nha.

Êmê phì cười trước câu nói của thằng oắt, cảm thấy nhẹ người được một chút và khi Kăply cất tiếng hỏi thì đầu óc nó được dịp lãng đi:

- Hồi trưa, lúc ra về em có thấy thằng Tam đâu không, Êmê?

- Không thấy, anh K'Brê.

- Như vậy là nó lãnh đủ thiệt rồi. – Kăply nhún vai. – Bữa nay chính là ngày thầy Haifai phạt nó ở lại lớp từ trưa đến tối để làm vệ sinh mà.

Vừa nói Kăply vừa ột nĩa thịt khoanh vào miệng nhưng sức nhớ đến cái vụ chùi cầu tiêu nó lật đật quay đầu ra sau phun phèo phèo.

- Ảnh làm gì mà bị thầy Haifai ghét dữ vậy, anh K'Brê? – K'Tub háo hức hỏi, coi đó là tin giật gân đáng kể của trường Đămri.

- Nó là quái nhân mà. – Kăply nói giọng hào hứng. – Mà theo anh thì nó là một quái nhân tốt. Bằng có là nó rất ghét thằng Amara. Cho nên nó cứ chơi cái thằng chồng chánh này lật gọng hoai. Lại chơi ngay trước mũi thầy Haifai làm sao ổng không nổi điên lên cho được.

K'Tub nheo mắt:

- Nhưng em nghĩ anh Tam mà giở trò thì thầy Haifai hổng có cách gì bắt được quả tang.

- Ổng cóc cần quả tang. – Kăply khẽ nhăn mặt khi nhớ đến vẻ hằn học của thầy Haifai khi nhìn thằng Tam. – Hễ trong lớp xảy ra bất cứ pha té ngã nào không rõ nguyên nhân là ổng cứ lôi thằng Tam ra phạt. Cứ như thể nó phải chịu trách nhiệm hoàn toàn về chuyện đi đứng của tụi học trò trong lớp.

- Thiệt là lằng xẹt. – K'Tub bình luận với giọng bất bình.

Nguyên nhắc lên cái thìa nãy giờ vẫn bơi trong tô canh, chùi miệng nói:

- Thằng Tam mà bị phạt thì phải nói là chẳng oan chút xíu nào. Nhưng anh sẵn sàng đồng ý với cái ý kiến cho rằng thằng Tam là một quái nhân tốt. Những nạn nhân của nó như thằng Amara hay thằng Steng lẽ ra phải động đầu xuống đất nhiều lần hơn nữa mới đáng đời.

Êmê không tham gia bàn tán. Trên cái nền rì rầm của câu chuyện về quái nhân Tam, nó lặng lẽ cảm nhận vô đĩa xà lách trộn, không phải để ăn mà để bình tĩnh sàng lọc lại mọi cảm xúc và để tự nhắc mình lát nữa phải đi ngủ cho thiệt sớm. Đi ngủ sớm thì không phải mất công trần trọc rằng nên hay không nên chạy ra gốc cây cải hương sau vườn moi cái hình nộm của Bolobala lên trước khi mọi chuyện trở nên quá muộn.

oOo

Sáng nay thì có vẻ Êmê ốm thật. Trời đã sáng bạch, tụi Nguyên, Kăply và K'Tub đã sửa soạn đầu đó xong xuôi mà nó vẫn chưa ra khỏi giường.

- Chị Êmê! – Tiếng K'Tub sốt ruột vọng vào từ ngoài cửa kèm theo tiếng gõ còm cộp. – Chị làm gì ở trong mà lâu lắc vậy?

- Chị ra ngay!

Êmê mệt mỏi đáp, ngạc nhiên nghe giọng mình như văng lại từ chốn xa xăm nào. Nó uể oải bước xuống giường, đôi chân trở nên nặng trĩu và yếu ớt.

Lúc lê bước vào phòng tắm, Êmê lại bất gặp mình do dự. Nó nửa muốn ở nhà để khỏi phải sợ hãi chứng kiến lớp Cao cấp 2 của Nguyên và Kăply đột ngột thiếu mất một học sinh, nửa muốn đến trường để tận mắt kiểm tra xem thứ bùa ếm bằng hình nộm có đúng là có tác dụng kinh hồn như thầy Di Pri nói hay không.

Tiếng động cửa thình thình của K'Tub lại vang lên giúp Êmê dẹp bỏ mọi đắn đo qua một bên. Nó giật phắt chiếc áo choàng trên mắc áo, vội vã tròng vào người.

- Thiệt tình! – K'Tub lắc đầu khi Êmê lộ mặt ra khỏi phòng. – Bữa nay chị làm sao thế, chị Êmê?

Êmê không đáp, và K'Tub cũng không cần nghe câu trả lời. Vẻ mặt xanh xao của Êmê đã là một sự giải thích quá rõ ràng với nó.

- Hay chị nghỉ học một bữa đi.

K'Tub áy náy nói, và há hốc miệng khi thấy Êmê đáp lời nó bằng cách cúi bước xuống cầu thang xoắn, tuôn thẳng ra cổng nơi Nguyên, Kăply và Păng Ting đang mặt nhăn mày nhíu vì sợ bị trễ học.

Dĩ nhiên cái hình ảnh Êmê ngồi một mình trong phòng xốn xang bút từng cánh hoa bạc hà miêu vẫn còn cực kỳ rõ nét trong đầu của tụi K'Tub nhưng ngó bộ mặt xám xịt của Êmê, từ lúc đó cho đến khi chui qua mái che trước cổng trường không đứa nào nữ phun ra một lời trêu chọc, kể cả khi nguyên đám kéo ngang qua CỬA HIỆU THẤT TÌNH nườm nượp người ra kẻ vào của lão Seradion.

Thậm chí khi lọt vào bên trong sân trường, Nguyên, Kăply, K'Tub và Păng Ting gần như đồng loạt nhắm chặt mắt lại như sợ phải nhìn thấy con nhỏ Bolobala bất thần chạy vù ra xoắn xuýt lắt Nguyên như bữa trước, vì tụi nó tin tưởng một cách chắc nịch rằng không gì có thể làm cho bệnh nhân Êmê sạm bà chè nhanh hơn bằng cách tái diễn lại cái cảnh thân mật hôm nọ.

Êmê cũng nhắm mắt lại gần như cùng lúc với các bạn, tất nhiên với một nguyên nhân phức tạp hơn nhiều vì trước khi mở mắt ra, nó vẫn không biết chắc là mình muốn hay không muốn nhìn thấy Bolobala hiện ra trước mặt.

Cho nên khi không có đứa nào giống như một con mèo khoác áo chùng phi tới, hoàn toàn ngược lại với sự hân hoan nhẹ nhõm của tụi bạn, Êmê bỗng lão đảo như người bước hụt, bụng đột nhiên thắt lại.

- Gì thế, Êmê? – Nguyên chụp cánh tay Êmê, hoảng hốt kêu lên.

- Không có gì, anh K’Brăk. Em chỉ hơi mệt chút thôi.

Êmê mấp máy môi và trước ánh mắt kinh ngạc của tụi bạn, nó bất ngờ làm cái chuyện không mơ thấy nổi là cúi xuống gỡ tay Nguyên ra, rồi trong bộ dạng không thể lẫn lộn được của một kẻ mất hồn, nó quay gót thắt thểu bỏ đi, có vẻ hoàn toàn không hay biết Păng Ting đang hấp tấp bám theo bên cạnh.

Nguyên, Kăply và K’Tub ngẩn người nhìn theo Êmê, bụng thắt mắc không hiểu con nhỏ này ăn trúng thứ chi mà hai hôm nay trông lạ lùng hết biết.

- Tại anh đó, anh K’Brăk. – K’Tub đột ngột nói.

- Tại anh á? – Nguyên nhìn thẳng oắt qua khoeo mắt.

- Chứ gì nữa. – K’Tub nhún vai. – Anh với chị Bolobala hồm rầy cứ như hình với bóng...

- Nhưng anh với Bolobala có gì với nhau đâu. – Nguyên ré lên bằng giọng của người bị kết án oan. – Em biết điều đó mà, K’Tub.

- Em biết. Nhưng chị Êmê không phải là em.

K’Tub đáp trả bằng giọng rầu rầu rồi không để Nguyên phân trần, nó cũng quay lưng bỏ đi nốt.

Nguyên thở hắt ra như muốn tổng mọi phiền não ra khỏi lồng ngực và bực bội kéo tay Kăply:

- Vô lớp đi.

Sự vắng mặt của Bolobala ở chỗ ngồi quen thuộc khiến Nguyên ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ, mặc dù nó thấy cái sự mừng rỡ của nó thiệt là hèn mọn. Nhưng dù sao đi nữa, khi mà nó vẫn còn bị ám ảnh bởi nét mặt thần thờ của Êmê và trong đầu nó vẫn còn ngân nga không dứt lời trách móc của thằng K’Tub, Nguyên tin rằng Bolobala vì ốm đau hay vì bận chuyện gì đó tạm thời nghỉ học vài ngày là điều tuyệt nhất.

Bộ mặt quái dị của thầy Haifai xuất hiện chỗ cửa lớp y chang một dấu chấm hết hạ đánh “cạch” xuống những dòng nghĩ ngợi lan man trong đầu Nguyên. Nó sửa lại thế ngồi, tò mò căng mắt xem thầy Haifai có phát giác ra sự vắng mặt của Bolobala không và thầy sẽ phản ứng như thế nào với cái hiện tượng chưa từng xảy ra ở lớp Cao cấp 2 này.

Nhưng Nguyên hoàn toàn thất vọng khi thấy thầy Haifai chẳng tỏ thái độ gì khác lạ trước chuyện lớp học tự dưng thiếu mất một đứa. Thầy quét mắt một vòng khắp lớp, hơi khựng lại một chút ở chỗ ngồi của Bolobala nhưng rồi thầy nhanh chóng lướt mắt qua chỗ khác như thể vừa rồi thầy bị hoa mắt đột xuất nên không thấy gì hết.

Khó mà đoán được tâm trạng trên một gương mặt lồi lõm kỳ cục như gương mặt thầy Haifai, nhưng Nguyên có cảm giác dường như thầy hơi biến sắc khi nhìn về phía chiếc ghế trống của Bolobala, sự thay đổi nét mặt đó chỉ thoáng qua trong tích tắc nên rất khó nhận ra.

- Hôm nay chúng ta học câu Thần chú chiến đấu số 13.

Tiếng thầy Haifai vang lên và lần đầu tiên không có tiếng đập tay hay tiếng động bâng rầm rầm đi kèm, nghe lạ hoắc lạ hươ như tiếng ca sĩ hát thơ, hồng có dàn nhạc phối âm phối khí gì ráo.

- Thầy bị sao vậy thầy? – Thằng Amara hét lớn. – Hôm trước tụi con mới học tới câu thần chú số 7 mà.

- Phải rồi đó thầy. – Hailibato giơ cao cánh tay nung núc, lấu tấu phụ họa. – Bữa nay học câu số 8 mới đúng chỗ, thầy.

- Nếu các trò cứ khoái quyết định giùm ta thì ta nói thầy hiệu trưởng cho các trò dạy thay ta quách cho rồi.
- Thầy Haifai có vẻ rất muốn gầm lên như mọi lần nhưng có thể thấy rõ là bữa nay thầy cố kềm chế. Và bọn học trò gần như đứa nào cũng dư sức đọc được sự khó chịu trên mặt thầy khi thầy cố giữ cho giọng nói đừng trượt ra ngoài rìa của sự bình tĩnh. – Dạy câu số 8, số 13 hay số 25 là quyền của ta, trò nào không đồng ý với cái quyền hạn hiển nhiên đó thì giờ bàn tay như nhước của trò lên coi!

Như mọi lần, Amara không coi lời hăm dọa của thầy Haifai ra cái quái gì hết. Nó giơ cao tay, réo om sòm:

- Cô ơi, cô! Thầy dạy lung tung chẳng đâu ra đâu hết mà cô không la thầy một trận hả cô?

- Đồ ngu! – Từ đôi môi đỏ choét của thầy Haifai, một giọng eo éo bức dọc phát ra. – Bữa nay ông dạy tụi bay câu thần chú số 13 là đúng chóc rồi, la cái con khỉ khô!

Amara không ngờ bữa nay sự mầu của nó phang nó một đòn quá mạng. Mặt thuôn ra, nó ngơ ngác nhìn quanh một vòng như cố tìm hiểu chuyện gì vừa xảy ra rồi ầm ức buông phịch người xuống ghế trước về mặt hả hê hết chỗ nói của tụi bạn.

- Các trò chống tai nghe cho rõ nè: Thần chú số 13 có tên là thần chú Khăn quàng cổ.

Cái tên của câu thần chú làm Kăply phải nghiêng chặt răng để khỏi phá ra cười.

- Các trò đừng tưởng đây là câu thần chú giỡn chơi. – Như đoán được bọn học trò đang nghĩ gì, thầy Haifai khinh khất mũi, quét cái trán mồ hôi từ phải qua trái rồi từ trái qua phải, cặp mắt sâu hoắm của thầy như đang lục lọi những khuôn mặt xem đứa nào dám phì ra một tiếng cười không đúng lúc. – Sau này các trò sẽ phân biệt được thần chú số 13 với thần chú số 10. Thần chú số 10 là thần chú Siết cổ, nhằm đối phó với kẻ địch. Còn thần chú Khăn quàng cổ có mục đích bảo vệ cần cổ của các trò, không cho bất cứ một vật nhọn nào đâm thủng...

- Ai mà khùng đến mức đâm vô cổ mình hả thầy? – Amara vọt miệng thắc mắc, cổ tỏ ra cú đòn vừa rồi chưa đủ sức đánh quy nó. – Nếu muốn giết mình, kẻ địch chỉ cần nện một cú vô đầu mình là xong, việc gì phải mò mẫm đâm vào cổ ắt công.

- Bạn Amara nói đúng đó thầy. – Y Đê, một thằng nhãi nhỏ thó ngồi sau lưng Amara, xưa nay rất ngưỡng mộ kiểu ăn nói bạt mạng của thằng này nhưng chưa lần nào dám thử bắt chước, bữa nay đánh liều hùa theo. – Chợt trúng cần cổ khó hơn đập lên đầu chứ, thầy.

- Đã có thần chú số 16 là thần chú bảo vệ đầu, các trò chưa học tới mà cứ bày đặt dạy khôn...

Những tiếng ầm ĩ từ bên ngoài vọng vào cắt ngang câu nói của thầy Haifai. Như chỉ chờ có thế, bọn học trò lập tức lảng đi, mấy chục ánh mắt đều quay phắt ra cửa, háo hức xem thử chuyện động trời gì đang xảy ra, và khi nhác thấy một lão phù thủy tròn ủng, mắt to mày rậm, tướng mạo dữ tợn như một con mèo thành tinh vừa đi xăm xăm vô sân vừa la hét om sòm, bọn nhóc liền nhảy rầm rầm trên ghế, dồn hết về phía cửa sổ và chen nhau thò đầu ra ngoài, những lời giảng về thần chú chiến đấu trong nháy mắt vụt hết ra khỏi tâm trí.

Lúc bình thường, nếu lớp học nhốn nháo hỗn loạn chỉ bằng một nửa như thế, chắc chắn tấm bảng sau lưng thầy Haifai sẽ đau khổ tang thương với những cú động viên cuồng của thầy, tụi học trò cũng dừng hồng mà yên thân, bết nhất những đứa ngồi bàn đầu cũng sẽ phải nín thở suốt ba ngày vì bị hàng lít nước bọt của thầy bắn không thương tiếc vô mặt.

Nhưng lúc này, ngay cả thầy Haifai cũng bị cảnh tượng hoạt náo trước mắt kéo sát ra cửa. Hai bàn tay với những chiếc móng sắc sỡ nắm chặt lại, đầu lắc lư dữ dội, thầy dán mắt chăm chăm vào lão phù thủy quậy, hai chân như cố bám cứng xuống nền nhà để đừng phóng vọt ra bóp cổ kẻ gây rối.

9. Chương 05 Phần 2

- Con tôi đâu? Con tôi đâu?

Lão phù thủy tiếp tục rải những bước dài làm vạt áo ngắn có diềm sọc sặc sỡ bay tung, tay không ngừng vung vẩy cây gậy ngắn, cứ hết một câu lại đập cây gậy vào không khí một cái “véo”.

Thầy Hailixiro lặn ra từ lớp Cao cấp 1 trong hình dạng một khối tròn tròn đo đỏ, lúi theo cả chiếc ghế bành sau lưng. Trong tình cảnh hiểm nghèo, khối thịt đỏ sộ lặn chiếc ghế bự tổ chẳng dường như không hề là một gánh nặng đối với thầy. Thầy phóng chừng năm, bảy bước đã chặn được lão phù thủy mập ú, có thể nói là ngang ngửa với thầy:

- Ông bạn ơi, bình tĩnh đã nào! Có chuyện gì mà ông làm ầm ngay trong trường thế?

Lúc này hai người đã đứng đối mặt, từ xa trông như một quả cầu đỏ và một quả cầu đen đang chuẩn bị húc nhau xem quả cầu nào phát nổ trước.

- Sao? Con tôi học ở trường này cơ mà! – Lão phù thủy trợn đôi mắt to cồ cộ, giọng oang oang. – Tôi không làm ầm lên ở đây thì làm ầm ở đâu?

- Con ông là trò nào?

- Nó là con nhỏ Bolobala. – Lão phù thủy lại rống lên, miệng sùi bọt. – Bolobala lớp Cao cấp 2, thầy nghe rõ chưa? Nhưng rồi nó đi đâu mất. Có nghĩa là sáng hôm qua nó đi học nhưng đến giờ vẫn hồng hống thấy nó về nhà.

Thầy Hailixiro xoa xoa cái trán hói:

- Ông không nên lo lắng quá mức. Có thể cháu nó đi chơi đâu đó. Ngủ lại nhà bạn bè chẳng hạn.

Lão phù thủy lại thét lên điên cuồng:

- Không bao giờ! Không bao giờ, thầy nghe chưa!

Lão hươ tay một vòng, như muốn nói với vô số những cái đầu lúc này đã chen chúc thò ra từ tất cả các lớp học:

- Từ bé đến giờ, con tôi chưa một lần nào đi đâu mà không xin phép. Chưa một lần!

Lão động cây gậy xuống đất một cách cáu kỉnh, chẳng có vẻ gì sắp dịu cơn điên:

- Tôi phải làm cho ra lẽ. Nếu cần, tôi sẽ làm đơn gửi lên...

- Chào ông Boloradam.

Giọng nói trầm ấm của thầy N’Trang Long thỉnh thoảng tới khiến cả đồng cái đầu giật mình ngoảnh phất về phía ngọn tháp. Từ trong dãy nhà thấp cạnh chân tháp, thầy N’Trang Long tươi cười hiện ra và ung dung rảo bước về phía lão Boloradam, người quần trong vạt áo chùng tím thẫm không ngừng bay phấp phới, ngó giống như thầy đang trôi giữa một đám mây màu tím.

- Ngài hiệu trưởng! – Lão Boloradam quạu quọ thở ra, chống cây gậy xuống đất như để nghỉ mệt sau một hồi la lối khản cổ. – Có ngài đây thật may quá! Ngài trả lời cho tôi biết đi! Đứa con gái của tôi...

- Ông Boloradam à. Nói thật là tôi có lỗi với ông quá. – Thầy N’Trang Long cất giọng áy náy, hàng ria mép nhúc nhích khe khẽ. – Nhưng ông yên tâm đi. Hiện nay, trò Bolobala đang phải thực hiện một công tác quan trọng cho nhà trường.

Thầy N’Trang Long bối rối mân mê chòm râu xoắn, “e hèm” một tiếng:

- Lẽ ra tôi phải báo cho ông biết nhưng thiệt sự mà nói thì đây là một công tác cực kỳ bí mật...

- Thiệt tình! – Lão Boloradam lại nhấc cây gậy lên, đập “véo” một cái vào không khí, cầu nhàu. – Ông nghĩ tôi là người khoái xì tùm lùm những bí mật của người khác chắc?

Như chưa hể, lão quay đầu nhìn quanh, nói như hét vào từng cái cửa sổ:

- Xưa nay ai mà hồng biết lão Boloradam này kín còn hơn một cái hũ. Kín như bưng. Kín đến mức không thể nào kín hơn được nữa.

Khi lão phù thủy siêu quậy Boloradam bắt đầu chuyển từ phần nô sang ba hoa, bọn học trò trường Đămri biết là khối thuốc nổ đã được tháo ngòi, lập tức tỉnh hồn, quay sang bàn tán.

Lung cười khúc khích:

- Con nhỏ Bolobala nom hiền lành mà sao ba nó ngó dữ dằn quá sức hả tụi bay!

Y Êrê cười khẩy:

- Nếu mày đi học hai ngày liền không về, ba mày cũng vô trường quậy tưng như vậy thôi.

- Tao thiệt cóc hiểu nổi ông hiệu trưởng trường này! – Amara nhếch mép, độc địa – Tao không cần biết ông mắc chứng gì mà dám giao công tác ột con mèo ngốc nghếch. Mà trường học thì có cái quái gì đáng gọi là bí mật kia chứ!

Ở ngoài sân, lão Boloradam đã khoác một bộ mặt dễ chịu hơn, chiếc gậy trên tay lão cũng không còn cựa quậy tưng bừng như khi nãy.

- Tôi biết, tôi biết, ông Boloradam. – Thầy N’Trang Long đang nói với vị phụ huynh bằng giọng ve vuốt. – Xưa nay tôi vẫn thần phục cái biệt tài giữ bí mật của ông mà. Ông quả đúng là một cái hũ dầy nắp.

Lão Boloradam hơi tái mặt trước lời khen không rõ thật lòng hay chứa nhiều ẩn ý của thầy N’Trang Long.

- Thế chừng nào thì con tôi trở về? – Lão thấp thỏm nhìn gương mặt tỉnh queo của thầy hiệu trưởng, áp úng lảng sang chuyện khác.

- Chừng một tuần, ông Boloradam à. – Thầy N’Trang Long gật gù vằng vặc trấn thông thái, giọng điềm tĩnh – Đến lúc đó tôi đã có thể nói cho ông biết trò Bolobala đã giúp cho nhà trường những công việc quan trọng gì.

Thầy Hailixiro vẫn im thít bên cạnh từ lúc thầy N’Trang Long xuất hiện, bỗng cao hứng chen lời:

- Ông chẳng có gì phải lo lắng, ông Boloradam. Lời của ngài hiệu trưởng trường Đămri xưa nay vẫn được coi là những lời vàng ngọc. Nếu một tuần nữa mà con ông không về, ngài sẽ sẵn sàng từ chức, thậm chí sẵn sàng chấp nhận mọi khiếu kiện của ông.

Có thể thấy thầy N’Trang Long không hài lòng chút nào về câu nói hót của thầy Hailixiro. Nhưng thầy chỉ nhún vai quay sang vị giáo sư lớp Cao cấp 1, nhẹ nhàng nói:

- Anh Hailixiro, mọi chuyện đã được giải thích rành rẽ rồi. Anh có thể vào lớp, để tôi tiễn vị khách quý này ra cổng.

Thấy vở kịch đã hạ màn, mớ đầu cổ lập tức biến mất khỏi khung cửa sổ. Bọn học trò lao về chỗ ngồi cũng ầm ĩ bát nháo như lúc chen nhau ủa ra. Hailibato chạy lạch bạch dưới đất, tay khuỷa khoắc loạn xạ để đẩy những cái móng của tụi bạn đang lướt vùn vụt trên đầu, miệng la ầm:

- Tụi khốn, có chịu leo xuống khỏi ghế hay không? Tao méc thầy Haifai bây giờ.

Nhưng thầy Haifai dường như đã quá mệt mỏi sau khi chứng kiến những gì vừa xảy ra ngoài sân trường, có lẽ vì từ ngày đi dạy học đến nay chưa bao giờ thầy nhìn thấy cái cảnh một phụ huynh xông xộc vào trường và gây náo loạn một cách hiên ngang như vậy.

Thấy lũ học trò nhảy muốn sập ghế, thoát đầu thầy có vẻ như giận sôi lên nhưng ngay sau đó, Kăply thấy rõ là thầy chẳng hề cố gắng đem lớp học trở lại với sự trật tự mà thầy vốn rất sùng bái. Sau khi quay vào, thầy ngồi phịch xuống ghế, hai tay chống cằm và nhìn lớp học bằng cặp mắt lừ đừ như đã tắt hết ánh sáng. Chỉ khi lướt ngang chỗ thẳng Tam ngồi, ánh mắt của thầy mới lóe lên rờn rợn và phát hiện đó làm Kăply nghe lạnh toát sống lưng. Thú thật là cho đến bây giờ nó vẫn không rõ tại làm sao mà thầy Haifai, cả vợ thầy nữa, thù ghét thẳng Tam một cách khó tả như vậy.

oOo

Bữa đó, rốt cuộc lớp Cao cấp 2 chẳng học được chữ nào. Khoảng thời gian mà lão Boloradam gây rối chiếm gần hết buổi sáng cho nên khi bọn học trò quay trở vào lớp, mới ngồi tán dóc có chút xú, tiếng chuông tan học đã vang lên đầy khoái trá.

Nguyên và Kăply vừa ôm cặp ra cửa đã tá hỏa khi thấy Păng Ting, Êmê và K'Tub chặn ngay trước mặt. Trông bộ dạng ba đứa thì giống như Êmê đi hết muốn nổi và Păng Ting và K'Tub đang phải điều nó.

- Trời đất! Sao vậy nè? – Kăply hoảng hốt kêu.

- Đi! – Nguyên mím môi, nói như ra lệnh. – Đưa ngay Êmê đến phòng y tế!

Cả bọn hồi hải kéo nhau đi dọc theo hành lang dẫn về phía phòng y tế, một trong những căn nhà thấp nằm cạnh chân tháp, tai nghe vẳng tới từ phía sau tiếng cười hô hô của thằng Amara:

- Đúng là đồ con gái yếu bóng vía! Mới thấy lão khùng kia quây có chút xú mà đã xỉu rồi!

Nhưng khi cả bọn dừng trước cửa phòng y tế thì Êmê cương quyết không chịu bước vào.

- Không, anh K'Brăk! – Nó giương cặp mắt đỏ mọng nhìn Nguyên như van lơn. – Em muốn lên văn phòng hiệu trưởng cơ.

- Cái gì? – Nguyên giật nảy mình, nó khựng người một thoáng như để cho yêu cầu phi lý của Êmê kịp ngấm vô đầu rồi trợn mắt hỏi dồn. – Lên văn phòng hiệu trưởng? Lên đó để làm gì? Em đang ốm cơ mà.

- Không. Em không ốm. – Êmê lắc qua lắc lại mái tóc vàng một cách quyết liệt. – Nhưng bây giờ em cần phải gặp thầy N'Trang Long. Anh phải đưa em đi gấp. Chuyện này có liên quan đặc biệt đến Bolobala.

Tiết lộ bất ngờ của Êmê hoàn toàn ra ngoài ý nghĩ của bọn nhóc. Như đôi khi vẫn xảy ra, quai hàm của cả bọn tự nhiên cứng như đá. Trước đó một phút, Nguyên đã định bất cứ giá nào cũng phải nhét cho bằng được Êmê vào phòng y tế nhưng câu nói sau cùng của cô bạn gái đã làm nó ghen hòng.

Cả bọn lếch thếch kéo nhau lên những bậc thang, gần như không ai nói với ai một tiếng nào và trong khung cảnh im ru bà rù đó cả Nguyên lẫn Kăply đột nhiên bắt gặp lại cảm giác lo lắng của cái lần tụi nó rời khỏi văn phòng hiệu trưởng sau khi chứng kiến cái báo động kẻ giã từng từng trước mối đe dọa vô hình đang rình rập trong trường.

Ai là tay chân của trùm Bastu nhỉ? Nguyên vừa ạch leo vừa hoang mang tự hỏi. Liệu âm mưu của hắn với sự việc xảy ra ngày hôm nay có liên quan gì với nhau không? Thực ra thì thầy N'Trang Long đang kêu Bolobala làm chuyện gì mà bí mật dữ vậy? Và có thật là chuyện đó quan trọng đến mức lão phải quây từng lên như vậy không? Những câu hỏi không lời đáp cứ bay lượn lòng vòng trong đầu Nguyên từ nấc thang đầu tiên cho đến nấc thang cuối cùng và chỉ chịu cặp cánh lại khi chiếc cầu thang trước văn phòng thầy N'Trang Long hiện ra trước mặt sau một quãng đường không hiểu sao cứ mỗi lần đi Nguyên lại thấy hình như nó dài ra thêm một khúc.

- Tới rồi hả, anh K'Brăk? – Trong khi Păng Ting và Êmê ngồi thụp xuống méo máo nấn bóp cặp giò gần như không còn cảm giác, K'Tub quay sang Nguyên hồi hộp hỏi khi thấy thằng này thỉnh linh dừng bước, mặc dù nó chẳng thấy một cánh cửa nào quanh đây hết.

Nguyên chỉ tay vô chiếc cầu thang chắn trước cánh cửa bí mật của văn phòng hiệu trưởng:

- Thầy N'Trang Long ở trong này.

- Ở đằng sau chiếc cầu thang này ư? – K'Tub nhìn sững chiếc cầu thang bằng đá xanh nằm chênh lênh trước mặt rồi nhìn lại Nguyên, miệng há hốc. – Anh không lộn đó chứ?

- Lộn sao được mà lộn. – Kăply hừ mũi đáp thay bạn. – Tụi anh đã tới đây hai lần rồi mà. Đúng là ở chỗ này.

- Thế làm sao để đi vào?

- Làm sao hả? – Kăply tái mặt đưa mắt nhìn Nguyên, thấy thằng bạn đại ca của mình mặt mày trông còn tệ hơn cả mình, bèn thở phì một tiếng. – Vụ đó thì tụi anh hông biết.

- Trời đất! – K'Tub ré lên, nếu đôi chân không mỏi nhừ vì phải leo cả trăm bậc cầu thang, chắc nó đã bắn người lên rồi. – Sao có chuyện kỳ cục vậy? Tụi anh đã ra vô mấy lần chỗ này rồi kia mà!

- Nhưng những lần trước tụi anh không đi một mình, K'Tub à. – Nguyên gượng gạo nói. – Một lần đi với thầy hiệu trưởng, lần khác đi với thầy Haifai.

Mặt K'Tub sụp xuống theo câu nói của Nguyên. Đằng sau chiếc mặt nạ chảy nhão kia, giọng nó cất lên não nuột nghe như một tiếng than:

- Hồng lẽ mình bắt cặp giờ tội nghiệp của mình vất kiệt sức công mình lên đây, bây giờ lại bắt nó công về mà không thu hoạch được chút xíu kết quả nào?

- Không, không, em không về đâu, anh K'Brăk! – Tiếng Êmê vọng lên từ dưới sàn nhà, mặt nó mếu xệch đi như sắp sửa òa ra khóc. – Dứt khoát em phải gặp cho bằng được thầy hiệu trưởng. Nếu không, em nhất định ngồi lì ở đây, không đi đâu hết.

Trong khi cả bọn đang ngó ra trước tuyên bố rõ ràng không phải là hù dọa của Êmê, lúng túng chưa biết phải xoay xử cách nào thì giọng nói quen thuộc của thầy N'Trang Long đột ngột vọng ra từ bên kia bức vách:

- Các trò có thể vào được rồi đó!

Gần như cùng lúc với tiếng nói, chiếc cầu thang từ từ tự nhắc mình lên, để lộ ra một cánh cửa mà qua đó, bọn trẻ có thể nhìn thấy thầy N'Trang Long đang ngồi đằng sau chiếc bàn làm việc khá là bừa bãi và ngồi đối diện với thầy trong chiếc ghế bự chẳng là thầy Haifai với bộ mặt phải nói là hằm hằm hết biết.

Thầy N'Trang Long ngược nhìn đám học trò do Nguyên và Kăply dẫn đầu đang rụt rè bước vào và tùm lại lóng ngóng của góc phòng với ánh mắt chẳng chút ngạc nhiên, dịu dàng nói:

- Các trò ngồi xuống đi!

Ngoài chiếc ghế đằng sau bàn giấy, trong phòng còn một chiếc ghế dài đủ chỗ cho năm đứa đặt người xuống nhưng kệt một nỗi lúc này trên chiếc ghế duy nhất đó thầy Haifai đang chêm chệ ngự ngay chính giữa, mà ngồi cạnh thầy Haifai là chuyện mà Kăply thành thực tin rằng thà ngồi cạnh một bãi mìn còn đỡ sợ hơn.

Trong lúc bọn Kăply đang loay hoay chưa biết có nên nhắm mắt làm theo lời của thầy hiệu trưởng hay không thì thầy Haifai “hừ” một tiếng và đứng phắt dậy, nói mà không nhìn bọn trẻ:

- Các trò ngồi đây đi.

Thầy sai hai bước đã đến cạnh chiếc bàn làm việc của thầy N'Trang Long, đưa tay phải *** một cái, lập tức một chiếc ghế tròn hiện ra dưới móng.

Thầy tỉnh bơ ngồi xuống, và chìa cái trán dồ về phía bọn trẻ đang lục tục rải người ra trên chiếc ghế dài, giọng quạu đeo:

- Các trò có biết đi đứng lung tung trong lúc này là chuyện đại ngu không hả?

K'Tub và Păng Ting vờ đưa mắt ngắm nghía các pho tượng đủ hình thù và kích cỡ, các loại hũ lọ màu mè và cả mớ mặt nạ kỳ quái treo đầy rẫy trong văn phòng hiệu trưởng để tránh phải nhìn thẳng vào bộ mặt hắc ám của thầy Haifai, bụng thầm mong sao cho trong suốt cuộc đời này đừng bao giờ bước chân vào lớp Cao cấp 2.

- Anh đừng làm cho bọn trẻ hoảng lên chứ, anh Krazanh.

Thầy N'Trang Long cất giọng hiền hòa, rồi giương đôi mắt lục lạc nhìn thẳng vào bọn trẻ, thầy mỉm cười hỏi:

- Thế nào, các con? Các con tìm ta có chuyện gì vậy?

Nguyên và Kăply giật mình rời mắt khỏi cái báo động kể trên vách mà xa quá nên tụi nó không rõ đang chỉ bao nhiêu độ, bối rối quay nhìn Êmê.

Gương mặt Êmê lúc này đang nhảy loạn xạ từ xanh qua đỏ rồi từ đỏ qua xanh như phân vân không biết nên chọn màu nào cho thích hợp với tâm trạng của nó.

- Thưa thầy... thưa thầy... – Nó ấp úng nói, khổ sở thấy vốn từ rơi đi đâu gần hết.

Thầy N'Trang Long gật đầu, ánh mắt toát ra sự ầm ập như muốn hâm nóng lòng can đảm của cô học trò nhỏ:

- Nếu con đã quyết định đi gặp ta, ta nghĩ chắc con có điều quan trọng muốn thổ lộ. Cứ nói đi con. Ta đang sẵn sàng nghe đây.

Lời động viên của thầy hiệu trưởng như một bàn tay vô hình đặt trái tim Êmê trở lại vị trí cũ, không để cho nó trôi tuột mất. Cảm giác đã bắt đầu trở lại trên đôi môi, Êmê hít vào một hơi, cổ phát âm thật chậm:

- Thưa thầy, có đúng là bạn Bolobala hiện đang làm một chuyện gì đó cho nhà trường không ạ?

Câu hỏi có ý nghi ngờ của Êmê khiến tất cả những người có mặt đều biến sắc. Thầy Haifai cố giữ cho cái đầu đừng lắc lư, hai nắm tay bóp chặt làm phát ra những tiếng rôm rốp như chồng bánh tráng bị đè bẹp. Còn tụi Kăply thì trợn mắt lên và bắt đầu nghĩ: Êmê bệnh nặng đến mức không còn tỉnh táo và tiếc hùi hụi lúc này đã không quyết tâm tống nó vào phòng y tế cho rồi.

Nhưng câu trả lời tiếp theo của thầy N'Trang Long càng khiến tụi nó kinh ngạc gấp bội:

- Con đoán đúng rồi đó, Êmê. – Thầy N'Trang Long thở dài, hàng ria đen nhánh trên môi thầy khẽ cựa quậy. – Ta nói với lão Boloradam như vậy là để hoãn binh thôi. Chứ thiệt ra, Bolobala chẳng có công tác quan trọng gì ráo.

Trong khi tụi bạn nó chưa tỉnh hồn về những tiết lộ tày trời quanh Bolobala, Êmê thành linh òa ra khóc.

- Thầy ơi, chính con đã làm bạn Bolobala ra nông nổi này đó thầy! – Êmê gập người xuống, hai tay ôm mặt nhưng tiếng nước nỡ vẫn tuôn ra như suối từ những kẽ tay nó. – Chính con đã gây ra tai họa. Thầy cố tìm cách cứu lấy bạn Bolobala rồi sau đó thầy trừng phạt con thế nào cũng được.

Êmê không ngừng khóc hu hu. Bên cạnh nó, tụi Kăply cứng người như đang rớt vào một hố băng, đầu óc đột ngột tê liệt, hoàn toàn không hiểu những gì vừa xảy ra, thậm chí không nghe thấy cả tiếng rôm rốp phát ra từ hai nắm tay của thầy Haifai đang ngày một lớn.

Nhưng trong văn phòng hiệu trưởng lúc này, không chỉ có bọn nhóc rơi vào chốn mù mờ. Thầy N'Trang Long dường như cũng rơi vào cùng một chỗ với tụi nó. Thầy đăm đăm nhìn Êmê, ngón tay xoắn lấy một lọn râu dưới cằm:

- Ta vẫn chưa hiểu con nói gì, Êmê à. Làm sao mà con có thể gây ra tai họa cho Bolobala được?

- Con đã dùng bùa ém bằng hình nộm, thưa thầy. – Êmê thả tay ra, ngẩng bộ mặt sưng húp nhìn thầy hiệu trưởng, cố nói thật rõ như lau từng tiếng. – Con đã lén bứt một sợi tóc của bạn Bolobala để trộn vào pho tượng sáp và tối hôm kia con đã chôn cái hình nộm đó dưới gốc cây cải hương...

- Ta hiểu rồi. – Thầy N'Trang Long gật gù tiếp lời. – Và hai mươi tư tiếng đồng hồ sau thì Bolobala biến mất?

- Như vậy là thầy đã biết rồi đó. – Êmê thút thít trở lại. – Con đã không phải với bạn ấy. Con thiệt là mù quáng...

Rõ ràng thầy N'Trang Long đang cố chồm tới trước như để nhìn Êmê cho rõ hơn. Thầy hỏi, mắt nheo nheo:

- Nhưng tại sao con lại làm như vậy hử Êmê?

- Thưa thầy, tại vì... tại vì...

Êmê lấp ba lấp bắp, và nếu lúc đó nó không cúi gầm mặt chắc nó đã nhìn thấy cái cảnh thằng Nguyên đang nhắm mắt lại như cầu nguyện cho nó bị á khẩu quách cho rồi.

Một phút lặng ngắt trôi qua và cuối cùng lời giải thích cũng đã vất vả leo ra được khỏi đôi môi giãn giật của Êmê, nghe ngúc ngoác như bánh xe trườn qua ổ gà:

- Tại vì bạn Bolobala gần đây... ngày nào cũng... cũng... kiếm cách để thân mật với... với... anh K'Brăk ạ.

Nếu không phải đang rơi vào một tình cảnh quá căng thẳng và nếu những người có mặt trong phòng không phải là thầy Haifai và thầy hiệu trưởng, Kăply và K'Tub chắc chắn đã phá ra cười trước lời thú nhận thành khẩn hết chỗ chê của Êmê rồi.

Trong khi thầy N'Trang Long nhìn Êmê bằng ánh mắt phải nói là hết sức thông cảm thì thầy Haifai nhe nanh “hừm” một tiếng:

- Thiết là nhầm nhí. Nếu như trò có thể ếm ột ai đó biến mất khỏi mặt đất, ta sẽ đề nghị Bộ thanh niên trao bằng chứng nhận Nhà sáng tạo trẻ cho trò ngay lập tức và chắc thầy N'Trang Long cũng sẽ không ngại ngần gì mà không đề bạt trò thế chỗ thầy Đi Pri để dạy môn Luyện bùa quách cho rồi.

- Là sao ạ? – Êmê ngơ ngác nhìn thầy Haifai, sự ngạc nhiên hằn rõ trên gương mặt vẫn còn ràn rụa nước mắt của nó. – Ý thầy muốn nói là con không thể làm cho bạn Bolobala biến mất được ư?

Thầy Haifai nhún một ngón tay lên chiếc mũi gầy như để ép cho lời nhạo báng bay qua lỗ mũi:

- Ta thiết chưa thấy ai ngu như trò. Nếu quả thực có một thứ bùa phép độc địa như thế, phe Hắc Ám đã luyện từ đời tám hoánh và bọn ta làm gì còn trên đời mà ngồi nghe trò nói chuyện tào lao này giờ.

- Thầy Haifai nói đúng đó, Êmê. – Thầy N'Trang Long vuốt vuốt cổ áo chùng, “e hèm” một tiếng. – Bolobala thiết ra không hề biến đi đâu hết, con yên tâm đi. Và chuyện trục trặc mà Bolobala đang gặp phải cũng hổng có chút xíu nào liên quan đến con.

Lời khẳng định của thầy hiệu trưởng như ngọn gió cuối cùng thổi tắt nỗi hoài nghi còn sót lại trong lòng cô gái nhỏ. Sắc hồng dần dần trở về trên gương mặt của Êmê, chứng tỏ sự cắn rứt về số phận của Bolobala đang từ từ rời bỏ nó.

Nhưng sắc hồng không hề dừng lại như lẽ ra nó phải dừng, mà mỗi lúc một rực lên, chẳng mấy chốc biến thành đỏ tía, hiện tượng đó chứng tỏ thêm điều thứ hai: khi nỗi ân hận vừa được rũ bỏ khỏi đầu óc thì Êmê lại đủ tỉnh táo để xấu hổ về những gì nó vừa thú nhận trước mặt cả đồng người.

10. Chương 06

Chương 6

Cửa hiệu thất tình

Păng Ting lắc đầu và ném cho Êmê một cái nhìn ngao ngán, khi cả bọn chui ra khỏi cổng trường vắng ngắt:

- Chị thiết là điên, chị Êmê à. Thầy Đi Pri đã nói rõ ràng cái chuyện ếm bùa cho đối phương biến mất là một trong những truyền thuyết lếu láo nhất mà một bộ óc hài hước có thể nghĩ ra, bộ chị không nghe gì hết hay sao?

- Ồ, bữa đó đầu óc chị đang để ở đâu đâu. – Êmê đưa tay xoa xoa gáy, ngượng ngập đáp. – Đến lúc thầy Đi Pri giảng về cái vụ này thì chị mới bắt đầu chú ý...

- Như vậy là chị không nghe đoạn trước. – Păng Ting bật cười. – Ngoài vụ ếm bùa bằng hình nộm, thầy Đi Pri còn kể ra cả mớ những kiểu ếm bùa ba xạo khác, như ếm bùa bại liệt bằng hai nửa quả bí, ếm cho bạn gái ôm hôn mình bằng cách nhúng hoa hồng vào hũ dưa cải thối rồi ngậm trong miệng suốt chín mươi ngày... Hèn gì bữa đó thấy cả lớp đứa nào cũng ngồi vênh tai nghe chơi cho biết, chỉ có chị là cầm cúi ghi ghi chép chép, em hổng hiểu chị làm cái trò gì.

Nghe K'Tub cười híc híc, Nguyên khẽ liếc Êmê, thấy mặt nó lại bắt đầu ửng màu cà chua chín, liền lật đật kéo câu chuyện ra xa khu vực bùa ngải:

- Không hiểu Bolobala đang gặp tai họa gì vậy há?

K'Tub giương mắt nhìn Nguyên, nụ cười tuột đi đâu mất:

- Hình như lúc này anh có hỏi thầy N'Trang Long mà, anh K'Brăk.

- Ồ, nhưng ông hổng chịu hé ra chút gì hết. Ông chỉ nói cái báo động kể mấy hôm nay đã vọt lên tới 90° và kêu tụi anh liệu mà tụi núi Lưng Chùng cho sớm.

- A, – K'Tub sức nhớ ra – anh có nói cho thầy N'Trang Long biết chuyện chúng ta bị kẻ bí mật theo dõi không?

- Chắc, anh quên mất. – Nguyên đưa tay dứt mạnh một sợi tóc, có vẻ tiếc là đã bỏ sót mất một chuyện quan trọng như vậy. – Lúc này thật khó mà bình tĩnh để nhớ được một điều gì.

Êmê nhún vai nói, cố vượt qua cảm giác nhột nhạt do lời than vãn của Nguyên mang lại:

- Nếu mức nguy hiểm trong cái báo động kể gia tăng đột ngột như vậy thì tai họa mà Bolobala đang gặp phải chắc chắn có liên quan đến âm mưu của kẻ đang mai phục trong rừng, anh K'Brăk à.

Cặp lông mày của Nguyên lập tức sắp thành một đường thẳng sau nhận xét của Êmê. Ý nghĩ này đã từng thoáng qua trong óc nó nhưng nó vẫn chưa xâu chuỗi hai sự kiện này lại với nhau được. Răng trên của Nguyên cắn vào môi dưới:

- Nếu đó là hành vi của phe Hắc Ám thì nạn nhân phải là anh hoặc K'Brêt mới đúng chứ. Vì lẽ gì mà bọn chúng nhắm vào Bolobala?

- Chuyện này khó nói lắm. – Êmê đưa tay lên định vò đầu nhưng chợt sợ làm hỏng mái tóc đẹp, nó lại buông tay xuống. – Có thể vì bọn chúng chưa tiếp cận anh và anh K'Brêt được. Cũng có thể bọn chúng đã có lúc đến gần tụi anh nhưng lúc đó lại không thuận tiện để ra tay. Nhưng nói chung thì chúng ta không nên xét hành động của trùm Bastu và đồng bọn theo quy luật thông thường.

- Chị Êmê nói đúng đó, anh K'Brăk. – K'Tub đập đập hai tay vào nhau một cách lo lắng. – Những tính toán của bọn chúng bao giờ cũng hiểm độc và đầy bất ngờ. Em nghĩ tụi anh phải đề cao cảnh giác từng phút một mới được.

Lẽ ra Nguyên đã phì cười trước bộ dạng nghiêm trọng của K'Tub nếu ngay lúc đó không có một bóng người thấp thoáng chỗ ngã tư Brabun - Chifichoreo làm nó mím môi lại.

- Thăng Tam! – Nguyên bật kêu khẽ, chiếc áo chùng đồng phục khoác bên ngoài thân hình dong dỏng giúp Nguyên nhận ngay ra Tam, dù nhìn từ phía sau.

Kăply cũng kịp nhìn thấy Tam, ngạc nhiên lắm lắm:

- Sao giờ này nó còn lảng vảng ở đây nhỉ? Hổng lẽ nó tính chui vào tiệm Cái Cốc Vàng lên uống vài cốc bia?

- Nguy rồi, anh K'Brăk! – Êmê chợt nhíu mày. – Có phải anh nói là hôm qua Tam bị phạt ở lại lớp từ trưa đến tối để làm vệ sinh không?

- Ồ. Có chuyện gì vậy, Êmê?

Êmê đáp nhanh, có thể thấy rõ ngực áo nó đang phập phồng dữ dội:

- Bolobala cũng gặp nạn vào hôm qua. Liệu đó có phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên không?

Suy luận của Êmê trát lên mặt bọn nhóc một màu xám xịt. Cả bọn bất giác đưa mắt nhìn nhau, hoang mang và lo lắng.

Păng Ting nói qua vành môi run run:

- Nếu tai họa của Bolobala đã không do Êmê gây ra thì dứt khoát là do Tam rồi. Tất cả chúng ta đều biết một quái nhân bẩm sinh trở thành tay chân của trùm Hắc Ám là điều rất dễ xảy ra mà.

- Rùng rợn thiệt đó. – K'Tub rút cổ vào giữa hai vai, lấp bắp. – Không hiểu anh Tam đã làm gì chị Bolobala rồi há. Năng lực nguyên rửa thậm là một cái thứ quỷ quái gì đó phải nói là rất khủng khiếp. Hổng biết chừng bây giờ chị Bolobala nghèo rồi cũng nên.

Kăply nghe một cảm giác khó chịu trào lên trong ngực. Từ ngày đặt chân vào lớp Cao cấp 2 đến nay, tuy hai bên trò chuyện với nhau không được mấy câu do Tam là đứa cực kỳ ít nói, Kăply vẫn nhận ra mình có cảm tình đặc biệt với thằng này. Đôi lúc Kăply còn thấy tội tội nữa, mặc dù nó biết tổng cái bộ mặt thảm

nào mà Tam thường xuyên chường ra chỉ là bộ mặt vờ vịt nhằm đánh lừa vợ chồng thầy Haifai. Nó chỉ ghét thằng Tam mỗi một lần duy nhất là lần thằng này rửa cho Bolobala té chống gọng hôm đựng Baltalon ở phía sau lâu đài K'Rahlan. Nhưng nói chung thì dưới mắt nó, cũng như dưới cặp mắt chắc là rất tinh tường của thằng bạn đại ca của nó, Tam tóm lại là một quái nhân đáng yêu.

Dĩ nhiên Tam chỉ đáng yêu đến chừng nào nó chưa đầu nhập vào dưới trướng của trùm Bastu. Kăply có cảm giác trái tim mình như tan ra khi nghĩ đến điều đen tối đó.

- Nếu thằng Tam thực sự là thủ phạm ám hại Bolobala, không đời nào thầy N'Trang Long để cho nó đi lại ung dung như thế. – Kăply hăng giọng nói, cố bào chữa cho Tam, cũng là bào chữa cho niềm tin mà nó đã lỡ đặt vào thằng này.

- Biết đâu thầy N'Trang Long cố tình làm như vậy. Thầy vờ như không biết gì hết để bí mật theo dõi nhằm tìm xem nó còn đồng bọn nào nữa không.

Êmê phản đối bằng một lập luận chắc như tường đồng đến nỗi Kăply phải tìm cách húc đầu vào chỗ khác:

- Nhưng các bạn đừng quên khi Tam bắt đầu làm vệ sinh thì lúc đó Bolobala đã ra về cùng những đứa khác rồi.

Lần này thì bức tường đồng do chính Kăply dựng lên. Êmê chỉ còn cách đưa mắt nhìn Păng Ting. Păng Ting nhìn K'Tub. K'Tub nhìn sang Nguyên. Nguyên nhìn theo thằng Tam lúc này chỉ còn là một chấm nhỏ trên đường Chifichoreo.

- Cách hay nhất là chúng ta cứ hỏi thẳng nơi Tam. – Nguyên gục gặc đầu, nghiêm giọng phán, ngón tay đưa lên cầm định xoắn lấy một lọn râu cho giống thầy N'Trang Long nhưng sức nhớ ra nó phải chờ thêmбет nhất cả chục năm nữa mới có râu để rờ rẫm bèn lén lỏn bỏ tay xuống.

- Cách đó không ổn đâu, anh K'Brăk. – K'Tub nhăn nhó nói. – Nếu anh Tam thiệt sự là thủ phạm thì đời nào anh chịu nhận.

- Chúng ta không cần Tam thừa nhận. – Nguyên nhướn mắt. – Nhưng qua thái độ và phản ứng của nó, chúng ta có thể biết chắc nó có phải là người của trùm Bastu hay không.

Cả bọn hồi hải đuổi theo Tam sau quyết định chắc nịch của Nguyên, bất chấp mặt trời đang thả từng bực nóng xuống trên đầu.

- Hai anh độn thổ đi trước đi! – K'Tub lo lắng giục Nguyên và Kăply khi thấy bóng Tam mỗi lúc một xa. – Đừng chờ tụi em!

- Độn thổ cái con khỉ! – Kăply cười khẩy. – Tụi anh có được học môn này giờ nào đâu mà độn với chẳng độn!

- Ồ há. – K'Tub sức nhớ ra, và đưa tay sửa lại cái nón chóp. – Vậy thì chúng ta ráng chạy nhanh lên.

Nói xong, nó hăm hở co giò chạy trước, tay vẫn giữ chặt cái nón.

Kăply “ợ” một tiếng dài, một âm thanh hiểu là phản đối cũng được mà hiểu là đồng tình cũng được, rồi cầm cổ rượt theo.

Mười phút sau, bọn Kăply bắt kịp Tam lúc nó sắp sửa rẽ qua đường Ea Nop.

- Tam!

Nguyên cất tiếng gọi làm Tam giật bắn mình. Nó ngoảnh lại, mặt tái đi khi nhận ra cả đồng lứa đang chạy tới gần.

- Tụi mày... tụi mày...

Tam ấp úng, mấp máy môi mãi vẫn không thốt thêm được tiếng nào, khuôn mặt thanh tú của nó không ngừng trắng bệch ra.

- Ê, bạn hông được giỡn trò với tụi này đó nha! – Êmê xua tay rồi rít, mắt lom lom dán chặt vào miệng Tam với vẻ cảnh giác lộ liễu.

- Tụi tao chỉ muốn chúc mừng mày thôi. – Nguyên cười nói, cổ khóa lấp lánh thái độ căng thẳng của Êmê.
- Chúc mừng tao á? – Tam ngơ ngác. – Chúc mừng chuyện gì?
- Về cái chuyện mày đã vượt qua được hình phạt của thầy Haifai một cách ngon lành ấy mà.
- Ồ... có gì đâu...

Tam lí nhí và đưa tay quệt mũi một cách không cần thiết, mắt vẫn lăm lét nhìn từng khuôn mặt khả nghi của lũ bạn.

- Sáng nay phải công nhận là lớp học cực kỳ sạch sẽ, thơm tho và tươi mát. – Nguyên tiếp tục vòng vo. - Mày chăm chỉ thật đấy.

Trước lời tăng bốc của Nguyên, Tam đứng yên không nói gì, mặt cũng chẳng có chút gì vui sướng, thậm chí trông nó có vẻ bồn chồn trước cái lời ngợi ca đáng ngờ của Nguyên.

- Một mình mày lau chùi lớp học từ trưa đến tối thật đấy chứ? – Nguyên nhìn chòng chọc vào mặt Tam, bắt thần hỏi.
- Không... tao không có...

Tam xao xuyến đáp, cảm thấy sự việc sắp sửa đến hồi quan trọng.

- Mày nói gì thế, Tam? – Nguyên nhếch mép. – Tao có phải là thầy Haifai đâu mà mày nói năng ngọng nghịu thế.
- Không... tao không có... – Tam nhìn Nguyên trân trân, lúng búng lặp lại câu vừa rồi, có cảm giác chính nó cũng không biết nó nói gì.
- Ồ, tao hiểu ý mày rồi. – Nguyên gật gù, tinh quái. – Như vậy là hôm qua mày không có lau chùi một mình, đúng không?
- O... tao không...

Thái độ của Tam khiến cả bọn dậy lên mối nghi ngờ.

- Tao biết. – Ánh mắt Nguyên vẫn bám cứng lấy khuôn mặt lo âu của Tam. – Đích thị là con nhỏ Bolobala đã ở lại giúp mày một tay. Tao nói đúng chứ hả?
- Tao không hăm hại Bolobala...

Tam chớp mắt lia lịa như có một hạt bụi vừa bay vô mắt, cổ nói thật nhanh, như mong cho chẳng đứa nào nghe kịp.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần, tụi Kăply vẫn cảm thấy rúng động trước câu nói của Tam. Nguyên cắn chặt môi, cố giữ cho người đừng run.

- Tụi tao cũng cho rằng chuyện đó không phải do mày. – Nguyên nói thật chậm để có thì giờ cân nhắc từng từ. – Nhưng chắc mày biết thủ phạm là ai chứ?

Đám Kăply nín thở nhìn Tam, hồi hộp như thể những người thợ săn trong giây phút chờ con thú sa bẫy.

- Tao không biết. Khi tao ra ngoài đổ rác, quay vào đã thấy Bolobala... nằm thẳng cẳng dưới đất rồi.

Tam lấp bắp nói, quay mặt đi chỗ khác như không chịu đựng nổi cái cách tụi bạn đang nhìn nó.

Êmê ré lên:

- Bolobala chết rồi sao?

Như bị một lực đẩy vô hình, Nguyên, Păng Ting, Kăply và K'Tub không hẹn mà cùng nhích tới trước một bước như để nghe cho rõ hơn câu trả lời của Tam.

- Tôi không rõ lắm, Êmê à. – Tam thở phè phò. – Lúc đó trời đã tối. Sau khi nghe tôi báo, thầy N'Trang Long đã đến ngay lập tức và vội vàng đem Bolobala đi. Thiệt tình thì tôi chẳng thấy Bolobala nhúc nhích gì hết.

Bọn Kăply nghe nhói trong ngực một cái như bị kim đâm. Năm cái đầu quay nhìn nhau và cùng thần thò đọc thấy trong mắt nhau lời an ủi: Chắc không đến nỗi nào! Thầy N'Trang Long đã hứa với lão Boloradam một tuần nữa Bolobala sẽ trở về có nghĩa là thầy đã có cách cứu lấy tính mạng của cô học trò nhỏ.

- Tao đi nhé.

Tam nói, và nhân lúc tụi Kăply đang còn đờ mắt ngó nhau, nó lật đật quay mình chạy vào đường Ea Nop.

Bọn Kăply mãi một lúc mới thoát ra khỏi nỗi sững sờ, nhưng khi đã bình tĩnh, tụi nó lại không quyết định được có nên đuổi theo Tam hay không.

- Phải nó là thủ phạm không nhỉ? – Nguyên nhìn theo tà áo choàng phơ phất của Tam, lẩm bẩm.

- Nó chứ ai. – Păng Ting rít qua kẽ răng. – Chỉ có Bolobala với nó ở trong lớp, dễ ra tay quá mà.

Kăply trầm ngâm:

- Nếu Tam là thủ phạm, tại sao nó không tìm cách phi tang mà chạy đi báo với thầy hiệu trưởng?

- Một thủ đoạn siêu đẳng đó, anh K'Brê. – K'Tub nhún vai. – Anh Tam làm như vậy thì thầy N'Trang Long đâu có lý do gì nghi ngờ anh.

- Có đấy, nhóc. – Păng Ting neho mắt nhìn K'Tub, môi dài ra. – Bản thân là một quái nhân, tự điều đó đã đủ để nghi ngờ rồi.

- Khó hiểu thật! – Kăply sục năm ngón tay vào mái tóc như muốn bới tung lên. – Chẳng lẽ chỉ vì một lời chê trách nhẹ hều bữa trước mà thằng Tam thù Bolobala tới tận bữa nay?

Một bóng người to lớn vụt qua trước mặt khiến bọn Kăply vội vã ngậm miệng.

- Ba của Bolobala.

Êmê tròn mắt nhìn sau lưng người đàn ông, khê kêu lên khi nhác thấy cây gậy không ngừng vung vẩy trên tay lão Boloradam.

- Ông có biết gì về tai họa của Bolobala không há? – K'Tub buột miệng thắc mắc.

- Nếu ông mà biết được thì cái trường Đămri đã tanh banh rồi. – Êmê thở dài nói, rùng mình khi nhớ lại cái cảnh lão Boloradam quậy tung trong trường khi này.

- Ủa, – K'Tub chột la lên – tại sao ông đi về cùng hướng với anh Tam há? Hồng lẽ hai người này nhà ở gần nhau?

Phát hiện của K'Tub như một nhát búa gỗ trúng đầu Nguyên.

- Không xong rồi! – Nó cuống quýt nói. – Chúng ta phải đuổi theo mau. Ba của Bolobala đang truy lùng thằng Tam đó.

- Hồng lẽ ông đã đánh hơi được điều gì rồi hả anh K'Brăk?

Câu hỏi của K'Tub rơi tòm vào khoảng không. Vì Nguyên đã vọt đi cách đó một quãng và nhanh chóng trở thành cái đầu tàu kéo theo bốn cái toa cao thấp khác nhau có tên là Kăply, Păng Ting, Êmê và K'Tub lếch thếch phía sau.

Lão Boloradam đi rất nhanh, chẳng hề có ý giảm tốc độ dù quãng đường lão đi phải nói xa thiệt là xa. Lão cũng không một lần quay đầu lại phía sau, ngay cả khi rẽ ngoặt ở những khúc quanh. Lúc này Tam đã mất hút nhưng lão Boloradam vẫn đi một cách hùng hổ và tự tin, như thể lão biết tổng Tam vừa rồi đi theo ngã nào và hiện nay đang ở đâu.

Bọn Kăply vẫn lẳng lặng bám theo, trên đường lúc này lác đác người qua lại nên tụi nó không cần phải nấp lánh.

Cả bọn đi đến rã căng bỗng giật mình phát giác ra tụi nó đang lê bước trên đường Brabun.

- Cái quái gì thế nhỉ? – K'Tub nghiêng răng ken két. – Sao tự dưng tụi mình lại quay về đây?

- Ông cố tình đi vòng vèo như thế này hẳn là có lý do. Anh nghĩ...

Nguyên chưa nói dứt câu đã há hốc miệng ra. Cả bọn ngược lên, thấy lão Boloradam đã biến mất như khói.

- Công cốc rồi. – Êmê nói mà mặt méo xẹo.

- Yên tâm đi. – Nguyên chặn tay lên ngực như cổ đề một tiếng kêu kinh ngạc chực thốt ra. – Ông vừa chui vô CỬA HIỆU THẤT TÌNH của lão Seradion.

- Cái gì? – Êmê trợn trừng mắt, trái tim của nó như vọt lên. – Ông... ông... vô đó làm chi? Hồng lẽ...

- Ủa, bộ chị tưởng chỉ có chị mới biết thất tình sao, chị Êmê?

K'Tub ngửa miệng phang một câu khiến cả Êmê lẫn Nguyên đều sượng ngắt. Kăply kín đáo dòm sang Êmê, nín thở khi thấy nhỏ bạn đang trừng trừng nhìn K'Tub, hai tay nắm chặt như cố để đừng chồm tới vạy cổ thằng này.

Păng Ting hắng giọng, cổ phá tan bầu không khí ngưng ngập K'Tub vừa khuấy lên:

- Đi đứng quanh quanh quẹo quẹo kiểu này chắc là ông thất tình thiệt rồi.

Êmê kéo tay Păng Ting, giọng bức bối:

- Tụi mình về đi thôi.

- Khoan đã, Êmê. – Nguyên hấp tấp ngăn lại. – Ai biết được ông thực sự làm gì ở trong. Tốt nhất chúng ta nên vô dò xét xem.

- Vô trong cái cửa hiệu lằng nhằng đó ư? – Mặt Êmê đột nhiên trông rất giống quả táo khô, nó hỏi bằng cái giọng như thể Nguyên vừa xúc phạm nó ghê gớm.

- Tụi mình vô trong cốt để điều tra vụ Bolobala thôi mà. – Nguyên cất giọng năn nỉ, rồi sợ Êmê tiếp tục giãy nảy, nó chép miệng, nói thêm. – Nói thiệt thì anh hồng tin ông Boloradam vô đó để xả nỗi buồn đâu.

Êmê nghinh mặt:

- Chứ ông vô đó để làm gì?

- Để làm gì thì tụi mình vô trong rồi sẽ biết.

- Đúng rồi đó, chị Êmê. – K'Tub hưởng ứng lời kêu gọi của Nguyên với vẻ khoái chí trắng trợn. – Dù sao thì chúng ta cũng nên bước vô cái cửa hiệu của lão Seradion một lần cho biết. Bỏ qua cơ hội này thiệt là uổng lắm đó.

Chủ tiệm Seradion là một lão già hồng có lấy một cái răng làm thuốc nên trông lão móm xòm. Kăply nhìn lão cười mà không hiểu hằng ngày lão ăn uống bằng cách nào.

Lão đón Nguyên và Kăply ở cửa với nụ cười rộng mở nhưng đến khi những đứa còn lại lần lượt đùn đầu vô thì nụ cười trên mặt lão rơi đi đâu mất, thay vào đó là cái miệng há hốc của kẻ lần đầu thấy ma:

- Cả đám tụi bay đều thất tình hết sao?

- Ủ, – K'Tub cười toe toét – tụi tôi thất tình tập thể mà.

- Trời đất, mày mới chừng mười tuổi à, nhóc. – Lão Seradion trợn mắt nhìn K'Tub.

- Đừng giỡn chớ. Năm nay tôi mười hai tuổi rồi đó. – K'Tub vừa đáp vừa cố kiễng chân lên, giọng không giấu vẻ bất bình.

- Mười hai tuổi thì chỉ học đòi thôi chứ yêu đương cái cóc khô gì.

Lời nói năng khinh thị của lão Seradion khiến K'Tub điên tiết:

- Ông già ơi, ông là chủ tiệm hay ông tưởng ông là ông tôi vậy? Hừm, nói cho ông biết, gì chứ yêu đương là dòng họ nhà tôi phát triển sớm lắm đó...

- Thôi, tao thua cái miệng mày rồi, nhóc. – Lão Seradion khoát tay. – Tụi bay vô đi!

Bọn trẻ lục tục kéo vô. Lúc đi ngang lão Seradion, một tia chớp chợt lóe lên trong óc K'Tub. Nó dừng phắt lại, khều tay lão chủ tiệm, cười hề hề:

- Tôi nói nhỏ ông nghe nhé. Ông tôi cũng đang có mặt trong cửa hiệu này đây.
- Xạo đi, nhóc! – Lão già nhìn K'Tub bán tín bán nghi.
- Tôi xạo ông làm gì. Ông tôi bự con lắm, không giống như tôi đâu. – K'Tub vừa nói vừa dang hai tay ra.
- Ông bự chừng này nè, lúc nào cũng kè kè bên người cây gậy ngắn...
- À, ta biết rồi! Ông đang ngồi trong phòng số 8. – Lão cúi xuống K'Tub. – Ông của chú mày thiệt đó hả?
- Sao lại không thiệt. – K'Tub nhún vai, tỉnh queo đáp. – Nhà tôi từ ông đến cháu ai cũng vướng vào chuyện này hết. Năng khiếu bẩm sinh mà.

Trong khi lão Seradion nhìn theo K'Tub bằng ánh mắt không rõ là chê bai hay ngưỡng mộ, bọn nhóc đã trở tới trước cửa phòng số 8. Nguyên cố nhìn xuyên qua tấm kính đục nhưng chẳng thấy gì hết, chỉ nghe những tiếng rì rầm mơ hồ vang ra.

- Tụi bay chọn phòng nào?

Lão Seradion lẻo đẻo đi đằng sau, tay rung rung xâu chìa khóa.

Nguyên chỉ tay vô phòng số 9:

- Phòng này có khách chưa vậy?
- Chưa.

Lão Seradion tra chìa khóa vào ổ, vặn đánh tách một cái, quay đầu hỏi:

- Tụi bay chun vô chung một phòng hả?
- Dĩ nhiên rồi. – Nguyên gạt đầu, chân bước lẹ vô phòng để lão chủ tiệm khỏi hỏi han lời thôi.
- Cái cảnh này thiệt tình là tao chưa từng thấy.

Lão Seradion chép miệng nói, và quay mình bỏ đi.

Vừa khép cửa lại, bọn Kăply lập tức vọt người tới bên bức vách giáp với phòng số 8, kê tai nghe ngóng.

Nhưng tụi nó chưa kịp nghe được chút gì, tiếng gõ cửa cồm cộp đã vọng vào khiến tất cả hấp tấp lao ngay về dãy ghế sát tường.

Lão Seradion ló đầu vào khi Nguyên vừa hé cửa, tay ôm một đồng thú nhồi bông.

Lão lấy cùi tay hích cho cánh cửa mở toang ra rồi khệnh khạng tiến vào, buông mớ con thú trên tay xuống chiếc bàn to đùng ở giữa phòng, quét mắt một vòng qua những khuôn mặt đang chăm chú nhìn lão, toét miệng cười hì hì rồi bằng thứ ngôn ngữ chào hàng lạ hoắc, lão bắt đầu ngân nga:

- Kẻ thù đây, thưa quý ông quý bà. Quý ông quý bà tha hồ trút cơn phẫn nộ, có thể chửi bới, ngắt véo, cào cấu tùy thích.

Lão chỉ tay vào cái kệ dài treo dọc vách, chất linh kinh đủ thứ hằm bà lằng, ra rả quảng cáo bằng một giọng vang và rõ y như thể được phát ra từ một cái miệng còn đầy đủ ba mươi hai cái răng:

- Ở đây có kim để chích, có kềm để kẹp, có búa để gõ và hàng đồng những dụng cụ tra tấn rùng rợn khác mà quý ông quý bà có thể thoải mái sử dụng, vừa để hả giận vừa để dạy cho những kẻ phụ bạc biết thế nào là lễ độ.

Trước ánh mắt trố ra của bọn trẻ, lão Seradion bước lại chỗ chiếc kệ, ôm xuống một chồng sách ngó cũ mèm bày ra bàn, lấy tay phui phui từng cuốn, hào hứng tiếp:

- Nếu quý vị là người lịch sự, hòa nhã, xưa nay vẫn ăn nói mềm mỏng, nhẹ nhàng, không quen mắng mỏ, rửa xả ai, nay tình thế dồn tới chỗ bức bách và không biết phải làm thế nào thì đây... – Lão đập đập tay lên mấy cuốn sách, giọng không giấu vẻ kiêu hãnh – chúng tôi đã có sẵn tài liệu để phục vụ quý vị...

Kăply tò mò liếc xuống bàn, nhắm đọc tên những cuốn sách kỳ quặc của lão chủ tiệm mà thấy gai cả người: Bí quyết để trở thành người thô lỗ, Chửi bới là nghề của tôi, 200 câu rửa thông dụng, Chửi – một kỹ năng để sinh tồn trong tình yêu lận đận...

Kăply liếc mắt qua bên cạnh, thấy Păng Ting và Êmê đang lấy tay che mặt, Nguyên đang tùm tùm cười, còn K'Tub thì nháp nhồm như muốn vồ lấy một cuốn để mở ra coi ngay tức khắc.

- Còn đây là nước giải khát. – Lão Seradion chỉ tay vô cái thùng giấy kê ở góc phòng, tỉnh bơ hướng dẫn. – Quý ông quý bà có thể dùng nó để thẩm giọng sau khi đã chửi mắng, quát thét khô cổ. Bên cạnh là bia Chết quách cho rồi, tuyệt vời hơn ngàn lần so với các loại lôm côm như bia Saydimi hay bia Concop.

Bọn trẻ rõ ràng là đang muốn chết quách cho rồi nếu lão Seradion còn tiếp tục ở lại trong phòng và luôn miệng lải nhải, nhưng lão hình như chẳng thêm biết đến chuyện đó, cứ thần nhiên bô bô:

- Cửa hiệu chúng tôi cũng có sẵn các món ăn thích hợp như Xà lách Quên đời, xúp Khổ tâm hay bánh Hận thù, khi nào đói bụng vì hoạt động quá nhiều, quý vị cứ việc gọi...

Một tiếng “xoảng” vang lên chát chúa khiến bọn Kăply giật nảy, ngơ ngác nhìn quanh.

- Quý vị yên tâm! Có lẽ một vị khách phòng bên đang nhắm nháp thú vui bạo động. – Lão Seradion xua tay, trấn an bằng giọng cực kỳ hồ hởi, cứ như thể cái tiếng rơi vỡ điếc tai vừa rồi là một loại âm nhạc du dương thượng hạng. – Tất cả các bức vách ở đây đều làm bằng kiếng để mang lại cảm giác tuyệt vời cho quý vị. Khi nào quý vị quá giận, giận hết sức là giận, đấm đá cào xé đến rã tay vẫn chưa hết giận, thì quý vị có quyền ném chai vào vách, xán lý vào tường, không sao hết. Những vách kiếng của cửa hiệu chúng tôi đã được ếm bùa, vỡ nát rồi tự liền lại ngay, quý vị không phải bồi thường một xu...

- Chúng tôi biết rồi, biết rồi! – Êmê kêu lên khó chịu. – Ông đã nói hết chưa vậy?

- Đừng nôn nóng quá, cô gái! – Lão Seradion ném cho Êmê một cái nhìn láu lỉnh và rút ra từ trong túi áo một chiếc quạt lông chim, tặc tặc lưỡi. – Còn một chuyện cuối cùng và cũng là chuyện quan trọng nhất đây.

Lão hươu qua hươu lại chiếc quạt trước những con thú nhồi bông nằm ngổn ngang trên bàn, nghiêm giọng nói:

- Bây giờ từng người trong quý vị mô tả cặn kẽ hình dạng kẻ tình nhân bạc bẽo của mình, tôi sẽ lập tức biến những con thú này thành...

- Không cần đâu, ông Seradion! – Thấy Êmê có dấu hiệu sắp sửa nổi khùng, Nguyên vội vã ngắt lời lão chủ tiệm. – Chỉ như vậy cũng quá tốt với tụi tôi rồi.

- Tôi hiểu, tôi hiểu. – Lão Seradion cười xun xoe, tay nhét chiếc quạt vào lại trong túi. – Nếu những con thú này khoác một hình thù giống y chang người yêu của quý vị, quý vị sẽ chùn tay, sẽ không nhẫn tâm hành hạ. Ôi, đang thất tình mà vẫn giữ được trái tim nhân hậu như quý vị đây thật là hiếm có, hiếm có.

Những lời thao thao không dứt của lão Seradion có vẻ đã đốt cháy đến gam nhẫn nại cuối cùng của Êmê. Quá ngao ngán, nó đứng phắt lên khỏi ghế, chiếc mũi hếch chìa vào mặt lão chủ tiệm như sẵn sàng ghim lão vào tường, giọng hầm dọa:

- Tụi tôi không nhân hậu như ông tưởng đâu, nhất là nếu ông cứ rề rề mãi ở đây không chịu ra ngoài.

Êmê nói như đâm vào miệng. Nhưng đích thị là lão Seradion không coi vẻ đàng đàng sát khí của Êmê là thứ keo tốt đến mức có thể bịt miệng được lão. Lão xoa hai tay vào nhau, đầu cúi thấp một cách vờ vịt:

- Một câu cuối cùng không thể không nói, xin phép quý vị. Với những tiện nghi được trang bị không chê vào đâu được nhằm phục vụ quý vị thật chu đáo, cửa hiệu chúng tôi xin quý vị 2.000 năpken mỗi giờ thư giãn. Quý vị ở đây có năm người tất cả, như vậy là 10.000 năpken mỗi giờ. Quý vị có thể lưu lại bao lâu tùy thích, phí tổn cứ theo đó mà nhân lên. Tiền bạc chúng tôi sẽ thu sau, khi quý vị trả phòng trong tâm trạng thỏa mãn. Chào quý vị. Chúc quý vị hưởng được những giờ phút đẹp nhất đời mình.

Lần này thì lão Seradion nhanh nhẹn biến ra khỏi cửa, không đợi Êmê kịp sử dụng một câu nào trong cuốn sách hai trăm câu rửa thông dụng mà nó vừa cấu tiết chộp lấy trên bàn.

11. Chương 07

Chương 7

Bí mật của Tam

Chân đứng không vững, Êmê gần như tự thả mình rơi phịch xuống ghế. Nó lúc lắc mái tóc vàng thật mạnh như muốn xua đuổi những lời quảng cáo linh tinh của lão Seradion ra khỏi đầu óc.

- Chỗ này hay ho thật đấy, K'Tub. – Mãi một lúc, nó mới ngồi thẳng lưng dậy được và nhìn K'Tub qua khóe mắt, giọng khinh khỉnh. – Em đã thỏa mãn rồi chứ?

Êmê nhìn lên chiếc kệ lủng trên vách, nhăn mặt vẻ ghê tởm:

- Hừ, kim, kềm, búa, thiết là nhảm nhí! Chị không hiểu lũ điên nào lại lui tới cái cửa hiệu gớm ghiếc này.

- Chị ơi, chúng ta vào đây thực ra là để theo dõi ông Boloradam kia mà. – K'Tub chun mũi kêu lên. – Hơn nữa, biết được trong cửa hiệu này có những thứ gì cũng tốt chứ sao. Mai một ai trong chúng ta thất tình thì biết khôn mà kiếm chỗ khác tử tế hơn.

- Cái lão chủ tiệm này thiệt là gian xảo hết chỗ nói. – Kăply bực bội “xi” một tiếng. – Lão bắt tội mình trả 10.000 năpken một giờ nhưng lão năn nã trong phòng hết bég phân nửa thời gian rồi còn gì.

Nguyên và Păng Ting nãy giờ đứng áp tai vào vách, nhưng chẳng nghe được gì ở phòng bên kia, trong khi tiếng âm ĩ của tội bạn nó thì động vào tai rõ mồn một.

Và khi nghe rõ những gì Kăply đang cầu nhàu thì Păng Ting nhảy dựng:

- Trời đất, 10.000 năpken! Khi nãy lão Seradion có nói mà mình không để ý.

Nó đâm bỏ lại chỗ tội bạn đang ngồi với dáng vẻ giống như xông vào một đám cháy:

- Nguy rồi, nguy rồi! Ở đây có ai đem theo tiền không? Mình nhớ là mình chỉ lặn trong túi có 7.000 năpken à.

Păng Ting hấp tấp lộn trái túi áo chùng trút một đồng tiền vàng ra bàn rồi cúi đầu lính quýnh đếm:

- 500 nè, 1.000 nè, 2.000 nè... Đúng là chỉ có 7.000 năpken thôi hà.

Nó ngoảnh đầu nhìn quanh, thấy mặt mày tội bạn méo xeo, càng hốt hoảng:

- Sao? Chẳng bạn nào đem theo tiền hết ư?

- Tội này đâu có nhiều tiền dữ vậy. – Êmê bối rối đáp, cảm thấy mình giống đồ ăn hại dễ sợ. – Hơn nữa, đi học ai mang theo tiền làm gì.

- Thế... thế...

Păng Ting lấp bắp, trông nó chơi vơi như thể vừa rơi xuống nước.

- A, có đây rồi!

Tiếng K'Tub vang lên hùng hồn, cùng lúc nó khoắng tay vào túi trước những ánh mắt bừng lên của tội bạn. Nhưng khi K'Tub rút tay ra, cả bọn chưng hửng thấy cái nó đang nắm khư khư không phải là những đồng tiền vàng mà là cái ống Siêu cảm ứng sắc sỡ.

- Tưởng sao! – Kăply nheo mắt. – Lại cầu cứu Suku chứ gì?

- Trong những lúc như thế này, Pi Năng Suku chính là vị cứu tinh đáng kính nhất, anh K'Brêt à.

K'Tub hươ cái ống lồng vòng trên đầu, ba hoa một câu cho sướng miệng rồi mới chịu chồm vào cái ống, gân cổ tru tréo:

- Suku... Suku ơi... Suku à...

“Bụp” một tiếng, Suku xuất hiện gần như ngay lập tức từ sau bụng khói tỏa ra từ chiếc ống. Lần này “vị cứu tinh đáng kính” không kẹt chân trong chiếc ống như bữa trước, nhưng mặt mày nhăn nhó, còn hai tay thì đang cuống quýt kéo chiếc quần đang trễ khỏi rốn.

Cả Êmê lẫn Păng Ting cùng ôm mặt ré lên:

- Cha mẹ ơi!

Suku quay bộ mặt đỏ như gấc sang K'Tub, giọng hầm hầm như sắp sửa ăn tươi nuốt sống thằng này:

- Mà chơi cái trò gì vậy hử?

- Thì tao vẫn kêu mày như mọi lần mà. – K'Tub thản nhiên đáp, vất vả lắm nó mới giữ được vẻ mặt nghiêm trang mà không phá ra cười.

- Kêu cái con khỉ! – Suku vừa luống cuống cột dây thắt lưng vừa làu bàu. – Kêu lúc nào không kêu, nè ngay lúc tao đang đi tè lại kêu. Có thằng bạn như mày chắc có ngày tao đứng tim tao chết quá!

- Suku nè. – Nguyên mỉm cười nói, rõ ràng muốn cho qua lẹ cái vụ trục trặc đầy hoạt kê kia cho rồi. – Em có mang tiền theo đó không?

- Chi vậy, anh K'Brăk?

Suku ngơ ngác hỏi lại và nhanh nhẹn đảo mắt một vòng, rồi không đợi Nguyên trả lời, nó sừng sốt hỏi tiếp:

- Ủa, bộ tụi anh đang ở trong cửa hiệu của lão Seradion hả?

- Ủ. – Êmê vội vàng lên tiếng như sợ thằng oắt nghĩ vớ nghĩ vẩn. – Tụi chị đang theo dõi ba của Bolobala ở phòng kế bên...

Rồi thấy Suku vẫn giương mắt éch lên nhìn mình, Êmê đành chép miệng thuật lại những gì xảy ra trong trường Đămri hai ngày nay, dĩ nhiên là giấu biến chuyện nó chôn cái hình nộm Bolobala dưới gốc cây cải hương đêm hôm trước.

Suku sờ tay vào túi, lo lắng:

- Nhưng em hông có đồng nào ở đây hết á.

- Vậy mày chạy về nhà lấy đi. – K'Tub thụi vào hông Suku, giọng nóng nảy. – Lẹ lẹ lên. Nhớ nha, 3.000 năpken đó.

Suku không đợi giục đến lần thứ hai, sốt sắng lao ra cửa.

- Chờ nhé.

- Ê, khoan đã. – K'Tub bắt thần túm áo Suku và choàng tay qua vai bạn. – Để tao đưa mày ra cửa.

Lão Seradion giương mắt nhìn K'Tub dìu Suku ngang mặt lão:

- Bạn mày sao thế, nhóc?

Trong khi Suku cố giữ mặt thật sâu vào vai bạn để lão Seradion không nhận ra, K'Tub đáp lời lão chủ tiệm bằng bộ mặt làm ra vẻ ngán ngẩm hết biết:

- Nó uống nhiều quá. Tại nó muốn chết quách cho rồi mà.

K'Tub lại buông một tiếng thở dài nảo nuốt khi hai đứa đã xiêu vẹo ra tới cửa:

- Nếu nó thất tình tới lần thứ tư như tôi thì đầu đến nỗi yếu đuối như thế. Đàng này nó mới biết yêu lần đầu. Thiệt khổ ơi là khổ!

Không biết lần thứ mấy trong vòng chưa tới một tiếng đồng hồ, thằng K'Tub làm cho lão Seradion há hốc miệng ra. Lão lắc đầu nhìn theo thằng nhóc, hoang mang hông biết những gì nó huênh hoang nãy giờ có đúng là chuyện thiệt hay không.

Tụi Kăply chồm cả dậy khi K'Tub quay vô.

- Suku đi rồi hả em? – Kăply nhìn thẳng oắt.

- Rồi. – K'Tub cười khoái trá. – Lúc em trở vô, lão Seradion hỏi bạn mày đâu rồi, em bảo nó đang ỏi mưa tùm lum ngoài kia, lát nó vô sau. Hì hì, lão tin như sấm. Chà, lão có vẻ nể em lắm. Tại em khoe với lão em thất tình lần này là lần thứ tư mà.

Êmê nguyền thẳng oắt:

- Mồm miệng em lúc này trơn lăm rồi đó, K'Tub. Thiệt chị chẳng biết em học cái thói hư này ở đâu ra.

- Nè, nè, – K'Tub nhảy loi choi – chị đừng có mà ghen tị với trí thông minh của em nha. Nếu em không làm thế, bữa nay đừng hòng qua mắt được lão chủ tiệm.

Chỗ bức vách, Nguyên và Păng Ting vẫn dán người vào tấm kiếng một cách kiên trì và vô vọng. Đập vào tai hai đứa là những tiếng rì rào không ngớt nhưng suốt một lúc lâu tụi nó vẫn không sao xác định được đó là tiếng hai người trò chuyện với nhau hay chỉ là tiếng lão Boloradam đang mắng nhiếc cô nhân tình nào đó vừa ruồng bỏ lão nếu quả thực lão chui vô đây chỉ để xả cơn ám ức của mình.

Như để đỡ gánh nặng cho Nguyên và Păng Ting, ba đứa còn lại là Êmê, Kăply và K'Tub, sau một hồi nói qua nói lại mỗi miệng, lần lượt chạy tới áp tai vào vách khiến khung cảnh trong phòng lúc này trông rất giống cái cảnh năm con ốc đang chen nhau bám một tảng đá.

Nhưng cũng như hai đứa kia, đám Êmê hầu như chẳng phân định được gì. Những tiếng nói cứ vang lên đều đều, thoát ngưỡng rồi lại vang lên, vọng qua một lớp kiếng dày nghe ùng ùng đục đục như tất cả đang được nhúng trong nước.

Chỉ có tiếng lịch kịch khi cửa phòng số 8 bật mở là tụi nó nghe rõ và biết ngay đó là tiếng gì. Gần như cùng lúc, cả bọn lao về phía cửa phòng, hé cửa hồi hộp dòm ra.

Đúng như lão chủ tiệm nói, cái vật tròn tròn vừa lặn ra khỏi phòng số 8 chính là thân hình bự chảng của lão Boloradam, lúc này chiếc gậy đã được lão kẹp dưới nách, còn dư ra một khúc nên thiệt tình mà nói, trông lão giống một quả dưa khổng lồ còn nguyên cả cuống kinh khủng.

Trong một thoáng, những cặp mắt của bọn Kăply gần như căng ra hết cỡ khi thêm một người nữa nổi gót lão Boloradam bước ra khỏi phòng. Và cả bọn suýt chút nữa bắn người lên khi nhận ra dáng người dong dỏng của Tam.

- Trời, ba của Bolobala theo dấu thằng Tam tới tận đây sao? – Kăply kinh ngạc thì thầm.

- Không phải đâu. – Nguyên cắn môi. – Theo như những gì chúng ta nhìn thấy thì có vẻ hai người bí mật hẹn nhau tại chỗ này.

- Để làm gì, anh K'Brăk? – Păng Ting ngơ ngác hỏi.

Nguyên nhìn Păng Ting bằng ánh mắt tiu ngửu của một đứa học trò không thuộc bài:

- Cái đó thì anh cũng đang rất muốn biết, Păng Ting à.

- Đuổi theo mau! – Êmê vừa nói vừa kéo tay Nguyên, nhưng rồi nó lập tức buông ra, ngồi phịch xuống đất, hai tay ôm lấy mặt. – Trời ơi, thằng nhóc Suku!

- Để em kêu nó. – K'Tub lật đật thọc tay vào túi. – Nó không mang tiền tới, tụi mình chỉ có cách ngủ luôn trong này.

Kê cái ống Siêu cảm ứng sát miệng, K'Tub hét inh ỏi:

- Suku! Suku! Suku!

Suku hiện ra, lần này tư thế ngon lành, áo quần nghiêm chỉnh, nhưng mặt mày vẫn y chang tờ giấy bị ai vò. Nó xua xua làn khói lơ lửng trước mặt, quạu quọ nhìn K'Tub:

- Làm gì mà gọi giật giọng thế?

K'Tub chìa tay ra, hí hửng:

- Tiền đâu?

- Tiền cái con khỉ! – Suku giậm chân thành thịch. – Tao đã kẹp vào nhà đâu. Vừa chuẩn bị bước lên thêm thì mày đã kêu giật ngược lại đây rồi.

- Trời!

K'Tub rúc lên một tiếng vang rền không thua gì còi tàu vừa ra khỏi đường hầm, cảm thấy các khớp xương trong người như rời ra từng mảng. Nguyên, Kăply và Păng Ting cùng liếc nhau một cái thật nhanh rồi cùng vội vã quay đi như sợ phải thú nhận qua ánh mắt của mình rằng chuyển theo dõi này kể như đổ bể tan tành.

Êmê ngồi dưới đất, thấy Suku quay lại, hăm hở đứng lên. Nhưng nghe lời than của thằng oắt, vừa nhoi dậy nửa chừng nó đã rơi bịch trở lại xuống nền nhà, lần này nó rơi theo cái kiểu của kẻ không bao giờ thềm ngồi dậy nữa.

- Mày đi đứng sao như rùa thế hả? – K'Tub hăm hăm nhìn Suku, rít qua kẽ răng. – Hồng lè mày không biết độn thổ cho lẹ?

- Thôi đi, K'Tub. – Suku nheo nheo đôi mắt sáng. – Mày biết thừa sử dụng pháp thuật kiểu tự học như tao thường hay gặp trực trặc mà. Môn gì tao cũng từng thử qua nhưng riêng món Độn thổ thì tao chưa đủ liều mạng đến mức đem ra xài. Mày cũng biết mà, môn khác sai còn sửa được, chứ môn này mà sai một li là tao kẹt luôn dưới đất hồng trời lên được, suốt đời chỉ có làm bạn với giun.

- Suku nói đúng đó, K'Tub. – Păng Ting bênh Suku bằng cái giọng nếu đem dùng vào việc chia buồn thì có lẽ hợp hơn. – Chuyện này không thể trách Suku được, tại tội mình không ngờ ông Boloradam và Tam ra về sớm thế!

- Cái gì, chị Păng Ting? – Suku giật bắn. – Bọn họ ngồi với nhau trong phòng số 8 thật à?

- Đúng là như vậy, Suku. – Nguyên rầu rĩ nói. – Họ bí mật hẹn nhau ở đó và họ vừa ra khỏi phòng, trong khi chúng ta thì bị kẹt cứng ở đây.

Nguyên hoàn toàn không có ý trách móc gì Suku nhưng câu nói của nó vẫn khiến gương mặt của thằng nhóc ửng lên. Như thông lệ, mỗi khi gặp khó khăn, ánh mắt sáng như sao của Suku thường lang thang trên trần nhà, có khi hàng buổi, nhưng lần này việc tìm ra cách giải quyết có vẻ nhanh chóng hơn nên vừa lia mắt lên một điểm vô hình nào đó, nó đã lập tức hết ăm:

- Có cách rồi.

Không để cái miệng nào kịp há ra, nó hấp tấp quay sang K'Tub:

- Mày cầm cái ống Siêu cảm ứng của tao chạy qua tiệm cầm đồ của lão Lo bên cạnh đi. Bét nhất cũng được 3.000 năpken đó.

- Hay lắm. – Nguyên buột miệng reo và lật đặt lỏi hòn đá chữa thương mà Êmê vẫn bắt nó luôn bỏ theo trong túi áo, chìa ra. – Em cầm hòn đá rang này qua bên luôn đi, K'Tub. Thêm được đồng nào hay đồng nấy mà.

oOo

Bọn Kăply quyết định rẽ trái sau khi ra khỏi CỬA HIỆU THẤT TÌNH. Rẽ phải là quay trở lại trường Đămri, cả bọn thống nhất là không thể nào có chuyện lão Boloradam và Tam đi về hướng đó được.

Lần này thì chúng không lè mề như trước mà cả sáu đứa đều co cẳng chạy. Không đứa nào đoán ra lão Boloradam và Tam bí mật gặp nhau trong cửa hiệu của lão Seradion để làm cái quái gì nên chúng nhất quyết phải điều tra cho bằng được, mặc dù khi đuổi kịp họ rồi tội nó sẽ bắt đầu cuộc tra gạn như thế nào thì thiệt tình chưa đứa nào nghĩ ra.

- Có bao giờ Tam đang tìm cách lừa ông Boloradam vào bẫy không há? – Êmê thắc mắc trong tiếng thở hổn hển.

- Dám lắm, chị Êmê à. – K'Tub nhanh nhẩu hưởng ứng. – Nếu ảnh là người của trùm Bastu thì sau khi hăm hại chị Bolobala đương nhiên ảnh phải tìm cách đánh lạc hướng ba của chị rồi.

Kăply liếc K'Tub, môi mấp máy muốn nói một câu gì đó nhưng đến phút chót nó bỗng thay đổi ý định. Hành động của Tam càng lúc càng khả nghi nên dù có muốn nói tốt cho thằng này một câu, Kăply cũng cảm thấy quá khó khăn. Hơn nữa, ngay cả nó, dù không muốn nó cũng bắt đầu cảm thấy ngờ ngợ. Nếu không làm chuyện mờ ám, chẳng việc gì Tam phải gặp gỡ lão Boloradam một cách lén lút như vậy. Một ý nghĩ vụt lóe lên khiến Kăply cảm thấy sống lưng lạnh toát: Hay là Tam tấn công Bolobala nhằm mục đích đánh lạc hướng Nguyên và nó, và đợi đến khi tụi nó lơ là cảnh giác rồi, Tam mới thực sự ra tay? Kăply rùng mình khi hàng loạt câu hỏi nối tiếp nhau xuất hiện lẫn lộn trong óc: Phải chăng mối cảm ghét mà vợ chồng thầy Haifai dành cho Tam xuất phát từ những linh cảm không lành về thằng này? Nhưng thế thì lão Boloradam dính gì vào đây? Lão là nạn nhân khờ khờ của Tam hay là đồng bọn với nó? Và nếu thế hổng lẽ tai nạn của Bolobala chỉ là sự bày trò của họ để lừa mọi người vào bẫy?

- Họ kia rồi.

Tiếng Êmê kêu khẽ, xua tan những đám mây u ám trong đầu Kăply. Nó ngược mắt nhìn ra phía trước, thấy lão Boloradam và Tam đang sóng bước bên nhau ở tít đằng xa, lúc này cả hai đang đi chậm lại và theo cái cách lão Boloradam không ngừng vung gậy một cách nóng nảy thì dường như họ đang cãi nhau gay gắt.

- Làm thế nào bây giờ? – Ánh mắt K'Tub sốt ruột xẹt qua xẹt lại giữa tụi bạn. – Hổng lẽ tụi mình xông đại lên?

- Không được đâu, K'Tub. – Nguyên rồi rút xua tay. – Đừng làm ầu!

- Nhưng nếu không thế thì...

- À, đây rồi.

Đang rờ rẫm bên hông, Suku bắt thần cắt ngang lời K'Tub bằng một tiếng reo mừng rỡ và hí hửng rút ra từ trong túi áo một vật mềm mềm màu cánh gián mà nhìn thoáng qua, tụi Kăply hoan hỉ nhận ra ngay đó là chiếc áo tàng hình hôm nọ.

- Trời đất. – K'Tub thoi vào lưng Suku một cú mạnh đến mức làm thằng này xiêu hẳn người đi. – Có cái áo này sao khi nãy mày không lấy ra xài, bắt tao phải làm trò khỉ trước mặt lão Seradion hả?

- Tao quên.

Suku cười hì hì, niềm vui bất ngờ khiến nó quên mất cái xương sống sém nữa cụp ngang. Nó hươ hươ cái áo trước mặt:

- Bây giờ ai sẽ mặc đây?

Nó giúi vào tay Nguyên:

- Anh K'Brăk nha. Anh mặc vô rồi tiến sát đến bọn họ...

- Thế còn từ đầu gối của anh trở xuống thì sao hả Suku? – Nguyên méo xệch miệng. – Có thiệt là em muốn ông Boloradam nện anh gậy giò không đó?

- Ờ há!

Suku tên tò buột miệng. Nó lắc mạnh đầu để cố làm cho cái hình ảnh Nguyên bị Baltalon rượt chạy trốn chết bửa trước văng ra khỏi tâm trí và gãi gãi gáy, phân trần:

- Tại em làm cái áo này theo kích thước của em chứ bộ. Nói cho chính xác thì ở đây chỉ có em và thằng K'Tub mặc vừa thôi.

- Vậy thì em mặc đi, Suku. – Păng Ting cười nói. – Nếu sản phẩm có sơ suất gì thì nhà sản xuất tự mình đưa đầu chịu trận là hợp lý nhất.

Biết là Păng Ting nói đùa nhưng Suku không thể nào ép nó nhẹ răng ra cười được. Mặt sầm xuống, nó quạu quọ trông vội cái áo vào người và lập tức biến mất trong mắt tụi bạn.

- Suku! – Păng Ting hốt hoảng kêu. – Em ở đâu rồi? Chị giỡn chơi mà, nhóc.

- Nhưng em thì không giỡn. – Tiếng Suku vắng lại từ cách đó một quãng cho biết nó đã bỏ đi rất nhanh. – Mọi người ở đây chờ em quay lại nha.

Suku vừa nói vừa rảo bước, chốc chốc lại cúi đầu kiểm tra xem có bộ phận nào bất chợt lòi ra tố cáo sự hiện diện của nó không.

Khoảng cách giữa Suku và hai người đi trước dần dần ngắn lại và nó lo lắng nhận ra sự hồi hộp trong lòng mình đang tăng dần.

- Bác Boloradam à, chuyện này con nghĩ là không nên nói um ngoài đường! – Chẳng mấy chốc tiếng của Tam đã theo gió vọng tới tai Suku khá rõ mặc dù nó vẫn cách bọn họ chừng mười bước chân và dĩ nhiên là nó rất khoái chí giữ nguyên cái khoảng cách an toàn đó.

Lão Boloradam ngo nguậy đầu nhìn quanh rồi kẹp chiếc gậy vào nách, hạ giọng:

- Chẳng có ai ở gần đây hết. Dù sao chúng ta cũng phải giải quyết cho xong chuyện này trước lúc chia tay, Tam à.

Gì vậy há? Suku tự hỏi và thận trọng vênh tai ra phía trước, cố đừng để gây ra những tiếng sột soạt đáng ngờ.

- Nhưng con đã nói hết với bác trong cửa hiệu của lão Seradion khi nãy rồi kia mà. Thiệt sự là con đã mệt mỏi lắm rồi.

- Con đã ráng được bao năm nay, – Giọng lão Boloradam nhuốm vẻ khấn khoản – chẳng lẽ bây giờ lại vứt bỏ hết?

- Ôi, bác Boloradam ơi, con đã nói đi nói lại với bác bao nhiêu lần rồi. – Tam xẵng giọng, có vẻ nó rất muốn hét lên nhưng cố nén. – Bác không thể nào hình dung được những gì con phải chịu đựng trong thời gian qua đâu. Bạn bè nghi kỵ, còn vợ chồng thầy Haifai thì thay phiên nhau hành hạ con thê thảm. Bây giờ mọi người lại đang nghi con là thủ phạm...

Như biết mình lỡ lời, Tam ngưng bật.

- Nghi cái gì hở Tam? – Lão Boloradam nhìn Tam với vẻ dò xét.

- Ồ, không... – Tam lấp liếm. – Đại khái là bất cứ chuyện lạ lùng gì xảy ra trong trường Đămri, họ đều cho con là thủ phạm hết.

Trong khi Suku căng óc để tìm hiểu ý nghĩa của những câu đối đáp không đầu không đuôi, đầu ong ong như xay lúa thì câu nói tiếp theo của lão Boloradam khiến nó giật bắn người, sém chút nữa tuột ra khỏi chiếc áo tàng hình.

Giọng lão Boloradam găm giữ bức bối:

- Con nhỏ Bolobala cũng thiệt là quá quắt. Tao đã bảo nó hàng trăm lần chứ có phải không đâu. Là đừng có giở ba cái trò nguyên rửa thắm đó ra nữa. Ta thì cố giấu còn nó thì cứ thích chơi ngông. Hừ, quái nhân. Quái nhân thì hay ho gì chứ. Chỉ toàn đem đến tai họa.

- Bác đừng trách Bolobala. Chỉ tại mấy đứa cà chớn trong trường làm bạn ấy ngứa mắt thôi. – Tam bênh vực bạn nhưng giọng nó lại nghe rất giống tiếng thở dài.

Phải khó khăn lắm Suku mới bắt được hai chân mình đừng sụm xuống. Bí mật tày trời mà nó vừa nghe được làm ngực nó tức nghẹn đến mức nó phải ngửa mặt lên trời hả hợng hớp lấy hớp để không khí để khỏi bị ngạt thở. Hình như trong lúc quá kích động, nó có thốt ra một tiếng gì như tiếng “ợ” nhưng rất may là cả lão Boloradam lẫn Tam không ai để ý. Trời đất, Suku điên hên lắm lắm, hóa ra không phải anh Tam mà chính chị Bolobala mới là quái nhân! Vậy mà xưa nay...

- Con phải cố gắng lên, Tam. – Lão Boloradam trầm ngâm cất tiếng. – Kỳ nghỉ hè tới đây, nhất định ta sẽ bảo Bolobala lên đường với con. Ta cũng cùng đi nữa. Con đừng quên ta với ba con là chỗ anh em kết nghĩa và số phận của ba con chưa phải đã hoàn toàn tuyệt vọng.

- Bác Boloradam ơi, có đúng hẳn là sứ giả thứ hai của trùm Bastu không? – Tam cất giọng vừa rầu rầu vừa ra chiều tha thiết.

- Dứt khoát là hẳn rồi, Tam à. – Lão Boloradam lại rút cây gậy ra khỏi vách và vung lên. – Theo những thông tin mà ta thu thập được, hiện nay thung lũng Plei Mo y chang một phòng triển lãm của các điều khắc gia. Một viện bảo tàng danh nhân. Hừm, ta chỉ mong đến một ngày cái vườn tượng đó sẽ biến mất trên cõi đời này.

Tam quay nhìn lão Boloradam và Suku có thể trông thấy sự nôn nao cháy bỏng trên mặt nó:

- Bác nói là kỳ nghỉ hè tới đây, bác và Bolobala sẽ đi cùng con đến thung lũng Plei Mo?

- Thực ra thì ta đã quyết định như thế từ lâu rồi, con à. – Lão Boloradam đập cây gậy một nhát vào không khí, giọng quả quyết.

- Thế sao chúng ta không lên đường vào năm ngoái hay năm kia?

Tam hỏi, vẫn nhìn chăm chăm lão Boloradam và khi bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Tam, Suku biết ngay là nó chưa hoàn toàn tin lời lão.

- Nghe nè, con trai! – Sự ngờ vực lộ liễu của Tam khiến lão Boloradam muốn run lên. Lão dần từng tiếng như người ta hậm hực ném ra những mảnh sành. – Vì chỉ tới hè năm nay, Bolobala mới củng cố nghệ thuật nguyên rửa theo đúng bài bản, và cùng với con, hai đứa được trang bị các môn cực kỳ quan trọng cho chuyến đi như Độn thổ, Tự biến hình và đặc biệt là Thần chú chiến đấu.

- Con xin lỗi bác, bác Boloradam. – Giọng Tam vui vẻ trở lại, thậm chí còn hơn cả vui vẻ, cái mà âm sắc của nó bộc lộ là sự phẫn khích. – Thì ra bác đã dự liệu chu đáo mọi chuyện.

Lão Boloradam thở phà:

- Lớp Cao cấp 2 đối với ta chỉ có mấy môn đó là đáng kể thôi. Còn Giải mộng hay Các loại thần chú bị cấm là những thứ mà ta thấy nếu không thêm quan tâm đến chúng thì đầu óc tụi con sẽ sáng suốt hơn.

Suku sực nhận ra nó đã đến thật gần lão Boloradam và Tam lúc nào không hay. Có lẽ câu chuyện bí ẩn giữa hai người đã cuốn hút lấy nó đến mức nó không ý thức được hành động của mình.

Suku nín thở chậm bước lại, hai tai động lên hết cỡ để không bỏ sót bất cứ một thông tin đáng chú ý nào.

Lão Boloradam tiếp tục câu chuyện bằng cái giọng dịu dàng không biết lão nhặt ở đâu, cái giọng mà nếu xét cho cùng thì không hợp với ngoại hình gồ ghề của lão cho lắm nên nghe như lão đang dùng lộn cái giọng của ai:

- Bây giờ thì con đã nghĩ lại rồi chứ, con trai của ta?

Tam lúc này đã nhìn thẳng tới trước nên Suku không nhìn thấy sắc mặt của nó nhưng thấy Tam không nói gì, Suku đoán là chắc nó đang phân vân ghê lắm.

Dĩ nhiên một đứa thông minh như Suku thừa sức liên kết toàn bộ những gì đã nghe thấy này giờ để hình dung lờ mờ ra câu chuyện, vì vậy nó đoán là Tam sẽ đồng ý ngay với yêu cầu của lão Boloradam để tìm cách cứu ba nó thoát khỏi tay sứ giả thứ hai của trùm Bastu.

Nhưng rất nhanh, Suku biết ngay là mình nhầm. Tam vẫn lặng lẽ bước, chẳng ừ hử tiếng nào, làm như không biết lão Boloradam đang bồn chồn như đi trên than hồng. Đôi mày rậm của lão cau lại và ánh mắt của lão vẫn bám cứng lấy gương mặt xanh xao của Tam, ánh lên vẻ chờ đợi thấp thỏm.

- Sao rồi, con trai? – Một lát, không chịu nổi sự im lặng khó hiểu của Tam, lão Boloradam ngập ngừng lên tiếng.

- Con sẽ nghĩ ngợi thêm và trả lời bác sau, bác Boloradam.

Tam đáp và liếc lão Boloradam bằng ánh mắt khiến lão biết là không nên thúc ép thẳng bé nữa nếu không muốn chọc cho nó nổi khùng.

- Chào bác nhé.

Tam nói thêm và vội vã rẽ qua con đường nhỏ bên tay phải.

Lão Boloradam giơ cây gậy lên như thể bỗng sủng chào:

- Ủ, con về. Và cố nhớ những gì ta đã nói với con hôm nay.

Suku khựng lại trước sự chia tay đột ngột. Nó loay hoay một chút ở chỗ ngã ba, do dự một thoáng trước khi quyết định đuổi theo Tam.

Đối với Tam, thoát khỏi lão Boloradam giống như thoát được sợi dây buộc cẳng. Nó cúi đầu đi xăm xăm, và Suku ngạc nhiên thấy trong khi rải những bước dài gấp gáp, nó vẫn không ngớt lăm bầm theo thói quen.

Lần này Suku phải tiến đến thật gần Tam mới hy vọng nghe được thằng này đang nhai thăm thẳm những từ gì trong miệng, cái thói quen tệ hại khiến xưa nay mọi người vẫn tin nó chính là một quái nhân bẩm sinh.

Suku nín thở, trán nó gần như chạm vào gáy Tam để cố thu vào tai những làn sóng âm thanh yếu ớt:

- Xà lách, áo quần... Độn thổ, chiến đấu... Nước ngọt ba chai... Nhớ đừng hậu đậu...

Nó đọc cái quái gì thế nhỉ? Suku sửng sốt, nhớ ra nó chưa từng biết qua thứ thần chú lạ tai này trong hàng vạn cuốn sách trong thư viện khổng lồ của ông nó.

Suku chồm tới thêm một chút để nghe cho rõ, và trong lúc quá nôn nóng nó bất cẩn để vành tai chạm phớt vào cổ áo chùng của Tam khiến thằng này giật mình quay phắt lại:

- Ai?

Cùng với tiếng quát của Tam, Suku tái mặt nhón chân lạng người qua một bên và rón rén ngồi thụp xuống, tìm động binh binh trong ngực.

Tam quay người một vòng rồi lại sờ tay lên cổ áo, mặt lộ vẻ ngờ vực. Không hiểu nghĩ sao, nó lại quay một vòng nữa, lần này chiếc cặp trên tay vung ra theo đà xoay người, quét mạnh ra bốn phía.

Suku hoảng hồn khi thấy chiếc cặp bay vù vù trên đầu, hú vía là nó đã kịp ngồi xuống.

Ánh mắt Tam vẫn quét ngang quét dọc vào khoảng không như những làn roi thô bạo, nhưng rồi cuối cùng nó cũng đành thu lại và quay lưng đi tiếp.

Bây giờ thì có cho cả núi vàng Suku cũng không dám nghĩ đến chuyện rượt theo. Nó ngồi tại chỗ lâu thật lâu, đến khi tận mắt thấy thằng Tam đã khuất sau gò đất xa mới chống tay vào đùi, lom khom đứng dậy.

12. Chương 08

Chương 8

Tin nhanh N, S & D

Bọn Kăply ngồi chết gí trên những bậc thềm dọc đường Brabun, mặt dờ ra. Tin tức mà Suku vừa đem về khiến tụi nó choáng váng như vừa úi đầu vô gốc cây.

- Thiệt không thể tin nổi! – Lâu thật lâu, Êmê mới rên lên, giọng chưa hết bàng hoàng.

- Nhưng tại sao lại như thế nhỉ? – Păng Ting ngô nghê nói, căn cứ vào ý nghĩ mơ mồ của câu hỏi có cảm tưởng chính nó cũng không biết nó đang định nói gì.

- Có gì khó hiểu đâu, Êmê. – Nguyên hít vào một hơi, cố tỏ ra là người đầu tiên trấn tĩnh. – Hôm trước em bảo sớ dĩ mọi người đều tin Tam là quái nhân bởi vì từ khi nó đặt chân vào trường Đămri thỉnh thoảng lại xảy ra những chuyện kỳ lạ ở những lớp nó theo học, đúng không?

- Ờ...

Êmê lơ đãng đáp, mắt vẫn nhìn vào một điểm vô hình nào đó lơ lửng trước mặt.

Nguyên khẽ liếc khuôn mặt rất chi là xa vắng của Êmê, tự tin tiếp:

- Nhưng mọi người lại quên rằng Bolobala luôn luôn học cùng lớp với Tam. Do đó, nếu bảo Bolobala là thủ phạm của những vụ chơi khăm đó thì cũng không có gì là quá xa sự thật. Theo như những gì anh tận mắt chứng kiến trong thời gian qua thì rõ ràng lúc mấy đứa cà chớn như Amara hay Steng bị nguyên cho á khẩu hay té động đầu xuống đất, Bolobala đều có mặt ở đó.

- Anh K'Brăk. – Êmê khẽ kêu. – Tam bị cho là quái nhân còn vì nó hay làm bầm một cách đáng ngờ. Bolobala không có cái tật kỳ quái đó.

- Không phải đâu, chị Êmê. – Lần này chính Suku lên tiếng trả lời thay Nguyên. Nó lúc lắc món tóc xanh rêu trước trán và nặn ra một nụ cười méo mó. – Những tiếng làm bầm của anh Tam không phải là câu rửa. Đó là những câu gì lạ lắm, nghe như những câu thơ.

Trước những ánh mắt hau háu chĩa vô mặt mình, Suku háo hức thuật lại những gì nó phải mạo hiểm đến suýt bị Tam tóm cổ mới nghe lỏm được.

- Đúng là không phải lời nguyên rồi. – K'Tub bô bô ngay khi Suku vừa dứt lời. – Nguyên rửa gì mà lại có quần áo, xà lách tùm lum ở trong.

- Ồ, thằng Tam này kể ra cũng khó hiểu thiệt. – Nguyên tặc lưỡi nói, có vẻ như nó phải dùng đến khối lượng lớn can đảm để thừa nhận có những điều nó cũng hoàn toàn mù tịt y như mấy đứa kia.

Păng Ting nói trong mơ màng:

- Hồng lẽ Bolobala mới thực sự là quái nhân?

- Tao chỉ thắc mắc một điều, K'Brăk. – Kăply thỉnh linh vọt miệng. – Hôm đối mặt với Baltalon, chính tai tao nghe thấy có ai đó buột ra lời rửa thầm “Cho mày té bật ngựa ra đi!” và ngay lập tức Bolobala ngã lăn ra. Nếu Bolobala đúng là quái nhân thì tại sao nó lại lãnh đủ lời nguyên của chính mình?

Trừ Suku, những đứa còn lại đều có mặt lúc Bolobala bị ngã chổng gọng trên cỏ và đến lúc này tụi nó mới biết cú ngã đó là do tác động của lời nguyên bí mật. Bây giờ nghe Kăply nhắc lại, tất cả bộ mặt đều thờ ra.

Bọn trẻ nghĩ lâu thiệt lâu, và căn cứ vào những đôi môi mím mỗi lúc một chặt và những ngón tay không ngớt co ra duỗi vào kia có thể tin chắc rằng tụi nó có suy nghĩ đến lúc đầu óc tan chảy ra cũng chẳng lần được chút xiu manh mối nào.

Rốt cuộc đứa lên tiếng lại là đứa không có mặt trong lúc đó.

- Em hiểu rồi, anh K'Brê. – Suku dong đưa đôi mắt sáng như sao, hớn hờ nói. – Nếu em đoán không sai, có lẽ Bolobala dùng lời nguyên rửa đó để đối phó với Baltalon và bị hiệu ứng phản nguyên.

- Hiệu ứng phản nguyên là cái con khỉ gì vậy, mày? – K'Tub nhăn nhó nhìn Suku. – Chị Bolobala học hành đàng hoàng chứ đâu có lôm côm như mày mà bị thần chú của chính mình đánh trúng.

- Theo tao hiểu, lời nguyên rửa thầm chỉ có hiệu nghiệm với những ai có năng lượng pháp thuật tương đương hoặc thấp hơn mình. – Suku nghiêm trang giải thích, phớt lờ sự châm chọc của bạn và đã bắt đầu có vẻ giống ai đó trong đội ngũ giáo sư trường Đămri. – Nếu bất cẩn đem ra đối phó với người có năng lượng pháp thuật cao hơn mình, lời nguyên sẽ văng ngược lại, đánh vào chính mình. Hiện tượng đó gọi là hiệu ứng phản nguyên.

Păng Ting nhú mày:

- Hồng lẽ Bolobala không biết điều đó?

- Chắc chắn là chị Bolobala biết. – Suku nhún vai. – Nhưng có lẽ trước hoàn cảnh quá bức bách của ngày hôm đó, chỉ đành phải liều.

Một bầu không khí sững sờ chạy quanh những gương mặt sau câu nói của Suku. Trong một thoáng, bọn trẻ tưởng như nghe rõ những ý nghĩ trong đầu nhau.

- Tại sao lại thế nhỉ? – Êmê chớp chớp mắt, giọng xốn xang. – Tại sao hai đứa nó phải giấu diếm khổ sở như vậy chứ?

- Phải giấu chứ, chị Êmê. – Suku ngo ngoáy đầu như để cho dễ thở. – Sinh ra là quái nhân đâu phải là chuyện hay ho gì.

Đang nói, Suku bật reo lên:

- Chắc, em nhớ rồi. Trời đất, chuyện đơn giản như vậy mà lâu nay em không để ý. Đúng, chị Bolobala đúng là quái nhân một trăm phần trăm rồi.

Suku ngừng một lúc như để sàng lọc lại trí nhớ:

- Năng lực nguyên rửa thâm vốn là một di chứng di truyền theo dòng họ, cứ cách ba đời thì xuất hiện một lần. Theo cuốn Một trăm vụ án oan trong lịch sử của Đam San, một tác phẩm được in ra cách đây một trăm năm mươi năm và sau đó bị Hội đồng Lang Biang tịch thu gần như toàn bộ thì Bolobolo, ông cố của Bolobala cũng là một quái nhân, sau này chịu không nổi thành kiến của dư luận phải bỏ vào rừng sống. Còn quái nhân Bolo Akô, ông tổ sáu đời của Bolobala thì nghiêng hẳn về phe Hắc Ám, theo phò trùm Bajaraka Đầu Bự.

Suku chép miệng:

- Thiệt tình mà nói thì những người đằng hoàng chẳng ai muốn thú nhận mình là quái nhân hết. Ông Boloradam giấu nhem chuyện đó là điều chẳng có gì khó hiểu.

- Boloradam có thể gạt được mọi người nhưng dù sao thì ông cũng không thể qua mắt được thầy N'Trang Long, Suku à. – Nguyên thở ra một hơi dài. – Theo như cách nói úp mở của thầy N'Trang Long hồi sáng nay với Boloradam giữa sân trường thì hình như thầy đã biết tổng sự thật về Bolobala, chỉ có điều thầy không muốn quây tùm lum ra thôi.

- Ồ, phải rồi. – Păng Ting vỗ tay lên trán. – Hèn gì lúc thầy N'Trang Long nói câu “xưa nay tôi vẫn thần phục cái biệt tài giữ bí mật của ông”, em thấy mặt ông Boloradam tái hẳn đi. Ra là vậy.

Kăply phủi quần đứng lên:

- Chúng ta về đi thôi. Mọi chuyện như vậy là quá rõ ràng rồi. Thầy Haifai định ninh rằng thằng Tam là quái nhân nên lúc nào cũng đòi đuổi cổ nó ra khỏi trường, trong khi đó thầy N'Trang Long không thèm nhúc nhích gì hết bởi vì thầy biết Tam không phải là quái nhân. Vô cùng đơn giản!

- Nếu Tam có là quái nhân thì chắc chắn thầy N'Trang Long cũng không đụng đến nó đâu, K'Brêt. – Nguyên xóc cặp đứng dậy và quay sang bạn, khịt mũi nói. – Bằng chứng là thầy vẫn để yên cho Bolobala học hành.

Êmê nhìn Nguyên bằng ánh mắt âu yếm:

- Anh nói đúng quá, anh K'Brăk. Em cũng cho rằng thầy hiệu trưởng không phải là người hẹp hòi. Hừm, quái nhân thì sao chứ? Chẳng qua đó là số phận. Đâu có ai chọn cửa mà sinh, đúng không?

Bọn trẻ rào rào đứng lên và trên cái nền âm thanh xào xạc của những vạt áo cọ quẹt vào nhau nổi lên tiếng lầu bàu ghen tỵ của Kăply:

- Với Êmê thì lúc nào K'Brăk chẳng đúng!

Như không nghe thấy Kăply, Êmê quay nhìn từng đứa, nghiêm mặt căn dặn, cái mũi hếch của nó lúc này trông rất giống ngón tay của viên sĩ quan chỉ huy:

- Bí mật ngày hôm nay chúng ta phải tuyệt đối giữ kín đấy nhé.

- Tại sao vậy, chị Êmê? – K'Tub thắc mắc.

- Còn tại sao nữa. Nếu thầy N'Trang Long mà còn làm ngơ thì chẳng việc gì chúng ta phải hét ầm lên cho thiên hạ biết.

- Trong vụ này, em thấy tội nhất là anh Tam đó. – K'Tub chép miệng cảm khái. – Đội lốt quái nhân ọi người sợ hãi, xa lánh thiệt là khổ tâm hết sức chứ đâu phải chuyện chơi.

- Chẳng hiểu Tam cầu cạnh cha con Bolobala chuyện gì mà phải cực khổ ghê vậy há? – Păng Ting bâng khuâng buột miệng.

- Em đã kể cho chị nghe rồi mà, chị Păng Ting. – Suku nói. – Hình như ba của anh Tam đang bị giam cầm ở thung lũng Plei Mo. Anh nhận lời đóng vai quái nhân thay cho Bolobala, đổi lại cha con Bolobala sẽ giúp giải thoát ba anh khỏi tay sứ giả thứ hai của trùm Bastu.

- Cỡ như ông Boloradam làm sao có thể đối phó với sứ giả của trùm Bastu được chứ. – Păng Ting “xì” một tiếng. – Thiệt là ảo tưởng!

Suku chớp mắt:

- Có lẽ anh Tam muốn tận dụng khả năng nguyên rửa thầm của chị Bolobala trong vụ này.

- Chẳng ăn thua gì đâu, Suku. – K'Tub cố đưa ra nhận xét để chứng tỏ nó đủ thông minh để tham gia câu chuyện. – Khi này mà chẳng bảo đảm lời nguyên rửa thầm chẳng có tác dụng gì trước đối phương có năng lượng pháp thuật cao hơn mình là gì!

- Ủ, thế mới căng! – Suku gật đầu, lâu lắm nó mới đồng ý với K'Tub một lần làm thằng này sướng mê. – Đó là chưa kể hiện nay chị Bolobala đang gặp nạn. Anh Tam đã giấu nhem ông Boloradam chuyện này và tao thấy hình như anh có ý muốn hủy hợp đồng với ông.

- Sứ giả thứ hai của trùm Bastu là ai vậy, Suku? – Nguyên này giờ vẫn chìm vào cõi suy tư, bỗng đột ngột hỏi, nó nhìn thẳng oắt bằng ánh mắt chờ đợi, như thể Suku đang cất giấu bản khai lý lịch của các sứ giả Hắc Ám trong túi áo.

- Em không biết, anh K'Brăk.

Câu trả lời của Suku quả tình là nằm ngoài tiên liệu của Nguyên. Nó nhìn sững thằng oắt, chẳng có chút cảm giác gì là đã nghe thấy câu trả lời:

- Em nói sao?

Suku vén mớ tóc lòa xòa sắp sửa chọc vào mắt, lắc đầu đáp:

- Từ xưa tới nay, các thủ lĩnh Hắc Ám không đặt ra chức vị sứ giả. Chỉ gần đây, chính xác là từ sau khi tấn công thành công lâu đài K'Rahlan, trùm Bastu mới đặt ra chức vị này, vì vậy tên tuổi và vai trò của các sứ giả Hắc Ám không hề có trong bất cứ cuốn sách nào.

Nguyên cắn môi:

- Nhưng chúng ta đã từng biết Badd, Baltalon và Buriăk.

- Vì chúng là những sát thủ hoạt động công khai và đã từng thực hiện nhiều vụ chấn động xứ Lang Biang. Nhờ vậy mà mọi người mới biết được đó là sứ giả thứ nhất, thứ ba và thứ năm. Riêng Baltalon, trước khi về đầu dưới trướng Bastu, hẳn đã rất nổi tiếng.

Suku lại đưa tay vén tóc, làm như những lọn tóc mềm mại trước trán vẫn hay che khuất trí nhớ của nó:

- Dù sao thì em cũng biết được tên của hai sứ giả còn lại. Một người là Basil – anh trai của Buriăk, chỉ không biết ai là sứ giả thứ hai, ai là sứ giả thứ tư thôi.

- Vậy thì Basil là sứ giả thứ hai, cũng là kẻ giam cầm ba của Tam. – Nguyên tỉnh queo nói, giọng không có vẻ gì là đang đùa.

- Anh nói sao?

Suku há hốc miệng kinh ngạc. Những đứa khác cũng tò mò xoáy mắt vào mặt Nguyên như thể đoán xem nó bắt đầu lên cơn cà dõn từ lúc nào.

- Anh chỉ phỏng đoán thôi, Suku à. – Nguyên xòe rộng hai bàn tay ra trước mặt như muốn bảo tội bạn hãy bình tĩnh nghe nó nói, rồi hồi hộp cất tiếng. – Trong một tiết học Giải mộng trước đây, Tam từng nói với vợ thầy Haifai là nó đã nằm mơ thấy con basilic khiến bà chửi nó tới bời. Em nghĩ đi, giữa hai từ Basil và basilic có liên quan gì với nhau không?

- Basilic tức là con rắn vipe...

Đang lằm bằm, Suku bất thành linh ré lên khiến tụi bạn nó giật bắn:

- Đúng rồi! Cái nhìn của con rắn vipe có khả năng biến bất cứ ai thành đá. Như vậy là đúng rồi! Đúng rồi!

Suku vừa hét vừa nhảy tưng tưng khiến K'Tub phải quờ tay tóm chặt lấy nó.

Suku phấn khích đến mức ra sức giãy giụa để chồm nửa người tới trước nói bô bô, mặc kệ phần hông vẫn còn kẹt trong vòng tay của K'Tub:

- Bây giờ thì em mới hiểu tại sao ông Boloradam bảo thung lũng Plei Mo giống như phòng triển lãm của các điêu khắc gia. Plei Mo là sào huyết của Basil và chính các nạn nhân của con basilic đã tạo nên cái vườn tượng quái gở đó. Họ đã bị con basilic biến thành đá, và ba của anh Tam chắc chắn là một trong số đó.

Êmê rùng mình:

- Như vậy vũ khí giết người của sứ giả Basil chính là con basilic?

- Chứ còn gì nữa! Có lẽ hẳn đã nuôi và huấn luyện con vật kinh tởm này từ rất lâu rồi, nếu không hẳn đã không có cái tên đó.

Kăply nói mà mặt xanh dờn, thậm chí sau khi vọt miệng nó vội ngoảnh đầu nhìn dáo dác như thể con basilic đang bò quanh quẩn đâu đó.

K'Tub vội buông Suku ra để chặn tay lên ngực cho trái tim khỏi vọt ra ngoài, môi mấp máy:

- So với con basilic của Basil, con Boumboum của Baltalon hóa ra dễ thương hơn nhiều.

Nguyên cố rặn ra một câu hỏi để trấn áp nỗi ám ảnh về con basilic:

- Hồng lẽ những nạn nhân của... của... còn cứu được sao, Suku?

- Em không rõ lắm, anh K'Brăk. – Suku trầm ngâm đáp. – Theo truyền thuyết thì khi con basilic chết đi, những nạn nhân của nó sẽ trở lại bình thường. Nhưng xưa nay em chưa nghe nói đã có ai giết được một con basilic. Thậm chí đến gần nó là điều không thể.

Câu chuyện về sứ giả thứ hai của trùm Bastu gần như choáng gần hết tâm trí của bọn trẻ suốt dọc đường về nhà. Cả bọn nặng nhọc lê bước dưới cái nắng chói chang, lòng trĩu nặng, thấy cảnh vật lẫn bầu trời tự dưng xám ngắt đi trong mắt.

Chỉ đến khi chia tay Suku và Păng Ting trước cổng lâu đài K'Rahlan, Kăply mới chợt nhớ ra một điều đáng sợ. Đáng sợ đến mức khi nó vừa nói xong, mọi đôi chân đều như muốn sụm xuống:

- Ủa, thế còn Bolobala? Nếu không phải Tam thì ai đã hãm hại nó?

oOo

Trưa hôm đó, bọn Kăply bị chửi một trận te tua. Cả bọn ngồi ngục đầu quanh bàn ăn nghe bà Êmô chì chiết:

- Tại sao giờ này tụi con mới mò về? Ta phải nói với tụi con mấy trăm lần nữa tụi con mới chịu nhớ cho hả?

Nói một hồi, cơn giận của bà không những không hạ xuống mà còn ngược lại còn bốc lên hừng hực. Mặt sừng lên, bà tức đến mức không thở được, phải khin khịt bằng mũi:

- Con tưởng sau khi Baltalon chết đi thì con đã thực sự an toàn rồi sao, K'Brăk?

- Dạ, con không nghĩ như thế, thưa dì.

Nguyên ngược bộ mặt đầy tội lỗi lên, lí nhí đáp, hi vọng sự phục thiện của mình sẽ tưới mát phần nào ngọn hỏa diệm sơn đang cựa quậy dữ dội trong lòng bà Êmô.

Quả nhiên, giọng bà có dịu xuống chút đỉnh:

- Hồng lẽ các con không hiểu là ta và cậu K'Tul rất lo cho tụi con...

Ông K'Tul ngồi đằng góc bàn quen thuộc, gần như quán kín mặt bằng tờ Tin nhanh N, S & D, nghe nhắc đến tên mình, chỉ khẽ “hừ” một tiếng sau tờ báo rồi tiếp tục chúi mũi vào ba thứ tin tức vớ vẩn có vẻ đang làm ông khoái chí ghê gớm.

- Mẹ ơi, tụi con hiểu mà. – Êmê cất giọng nũng nịu. – Tại sáng nay ba của bạn Bolobala vô trường làm lùm xùm nên tụi con về trễ...

- Là chuyện gì? – Bà Êmô nheo mắt nhìn con gái qua làn khói không ngừng bốc lên từ tô canh trước mặt.

- À, cũng chẳng có gì quan trọng. – Êmê ngáp ngừng khẽ liếc Nguyên một cái như hội ý rồi nói tiếp. – Bạn ấy đi công tác cho nhà trường mà gia đình không biết. Cho nên ông Boloradam mới tìm.

- Các con cứ về trễ như thế này mãi, có ngày ta cũng xộc vô trường làm âm ỉ lên đấy.

Bà Êmô vớ ngay lấy cơ hội để hù dọa bọn trẻ và sung sướng với sự nhanh nhạy này của mình, hoàn toàn không biết tụi nhóc đang sung sướng hơn gấp mười lần khi thấy bà chỉ lo trút giận mà không vạ vạ gì về chuyện công tác công tiếc cực kỳ phi lý của con nhỏ Bolobala.

Nhưng ngay lúc đó, bọn trẻ lâu đài K'Rahlan không hề biết đó là buổi trưa bình yên cuối cùng của mình.

Trưa hôm sau, vừa ngồi xuống ghế, tụi nó đã cảm nhận thấy bầu không khí khác lạ đang phủ quanh bàn ăn.

Bà Êmô không nói cười như thường lệ, cũng không nhìn bọn trẻ, cứ lặng lẽ xê dịch các thứ bát đĩa trên bàn một cách không cần thiết, công việc lẽ ra là của thằng Đam Pao và con nhỏ Chơleng. Như thể hòa vào vẻ bất thường của bà Êmô, ông K'Tul cũng không buồn làm cái chuyện mà ông đặc biệt ưa thích là nắp kín sau tờ báo, chỉ thò đầu ra chừng nào ông sợ nhớ không chỉ có mình ông trên bàn ăn. Bữa nay, bọn trẻ thấy ông ngồi chống tay lên cằm, xấp báo nằm bên cùi chỏ, chiếc khăn rằn lệch một bên vai và bộ ria con kiến trên môi ông không ngừng nhúc nhích như thể ông đang nhai một thứ gì đó dai nhách.

Ông K'Tul và bà Êmô cứ lăm lăm cả buổi như vậy, thỉnh thoảng lại kín đáo liếc nhau và khi bắt gặp những cử chỉ lạ lùng đó, thiệt sự là bọn Kăply chẳng còn bụng dạ đâu mà nghĩ đến các món ăn hấp dẫn trước mặt.

Bất chợt hai người lớn, bọn chúng cũng chĩa những ánh mắt dò hỏi vào mặt nhau, trong một tâm trạng phập phồng chờ đợi mặc dù tụi nó cũng không rõ là chờ đợi điều gì.

- Ăn đi!

Mãi một lúc, như nhận ra bữa ăn không thể không bắt đầu, ông K'Tul thốt một câu cộc lốc, rồi không nhìn ai, ông cầm chiếc muỗng cán dài lên, vẻ nặng nề cứ như thể ông đang nhấc một cái riu. Nhưng đến lúc sắp thọc chiếc muỗng vào tô canh thì ông bất thần đặt nó xuống bàn kêu đánh “cộc” một tiếng khiến bọn Kăply giật nảy người tưởng ai vừa ném đá vào giữa bàn ăn.

K'Tul hí hửng chuẩn bị thọc nĩa vào đĩa mì xào bỗng rụt phắt tay lại, ngơ ngác ngó quanh.

- Hừm. Thiệt ra thì tụi con đã giấu ta và dì Êmô những chuyện gì? – Ông K'Tul xoáy mắt vào bọn trẻ, gần giọng hỏi, gương mặt ồm và dài đột ngột đanh lại.

Trong khi những đứa khác đực mặt ra, cố hiểu thấu câu hỏi của ông K'Tul thì K'Tub đã láu táu hỏi lại:

- Ba nói gì vậy, ba?

- Tụi con đừng vờ vịt. – Mặt ông K'Tul vẫn sa sầm. – Chuyện gì đã xảy ra trong trường Đămri mấy ngày nay?

- Có gì đâu, cậu K'Tul. – Êmê ngược chiếc mũi hếch trông rất chi là ngây thơ. – Hồng có chuyện gì hết á.

- Êmê! – Bà Êmô nạt. – Con không được nói dối. Con nhỏ Bolobala đã biến đi đâu hai ngày nay ngay trước mũi các giáo sư?

- Bolobala biến đi đâu á? – Êmê mở to mắt.

Bà Êmô có vẻ muốn nổi điên trước câu hỏi mà bà cho là cực kỳ thừa thãi của cô con gái:

- Êmê, bây giờ là lúc ta hỏi con chứ không phải con hỏi ta. Bolobala đã đi đâu, con nói thiệt đi! Chuyện tôi tệ gì đang xảy ra?

- Hôm qua Êmê đã nói rồi mà, dì. - Thấy không khí càng lúc càng căng thẳng, Nguyên nuốt nước bọt, áp úng lên tiếng đáp thay Êmê. - Bolobala đang đi công tác cho nhà trường...

- Láo toét! - Ông K'Tul gầm lên từ đằng sau tô canh ở đầu bàn, mạnh đến mức thổi bay luôn mấy cọng rau của đĩa xà lách kế bên. - Đúng là giọng điệu dối trá của bọn Lang Biang.

Bọn Kăply ngó ra, hồng biết ông K'Tul mắc chứng gì mà lời cả xứ Lang Biang ra xài xể và khi nói như vậy trông ông rất giận dữ.

- À, ta muốn nói đến ban biên tập tờ Lang Biang hằng ngày.

Như đọc được vẻ ngơ ngác trên mặt bọn trẻ, ông K'Tul cầm tờ báo trong xấp báo cạnh cùi chỏ vung lên.

- Trong này nè. - Ông lườm tờ báo trên tay với vẻ khinh khỉnh. - Tay phóng viên Y Riêng chết tiệt nào đó cũng nói y như vậy. Là bà con yên tâm, hồng có chuyện gì hết.

- Bộ họ nói vậy không đúng hả ba? - K'Tub ngứa ngáy vọt miệng.

- Làm sao mà đúng được chứ! - Ông K'Tul dằn mạnh tờ Lang Biang hằng ngày xuống bàn như muốn cho nó tan thành cám quách cho rồi. - Toàn là lếu láo. Hừm, ta còn lạ gì tay tổng biên tập Kan Blao. Trước đây ta tưởng Kan Blao là tay khá nên quanh năm chỉ chúi mũi vào tờ báo nhăng nhít của hắn, hồng thèm đọc tờ nào khác.

- Nhưng bố K'Tul ơi, - Kăply hắng giọng, cố làm cho ông K'Tul và bà Êmô tin là Bolobala không gặp chuyện gì bất trắc hết, mặc dù chính nó cũng không hiểu tại sao nó lại muốn nói như vậy - chính thầy N'Trang Long đã...

- N'Trang Long không phải là người có thể tin cậy được. - Ông K'Tul chen ngang hòng Kăply bằng giọng nóng nảy. - Trong vụ này ta tin là lão đang ra sức bưng bít chuyện gì đó.

Thấy bọn trẻ có vẻ bất bình trước việc thầy hiệu trưởng đáng kính của tụi nó bị mang ra vùi dập, ông K'Tul nhặt một tờ báo khác dưới cùi chỏ, ném vù ra phía trước:

- Tụi con đọc đi!

Tờ báo bay từ đầu bàn bên này qua đầu bàn bên kia im ru như thể một miếng sành và đáp ngay chóc xuống khoảng trống giữa Nguyên và Êmê, không vang lên một tiếng sột soạt nhỏ.

Kăply và K'Tub lập tức châu đầu lại. Và chỉ cần nhìn thoáng qua màu sắc lòe loẹt của trang bìa, trừ Nguyên và Kăply, hai đứa còn lại biết ngay đó là tờ Tin nhanh N, S & D. Ngay dưới măng-sét tờ báo, một cái tin ba cột chạy hàng tít to đùng và đỏ lòm như máu:

MỘT HỌC SINH TRƯỜNG ĐĂM RI MẤT TÍCH

Theo tin phóng viên bản báo vừa nhận được, ngày hôm qua Bolobala, một nữ học sinh lớp Cao cấp 2 trường Đămri đã mất tích không rõ nguyên nhân. Trước đó một ngày, cô vẫn đi học bình thường nhưng tối hôm đó đã không về nhà như thường lệ. Sáng hôm qua, ông Boloradam đã vào tận trường để chất vấn về trường hợp của con mình và được pháp sư N'Trang Long, hiệu trưởng trường Đămri giải thích Bolobala đang được cử đi công cán cho nhà trường. Điều đáng ngạc nhiên là không một giáo viên nào trong trường biết được Bolobala đang thực hiện công tác gì, và chuyện một học sinh buộc phải nghỉ học để làm nhiệm vụ của ban giám hiệu là một sự vi phạm nghiêm trọng quy chế giáo dục.

Nhưng theo chúng tôi, vấn đề sẽ trở nên nghiêm trọng hơn nếu những lời giải thích của ông N'Trang Long được chứng minh là không thỏa đáng. Đã có nhiều dấu hiệu cho thấy trường Đămri đang rơi vào tình trạng lộn xộn và ông N'Trang Long có vẻ không đủ khả năng để kiểm soát được tình hình.

Phóng viên bản báo sẽ tiếp tục theo dõi và thông tin tới quý bạn đọc những phát hiện mới, chắc chắn là đầy bất ngờ.

Bọn Kăply dựng tóc gáy khi đọc xong mẫu tin. Tờ Tin nhanh N, S & D cổ ra vẻ tường thuật bằng giọng khách quan nhưng tụi nó vẫn nhận ra rành rành ác ý của tờ báo này đối với thầy N'Trang Long ẩn sau những câu chữ. Nhưng điều khiến tụi nó phát hoảng là không biết bằng cách nào mà tờ báo này nắm tin rất chính xác, cứ như thể tòa soạn báo đặt ngay trong trường.

Nhưng chiến dịch làm ồn ào quanh vụ Bolobala của tờ Tin nhanh N, S & D chưa dừng lại ở đó. Ngay bên cạnh mẫu tin giật gân là mục Phỏng vấn nhanh chạy gần như suốt chiều dài trang nhất dành cho thầy trò trường Đămri mà đa số những câu trả lời toàn bắt lợi cho thầy N'Trang Long:

- Giáo sư Di Pri: Xin lỗi, tôi không rõ lắm về nhiệm vụ hiện nay của Bolobala.
- Giáo sư Cafeli Chil: Tôi không được thông báo. Trong cuộc họp hội đồng giáo viên mới nhất, tôi không nghe ngài hiệu trưởng nói gì về chuyện này.
- Giáo sư Hailixiro: Xin lỗi, tôi không thể nói gì trong lúc này khi chưa thực sự hiểu rõ mọi chuyện. Tuy nhiên tôi sẽ đóng góp hết sức mình để củng cố sự lành mạnh, thân thiện và tin cậy của môi trường sư phạm.
- Giáo sư Haifai: Xin lỗi, tôi không thể nhận xét gì trong lúc này.
- Học sinh Hailibato: Sáng hôm qua, tôi còn thấy bạn Bolobala học tiết các loại thần chú bị cấm. Sáng hôm nay tôi không thấy bạn ấy đâu.
- Học sinh Lung: Tôi nghĩ bạn ấy đang làm chuyện gì đó rất quan trọng. Thầy hiệu trưởng đã nói như vậy.
- Học sinh Amara: Suốt nhiều năm nay tôi không nhớ bạn Bolobala có nghỉ học bữa nào chưa. Hình như đây là lần đầu tiên. Tôi rất lấy làm lạ.
- Học sinh Tam: Tôi xin phép được không bình luận về chuyện không thuộc phạm vi của tôi.
- Học sinh Y Đê: Ý kiến của bạn Amara cũng đúng là ý kiến của tôi.

Đối với ông K'Tul, có vẻ cuộc đời không có khoảnh khắc nào đáng sống hơn là lúc khoái trá ngấm bộ mặt thần ra của bọn Kăply sau khi đọc xong loạt bài gây chấn động tờ Tin nhanh N, S & D.

- Thế nào, các con? – Ông hắt hàm, mặt rạn ra từng phân vuông. – Các con sẽ không bảo là ta nói oan cho thầy hiệu trưởng của các con chứ hả?
- Cậu K'Tul ơi. – Êmê kêu lên đầy bức xúc. – Dẫu sao thì cũng chẳng có gì rõ ràng trong những tờ báo này hết. Tất cả chỉ là suy đoán thôi mà.
- Rồi con sẽ thấy, Êmê à. – Đôi mắt ông K'Tul lấp lánh một cách đáng ngại. – Ta tin tờ Tin nhanh N, S & D sẽ xóa nhòa khoảng cách giữa suy đoán và sự thật trong một ngày gần nhất. Ta cũng không ngờ Ama Đliê là một tay làm báo rất bộp. Dĩ nhiên hiện nay chưa có thể kết luận gì nhưng vụ Bolobala phải nói là một vụ mờ ám chưa từng thấy.
- Nhưng cậu K'Tul ơi...

Êmê lại cất tiếng nhưng lần này bà Êmô đã không để cho nó nói hết câu:

- Im đi, Êmê.

Bà trừng mắt nhìn Êmê, và chiếc mũi hếch của bà trông còn nguy hiểm gấp mấy lần so với chiếc mũi hếch của cô con gái, y như đại liên so với súng lục:

- Dù Bolobala biến mất theo cách nào đi nữa thì khi xảy ra một chuyện động trời như vậy tụi con phải báo lại cho ta và cậu K'Tul biết. Và trong khi chờ đợi cho mọi chuyện trở nên minh bạch, ta nhắc lại một lần nữa, tụi con không được phép tùy tiện la cà như hôm qua, nhớ chưa?

Bà hỏi Êmê nhưng ánh mắt nghiêm nghị lại quét dọc bàn khiến Nguyên, Kăply và K'Tub nghe mặt mình nóng ran và tất cả đồng loạt cúi gục đầu lí nhí:

- Dạ nhớ.

13. Chương 09 Phần 1

Chương 9

Đột nhập

Sự có mặt rất sớm của Păng Ting và Suku tại lâu đài K'Rahlan ngay sau giờ ăn trưa khiến bọn Kăply có cảm giác hôm nay là một ngày đặc biệt.

Êmê đưa mắt nhìn hai đứa bạn, nhăn nhó hỏi:

- Đọc tờ Tin nhanh N, S & D số ra hôm nay chưa?

- Rồi. – Păng Ting vừa đáp vừa sờ tay lên mái tóc bừa nay chẳng biết nó uốn theo cái kiểu gì mà đâm tua tủa lên trời như lông nhím. – Có lẽ giờ này cả xứ Lang Biang đều đã có tờ báo này trong tay. Đọc đường đến đây, em còn thấy tụi nhóc ra bán ì xèo.

- Hồng biết tổng biên tập Ama Đliê là tay nào? – Êmê cau kinh. – Xem ra hần chỉ muốn thầy N'Trang Long biến mất khỏi trường Đămri.

- Ama Đliê là một trong ba sinh viên xuất sắc nhất khoa báo chí trường Đămri cách đây năm mươi năm, cùng khóa với Y Nail, Cục trưởng Cục báo chí Lang Biang, và Kan Blao, tổng biên tập hiện nay của tờ Lang Biang hằng ngày. – Suku ung dung đáp, có vẻ nó biết rõ tổng biên tập tờ Tin Nhanh N, S & D như lòng bàn tay. – Và Ama Đliê cũng là sinh viên duy nhất của lớp Hướng nghiệp bị đuổi ra khỏi trường ngay trước kỳ thi tốt nghiệp.

- Ủa sao vậy? – Cả đồng cái miệng cùng hỏi.

- Khi làm chủ bút tờ báo lớp của khoa báo chí, không hiểu khùng khùng thế nào hần cao hứng viết bài ca ngợi tác phẩm của Macketa, xem tay này như là nhà lý luận xuất sắc nhất thời đại...

K'Tub thở dài:

- Như vậy bị đuổi là phải rồi. Ủa, nhưng hồi đó hiệu trưởng trường Đămri đâu phải là thầy N'Trang Long.

- Hiệu trưởng lúc đó là người khác.

- Vậy sao Ama Đliê lại ác cảm với thầy N'Trang Long dữ vậy?

Păng Ting vừa hỏi vừa nghiêng đầu về phía Suku khiến thằng này phải né người để tránh cái mũi nhọn lỏm chồm trên đầu nhỏ bạn. Nó thần nhiên đáp, trong khi vẫn thận trọng liếc chùng mái tóc của Păng Ting:

- Chẳng qua do hần không được thầy N'Trang Long nhận làm giáo sư thỉnh giảng môn báo chí thôi. Hần đã nộp đơn năm lần bảy lượt, thậm chí có cả giấy giới thiệu của Cục trưởng Y Nali nhưng thầy N'Trang Long vẫn gạt thẳng tay. Thực ra, thầy không ghét gì Ama Đliê nhưng thầy không muốn đưa lên bục giảng một giáo sư từng sùng bái Macketa. Nhưng đau nhất với Ama Đliê là sau khi từ chối hần, thầy đã mời Kan Blao là người mà hần căm ghét ngay từ thời còn đi học...

- Hồng lẽ những chuyện này em cũng đọc được trong thư viện của ông em sao, Suku.

- À, à, không... – Nó đột nhiên ú ớ.

Kăply cười híc híc:

- Lại nghe trộm ông em và bà của Păng Ting trò chuyện chứ gì?

Mặt Suku trông như vừa vớt ra từ nồi nước sôi:

- Em có cố ý nghe trộm đâu. Chẳng qua...

Nguyên ngọc nhiên:

- Tiên ông Pi Năng Súp và Đại phù thủy Păng Sur xa lánh thị phi, không ngờ cũng khoái bàn chuyện thời sự...

- Cũng giống như mấy tay phù thủy già về hưu thôi. – K'Tub “xi” một tiếng, không bỏ lỡ cơ hội để công kích Tam tiên. – Rảnh quá không bàn chuyện thiên hạ thì biết làm gì cho hết ngày.

- Suku nè. – Nguyên lật đặt lá câu chuyện tránh xa cái ngòi nổ K'Tub vừa châm. – Nói gì thì nói, anh phải công nhận Ama Đliê là tay cừ. Tin tức của hắn rất nhạy và nói cho công bằng thì hắn cũng đâu có hoàn toàn bịa chuyện, đúng không?

- Hắn không bịa. – Êmê hừ mũi. – Nhưng cách đưa tin của hắn rõ ràng là có ý đồ rất xấu. Hắn dựa vào đầu mà kết luận thầy N'Trang Long không kiểm soát được tình hình cơ chứ? Hồng lẽ anh không thấy hắn muốn đầu độc dư luận sao, anh K'Brăk?

Nhận định của Êmê được chứng minh ngay sáng hôm sau.

Trên đường đến trường, bọn Kăply nhận ra một bầu không khí khác thường bao trùm đại lộ Brabun. Các cửa hiệu dọc phố vắng khách hẳn đi. Chỉ có tiệm Cái Cốc Vàng của lão Bebet là hốt bạc. Từng nhóm, từng nhóm người lũ lượt kéo nhau vào quán, nách người nào cũng kẹp tờ Tin nhanh N, S & D số ra ngày hôm qua (sau này Nguyên và Kăply mới biết ở xứ Lang Biang báo chí phát hành vào buổi trưa – thời khắc được xem là tốt nhất trong ngày) và qua cánh cửa liên tục mở ra đóng khê khà bên cốc bia, vừa bàn tán về vụ Bolobala vừa phun khói thuốc lá mù mịt.

Ở trường, tình cảnh cũng không khá hơn. Ở tất cả các lớp đều có học sinh bị ba mẹ bắt ở nhà, chuyện chưa từng xảy ra với trường Đămri kể từ ngày thành lập. Các thầy cô đeo bộ mặt nghiêm nghị đi đi lại lại trước hành lang thay vì ngồi lì trong văn phòng chờ tiếng chuông vào lớp như xưa nay. Sự hiện diện đông đủ một cách bất thường của đội ngũ giáo viên không những không trấn an được học trò, ngược lại càng khiến tụi nó thêm hoang mang, lo lắng.

Nếu có một người duy nhất không hề cảm thấy chút xúu căng thẳng nào trong lúc này thì đó là thằng Steng. Ngược lại, mặt nó cứ phồng lên vì sung sướng và nó ngược cái bộ mặt hơn hớn đó vào Nguyên và Kăply khi nó kịp chặn hai đứa này ngay giữa sân trường:

- Chào buổi sáng tốt lành.

- Chỉ có một mình mày cảm thấy tốt lành thôi, Steng.

Kăply quạu quọ nói, cố đi vòng qua thằng này để vô lớp. Nhưng Steng đã lạng người cản nó lại, cười nhún nhủ:

- Chúc mừng tao đi chứ. Bộ mày không hiểu nếu như những gì tờ Tin nhanh N, S & D phỏng đoán thì phen này tao giàu to rồi sao?

Bộ dạng của Steng có vẻ như trường Đămri sắp sửa chết sạch không còn một mống.

Kăply đang phân vân không biết có nên đâm vào mặt Steng hay không thì Kan Tô và Mua đã chạy tới.

- Cút đi, đồ rắn độc!

- K'Brêt!

Trong khi Kan Tô quát vào mặt Steng thì Mua đã kịp kêu lên vui mừng và xán lại bên Kăply.

Kăply nhìn hai cái bím tóc của Mua, thấy lòng dịu xuống. Nó nói với vẻ biết lỗi:

- Mấy hôm nay tôi bận quá bên chưa mời Mua đi công viên Các Thú Kỵ được.

- Ồ không, K'Brêt. Tôi đã quên mất chuyện đó rồi.

Mua nhanh nhẩu đáp, nghĩ rằng nếu nói như vậy nó sẽ chùi sạch sự áy náy khỏi bộ mặt của Kăply. Hồng ngờ nói xong, nó giật mình thấy mặt Kăply chảy dài hơn và nghe thằng này đáp trả một cách giận dữ:

- Thế à? Nhưng tôi thì tôi không bao giờ quên, Mua à.

- Thực ra thì không phải là tôi quên. – Mua bối rối phân bua. – Nhưng trong trường xảy ra đủ thứ chuyện khiến đầu óc tôi rối bời. Thiết tình thì hôm rày rất lo cho bạn và K’Brăk.

Mua nói tiếp bằng giọng nặng nề, không ngừng nhìn sâu vào mắt Kăply khiến thằng này có vẻ như hoàn toàn hóa đá dưới cái nhìn của nó:

- Tôi cứ băn khoăn không hiểu những chuyện đang âm ỉ trong trường có liên quan gì đến cái chết của Baltalon hay không.

- Tôi cũng không rõ lắm.

Kăply nói dối và quay đầu đi chỗ khác để che giấu màu đỏ đang lan ra trên mặt. Nó không thể không nhận thấy sự quan tâm của Mua khiến lòng nó vô cùng bồi hồi cảm động. Nhưng mặt khác, nó lại không quyết định được có nên tiết lộ với Mua tất cả những gì nó biết quanh vụ Bolobala hay không. Hôm Nguyên và nó đụng độ Baltalon, chính Mua đã dẫn Tam, Bolobala và Kan Tô đi tìm tụi nó và sẵn sàng kề vai sát cánh trong hiểm nghèo. Chỉ riêng chuyện đó thôi, Mua xứng đáng để nó chia sẻ những bí mật. Nhưng có lúc nó lại ngạc nhiên nhận ra nó không muốn Mua tham dự vào những kế hoạch nguy hiểm của tụi nó. Một cách không ý thức, nó muốn Mua mãi mãi bình an, mãi mãi vô tư với nụ cười rạng rỡ trên môi để nó có dịp nuôi dưỡng những giấc mơ...

Đang chìm lìm dưới đáy hồ suy tư, Kăply bỗng bừng tỉnh khi Kan Tô kêu lên:

- Nhìn kia!

Kăply ngoảnh nhìn theo tay chỉ của Kan Tô, thấy từ cổng đang xăm xăm đi vào hai người đàn ông một ô tô thấp, cùng mặc thứ áo khoác màu ô-liu rất nhiều túi, trước ngực áo thêu huy hiệu hình tia chớp. Họ nhìn dáo dác, chân vẫn đi rất nhanh.

- Ai vậy, Kan Tô? – Kăply hỏi, mắt vẫn không rời hai người lạ mặt.

- Pôlôna và Chor, hai phóng viên của tờ Tin nhanh N, S & D. – Mua nhún vai. – Sáng hôm qua họ có dạo vô trường một vòng.

- Chắc hôm nay họ lại tiếp tục sục sạo và tương thêm một bài phỏng vấn để bán báo chứ gì! – Kăply lầm bầm, giọng ác cảm không giấu giếm. – Hừm, đúng là...

Tiếng chuông vô lớp vang lên đúng một tích tắc trước khi Kăply sắp sửa phun ra một câu chửi bậy trước mặt Mua.

Đang ở trong tâm trạng cực kỳ không thoải mái, sáng đó Kăply không tài nào thực hành trót lọt được câu Thần chú chiến đấu số 13 có cái tên thơ mộng là Khăn quàng cổ, bất chấp cái chuyện thầy Haifai đã dạy lần này là lần thứ hai.

Mặc dù thằng Lung chỉ dùng cây thước gỗ làm vũ khí, cổ Kăply vẫn bị mấy cú đâm đau nhói và thầy Haifai được dịp phô trương tài chữ mắng và biểu diễn nghệ thuật phun nước bọt văng xa hơn năm mét.

Kăply cũng để ý thấy là sau khi bước ra ngoài cửa trả lời mấy câu hỏi nhăng nhít của hai tay phóng viên Pôlôna và Chor, thầy Haifai quay vào với bộ mặt cáu kỉnh gấp mười lần lúc đi ra và dĩ nhiên khi thằng Y Đê hoảng hốt đến nỗi gần như mất trí khi phải chống đỡ sự tấn công không lấy gì làm nguy hiểm của Hailibato và để cho ngòi viết của thằng này cào xước một đường đỏ rằn trên cổ, thầy lại có cơ hội phá kỷ lục phun nước bọt bằng những cú phun xa ít nhất là bảy mét.

Bữa đó, cho đến lúc ra về, thầy Haifai không hề kêu thằng Tam lên bảng nhưng không vì vậy mà sự căm ghét trên mặt thầy giảm đi mỗi khi thầy quét tia nhìn về phía nó. Còn Tam thì suốt buổi học cố nhét người sâu trong ghế, đồng thời dựng đứng cuốn sách thần chú lên trước mặt vở chăm chú đọc, thiết ra là nhằm nắp đằng sau lô cốt để né tia nhìn nguy hiểm của thầy Haifai, vừa để tránh ánh mắt dò xét của Nguyên và Kăply chốc chốc lại rà xéo lên mặt nó từ bên cạnh.

Kăply ngồi nhìn Tam, bụng nghĩ lan man: Nếu Tam không phải là thủ phạm (từ khi phát hiện Tam không phải là một quái nhân, nó đã bắt đầu tin thằng này chẳng liên quan gì đến mối hiểm họa mà thầy N’Trang Long lẫn thầy Hailixiro cảnh báo), vậy ai là người đã hãm hại Bolobala?

Kăply liếc trộm thầy Haifai, lo âu và ngờ vực: Hồng lẽ là ổng? Nó nhớ là mỗi khi nó thốt ra sự nghi ngờ này, lần nào thầy N'Trang Long cũng bênh thầy Haifai chăm chặt và chửi nó tưng bừng. Nhưng cũng đâu có gì làm chắc là thầy N'Trang Long không bị thầy Haifai che mắt. Và giả như thầy Haifai đúng là tay chân của trùm Bastu thì sự tin tưởng mà thầy N'Trang Long đang dành cho vợ chồng ổng hiện nay phải nói là cực kỳ tai hại.

Kăply lẩn thần nghĩ, càng nghĩ càng run và đến khi sức nhớ cái ngày Bolobala bị nạn chính là cái ngày do thầy Haifai chỉ định thì ruột gan nó gần như hoàn toàn bị đảo lộn.

oOo

- Ổng chỉ định thì sao chứ? – Nguyên hừ giọng, vung vẩy cái cặp thay cho cái phẩy tay, lúc này cả bọn vừa qua khỏi tiệm Cái Cốc Vàng đầy nghẹt người chỗ ngã tư và Kăply đã thấp thỏm thổ lộ cho tụi bạn nghe nỗi lo lắng của mình. – Ổng chỉ phạt thằng Tam thôi. Làm sao mà ổng biết được ngày hôm đó Bolobala sẽ ở lại giúp thằng này làm vệ sinh lớp học?

- Có thể ổng không biết trước. – Kăply khịt khịt mũi. – Nhưng khi Bolobala xuất hiện, ổng liền nảy ra ý định hãm hại con nhỏ.

- Vì lý do gì mà thầy Haifai hãm hại Bolobala chứ, anh K'Brê? – Êmê không bỏ lỡ cơ hội đứng về phía Nguyên. – Tụi anh nói xưa nay ổng chỉ ghét Tam thôi mà.

- Chị Êmê, em thấy anh K'Brê không nói vu vơ đâu. – Păng Ting tắc lưỡi. – Trước đây thầy Haifai ghét Tam vì nghĩ nó là quái nhân. Bây giờ có thể ổng đã biết Bolobala mới chính là đứa xưa nay vẫn chọc phá ổng.

- Không đúng. – Nguyên nhún vai. – Cho đến sáng nay, anh thấy thầy Haifai chẳng có vẻ gì đã bớt ác cảm với thằng Tam hết. Ổng nhìn nó như thể nếu nhai xương nó được thì ổng nhai ngay lập tức liền.

Kăply lại bật ra một tiếng khịt mũi không cần thiết, nhưng lần này nó không nói gì.

Trong lúc đó, ánh mắt K'Tub không ngừng đi qua đi lại giữa Nguyên và Kăply, không biết nên ngả theo phe nào. Đầu óc nó lúc này như mớ bòng bong, và nó nhận ra mình đang bị mắc kẹt giữa những ý nghĩ rối rắm đến mức không làm sao thoát ra được để có thể bày tỏ được điều gì sáng sủa.

Cho đến bữa ăn trưa thì có vẻ như tờ Tin nhanh N, S & D của Ama Đliê đã phân tích mọi chuyện giùm K'Tub. Ông K'Tul lại lăm lè ném tờ báo từ đầu này sang đầu kia, kèm theo câu nói cụt lủn:

- Đọc đi!

Vẫn ở trang nhất, một dòng tít màu đỏ nằm vắt ngang gần hết trang báo:

TIẾT LỘ MỚI NHẤT CỦA GIÁO SƯ HALIXIRO

Cho đến sáng nay, vẫn chưa có gì sáng tỏ hơn quanh vụ biến mất của nữ sinh Bolobala. Hiệu trưởng N'Trang Long vẫn không đưa ra được bằng chứng gì mới cho thấy Bolobala đang đi công tác cho nhà trường.

Trong khi nhiều học sinh sợ hãi không dám đến trường thì tinh thần của các giáo viên theo ghi nhận của chúng tôi là khá hoang mang. Giáo sư Di Pri của lớp Trung cấp 2 và cô Cafeli Chil của lớp Sơ cấp 2 đã có những phản ứng khá gay gắt về cách giải thích mập mờ của vị hiệu trưởng. Nhưng đáng chú ý nhất là phát biểu của giáo sư Hailixiro lớp Cao cấp 1, nhân vật được xem là biểu tượng cho sự vui vẻ, thân thiện và hòa nhã của trường Đămri.

Ngược lại với những lời lẽ mơ hồ của hiệu trưởng N'Trang Long vốn được Kan Blao, tổng biên tập tờ Lang Biang hằng ngày, phụ họa theo một cách ngu ngốc, giáo sư Hailixiro thẳng thắn cho rằng trên thực tế có một âm mưu to lớn đang tiềm ẩn ngay trong trường Đămri, điều mà pháp sư N'Trang Long đang tìm mọi cách che giấu hòng bưng bít dư luận, dối gạt cấp trên, tất cả rất có thể chỉ vì mục đích bảo vệ chiếc ghế hiệu trưởng của mình.

Giáo sư Hailixiro cũng khẳng định là ông đang có những chứng cứ đáng tin cậy có thể giúp ông khám phá ra thủ phạm giấu mặt trong vụ này và tin rằng kết quả điều tra sẽ được công bố trong một ngày rất gần.

Tiếp theo phần tin ký tên Pôlôna là bài phỏng vấn nhanh của Chor. Như để minh họa cho những nhận xét của Pôlôna, tinh thần mà bài phỏng vấn toát lên là sự hoang mang và bất bình:

- Giáo sư Di Pri: Tôi vẫn chưa biết thêm thông tin nào về nữ sinh Bolobala, ngoài sự tái xác nhận của ngài N'Trang Long về việc cô ta đi công tác. Thằng thần mà nói, tôi không có cảm giác tin cậy lắm.
- Giáo sư Cafeli Chil: Tôi không chắc là việc Bolobala đi công tác cho nhà trường có phải là chuyện quan trọng đến mức chúng tôi không được biết hay không. Dù sao thì Bolobala cũng không phải là học sinh lớp tôi.
- Giáo sư Kemli Trinh: Tôi không biết gì hết về vụ này và xin không có ý kiến.
- Giáo sư Haifai: Đi chỗ khác cho tôi dạy. Tôi không trả lời phỏng vấn phỏng vấn gì hết.
- Giáo sư Halixiro: Tôi rất buồn khi thấy có khá nhiều học sinh vắng mặt trong ngày hôm nay. Hình như đang có một nguy cơ nào đó trong trường, nhưng tôi sẽ làm hết sức mình cho sự chiến thắng của cái Thiện.

Kỳ này, tờ Tin nhanh N, S & D không phỏng vấn các học sinh, có thể Chor thấy không cần thiết hoặc những đứa được phỏng vấn đang bị sự sợ hãi dâng lên chẹn ngang cổ họng, đến mức không thể hoặc không dám hé miệng.

Mặc dù rất tin tưởng thầy N'Trang Long, bọn trẻ lâu đài K'Rahlan không thể không thấy rằng tờ Tin nhanh N, S & D đang đi đúng hướng. Chúng ngược lên khỏi tờ báo, chìa về ủ dột vào mặt nhau trước sự hả hê của ông K'Tul và nỗi lo lắng của bà Êmô.

- Các con phải hết sức cẩn thận trong những ngày này. – Bà Êmô hỉ mũi vào chiếc váy, điều mà một phụ nữ dầm dãi như bà không bao giờ làm nếu không thần thờ đến mức lẫn lộn giữa chiếc váy và chiếc khăn tay. – Hay là các con... tạm thời nghỉ học cho đến chừng nào vụ con Bolobala sáng tỏ?
- Không đến mức như thế đâu, mẹ à. – Êmô phản đối. – Tụi bạn con vẫn đến trường mỗi ngày đó thôi.
- Bất cứ đứa trẻ nào cũng có thể đến trường, kể cả con. – Bà Êmô trừng mắt. – Nhưng K'Brăk và K'Brêt thì phải ở nhà. Trong vụ này, các con phải nghe lời ta.

Chưa bao giờ bọn trẻ thấy bà Êmô quyết liệt đến vậy. K'Tub nhăn nhó:

- Dì ơi, hổng lẽ vì những bài báo lăng nhăng của tờ Tin nhanh N, S & D mà dì bắt anh K'Brăk và anh K'Brêt vô cớ nghỉ học?
- Im đi, K'Tub! – Ông K'Tul quát lên từ sau tô canh. – Tin nhanh N, S & D không hề là tờ báo lăng nhăng. Dù sao ta thấy nó vẫn đáng tin hơn là tờ Lang Biang hằng ngày.
- Thế tờ Lang Biang hằng ngày hôm nay bình luận gì về chuyện này hở cậu? – Êmô tò mò hỏi.
- Bình luận cái quái gì đâu! – Ông K'Tul gầm gừ, hàng râu giựt giựt một cách kích động, thậm chí ông có vẻ nhóng người lên cho tiếng nói vang to vào tai người nghe hơn nữa. – Kan Blao chỉ là con vẹt của N'Trang Long, tụi con hiểu không? Hấn cứ ra rả cái điệp khúc: Không có gì mà ầm ĩ. Chúng ta hãy kiên nhẫn, kiên nhẫn. Hãy tin vào lời hứa đầy uy tín của ngài hiệu trưởng. Chỉ còn năm hôm nữa, Bolobala sẽ hoàn thành công tác và trở về. Hừm, một lũ bịp bợm. – Ông K'Tul nóng nảy kéo soạt cái khăn ra khỏi cổ, như thể làm vậy thì tờ Lang Biang hằng ngày sẽ đóng cửa ngay lập tức. – Kan Blao biết thừa là nếu N'Trang Long bay chức hiệu trưởng thì hấn cũng vắng luôn khỏi bục giảng của lớp Hướng nghiệp mà.
- Bớ K'Tul ơi! – Kăply kêu lên đầy bức xúc. – Cả trường đều nghe thầy N'Trang Long hứa với ông Boloradam như vậy mà. Tờ Lang Biang hằng ngày đâu có dựng đứng chuyện đó lên.
- Nhưng đó là lời hứa nhăng hứa cuội, – Ông K'Tul như bị sốc trước phản ứng của Kăply, ông rít qua hàm răng nghiến chặt, – một người làm báo tinh táo và có lương tâm không được quyền bám víu vào đó để lừa gạt độc giả.
- Con không biết có sự lừa gạt nào trong chuyện này không, – Kăply đột nhiên bướng bỉnh – nhưng con vẫn sẽ đến trường ít ra là trong năm ngày nữa.

Ông K'Tul đứng phắt lên khỏi ghế tính làm chuyện động trời gì đó nhưng bị ánh mắt của bà Êmô chặn lại.

- Thôi, được rồi. – Bà quay sang bọn trẻ nói với giọng trầm buồn. – Thiệt tình thì ta cũng không có lý do cụ thể gì để bắt tội con nghỉ học. Nhưng tội con phải hứa với ta, – mắt bà lóe lên và tội nhóc đọc thấy sự kiên quyết rục lên trong đó – nếu trong năm ngày nữa, con bé Bolobala vẫn biệt tăm thì tội con phải tuyệt đối nghe theo sự sắp xếp của ta.

14. Chương 09 Phần 2

- Dĩ nhiên rồi, thưa di. – Kăply rùng mình nói, bây giờ nó mới kịp ngạc nhiên về sự ngang ngạnh khi nãy của mình.

Như sợ bà Êmô thành linh đổi ý, K'Tub cầm lên chiếc muỗng gỗ vào cái đĩa trước mặt làm phát ra những tiếng lanh canh:

- Thôi, ăn đi! Đói bụng quá hà.

oOo

Bọn trẻ ăn qua quýt, chẳng thấy ngon lành gì, rồi thi nhau rút lệ lên cầu thang, bụng tin tưởng một cách chắc nịch rằng không để cho ông K'Tul và bà Êmô nhìn thấy mặt là chuyện cần kíp nhất lúc này.

Êmê lộ vẻ bồn chồn khi đã ngồi lên chiếc giường lót nệm lông chim:

- Anh K'Brăk nè.

- Gì, Êmê?

- Vụ Bolobala ấy mà. – Giọng Êmê lo lắng. – Có bao giờ cô ta gặp phải chuyện bất trắc này là do em không? Nguyên nhân Êmê bằng ánh mắt lạ lùng:

- Do em ư? Sao em lại nghĩ thế?

Êmê áp úng sau chiếc mặt nạ màu đỏ:

- Em muốn nói đến chuyện... ếm bùa bằng hình nộm ấy mà.

- Em đừng có điên, Êmê! – Nguyên lại nạt ngang. – Thầy Đi Pri đã nói đó là chuyện láo lếu kia mà.

Kăply hùng hổ tiếp lời:

- Chính thầy N'Trang Long cũng xác nhận em chẳng liên quan gì trong vụ này, em quên rồi sao?

- Thế thì Bolobala đã gặp chuyện gì? Hiện nay cô ta đang ở đâu? Bolobala đang ở trong trường hay đã thực sự biến mất khỏi cõi đời này rồi?

Êmê đột nhiên bùng nổ. Nó tuôn một tràng như vòi nước bị hỏng khóa, mặt méo xệch đi và trông dần dần như có vẻ đã không còn lý trí.

- Thôi, được rồi! – Nguyên dù không muốn vắn đặt tay lên vai Êmê, giọng thủ thủ. – Tối nay chúng ta thử bí mật vô trường xem xét. Hy vọng chúng ta có thể tìm ra một điều gì đó và điều đó sẽ giúp em yên tâm.

oOo

Quần mình trong những chiếc áo tàng hình của Suku, bọn trẻ lên ra khỏi lâu đài K'Rahlan một cách êm thấm.

Trời bên ngoài xám và lạnh, trên đầu sao lưa thưa. Đại lộ Brabun hiện ra trong mắt bọn trẻ với một dáng vẻ lạ hoắc so với ban ngày, trông vắng vẻ và ít thân thiện hơn.

- Những chiếc áo này may sản xuất từ bao giờ thế, Suku? – K'Tub thì thảo hỏi bạn, lúc này cả bọn đã cởi những chiếc áo màu cánh gián ra cầm tay.

- Sáng nay. – Suku đáp giọng kiêu hãnh. – Sau lần bám theo anh Tam và nghe được cả khối câu chuyện hay ho, tao nghĩ thế nào bọn mình cũng cần đến loại áo siêu sản phẩm này nhiều lần nữa. Mà một chiếc thì không đủ. Thế là tối hôm qua và suốt buổi sáng hôm nay, tao phải hì hục...

- Chỉ hôm qua đến nay mà mày chế được tới năm chiếc áo kia à?

- Chuyện nhỏ. – Suku cười rạng rỡ. – Khó là ở chiếc đầu tiên. Còn khi đã thành công rồi thì cứ chiếu theo công thức mà làm. Nếu muốn, tao có thể làm ra hàng trăm chiếc là một tuần.

- Như vậy là mày sắp giàu sụ rồi, Suku.

- Giàu sụ á?

- Nếu mày đem những chiếc áo này bày bán trước cổng trường Đămri.

- Không bao giờ. – Suku cười khẩy. – Không phải thứ gì cũng có thể đem bán, K'Tub à.

- Trời đất! – Nếu không kịp nhớ ra tụi nó đang đi đâu, K'Tub đã hét toáng lên giữa đường rồi – “Đại phù thủy” Suku chê tiền từ bao giờ thế nhỉ?

- Chơi với đứa bạn ngốc như mày thiệt là khổ tâm, K'Tub à. – Suku cố tình buông ra một tiếng thở dài. – Không bán những chiếc áo đặc biệt này không phải vì chê tiền mà chính là tao muốn bảo vệ chuyện làm ăn của tao đó.

K'Tub nhăn nhó xộc mười ngón tay vào mái tóc:

- Tao chả hiểu mày nói gì cả.

- Có gì đâu mà không hiểu, K'Tub. – Păng Ting cười khúc khích. – Nếu bọn lấu cá trường Đămri có được những chiếc áo này, tụi nó sẽ bí mật bám tò tò theo Suku nhà mình học lỏm hết bí quyết chế tại thì nhóc Suku chỉ còn cách bỏ nghề thôi.

Trường Đămri hiện ra trước mắt trong hình dáng một khối bí mật vuông vức và đen thui khiến cho bọn trẻ lập tức ngưng ngay cuộc tán phét. Cái cảm giác ngôi trường đang nằm thù lù một đồng để chờ đợi tụi nó sa bẫy khiến tất cả cái miệng gần như nín thở. Dây ki-ốt dọc hai bên dãy tường thành cửa đóng im ỉm, ngồi chồm chồm trong bóng tối như những con quái vật canh cổng càng làm bọn Kăply phát rét. Nét tươi cười lấu lỉnh trên mặt Suku và K'Tub mới đây cũng trôi tuột đi đâu mất.

- Giờ làm gì nữa đây, anh K'Brăk? – K'Tub cất giọng run run.

Nguyên không thể không thấy là tay mình cũng đang run lên. Nó thọc cả hai tay vô túi áo như muốn sưởi ấm chúng, cố giữ giọng bình tĩnh:

- Lùi lại sau các gốc cây để mặc áo tàng hình vô.

Nghe nhắc đến áo tàng hình, trái tim trong ngực bọn Kăply vừa rớt xuống liền trồi lên được một chút.

Cả bọn lặng lẽ làm theo lời Nguyên, trong khi mắt vẫn trừng trừng nhìn về phía cổng trường.

Chỉ trong tích tắc, bọn trẻ đã tròng xong những chiếc áo tàng hình vô người, bước ra khỏi gốc cây, dĩ nhiên không đứa nào nhìn thấy đứa nào hết, và tình trạng đặc biệt đó bỗng nhiên khiến tụi nó đâm ra sợ hãi một cách vô cớ.

- Nắm chặt tay nhau.

Nhận ra sự bất ổn trước việc cả đồng lứa cùng biến mất trong mắt nhau, Nguyên lập tức ra lệnh.

Sau một hồi quạng trong bóng tối, mỗi đứa cũng tóm được một bàn tay nào đó và vì không đứa nào biết bàn tay mình đang nắm là tay ai, những tiếng thì thảo nói nhau vang lên.

- Ai vậy?

- Anh, K'Brêt đây.

- Tay ai đây?

- Êmê.
- Ai?
- Păng Ting.
- Tay ai vậy nè?
- K'Tub. Còn đây là ai?
- Anh K'Brăk đây. Ủa, còn tay ai đây mà lạnh ngắt vậy nè?

Nguyên chưng hửng khi phát giác ra tay trái nó đang nắm tay K'Tub còn tay phải đang nắm một bàn tay khác, trơn và lạnh như da lươn. Nó hấp tấp rà soát lại những giọng nói vừa vang lên, điếng hồn vừa nhận ra nắm đũa bạn nó đều đứng ở phía sau, còn bàn tay lạ hoắc này lại ở phía trước.

Trong một thoáng, Nguyên sợ hãi đến độ muốn nuốt luôn cả lưỡi. Như người bị đánh vào đầu, Nguyên đứng chết trân, người chột lạnh ngắt và cảm thấy rõ rệt ruột gan đang tan ra.

- Gì vậy anh K'Brăk?

Câu hỏi đơng ngạc nhiên của K'Tub giúp Nguyên tỉnh hồn. Nó lập tức vùng vẫy hất bàn tay kia ra và kinh hoàng hét lên, bất chấp việc nó là đứa gan dạ nhất trong bọn:

- A... a... a... aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...

Tiếng thét rợn người của Nguyên làm tụi bạn nó tái sạm mặt và những cặp chân muốn khuỵu xuống ngay tại chỗ.

- Gì vậy anh K'Brăk?

Lần này là cái giọng khan hiếm vì khiếp đảm của Êmê.

- Anh vừa nắm phải bàn tay của một ai đó. – Nguyên chơi với đáp, tưởng mình vừa chết đi sống lại.
- Ai đó là ai?
- Là một người nào đó. – Nguyên hốt hển, vẫn chưa lấy lại được nhịp thở bình thường. – Một người lạ.
- Làm gì có truyện đó, anh K'Brăk. – Tiếng Suku vọng từ cuối hàng, cái giọng yếu ớt như không có hơi của nó có vẻ muốn chế nhạo cái điều mà nó đang nói. – Có khi anh nắm phải một cành cây nào đó thôi.
- Hay ta quay về đi. – Kăply mấp máy môi, ấp úng đề nghị, trong bọn có lẽ nó là đứa hóa đá lâu nhất sau tiếng thét của Nguyên.

Nhưng chẳng bàn chân nào nhúc nhích, chính xác là không dám nhúc nhích. Chúng không quay về, nhưng cũng không bước tới. Mười hai con mắt nhìn chòng chọc ra xung quanh, tai vểnh lên lắng nghe động tĩnh. Nhưng nếu không kể tiếng gió đi lại xạc xào trên ngọn cây thì sự yên lặng bao trùm chung quanh tạo ra cảm giác chưa từng có ai ở gần tụi nó.

Lâu thật lâu, Păng Ting là đứa đầu tiên mở lời:

- Chắc không có ai đâu.
- Ủ, làm gì có ai! – K'Tub phụ họa một cách máy móc, chủ yếu là để tự trấn an mình.

Êmê khê hắng giọng, trong bọn nó là đứa có đủ lý do để trở thành kẻ liều mạng nhất:

- Vào trường đi chứ, anh K'Brăk?
- Ủ, chúng ta vào đi.

Nguyên nói, vẻ hoang mang và cam chịu. Nó tự biết cái vừa rồi nó nắm chính là một bàn tay, một bàn tay lạnh lẽo, gần như không có sự sống, thậm chí nó còn cảm nhận được những ngón tay nhờn nhợt kia đang bóp chặt tay nó. Nhưng bây giờ thì nó không có cách gì làm cho tụi bạn tin được cái điều mà thực ra nó cũng cảm thấy rất khó tin. Nó không thể nghĩ được tại sao có bàn tay đó ở đây, ngay trong lúc này và đáng sợ nhất là nó không biết đó là bàn tay của ai.

Cái ý nghĩ có một kẻ tàng hình lạ mặt đang đi bên cạnh khiến dạ dày Nguyên thắt lại từng chập. Nhưng nó vẫn cố lê chân về phía trước, đè nén sự sợ hãi bằng cách tin rằng nếu kẻ đó thực sự muốn hại tụi nó thì hẳn hoàn toàn có thể ra tay từ trước khi tụi nó nhận ra sự có mặt của hắn.

Bảng trên tường Đămri với bức phù điêu bằng vàng có hình chiếc chìa khóa chữ thập sáng mờ mờ dưới ánh sao đêm hiện ra ngay trên đầu. Nguyên hơi khựng lại, dẫn đo một thoáng rồi thận trọng bước quá dưới mái che, tay vẫn nắm chặt tay K'Tub đang bám sát phía sau.

Cả bọn đi vòng qua phía trái, theo ánh sáng từ mù chiếu ra từ viên bích ngọc khảm trên đỉnh tháp ở góc sân phía Bắc.

- Không thiếu ai chứ hả?

Nguyên hỏi khẽ K'Tub khi đặt chân qua cánh cổng của lớp tường thành thứ hai cạnh lớp học lấp cửa kính tím để vào trong sân.

- Chắc là không...

Đang thì thầm đáp, K'Tub thỉnh thoảng kêu:

- Á... á...

- Gì thế?

Nguyên giật thót và ngay khi câu hỏi vừa buột ra khỏi miệng, liên tiếp những tiếng kêu kinh ngạc của lũ bạn nối nhau đạo vào tai nó khiến nó hoảng hồn ngoảnh phát lại.

Một cái gì đó lạnh lẽo như một tảng nước đã trườn qua bao tử Nguyên khi nó kinh hoàng nhận ra sáu đứa tụi nó đều đã lọt vào bên trong sân và sợ dĩ nó có thể điểm danh đầy đủ cả bọn là vì từng đứa không hiểu sao bỗng hiện ra lồ lộ dưới ánh sáng xanh mờ tỏa ra từ trên cao, thậm chí có thể thấy rõ chiếc áo màu xanh cánh gián gần như trong suốt đang khoác trên người mỗi đứa.

Trong khi cả bọn đứng chết lặng trước biến cố bất ngờ này, hoàn toàn choáng váng trước chuyện chiếc áo tàng hình thỉnh thoảng mất tác dụng và chưa biết phải làm gì tiếp theo thì từ dưới mặt đất, ngay trước mặt tụi nó, hàng loạt những hình thù lần lượt trôi lên.

Bọn trẻ bật lui về phía sau, nhưng tiếng tăng háng phát ra ngay sau gáy cho biết phía sau cũng có người. Minh bị bao vây rồi! Nguyên sợ hãi nghĩ, tim thắt lại, cổ để dờn run bắn từ đầu đến chân.

- Giải lắm, tụi bay!

Tiếng một mụ già the thé vang lên và bọn Kăply bàng hoàng nhận ra đó là mụ Gian bán bánh Nhớ dai trước cổng trường. Đêm nay mụ vẫn quần chiếc tạp dề quanh bụng như lúc mụ đứng đằng sau chiếc chảo bột và nhìn bọn Kăply bằng ánh mắt lấp lánh khác thường.

- Hừm, đột nhập vô trường lúc nửa đêm. – Mụ vung đôi đũa to tướng vào mặt bọn trẻ, quơ qua quơ lại và ngoác cái miệng móm xòm, hạnh hời. – Tụi bay định giở trò khỉ gì thế hả?

- Ồ, không, tụi con có định làm gì đâu ạ. – K'Tub vọt miệng, không biết phải giải thích như thế nào nhưng vẫn cố gắng nói, như thể tin rằng nếu làm thỉnh thì tội trạng sẽ nặng hơn.

Lão phù thủy bụng bự, chủ quầy bột chiên Yên đời, chìa cái muỗng trên tay ra phía trước, nóng nảy nói:

- Lằng nhằng quá, mụ Gian! Để ta cho tụi nhóc một cú thần chú Bất tỉnh quách cho rồi!

-Khoan đã, lão Chu. – Mụ Gian hấp tấp lên tiếng cản. – Để ta hỏi chúng thêm vài câu đã. Biết đâu...

- Chạy đi!

K'Tub đột ngột rống lên, cắt ngang câu nói của mụ Gian và trong khi cả đồng phù thủy bán quán đang giật mình ngơ ngác thì bọn nhóc đã bỏ chạy tứ tán, mỗi nơi một đứa như bầy ngựa sút chuồng.

- Đuổi... đuổi theo... mau!

Sau phút ngỡ ngàng, lão Chu bình tĩnh trước tiên, tay vung loạn xạ cái muỗng ra bốn phía, lập bập ra lệnh.

Bọn trẻ bị chặn ngay cánh cổng phía hành lang trái, tìm cách vọt về phía ba chiếc cổng còn lại. Có đứa không dám băng ngang qua sân trường lồ lộ những người truy đuổi liên cầm cổ phóng bừa vào các dãy lớp.

Kăply đang nhắm mắt nhắm mũi chạy về phía cánh cổng phía Bắc, bỗng nghe tiếng Păng Ting hỗn hển bên tai:

- Hướng đó không thoát đâu, anh K'Brêt.

- Sao thế? – Kăply hỏi lại, vẫn không giảm tốc độ. – Cổng đó không bị chặn mà.

- Nhưng bức tường thành phía ngoài chỉ có hai cánh cổng thôi. Bọn họ chỉ cần đứng ở hai nơi đó là chúng ta bị tóm sạch.

Lời nhắc nhở của Păng Ting khiến đôi chân Kăply tự dưng muốn rời ra như trứng phải thần chú Sụm bà chè. Nó phát ra một âm thanh nghe như bị nghẹn:

- Phải chi ngoài môn Thần chú chiến đấu, thầy N'Trang Long cho tụi anh học thêm môn Độn thổ thì đỡ biết mấy.

Păng Ting không kiềm chế được một cái tặc lưỡi khi nghe cái giọng tiếc hùi hụi của Kăply:

- Độn thổ cũng chẳng ăn thua gì đâu, anh K'Brêt. Trường Đămri đã được ếm bùa Bất khả xâm phạm rồi. Áo tàng hình mà cũng mất tác dụng nữa là.

Kăply biết là Păng Ting nói đúng, khi nó nhớ lại lần ông K'Tul than thở về loại bùa Bất khả xâm phạm ếm tại căn nhà sàn của Đại tiên ông Mackeno khiến ông và vợ chồng K'Rahlan – Ka Ming không cách gì vào được.

- Bây giờ tụi mình chạy đi đâu đây?

Nó rầu rĩ hỏi, không cảm thấy vui mừng chút nào khi những tiếng chân rầm rập phía sau đã tắt mất không biết tự lúc nào. Có vẻ như đám phù thủy trước cổng trường đang bận vạy bắt những đứa còn lại.

- Chạy lên văn phòng hiệu trưởng. – Păng Ting nói, giản dị.

- Em không điên chứ, Păng Ting? – Kăply quay nhìn nhỏ bạn bằng ánh mắt sững sốt. – Tụi mình đã xâm nhập bất hợp pháp...

- Anh và anh K'Brăk là những chiến binh giữ đền của xứ Lang Biang. – Păng Ting nói nhanh. – Thầy N'Trang Long sẽ bảo vệ hai anh.

Kăply theo Păng Ting chạy về phía dãy nhà thấp cạnh chân tháp, như không còn cách nào khác, mặc dù nghĩ đến những bậc cầu thang leo hoai không hết nó cảm thấy đôi chân đột nhiên nặng như đeo chì.

Ngược lại với sự náo loạn bên ngoài sân trường, cái đang ngự trị bên trong ngọn tháp là một sự tĩnh mịch lạ lùng. Kăply và Păng Ting dọ dẫm đặt chân lên các bậc đá xanh, chẳng có chút cảm giác gì là vừa thoát khỏi một cuộc vây ráp ồn ào. Điều mà tụi nó cảm thấy rõ rệt nhất trong lúc này là một sự yên lặng lạnh lẽo và trống rỗng đến mức tụi nó bắt đầu nghĩ là không có ai đang ở trong tháp.

Dần dần Kăply và Păng Ting nhận thấy trên tường, ngay khúc quanh của các cầu thang, đều có khảm ngọc. Ban ngày những viên ngọc này bị ánh sáng hắt vào từ cửa sổ ở các tầng tháp át mất nhưng lúc này nhờ ánh sáng mờ ảo của chúng, tụi nó mới có thể mò mẫm di chuyển trong tháp mà không gây ra tiếng động.

Hai đứa hồi hộp nép sát vào nhau, lặng lẽ bước, thỉnh thoảng lại đảo mắt nhìn quanh, tìm đập thành thịch trong ngực.

Lúc lên tới tầng tháp thứ ba, vừa ló đầu ra khỏi khúc quanh, Kăply bản thân rụt phắt lại và hấp tấp đưa tay lên bịt miệng, mặt mày đột nhiên tái nhợt.

- Gì thế? – Păng Ting nín chặt tay bạn, kinh hãi thì thào.

Kăply hắt đầu ra phía trước thay cho câu trả lời, cố giữ cho hai hàm răng đừng đánh vào nhau.

Tay nắm chặt, Păng Ting nín thở nhô người từng chút một ra khỏi mép tường.

Trong tích tắc, nó nhận ngay ra điều gì đã làm Kăply mất bình tĩnh đến thế. Ngay cả nó, nếu không chuẩn bị tinh thần từ trước, chắc nó đã rú lên khi bất ngờ đập vào mắt nó một bóng người đang lom khom trước mặt, cách tụi nó không tới mười bước chân.

Dưới ánh sáng mù mờ, Păng Ting không nhìn rõ mặt cái hình thù đen thui đó, nhưng chỉ cần nhác thấy vóc người cao ốm và nhất là cái trán dô đang cụng sát vào tường kia, nó biết ngay đó là thầy Haifai.

Ông đang làm gì thế nhỉ? Păng Ting kinh ngạc tự hỏi nhưng rồi nó gần như ngay lập tức hiểu ra cái tư thế kỳ dị của thầy Haifai chính là tư thế không nhằm lẫn được của một người đang rình mò. Cái mà thầy đang áp sát cái trán dô của thầy vào không phải là bức tường mà là một cánh cửa và lúc này rõ ràng là thầy đang lén lút nhòm qua lỗ khóa cánh cửa để quan sát cái quái gì đó bên trong.

Đang tròn mắt nghiêng ngó, Păng Ting bỗng nghe Kăply đụng khế vào người nó từ phía sau.

- Ai vậy? – Kăply run rẩy lao vào tai Păng Ting khi nhỏ bạn quay mặt lại.

- Thầy Haifai. Ông đang rình cái gì đó.

Păng Ting thấp giọng đáp và đưa ra một ngón tay lên miệng ra hiệu cho Kăply đừng hỏi nữa.

Hai đứa lại thận trọng thò đầu ra và Kăply chưa kịp định thần để nhìn cho kỹ đã không thấy thầy Haifai đâu nữa. Đang ngờ ngác, nó bỗng giật người khi nghe những tiếng chân huỳnh huỵch từ tầng dưới vọng lên gấp gáp.

- Nghe động, ông trốn rồi.

Vừa nói, Păng Ting vừa kéo tay Kăply:

- Chúng ta cũng chạy đi.

Nhưng hai đứa vừa lao ra khỏi chỗ nấp, mới chạy được vài ba bước đã giật bắn, cảm thấy một thứ gì đó giống như những con rắn lớn quấn chặt lấy chân mình.

“Huỵch” một tiếng, chính xác là hai tiếng, Kăply và Păng Ting ngã lăn ra đất và kinh hoàng nhận thấy tụi nó đang bị kéo xềnh xệch về phía sau.

Mình mảy ề ầm, hai đứa lóp ngóp cổ bò dậy khi cơ thể tụi nó va phải tường một cái “cộp” và dừng lại. Bấy giờ Kăply và Păng Ting mới nhận ra cái quần lầy căng tụi nó là những sợi dây màu trắng phóng ra từ đầu chiếc muống của lão Chu bụng bự và nãy giờ lão già khà ố đó đang cuốn từng vòng dây để kéo lê tụi nó dưới nền nhà như kéo những bao cát, về mặt hã hê như đang thưởng thức một trò chơi cực kỳ thú vị.

Mớ dây cuốn dần vào chiếc muống trên tay lão và trong nháy mắt biến thành những cục bột trước khi tan biến không còn một vết tích.

Khi cục bột cuối cùng tan vào không khí, lão Chu nhét chiếc muống vào thắt lưng và chìa chiếc mũi nhọn hoắt vào mặt Kăply và Păng Ting, cười hề hề:

- Mùi vị cũng tạm được chứ hả, tụi bây? – Mắt lão híp lại khi nói hai chữ “tạm được”. – Hừm, nếu cho rằng chui vào đây là có thể trốn thoát được tụi tao thì đúng là tụi bay lạc quan hơi sớm.

Mụ Gian có vẻ như đã chán nói chuyện lằng nhằng với bọn nhóc, chắc mụ vẫn còn câu chuyện thăng K’Tub chơi mụ một vỏ quá mạng vừa rồi.

- Lên nào!

Mụ chìa đôi đũa trên tay vào Kăply và Păng Ting, trầm giọng quát. Có lẽ do câu quá nên mụ quát lớn hơn mức cần thiết, khiến Păng Ting và Kăply bị câu thần chú đầy kích động của mụ làm cho bắn vọt lên không trung, lơ lửng có đến vài phút mới rơi bịch trở xuống.

- Đi! – Mụ đẩy tay vào lưng Păng Ting và Kăply. – Tao phải giao tụi bay cho thầy N’Trang Long xử trí!

Khi mụ Gian chạm vào vai nó, cái ước muốn phản kháng bỗng cháy bùng lên trong lòng Kăply. Ước muốn đó thôi thúc nó mãnh liệt đến mức có lúc nó muốn dùng câu thần chú Trói gô vừa học để đối phó với bọn họ, nhưng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng tài nghệ của mình, nó hoàn toàn không chắc cái câu thần chú chiến

đầu đó sẽ trói mù Gian và lão Chu hay là trói chính nó, Kăply đành từ bỏ ý định chống lại mệnh lệnh của mù Gian. Hơn nữa, nếu đám phù thủy chủ quầy này thiệt sự là người của thầy N’Trang Long thì Kăply tin rằng nó chẳng việc gì phải lo lắng.

Thất thủ bên cạnh Păng Ting, Kăply vừa đi vừa nghỉ ngơi, mừng rỡ thấy ruột gan của nó hình như đang trên đường quay lại vị trí cũ.

Nhưng khi nó đi ngang qua căn phòng mà thầy Haifai vừa rình rập và quay mặt dòm thì một lần nữa dạ dày của nó đột ngột trôi đi đâu mất.

Kăply giật bắn người khi thấy tấm biển đồng gắn trên cánh cửa ghi rành rành dòng chữ: GIÁO SƯ HAILIXIRO.

15. Chương 10 Phần 1

Chương 10

Krazanh và Kim

Khi Păng Ting và Kăply bị lão Chu và mù Gian áp giải tới văn phòng hiệu trưởng thì căn phòng của thầy N’Trang Long đã chật ních người.

Kăply đưa mắt nhìn quanh, mặt héo đi khi thấy Nguyên, K’Tub, Êmê, Suku đang ngồi rúm ró trên chiếc ghế dài trước bàn thầy hiệu trưởng. Như vậy là rốt cuộc chẳng đứa nào chạy thoát! Kăply rầu rĩ than thầm và quét tia nhìn thù địch vào đám phù thủy bán quán lúc này đang đứng xếp hàng đằng sau chiếc ghế dài với vẻ mặt khấn trương như sẵn sàng tóm cổ bất cứ đứa nào có ý định đào tẩu.

Bên tay phải thầy N’Trang Long, thầy Haifai ngồi trên chiếc ghế tròn mà Kăply chắc là ông vừa làm phép hiện ra, mặt mày tỉnh rụi như thể trước đây mấy phút người lén lút rình mò trước cửa phòng thầy Hailixiro là ai chứ không phải là ông.

Càng nhìn rõ bộ mặt kỳ quái của thầy Haifai, nỗi ngờ vực trong lòng Kăply càng tăng, đến mức người nó bắt giắc run lên. Nó cảm thấy lòng nó rõ ràng đang bị lấp đầy bởi một nỗi lo lắng không sao trấn áp được, nhất là khi nó chợt nhớ ra thầy Haifai là giáo sư duy nhất của trường Đămri tỏ vẻ căm ghét trước những câu phỏng vấn của phóng viên Chor trong số báo ra ngày hôm nay, thậm chí có vẻ như ông muốn tống cổ đám nhà báo tọc mạch của tờ Tin nhanh N, S & D ra khỏi trường càng sớm càng tốt.

Từ từ nhưng chắc chắn, Kăply bắt đầu nhắm lại mẩu tin của Pôlôna trong đầu và khi nhớ đến đoạn “Giáo sư Hailixiro cũng khẳng định là ông đang có những chứng cứ đáng tin cậy có thể giúp ông khám phá ra thủ phạm giấu mặt trong vụ này và tin rằng kết quả điều tra sẽ được công bố trong một ngày rất gần” thì nó hãi hùng hiểu ra mục đích của thầy Haifai trong đêm nay không có gì khác hơn là tìm cách hãm hại thầy Hailixiro để bịt đầu mối trước khi mọi chuyện bị vạch trần, điều mà khi này nó ngờ ngợ nhưng chưa thực sự quả quyết.

Từ khi xâu chuỗi các sự kiện lại với nhau và cuối cùng khám phá ra âm mưu kinh khủng đó, Kăply ngoảnh đầu đi chỗ khác, không dám nhìn vào cái mũi gãy và đôi mắt sâu hoắm của thầy Haifai nữa. Nó nhìn xuống, cảm thấy rất rõ hơi đá lạnh ngất từ nền nhà đang ngấm dần lên hai chân mình, như thể nó đang dút chân vào tủ lạnh. Kăply hiểu đó là hiện tượng của sự sợ hãi, và sự sợ hãi đó lúc này đang lan ra khắp cơ thể nó làm đông đặc từng phần vuông da thịt khi nó tuyệt vọng hiểu rằng người đáng tin cậy nhất hiện nay là N’Trang Long lại là người tin tưởng thầy Haifai một cách mù-quáng-hết-chỗ-nói, thậm chí nếu nó đại đột tỏ ý nghi ngờ thầy Haifai một lần nữa, chắc chắn thầy N’Trang Long sẽ không ngại ngần gì mà không chửi nó te tua.

Như có một con gù đó quần quai trong dạ dày, Kăply cứ rục rịch hoài, nửa muốn hét to lên những lời tố cáo nửa không dám mạnh động trong một căn phòng nhúc nhích người như thế.

Nó chỉ trấn tĩnh lại khi thầy N'Trang Long bắt đầu lên tiếng.

- Cảm ơn các vị nhé. – Thầy nhìn đám phù thủy bán quán đang đứng san sát nhau trước mặt bằng ánh mắt vui vẻ. – Đêm nay các vị vất vả quá. Nhưng bây giờ thì các vị có thể về nghỉ ngơi được rồi.

- Vậy thì xin chào ngài.

Lão Chu lên tiếng, có vẻ như là người cầm đầu ngoắt người đi ra cửa, không quên ném cho tụi Kăply một cái nhìn chế nhạo. Phía sau, mọi Gian và những người khác lục tục đi theo.

Thầy N'Trang Long nhìn theo bọn lão Chu cho đến khi họ khuất sau cửa phòng, rồi quay lại bọn trẻ, giới thiệu bằng giọng hồ hởi như thể những người vừa rồi không liên quan gì đến vụ bắt tụi nó:

- Đội bảo vệ của nhà trường đó.

- Thưa thầy... – Êmê cựa quậy người trên ghế, ngập ngừng hỏi. – Thế ban ngày họ vờ...

- Ban ngày họ buôn bán thiệt chứ không phải giả vờ con à. – Thầy N'Trang Long ngắt lời cô học trò nhỏ. – Họ cũng phải kiếm đồng ra đồng vào chứ. Nhưng ban đêm họ làm việc cho ta. Chà, ta chưa thấy ai có tinh thần trách nhiệm trong công việc như bọn họ. Phải nói là rất nhiệt tình!

Thầy gật gù cái đầu thông thái, không biết lời khen thầy vừa dành cho đội quân của lão Chu khiến mặt mày bọn trẻ nóng ran như hơi lửa.

Kăply, lúc này đã cùng Păng Ting ngồi xuống cạnh lũ bạn trên chiếc ghế dài, vội vàng đưa tay lên xoa xoa má như thể làm vậy thì đỡ ngượng hơn.

- Thầy ơi, – Nguyên lựa lời một cách khó khăn, – tụi con... thực ra tụi con...

- Ta biết, K'Brăk à. – Thầy N'Trang Long giơ bàn tay lên như dựng một thanh ba-ri-e trước miệng thẳng nhóc. – Tụi con chắc chắn không làm chuyện gì xấu. Nhưng ta cần phải nói là mờ vô trường lúc đêm hôm như vậy thì rất, rất không nên. Nếu đội bảo vệ của nhà trường không kịp bắt giữ tụi con thì thiệt tình ta cũng hông biết tụi con sẽ gặp phải những chuyện gì.

Thầy xoắn lấy một cọng râu dưới cằm, tặc tặc lưỡi:

- Chắc, thiệt là nguy hiểm.

Mắt lóe lên, thầy Haifai gầm gừ đằng sau hàm răng nhọn hoắt:

- Bộ tụi bay cho rằng trường Đămri chưa đủ hỗn loạn hay sao mà còn làm những trò ngu ngốc vậy hả?

Trong khi bọn Êmê gục đầu cố tránh ánh mắt trông rất giống như đang bùng bùng nổi giận của thầy Haifai thì Kăply nghe máu trong người như sôi lên.

Nó chậm rãi nói, nghiêng chặt răng để giữ bình tĩnh:

- Tụi con chỉ muốn điều tra xem ai là thủ phạm hãm hại Bolobala...

- Câm miệng! – Thầy Haifai cắt lời Kăply bằng một tiếng quát sùì bộp mép, mặt thầy nhăn lại khiến chiếc mũi gãy như vẹo qua một bên. – Đó không phải là chuyện của tụi bay. So với lũ nhóc hỉ mũi chưa sạch như tụi bay thì xem ra ta làm việc đó còn hiệu quả hơn nhiều.

- Con không dám chắc như vậy, thưa thầy. – Nhìn thẳng vào mặt thầy Haifai, Kăply tiếp tục nói thật chậm để có thể kiểm soát từng từ. – Nhất là trong trường hợp có thể thầy chính là thủ phạm.

Có vẻ như cái mà Kăply vừa ném ra không phải là một câu nói, mà là một quả bom. Thầy N'Trang Long nhăn tít đôi mày rậm. Thầy Haifai khẽ lắc lư một cái làm như chiếc ghế thầy đang ngồi đột nhiên biến thành chiếc ghế. Còn đám bạn nó thì giật bắn người, bàng hoàng như thể đang chứng kiến thăng này thò đầu vào miệng cá sấu.

Mặt tái mét, Êmê run rẩy ngược chiếc mũi hếch về phía thầy Haifai theo cái kiểu các nhà khí tượng học giương ăng-ten về phía tâm bão, xem chừng nào thì sự tàn phá sẽ bắt đầu. Nguyên giận dùm dùm, cái cách mà nó nhìn Kăply rõ ràng cho thấy nó sẵn sàng can thiệp vào một miếng nếu Kăply ngồi cạnh nó.

Trong bọn, chỉ có Păng Ting là tỏ ra phần chấn trước sự liều lĩnh của Kăply. Nó kín đáo quan sát thầy Haifai, chờ xem thầy sẽ đối phó như thế nào trước lời buộc tội thẳng thừng của bạn mình, định bụng sẽ nhảy ra làm chứng nếu thầy chối phăng mọi chuyện.

Nhưng hoàn toàn ra ngoài sự tiên liệu của bọn trẻ, thầy Haifai không có gì muốn xé thẳng Kăply ra làm đôi, thậm chí thầy cũng không gầm lên như thói quen mặc dù cặp môi mỏng dính của thầy lúc này đang co giật dữ dội.

- Con lại nói bá láp rồi, K'Brêt à. – Thầy N'Trang Long hắng giọng phá tan bầu không khí căng thẳng đang khiến ai nấy đều cảm thấy tức thở. – Ta đã nói với con bao nhiêu lần...

- Không, thưa thầy! – Kăply ré lên với vẻ khùng khùng của người vừa bị chó dại dớp ấy miếng và quyết định nói huỵch toẹt. – Mới vừa rồi đây, chính mắt con đã nhìn thấy thầy Haifai rình trước cửa phòng thầy Halixiro.

Trong khi tụi bạn dồn mắt vô bộ mặt hầm hầm như sẵn sàng tử vì đạo của Kăply, vô cùng sững sốt trước tiết lộ động trời của thằng này, thì thầy N'Trang Long quay nhìn thầy Haifai, hỏi bằng giọng mà bọn trẻ nhận ra ngay là thầy không hài lòng chút nào:

- Có đúng vậy không, anh Krazanh?

Thầy Haifai như không nghe thấy thầy hiệu trưởng. Thầy cúi gầm đầu xuống, chiếc cằm gần như tì vào xương ức và trong tư thế của một kẻ cầu nguyện, thầy mê man lẩm bẩm với chính mình điều gì đó và thú thật là trông thầy rất giống kẻ đang bị kẹt ở chỗ nào đó trong một giấc mơ.

- Sao anh lại làm thế, anh Krazanh? – Thầy N'Trang Long thở dài, người sụp xuống như ngọn tháp bị lún. – Tôi đã nhiều lần lặp đi lặp lại với anh, rằng ai làm ác thì sớm muộn gì cũng sẽ bị trừng phạt kia mà.

- Thầy còn nói lằng nhằng làm chi nữa hả thầy. – K'Tub nóng nảy vọt miệng. – Chúng có đã rành rành, thầy cứ bắt thầy Haifai trối lại là xong.

- Bắt ai kia? – Thầy N'Trang Long ngơ ngác nhìn K'Tub, rõ ràng không hiểu nó nói gì.

- Bắt thầy Haifai chứ bắt ai. – K'Tub nhìn lại thầy N'Trang Long với ánh mắt ngơ ngác không kém – Chẳng phải vừa rồi thầy bảo ai làm ác thì sẽ bị...?

- Ta không nói thầy Haifai, con trai à. – Thầy N'Trang Long nặng nề đáp. – Ta nói kẻ nào đã hãm hại Bolobala, tức là kẻ cúi đầu làm tôi tớ cho trùm Bastu...

- Trời đất! – Kăply như bị sốc. Nó nhảy dựng lên khỏi ghế, chiếc áo phình lên một cách đáng ngại và phần nộ phun ào ào. – Đến lúc này mà thầy còn bênh vực, che chở cho thầy Haifai nữa hả thầy? Hồng lẽ thầy muốn nói rằng người hãm hại Bolobala không phải là thầy Haifai? Tay chân của trùm Bastu cũng không phải thầy Haifai nốt?

- Rất tiếc là ta đang nghĩ đúng như vậy đó, K'Brêt à. – Thầy N'Trang Long tỉnh queo đáp, thậm chí thầy phát âm từng tiếng với vẻ tự tin hiếm có.

- Sao lại có thể như thế, hả thầy? – Đến lượt Păng Ting không nhịn được. – Chính con cũng thấy cảnh thầy Haifai rình rập...

Không để cho Păng Ting nói hết câu, thầy N'Trang Long nheo đôi mắt lục lục:

- Thế tụi con cho rằng thầy Haifai rình trước cửa phòng thầy Hailixiro để làm gì?

- Còn để làm gì nữa nếu không phải là tìm cách thủ tiêu thầy Hailixiro! – Kăply rống lên đầy kích động, tưởng như cổ họng nó sắp nứt toạc.

- Thủ tiêu thầy Hailixiro? – Thầy N'Trang Long mở to mắt nhìn Kăply và lại đưa tay lên cằm, mò mẫm một sợi râu để xoắn. – Ta chẳng thấy có lý do gì để thầy Haifai phải làm chuyện đại dột đó cả.

- Có đấy, thưa thầy. – Tới phiên Êmê tham gia cuộc đấu khẩu, nó có vẻ đã bắt đầu tin vào nhận định của Kăply. – Nếu thầy Haifai đúng là thủ phạm trong vụ này thì khi thầy Hailixiro tuyên bố đã có những bằng

chúng giúp lẫn ra thủ phạm, thầy Haifai nếu muốn thoát hiểm chỉ có cách làm cho thầy Hailixiro vĩnh viễn không mở miệng được.

- Con nói hay lắm, Êmê. – Thầy N'Trang Long gật gù. – Nhưng ta có thể lấy danh dự ra để đảm bảo với tụi con là thầy Haifai không phải là tay chân của trùm Bastu, do đó không thể là thủ phạm hại Bolobala.

- Không! – Kăply hét lên như người mất trí. – Thầy bị lừa rồi! Con quả quyết thầy Haifai chính là một trong những sứ giả của phe Hắc Ám!

- Im đi, K'Brêt! – Thầy N'Trang Long cau mày. – Ta dám chắc là con không biết con đang nói cái gì đâu.

Cả thầy N'Trang Long lẫn bọn Kăply này giờ như quên mất sự hiện diện của thầy Haifai bên cạnh. Họ nói về thầy như nói về một người vắng mặt. Và thực ra thì trông thầy Haifai lúc này cũng rất giống kẻ không còn thần trí, nếu không muốn nói là giống y chang một pho tượng bằng gỗ.

Nhưng đến khi Kăply ngang bướng gầm lên “Con biết con đang nói gì mà!” rồi thầy N'Trang Long đứng phắt lên khỏi ghế tuyên bố “Được rồi, ta sẽ chứng minh cho tụi con thấy là tụi con chẳng biết cái quái gì hết” thì thầy Haifai bắt đầu cựa quậy. Và từ đôi môi đỏ chót của thầy, một giọng nữ eo éo cất lên:

- Không cần đâu, ông N'Trang Long. Bọn trẻ muốn nghĩ thế nào về vợ chồng tôi cũng được. Chuyện đó thực ra có quan trọng gì đâu!

- Chị đừng ngăn cản tôi, chị Kim. – Thầy N'Trang Long dịu dàng nói. – Tôi cho rằng đã đến lúc học sinh trường Đămri phải học cách kính trọng vợ chồng chị như những anh hùng trong cuộc chiến đấu chống lại thế lực đen tối. Bọn nhóc cần hiểu đúng về chị và anh Krazanh!

- Được kính trọng hay không đối với vợ chồng tôi bây giờ đâu có ý nghĩa gì! – Tiếng vợ thầy Haifai thở dài u oán. – Chúng tôi chỉ mong sao trùm Bastu và bọn tay chân nhanh chóng bị tiêu diệt để đừng có cặp vợ chồng nào giống như cặp vợ chồng tôi nữa thôi, ông N'Trang Long à.

Với những vết hằn đỏ ngọt hiện ra trên mặt, trông thầy N'Trang Long như đang đắm mình trong một nỗi buồn xa vắng. Thầy nói, giọng trầm xuống và trở nên sâu lắng:

- Tôi hiểu tâm trạng của chị và anh Krazanh. Nhưng chị cũng biết rồi đó, K'Brăk và K'Brêt đã được chọn làm chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Biang. Tôi nghĩ nếu tụi nó biết rõ về vợ chồng chị, điều đó sẽ có lợi hơn cho sự nghiệp chung.

Một phút im lặng khắc khoải theo sau câu nói của thầy N'Trang Long, rồi tiếng thầy Haifai thở phào, lần này đúng là giọng của thầy:

- Thôi, tùy ông, ông N'Trang Long...

Nói xong, thầy Haifai đứng lên và nặng nề lê bước ra khỏi phòng, không chào và cũng không nhìn ai. Ở phía sau, chiếc ghế tròn dưới bóng thầy biến mất không rõ từ lúc nào.

oOo

Phía sau chỗ ngồi của thầy N'Trang Long là chiếc tủ đựng giấy tờ. Thầy đặt tay nhẹ nhàng lên cạnh tủ, khẽ lăm bầm trong miệng. Lập tức chiếc tủ nhúc nhích rồi từ từ chạy qua một bên, lướt đi trên nền nhà êm du như tàu lướt trên đường ray.

Bọn trẻ xúm xít xung quanh, im lặng theo dõi từng động tác của thầy hiệu trưởng, ngạc nhiên thấy một chiếc gương hình bầu dục hiện ra trên tường sau khi chiếc tủ được dời đi.

Khác với chiếc gương trong phòng nó ở lâu đài K'Rahlan, Kăply nhận thấy chiếc gương này hoàn toàn bằng đồng, mặt kim loại hơi lõm vào ngay chính giữa và sáng loáng như mới được đánh bóng. Nó nhích tới một bước, tò mò soi mặt vào đó nhưng chẳng thấy gì ngoài những hình bóng phản chiếu lơ mơ.

- Các con lại gần đây! – Thầy N'Trang Long nói.

Bọn trẻ xích sát bên cạnh Kăply, lỗ mắt nhìn vào gương.

- Gương gì vậy, thầy? – K'Tub thắc mắc.

- Đây là tấm gương lưu trữ. – Thầy N’Trang Long ôn tồn giải thích. – Dĩ nhiên không phải cái gì nó cũng lưu trữ và để khai thác nó một cách có lợi thì phải biết cách, thậm chí phải hết sức thận trọng. Ngay cả ta, bắt đắ dĩ lắm ta mới đụng tới nó.

Thầy cúi xuống những đứa trẻ:

- Các con nhìn cho kỹ nhé!

Bọn Kăply thấp thỏm thấy rõ, không đứa nào buồn che giấu vẻ háo hức hiện ra lồ lộ trên mặt và cả đồng chân cẳng rục rịch một cách không kiểm soát được.

- Chuyện gì đã xảy ra với Krazanh và Kim?

Bọn trẻ nghe thầy N’Trang Long cất tiếng hỏi, câu hỏi lơ lửng ở đâu đó trên đầu chúng, giọng chỉ lớn hơn tiếng thì thầm một chút. Thoạt đầu không đứa nào nghĩ ra tại sao thầy lại hỏi tụi nó một câu quá xá khó như vậy nhưng đến khi tấm gương đồng trước mặt đột ngột sáng rực lên và liền sau đó những hình ảnh lạ lùng dần hiện lên trên mặt kim loại, tụi nó mới biết là thầy hỏi tấm gương.

Kể từ giây phút đó, bọn Kăply gần như quên cả thở. Sáu cặp mắt mở to hết cỡ trân trối nhìn vào gương.

Kăply nhanh chóng thấy đó là một khu khối đá. Bên trên, bầu trời không gọn một bóng mây và tràn ngập nắng nhưng khung cảnh vẫn lạnh lẽo và ử rữ kỳ lạ. Ở dưới chân núi, lúc này có hai bóng người đang đối diện nhau, tư thế như sắp sửa giao đấu.

Suýt chút nữa Kăply đã kêu lên khi nó nhận ra một trong hai người chính là tay hiệp sĩ trong bức tranh thăng K’Brăk vẽ ở đồi Phù Thủy dạo nọ. Không khác bức hình trong tranh một mảy, tóc ông vẫn bù xù như mớ cỏ rối, tay cầm thanh gươm ngắn cũn như đồ chơi trẻ con. Chỉ có điều vẻ đặng đặng sát khí trên mặt ông như bị ai chùi mất, thay vào đó là vẻ căng thẳng tột độ và Kăply có thể cảm nhận được nỗi lo sợ đang hiện ra lồ lộ trên đôi gò má không ngừng rung động của ông.

Kăply nhìn chằm chằm thanh gươm, nhớ là nếu nó dài thêm một tấc thì hôm ở đồi Phù Thủy nó đã rạch vài đường lên má Nguyên rồi. Nghĩ đến đây, Kăply bất giác quay sang nhìn bạn, thấy Nguyên cũng đang nhìn lại nó với ánh mắt chứa cả một tá dấu hỏi.

- Siêu phù thủy Yan Dran!

Tiếng reo của Suku khiến Kăply và Nguyên giật mình ngoảnh nhìn thẳng nhóc.

- Gì thế em? Yan Dran là ai? – Nguyên ngạc nhiên.

K’Tub chỉ tay vô hiệp sĩ gươm ngắn, bô bô cướp lời Suku:

- Yan Dran nè. Ông là thầy dạy vẽ của anh đó, anh K’Brăk.

- Thầy dạy vẽ của anh? – Nguyên há hốc miệng.

K’Tub gật gù:

- Chắc bây giờ anh quên ông rồi. Em nghĩ hôm nào anh phải đi thăm ông mới được. Ờ, mà anh còn phải tiếp tục học vẽ nữa chứ.

Người đứng đối diện với Yan Dran thành linh lên tiếng khiến bọn trẻ lập tức im bật:

- Chọn lựa đi, Yan Dran! Cái bí quyết vẽ truyền thần đó hoặc là người phải tiết lộ với ta hoặc là người ôm theo nó xuống mồ.

Kăply căng mắt nhìn người vừa lên tiếng. Đó là một người đàn ông tầm thước, mặc áo chùng màu mỡ gà với những đường viền màu cánh gián mảnh như sợi chỉ, dáng dấp trông rất ung dung quý phái. Mặt ông ta bịt một tấm sa mỏng màu xanh ngọc, chỉ để lộ đôi mắt sáng như sao. Đôi mắt đó lúc này đang nhìn xoáy vào Yan Dran, toát ra một áp lực ghê hồn mặc dù giọng ông ta nghe rất mượt mà. Rõ ràng ông ta đang đe dọa Yan Dran nhưng giọng điệu lại nhẹ nhàng như đang nói về thời tiết.

Êmê ngoảnh đầu ra sau:

- Người đó là ai vậy, thầy?

- Trùm Bastu.

Thầy N'Trang Long đáp một cách đơn giản nhưng bọn trẻ nghe như sét nổ ngang tai. Bụng giật thót, cả bọn không hện mà cùng bước lùi một bước, mặt biến sắc, có thể thấy rõ là không đứa nào buồn quan tâm đến việc cổ tổ ra cứng cổ trong lúc này.

- Đây là hình ảnh trong quá khứ. – Thầy N'Trang Long nói tiếp, giọng điềm tĩnh. – Hẳn không làm hại được các con đâu.

Nhưng ngay cả khi được thầy hiệu trưởng trấn an, bọn trẻ vẫn không làm sao ép cho trái tim trở lại nhịp đập bình thường, cảm giác ngọt ngào cứ mỗi lúc mỗi ngập tràn trong lồng ngực. Trùm Bastu – cái tên gọi lên một nỗi hãi hùng kỳ lạ. Nếu nghe nhắc đến Thần Chết, có lẽ bọn trẻ cũng không có cảm giác rờn rợn đến thế. Sau khi lùi lại, tụi nó vẫn nhìn vào tấm gương với vẻ sợ sệt và cảnh giác cao độ, dấu biết rằng điều đó hoàn toàn không cần thiết và rất có thể khiến thầy N'Trang Long cười thầm trong bụng.

Kấply liếm môi khô rang, mắt mở trừng trừng. Nó không ngờ tay tổ Hắc Ám lại có bề ngoài thanh lịch đến vậy, nếu so với Tam phù thủy Bạch kỳ lân, hẳn cũng chẳng kém cạnh chút nào, thậm chí có phần tao nhã hơn nhờ cách ăn mặc giản dị của mình.

Bastu lại lên tiếng, khi thấy Yan Dran trả lời mình bằng cách giơ cao thanh gươm lên khỏi đầu:

- Người cũng biết là người không thể chống lại được ta mà, Yan Dran!

Êmê lại buột miệng:

- Lạ thật! Con chưa hề nghe nói trùm Bastu đích thân ra tay đối phó với kẻ địch bao giờ.

Lần này Êmê không quay đầu ra sau nhưng có thể thấy là nó đang chờ thầy N'Trang Long giải đáp thắc mắc cho nó. Nhưng Suku đã nhanh nhẩu làm chuyện đó:

- Trình độ của Yan Dran rất cao. Đám sứ giả dưới trướng trùm Bastu không làm gì được ổng, chị Êmê à.

- Không hẳn như thế đâu, Suku. – Thầy N'Trang Long nhẹ nhàng đính chính. – Đơn giản là lúc câu chuyện này xảy ra, Bastu chưa đặt ra chức vị sứ giả.

Trong tấm gương đồng, Bastu lại nói, giọng êm ái đến khó tin:

- Khó khăn lắm ta mới chộp được người. Và người biết rõ là ta không thể buông tha người mà, đúng không Yan Dran?

Yan Dran ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Trùm Bastu nheo nheo mắt:

- Người biết tại sao ta phải quyết hạ sát người chứ?

Yan Dran lại gật đầu.

Ánh mắt trùm Bastu bám cứng gương mặt của Yan Dran:

- Có nghĩa là người cũng biết làm sao để ta từ bỏ ý định đó chứ?

Thay vì gật đầu, lần này Yan Dran khua thanh gươm trên tay, nhếch mép khăng khái:

- Đừng hòng lung lạc ta, Bastu! Ta đã sẵn sàng mang theo bí mật của ta xuống lòng đất.

- Tiếc thật! – Trùm Bastu chép miệng, hẳn nhìn Yan Dran bằng ánh mắt xót thương như nhìn một người đang giãy chết. – Một tài năng hiếm có như người mà bỏ mạng quá sớm quả là đáng tiếc.

- Chẳng có gì là đáng tiếc. – Yan Dran hừ mũi. – Ta sẽ có dịp gặp lại Niê Blô.

- Gã đội trưởng tuần tiểu lâu đài Sêrôpôk không thể sánh được với người. Gã chết thì chỉ như một con giun. Còn người thì khác. Nhất là Yan Jik rất cần người. Ta nghe nói chú nhóc đó rất thông minh...

Câu nói của trùm Bastu khiến gương mặt của Yan Dran đột nhiên co rúm, cánh tay cầm gươm run lẩy bẩy.

- Yan Jik tuy còn bé nhưng dường như đã học được không ít tài nghệ của người... – Trùm Bastu nói chậm từng tiếng, vừa nói vừa thú vị thưởng thức nỗi đau đớn trên mặt đối phương. – Người chết, nó sẽ trở thành đứa bé mồ côi...

- Câm miệng!

Yan Dran hét lên một cách điên cuồng và từ mũi gươm của ông, một bầy ngựa cuộn cuộn phóng ra như khói và phi thẳng vào trùm Bastu.

Bọn trẻ nhìn không chớp mắt cảnh tượng trước mặt, trống ngực đánh binh binh, trong lòng không còn ao ước nào hơn là mong cho trùm Hắc Ám bị bầy ngựa xéo nát cho rồi.

Kăply thấy rõ trùm Bastu khê hất tay ngay lúc con ngựa đầu tiên chạm tới vạt áo choàng của hắn và trong khi nó trở mắt chờ xem cánh tay của Bastu bị đập nát như thế nào thì một tiếng “bụp” khe khẽ vang lên và ngay lập tức bầy ngựa biến mất.

- Cái trò chơi của người trông cũng ngộ nghĩnh đấy, Yan Dran. – Trước vẻ mặt chảy dài của bọn Kăply, tiếng cười của trùm Bastu bay ra từ sau chiếc khăn che mặt. – Người còn trò gì hay hơn không?

Gương mặt Yan Dran lúc này trông lâm lỳ phát sợ. Không nói không rằng, ông một lần nữa vung thanh gươm tới trước, miệng nhắm độc thần chú. Lần này phóng ra từ đầu mũi gươm là một con rồng khổng lồ với những chiếc vảy bạc lấp lánh trong ánh nắng, trông chói mắt như những tấm kiếng phản quang. Kăply nhận ngay ra đó là con rồng mà thằng K’Brăk từng vẽ. Con rồng quẫy mình trên không một cách kịch liệt rồi hung hãn lao về phía trùm Bastu, miệng không ngớt phun ra từng khối cầu lửa đỏ rực khiến vạt cổ dưới chân núi bốc cháy phừng phực từng mảng lớn.

Kăply mừng rỡ nhận thấy trùm Bastu có vẻ ngán con rồng. Hắn không còn giữ vẻ thản nhiên như lúc này mà bắn vọt người ra xa để tránh những khối lửa, chiếc áo choàng đã kịp dính đầy những tàn tro.

Ở đằng sau, Yan Dran không ngớt vung vẩy thanh gươm, miệng vẫn liên tục niệm chú.

Trong khi bọn trẻ hi vọng con rồng bạc của Yan Dran ít ra cũng đuổi được trùm Hắc Ám thì Bastu có vẻ như đang kêu tới một trận mưa. Bầu trời thình lình đen kịt, gió thổi ù ù và sấm chớp nổi lên. Rồi nước trút xuống như thác, chớp mắt đã xuất hiện những dòng suối nhỏ chảy róc rách giữa các khe đá.

- Lửa tắt rồi! – Suku hét hải kêu lên.

16. Chương 10 Phần 2

Trong tám gương đồng, quả nhiên những khối cầu lửa đã tắt ngóm và con rồng của Yan Dran dường như đang phân vân không biết có nên tiếp tục phun lửa nữa hay không. Chỉ đợi có vậy, trùm Bastu vung tay ra: một luồng sáng chói mắt bay nhanh như điện xẹt, nện ngay vào khúc giữa của mình rồng.

Bất thần trúng đòn, con rồng bạc đau đớn quẫy lộn, rơi xuống một quãng, cổ vùng vẫy để ngoi lên nhưng lại tiếp tục rơi xuống thấp hơn.

Mặt mày lo lắng, Yan Dran khê huơ nhẹ thanh gươm trên tay.

Trùm Bastu cười ha hả khi thấy con rồng tan vào không khí theo cái vẩy của Yan Dran:

- Người biết điều đấy!

Trùm Bastu bất chợt sa sầm mặt, nụ cười tuột đi đầu mắt và giọng nói cũng không buồn làm ra vẻ ngọt ngào nữa:

- Bây giờ tới phiên ta lấy mạng người đấy, Yan Dran!

Một luồng sáng vọt ra từ tay hắn gần như cùng lúc với câu nói. Kăply thót bụng một cái khi nhận ra đó là luồng sáng ghê gớm đã bắn hạ con rồng.

Yan Dran hình như cũng biết sự lợi hại của luồng sáng chói đó. Ông vội vàng ngoắt thanh gươm vào không trung, moi ra một con dơi to dùng từ đầu đó; ngay lập tức đôi cánh của con dơi khổng lồ xòe ra như một tán cây rậm chắn ngay trước mặt ông.

Nhưng bọn trẻ chưa kịp khâm phục tài nghệ của Yan Dran thì “bùng” một tiếng, luồng sáng của Bastu đã đánh trúng bức tường thành án ngữ trước mặt ông và ai đấy đều điếng hồn khi thấy con dơi bốc cháy khét lẹt, còn Yan Dran bị văng xa cả chục thước và ngã lăn ra đất.

Trùm Bastu cười nhạt một tiếng, không thềm bước tới. Hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, chỉ có tấm sa mỏng che mặt khẽ lay động, và một lần nữa nhẹ nhàng hất tay ra.

Êmê và PăngTing cùng rú lên khi thấy luồng sáng khi nãy lại xuất hiện và lao thẳng tới Yan Dran lúc này đã không còn khả năng tránh né.

Nhưng ngay trong khoảng khắc luồng sáng giết người sắp chạm vào Yan Dran, đột nhiên có hai luồng sáng khác không biết từ đâu bắn tới như sao “xẹt” và va đúng vào luồng sáng của trùm Bastu.

Một tiếng nổ đìếc tai vang lên, lập tức cả ba luồng sáng đều tắt phụt. Trong khi chưa ai biết chuyện gì vừa xảy ra thì một tràng cười đã giòn giã vọng tới và bọn Kăply sững sốt khi thấy một người đàn ông và một người đàn bà đang cầm tay nhau ung dung bước ra từ sau một tảng đá lớn.

Người đàn ông cao và gầy, khuôn mặt vuông vức, mái tóc xanh cắt ngắn, sống mũi thẳng tắp toát lên vẻ tự tin và cương nghị, còn người phụ nữ thì đúng là một giai nhân hiếm thấy. Ngay cả Êmê và Păng Ting cũng phải mê mẩn dán mắt vào gương mặt thanh tú của bà.

Trùm Bastu có vẻ như giận run lên trước sự can thiệp bất ngờ của hai người mới đến. Hắn vút hết sự lịch lãm giả vờ, phần nộ rít qua hàm răng nghiến chặt:

- Khốn kiếp! Bọn ngươi nghĩ là bọn ngươi có quyền xen vào câu chuyện giữa ta và lâu đài Sêrôpôk sao?

Êmê một lần nữa không kiềm được sự sốt ruột. Nó ngo ngoay đầu:

- Họ là ai vậy, thầy?

Thầy N'Trang Long chưa kịp đáp thì trong tấm gương đồng, người đàn ông và người phụ nữ đưa tay ra trước mặt vẫy nhẹ một cái. Từ dưới đất, hai vật gì đó cất lên, bay về phía họ. Đến khi mỗi người đã nắm vật đó vào tay rồi, bọn Kăply mới nhận ra người đàn ông đang nắm một ngọn roi tre ngắn bịt vàng ở hai đầu, còn cái trên tay người phụ nữ là một chiếc vòng bằng cẩm thạch. Đó chính là những vật vừa rồi họ đã ném ra để chặn luồng sáng của trùm Hắc Ám.

Người phụ nữ lắc khẽ chiếc vòng trên tay, mỉm cười nói với người đàn ông:

- Anh Krazanh, chuyện xen vào hay không xen vào, lẽ ra hắn phải hỏi chiếc vòng đeo tay của em và ngọn roi của anh mới đúng chứ?

Mặc dù đã ngờ ngợ từ trước nhưng đến khi người phụ nữ cất tiếng, bọn Kăply vẫn không tránh khỏi sự sững sờ. Thiệt tình là tội nó không làm sao bắt mình tin được cặp vợ chồng xinh đẹp trước mặt chính và cặp-vợ-chồng-hai-trong-một-dị-dạng, gớm ghiếc hiện nay. Đường như chẳng có một chút liên hệ mong manh nào giữa bọn họ với nhau.

Đầu ong ong, Kăply mở to mắt nhìn chăm chăm vào gương.

Krazanh dịu dàng đáp lời vợ:

- Đúng thế, Kim à. Trùm Bastu mà gặp vợ chồng ta bữa nay coi như hắn xúi quẩy rồi.

Trùm Bastu nói giọng ngờ vực:

- Ta không tin vợ chồng ngươi đã về dưới trướng Ama Êban.

- Điều này thì ngươi nói đúng. – Krazanh vung vẩy ngọn roi, thần nhiên đáp. – Bọn ta chẳng có dây mơ rễ má gì với giáo phái Madagui hết. Nhưng với Yan Dran thì bọn ta mắc nợ hắn rất nhiều.

- Ta không hiểu.

Trùm Bastu khẽ lắc đầu, nhưng bất thành linh hấn bước lui một bước, thẳng thốt ré lên:

- Hấn đã giúp vợ chồng người đến núi Lưng Chùng?

Krazanh tỉnh bơ tung hứng ngọn roi trên tay, giọng ngạo nghễ:

- Nếu bọn ta đã được chọn làm chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Biang thì việc bọn ta ăn những quả táo vàng ở núi Lưng Chùng rồi sau đó đi lùng người có gì là khó hiểu đâu, Bastu.

Trong khi Krazanh đối đáp với trùm Bastu thì Kim rón rén lại gần Yan Dran lúc này đã nhòe dậy được và đang ngồi thở phì phò trên cỏ:

- Chạy đi, Yan Dran!

- Chạy? – Yan Dran sững sốt.

Kim gật đầu:

- Trong khi vợ chồng ta chặn hấn, người nhanh chóng chạy đi. Nhớ đấy, chậm là không thoát được đâu!

- Không! Ta không chạy đi đâu hết! – Yan Dran dấm tay lên mặt đất, mạnh đến mức phạt đứt phẳng một vạt cỏ. – Ta phải ở lại để cùng vợ chồng người chống chọi với hấn.

- Đồ ngốc! – Thái độ ngang bướng của Yan Dran khiến Kim nổi quạu. – Người đang bị thương, chỉ tổ vướng chân bọn ta thôi. Hơn nữa, ngay cả khi người còn đầy đủ năng lượng pháp thuật, cả ba chúng ta hiệp sức lại cũng không đối phó nổi hấn đâu!

Trong khi Yan Dran đang còn lưỡng lự thì Kim đã cầm tay ông lôi dậy:

- Người cũng thừa biết cái vụ núi Lưng Chùng là bọn ta bịp hấn mà. Hãy nghĩ đến Yan Jik.

Cặp mắt Yan Dran bừng lên và không đợi Kim giục đến lần thứ hai, ông nhét vội thanh gươm vào người và quay mình phóng đi như gió.

- Đứng lại!

Trùm Bastu quát lên như sấm. Nhưng luồng sáng từ tay hấn phóng ra lại bị ngọn roi trên tay Krazanh và chiếc vòng trên tay Kim bay ra đánh chặn.

Trùm Bastu rọi cặp mắt sáng quắc vào mặt vợ chồng Krazanh, tấm khăn che mặt bay phàn phật một cách giận dữ.

- Há há há. Thì ra bọn người lừa ta để đánh tháo cho Yan Dran. – Hấn cười lên ghê rợn. – Chết hết cả lũ đi!

Từ tay trùm Bastu lần này bắn ra một cuộn khói đen. Cuộn khói càng lúc càng dày đặc và trong nháy mắt kết thành hình một con ó với đôi mắt đỏ như than hồng.

- Thần chú Sát tinh!

Krazanh và Kim kinh hoàng la lên, ngọn roi và chiếc vòng hấp tấp bay ra trước khi con ó kịp lao tới.

Biết diễn biến dồn dập và căng thẳng trước mặt làm cho đám học trò không kịp mở miệng thắc mắc, thầy N’Trang Long nói nhanh:

- Thần chú Sát tinh là thần chú cao nhất của mỗi phe phái. Thần chú của phe Hắc Ám gọi là Điều sát tinh, vì biểu tượng của bọn chúng là con ó. Lâu đài K’Rahlan có biểu tượng là con ngựa nên thần chú là Mã sát tinh. Còn biểu tượng của giáo phái Madagui là con cọp nên thần chú của họ gọi là Hổ sát tinh. Chỉ có người đứng đầu mỗi phe mới được phép luyện loại thần chú tối cao này.

Hèn gì hầu như bất cứ vật gì ở lâu đài K’Rahlan cũng mô phỏng theo hình con ngựa! Kăply vỡ lẽ, khoái trá “à” lên một tiếng, nhưng nó không có thì giờ để nhấm nháp sự mừng rỡ lâu hơn. Trong tấm gương, ngọn roi của Krazanh và chiếc vòng của Kim đang bay lượn và đánh nhau dữ dội với Điều sát tinh khiến tâm trí nó hoàn toàn bị hút vào cuộc chiến.

Khói đen không ngừng bốc ra từ tay của trùm Bastu, và Điều sát tinh càng lúc càng phình to khiến Kăply cảm thấy một nỗi lo lắng mơ hồ tràn ngập tim nó, một tiếng “rắc” vang lên và nó nghe nhói một cái khi thấy rõ mồn một hai khúc roi gãy văng ra khỏi đám khói khổng lồ và rơi thẳng một lèo xuống đất. Nó chưa kịp trấn tĩnh đã nghe tiếp những tiếng lách cách vọng vào tai và nhìn thấy chiếc vòng của Kim bị bể nát, những mảnh vụn bay lá tả trong không trung như một đám bụi mỏng.

Krazanh và Kim còn đang bất thần nhìn theo những báu vật yêu quý bị hủy, Điều sát tinh đã lao vút tới với một tốc độ kinh hồn.

- Tránh ra, Kim!

Vừa thoáng thấy một đám mây đen đột ngột phủ trùm xuống người, Krazanh giật mình thét lên, một tay vung lên đỡ gạt theo phản xạ, tay kia hấp tấp đẩy bắn vợ mình văng tuốt ra xa.

Cuộc tấn công chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt nhưng khi Krazanh thoát được ra khỏi móng vuốt của Điều sát tinh thì mọi thứ bỗng trở nên tệ hại còn hơn một cơn ác mộng.

Kăply, Nguyên, Suku, K'Tub hoàn toàn bị sốc khi thấy gương mặt rấn rỏi, cương nghị của Krazanh mới một phút trước đây đã bị tàn phá và biến dạng thảm hại: xương gò má sụp xuống khiến cái trán dô ra và cặp mắt như thụt vào, xương mũi bị gãy còn môi trên gần như bị xé nát.

Khi Krazanh quay bộ mặt quái dị lại thì Êmê và Păng Ting bàng hoàng nắc lên một tiếng như bị nghẹn rồi lao đảo đổ sụp xuống nền nhà.

Thầy N'Trang Long cúi xuống trên hai cô gái. Thầy đặt hai bàn tay to tướng lên vai hai đứa học trò như truyền hơi ấm và cất giọng cảm khái:

- Bình tĩnh đi, tội con!

Ở trong tấm gương, Kim cũng ré lên sững sốt khi nhìn thấy bộ mặt đã bị hủy hoại của Krazanh. Bà giờ hai tay về phía chồng, nghẹn ngào:

- Anh Krazanh!

- Chạy đi, Kim! – Krazanh hét lớn, những ngón tay run rẩy sờ soạn trên gò má.

- Không, – Kim vừa nói vừa khóc, bọn trẻ có thể thấy rõ những giọt nước mắt lăn tròn trên khuôn mặt xinh đẹp của bà, – dù sự việc có thế nào đi nữa em nhất định sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh.

Krazanh dường như không đủ thì giờ để hiểu câu nói thiết tha và nhiều ý nghĩa của vợ. Ông giậm mạnh chân, nóng nảy và lo lắng:

- Chạy lẹ đi! Chúng ta không thể chống lại thần chú Sát tinh.

- Em không đi đâu hết. – Kim mím chặt đôi môi đẹp như vẽ, ánh mắt lộ rõ vẻ cương quyết. – Chúng ta sẽ dùng bí thuật Nhiếp hồn để chống lại hắn.

- Không được đâu, Kim. – Krazanh la hoảng, hai tay xua rối rít.

Như không nghe thấy chồng nói, nói xong Kim lập tức ngồi xếp bằng trên cỏ. Trong chốc lát, trên đỉnh đầu bà có một làn khói mỏng bốc lên.

Krazanh nhìn vợ, khê lắc đầu rồi lật đặt ngồi xuống theo.

Trước mặt hai vợ chồng, trùm Bastu cũng đang ngồi bệt trên tảng đá nhỏ, mồ hôi tuôn thành dòng trên trán, Điều sát tinh đậu trên vai hắn đang nhỏ dần, nhạt đi rồi từ từ biến mất. Có lẽ hắn cũng hao tổn khá nhiều năng lượng sau khi sử dụng thần chú Sát tinh để đối phó với vợ chồng Krazanh.

- Chỉ có vợ chồng mới có thể luyện được bí thuật Nhiếp hồn. Cho nên bí thuật này còn có tên gọi khác là Phu thê thuật. Thuật này có thể giúp một người tăng năng lượng lên ít nhất ba lần trong một thời gian ngắn. – Thầy N'Trang Long âm thầm giải thích. – Nhưng trừ trường hợp bất đắc dĩ, ít ai khinh suất đem thuật này ra sử dụng, vì trong khi một người tăng năng lượng thì người kia hoàn toàn không còn khả năng tự vệ...

Thầy N'Trang Long đột ngột bỏ dở câu nói vì ngay lúc đó luồng khói mỏng trên đầu Kim đậm dần, đặc lại như một cuộn chỉ bằng sương trắng. Và khi không thể đặc hơn được nữa, cuộn khói trắng bốc lên, là đà bay qua chỗ Krazanh ngồi, sà xuống và chui dần vào đỉnh đầu ông.

Khi làn khói không còn một vết tích gì nữa, Krazanh đứng bật dậy. Đôi mắt sâu bắn ra những tia sáng lấp lánh, cử chỉ nhanh nhẹn, trông ông không còn chút xú gì giống như lúc này. Thậm chí ông cũng không có vẻ gì là vừa bị thương.

Bằng những bước chân vững chãi, ông đi về phía vợ, vừa đi vừa âu yếm gọi khẽ:

- Kim!

- Em đang ở đây mà!

Từ miệng ông, một giọng phụ nữ phát ra.

Krazanh dừng phắt lại và đưa tay gõ gõ trán:

- Ồ, anh quên mất.

Rồi như không để lãng phí một giây, ông quay mặt về phía trùm Bastu vẫn chưa rời khỏi tảng đá, gần giọng quát lớn:

- Người có thể tự đọc điều văn inh được rồi đó, Bastu!

Môi trên bị rách nên hàm răng của Krazanh bày gần hết ra ngoài và khi gặm lên, nước bọt trong miệng ông bắn ra như từ một ống phun. Đến lúc này thì bọn trẻ mới thực sự nhìn ra hình ảnh quen thuộc của thầy Haifai mà tụi nó từng biết.

Trùm Bastu có vẻ không để lời đe dọa của Krazanh vào tai. Hắn vẫn ngồi yên, chỉ có tấm khăn che mặt nhúc nhích khi hắn cất tiếng cười khinh thị:

- Tiếc là thuật Nhiếp hồn của bọn người chưa được inh lắm. Nếu bọn người nhanh hơn thì ta đã không kịp phục hồi năng lượng...

Trùm Bastu không nói ngoa. Hắn vừa nói vừa chậm rãi đứng lên và Kăply tái mặt khi thấy khói đen một lần nữa từ tay hắn thoát ra.

Krazanh nghiêng chặt răng, quai hàm nổi vằn, mắt dán chặt vào cuộn khói lúc này đang dần dần tụ thành hình con ó.

- Ra tay đi, anh Krazanh! – Tiếng người vợ từ miệng Krazanh hồi hả giọng.

Krazanh vung cả hai tay về phía trước làm xuất hiện những ngôi sao xanh biếc như lửa hàn. Những ngôi sao bắn thốc vào Điều sát tinh đang cố phình to ra.

Thầy N'Trang Long có lẽ đã từng xem qua cảnh này nên không lộ chút xú gì hồi hộp. Trong khi bọn trẻ đứa nào đứa nấy miệng mồm há hốc, mắt mở trừng trừng còn mũi thì chỉ thấy hít vào mà không thấy thở ra. Nguyên và Kăply như quên mất mình đang ở đâu, có lúc tụi nó có cảm tưởng đang ngồi ở làng Ke, dán mắt vào màn ảnh tivi say sưa xem một bộ phim hành động nào đó.

Điều sát tinh dường như chưa bao giờ gặp phải thứ ánh sáng xanh lợi hại này. Nó cuống cuống giang rộng hai cánh đập xuống những ngôi sao làm phát ra những tiếng “xèo, xèo” và bị bắn ngược ra sau. Trùm Bastu cũng không đứng vững, loạng choạng thối lui ba, bốn bước.

- Giỏi lắm!

Hắn rít lên đằng rau tằm sa mỏng đang lay động dữ dội, mắt lóe lên những tia sáng hàn học. Nhưng chỉ trong một thoáng, hắn kịp trấn tĩnh và vội khép hờ hai mắt, miệng không ngớt lầm rầm.

Kăply chưa kịp mừng đã ái ngại thấy khói đen vẫn tiếp tục cuộn cuộn tuôn ra từ tay trùm Bastu như thể khói tàu và Điều sát tinh có vẻ như đã nhanh chóng lấy lại sức lực trong lúc không ngừng to ra như một quả khinh khí cầu được bơm một cách điên cuồng.

Những ngôi sao xanh từ tay Krazanh vẫn bắn ra như mưa. Nhưng Điều sát tinh dường như đã vượt qua được sự hoang mang và bắt đầu tìm ra cách ứng phó thích hợp. Nó nhào lộn trên không, vừa tránh né vừa dùng cả cánh, mỏ và những chiếc vuốt sắc để chống đỡ đòn tập kích dồn dập của đối phương.

Cuộc chiến có vẻ bất phân thắng bại và bọn trẻ thấy rõ cho đến phút này trùm Bastu chưa thối lui thêm một bước nào nữa.

- Vợ chồng thầy Haifai có sẽ thắng không hả thầy?

Êmê xao xuyến hỏi, mắt nó nhắm tịt như thể đang cầu cho thầy N'Trang Long gặt đầu.

- Nếu hai bên cứ giằng co như thế này, Krazanh và Kim sẽ rơi vào thế bất lợi. Vì bí thuật Nhiếp hồn chỉ có hiệu lực trong một thời gian ngắn thôi, con à.

Trong tấm gương, như để chứng minh cho nhận định của thầy N'Trang Long, những ngôi sao xanh bay ra từ tay Krazanh dần dần ngả sang màu vàng và không cần thông thái như Suku, bọn Kăply cũng biết ngay đó là dấu hiệu của sự sa sút năng lượng.

Krazanh lúc này đánh nhau như không thiết sống nữa. Tóc trên đầu dựng đứng, răng nghiến chặt, ông dai dẳng và máy móc vãi ra những đốm sao đã bắt đầu bay chấp chới và toán loạn trước sức phản kích kịch liệt của đối phương. Trong khi đó, đôi mắt Điều sát tinh cháy rực như hai ngọn đèn, nó vừa tung ra những cú chụp hung hãn vừa nhìn Krazanh chằm chằm như thể đó là miếng mồi ngon nhất trong đời mà nó sắp với được.

- Ha ha ha...

Tiếng cười của Bastu vang lên như một điều chẳng lành khiến bọn trẻ nghe sống lưng lạnh toát, thậm chí Êmê và Păng Ting không nhận ra là hai đứa nó đã đưa tay lên bịt mắt.

Nhưng ngay vào lúc trùm Hắc Ám quyết định kết liễu tính mạng Krazanh bằng một đòn tối hậu thì đột ngột một tiếng gầm vang rền vọng tới và từ ngọn núi nhỏ cách đó chừng vài chục bước một luồng khói vàng thành linh vọt lên không trung và nhanh chóng tụ thành hình một con cọp to tướng chồm vờn trong gió.

- Hổ sát tinh! – Trùm Bastu thở hắt một tiếng, cau kinh. – Tại sao Ama Êban lại đến đây? À, tên khốn Yan Dran cầu viện...

Trùm Bastu quay mình định tháo chạy. Nhưng bất thần hấn khựng lại, nhìn quanh một vòng, ánh mắt lấp loáng một cách nguy hiểm. Và hoàn toàn bất ngờ, hấn vung tay một cái, con ó đen sà thấp xuống nhường cho những ngôi sao bay qua trên đầu rồi thay vì chồm tới Krazanh, nó lao thẳng xuống chỗ cái xác Kim vẫn đang ngồi xếp bằng bất động này giờ trên cổ với tốc độ của một chiếc tên lửa.

- Ôi, dừng!

Krazanh trong tấm gương và bọn Kăply đứng bên ngoài cùng thất thanh la lên.

“Ầm” một tiếng long trời lở đất, con ó bay lên và chỗ Kim vừa ngồi bây giờ là một khoảng trống không. Cứ tấn công tàn bạo của Điều sát tinh đã biến tất cả thành tro bụi.

Trong một lúc, bọn Kăply thấy trái tim trong ngực vắng đi đâu mất, máu như ngừng chảy và mọi cảm xúc gần như hoàn toàn tê liệt.

Trong tấm gương đồng, Krazanh rụng người xuống cỏ. Trùm Bastu đã chạy tuốt đằng xa nhưng cái giọng đều đặn của hắn vẫn nghe rõ mồn một:

- Thế là từ nay vợ chồng ngươi sẽ không bao giờ rời nhau nữa. Thành thật chúc mừng!

- Điều đó cũng không tệ lắm đâu, anh Krazanh! – Đôi môi Krazanh mấp máy và tiếng vợ ông sụt sịt. Bà muốn an ủi chồng nhưng giọng lại đầm nước mắt.

- Ủ, – Krazanh thở dài, – Bastu nói đúng. Thế là từ nay người vợ xinh đẹp của ta...

Đang nói, Krazanh khề nhần mặt và ngừng bật. Có lẽ ông kịp nhận thấy cụm từ người vợ xinh đẹp đã hoàn toàn không còn ý nghĩa. Trong hoàn cảnh của vợ chồng ông hiện nay, nó giống một lời chế giễu hơn là một lời âu yếm.

Ông đứng lên, nhìn về phía hòn núi nhỏ, cao giọng:

- Giáo chủ Ama Êban, cảm ơn ngài đã...

Đang thao thao, Krazanh bỗng trở mắt khi thấy Yan Dran lù lù tiến ra, thanh gươm ngắn trên tay đang từ từ thu về cuộn khói vàng có hình con cọp.

- Người... người... người vẫn còn ở đây à? – Krazanh lấp bắp.

Yan Dran nhét thanh gươm vào lưng áo, chép miệng:

- Làm sao mà ta có thể thoát thân một mình được cơ chứ. May mà Hồ sát tinh giả mạo của ta cuối cùng cũng lừa được trùm Bastu.

oOo

Krazanh và Yan Dran còn nói qua nói lại một hồi nữa nhưng bọn trẻ đã không còn nghe được gì vì tấm gương lưu trữ đang bắt đầu mờ dần và chừng vài giây sau đã trở lại tình trạng ban đầu.

Thầy N'Trang Long đẩy chiếc tủ giấy trở về vị trí cũ, quay nhìn lũ học trò mắt mũi vẫn còn đỏ hoe, chưa kịp nói gì thì Kăply đã ray rứt cất tiếng:

- Thầy cho con xin lỗi...

- Con không có lỗi gì với ta, K'Brêt à. – Thầy N'Trang Long đặt tay lên vai Kăply. – Nếu con cảm thấy cần phải xin lỗi thì ta nghĩ con có thể gặp thầy Haifai...

- Không cần đâu, ông N'Trang Long!

Tiếng thầy Haifai bất thần vang lên khiến mọi người ngoảnh phắt lại, ngạc nhiên thấy thầy đã quay trở vào và đứng cạnh chiếc bàn giấy không biết từ lúc nào, đôi mắt tối om om của thầy đang nhìn đi đâu đó trên trần nhà.

Dĩ nhiên, bây giờ dù bộ mặt thầy nom có quái dị gấp trăm lần hơn nữa, Kăply cũng không thấy thầy giống sứ giả của trùm Bastu một chút xú nào.

- Thưa thầy... – Kăply quay về phía thầy, giọng ngượng ngập, khổ sở thấy mình giống như một đứa trẻ mới tập nói. – Con... con...

- Trò khỏi cần phải giải thích rườm rà gì hết, K'Brêt. – Thầy Haifai quay chiếc trán dô về phía Kăply, găm gờ trong cổ họng. – Ta không hề giận trò về những câu ngu ngốc đó đâu. Nhưng nếu trò và trò K'Brăk không chăm chỉ học môn Thần chú chiến đấu của ta thì ta nói trước là ta sẽ không để yên cho đâu!

Bọn trẻ lấm lét nhìn thầy Haifai, thấy thầy vẫn ăn nói theo cái kiểu cực kỳ khó ưa nhưng rõ ràng tụi nó đã không còn bắt gặp trong lòng mình sự sợ sệt hay nỗi ác cảm trước đây nữa. Thay vào đó là một cảm giác như là sự kính trọng, đặc biệt khi ánh mắt tụi nó rụt rè chạm vào gương mặt biến dạng của thầy.

Kăply không nghĩ ra mình phải nói gì hay làm gì tiếp theo, cứ đứng đực tại chỗ và không ngừng xoắn hai bàn tay cho đến khi chúng không thể đỡ hơn được nữa.

- Thôi, thế là tốt rồi. – Thầy N'Trang Long vui vẻ lên tiếng, ánh mắt đi qua đi lại một cách hài lòng giữa thầy Haifai và lũ học trò. – Anh Krazanh, bây giờ anh có thể giúp tôi đưa bọn trẻ ra cổng được rồi đó.

Như cất được gánh nặng, bọn Kăply mừng rỡ chào thầy hiệu trưởng và nối đuôi nhau lục tục tuôn ra cửa.

- À, khoan đã, anh Krazanh! – Thầy N'Trang Long gọi với theo khi mọi người sắp khuất sau cửa phòng. – Bữa nay rất giống như là ngày chấm dứt mọi sự hiểu lầm cho nên tôi nhân tiện cũng muốn báo cho anh biết một chuyện...

Thầy N'Trang Long nhìn các toa tàu đang dồn chỗ cửa, tặc tặc lưỡi nói với chiếc toa tàu cao nhất:

- Anh biết không, anh Krazanh! Trò Tam ở lớp anh không phải là quái nhân đâu. Quái nhân chính là Bolobala.

- Ông nói gì thế, ông N'Trang Long? – Vợ thầy Haifai eo éo đầy sừng sốt, chiếc đầu lắc lư một cách kích động.

- Đúng là như thế, chị Kim à. – Thầy N'Trang Long bối rối vuốt cái trán rộng. – Đó là một bí mật nho nhỏ. Nhưng tôi nghĩ là chúng ta không nên quây tung ra làm gì, vì nói chung sống trên đời ai mà chẳng có những nỗi đau lòng, và quan trọng là đằng nào thì Tam và Bolobala cũng chẳng ai liên quan gì đến phe Hắc Ám.

Thầy Haifai dăm dăm nhìn thầy N'Trang Long, căn cứ vào vẻ mặt của thầy có cảm tưởng như thầy chẳng nghe thấy gì, hoặc là những gì thầy vừa nghe thấy đã làm thầy hoàn toàn mất hết cảm giác.

Cuối cùng, thầy nói, giọng của Krazanh:

- Thế à.

Rồi thầy quay ngoắt đi, bước vội xuống những bậc đá như thể muốn chạy trốn cái sự thật mà thầy N'Trang Long vừa tiết lộ.

Kăply thấy có rất nhiều cái đầu thập thò ở các cửa phòng dọc đường tụi nó đi trở xuống. Nó nhận ra đó là cái đầu của thầy Đi Pri, của cô Kemli Trinh và của cô Cafeli Chil. Có lẽ những tiếng ồn ào từ này đến giờ đã khiến họ thức giấc. Cũng có thể họ chưa hề chớp mắt nhưng nội quy của nhà trường không cho phép họ tự tiện chạy lên văn phòng hiệu trưởng để thăm dò động tĩnh.

Thầy Đi Pri, cô Kemli Trinh và cô Cafeli Chil chỉ mở cửa ra tò mò ngó một cái rồi sập ngay lại, không nói một tiếng nào. Riêng cửa phòng thầy Hailixiro vẫn đóng im ỉm, nhưng khi cả bọn đi ngang qua, Kăply giật mình nghe tiếng thầy Hailixiro bất thần vọng lên trong đầu mình:

- K'Brêt, trò hãy im lặng nghe ta nói đây. Ta đã điều tra được phần nào manh mối rồi. Tối mai trò và trò K'Brăk bí mật quay lại đây, sẽ biết ai là thủ phạm hãm hại Bolobala. Hai trò cứ mặc áo tàng hình, ta sẽ tìm cách gỡ lá bùa Bất khả xâm phạm giúp hai trò.

Thầy Hailixiro ngưng lại một chút xiu rồi tiếp tục bằng giọng giống như ra lệnh:

- Nhưng trò hãy nhớ, tối mai chỉ có trò và trò K'Brăk đến thôi. Nếu đông người quá, ta không bảo đảm an toàn đâu đấy.

Kăply có rất nhiều điều muốn hỏi lại nhưng tiếng thầy Hailixiro đã im bật, như radio đột ngột bị hết pin. Nhưng rồi nó sực nhớ ra là nếu muốn hỏi lại nó cũng không thể truyền ý nghĩ đi được, liền vội vàng rảo bước và dĩ nhiên là không ai may mắn biết được điều gì đã thực sự làm nó rớt lại phía sau.

17. Chương 11

Chương 11

Thay hình đổi dạng

Đêm đó, Nguyên và Kăply không sao dễ giấc ngủ. Sau khi trở về lâu đài K'Rahlan một cách êm thấm, tụi nó leo lên giường nằm mở mắt thao láo như thể chẳng có chuyện gì đáng làm ngoài chuyện chờ trời sáng. Bị kích của vợ chồng thầy Haifai khiến tụi nó không sao ép mình chớp mắt được.

So với Nguyên, Kăply rơi vào tâm trạng còn tệ hại hơn. Từ trước đến nay, nó là đứa luôn tỏ ra hăng hái trong việc gán ghép thầy Haifai vào phe Hắc Ám và không bỏ lỡ dịp nào để tố cáo với thầy N'Trang Long điều nghi ngờ sai bét đó.

- Nhưng nếu thầy Haifai là một người như mình vừa mới biết thì ổng rình rập thầy Hailixiro làm chi vậy há? – Kăply bứt rứt buột miệng, tin rằng nỗi băn khoăn chính đáng sẽ giúp nó cảm thấy bớt nặng nề hơn. Nó ngừng một chút rồi nói tiếp. – Chính thầy N'Trang Long cũng từng cảnh báo thầy Haifai rằng ai làm điều ác thì sớm muộn gì cũng sẽ bị trừng phạt. Thầy N'Trang Long nói những điều đó làm gì, nếu như...

- Chỉ những ai có cái đầu làm bằng đá thì mới không hiểu điều đó thôi, Kăply à. – Nguyên nhếch mép. – Mày đồng tai lên mà nghe nè: Thầy Hailixiro tuyên bố là sắp điều tra ra thủ phạm, đúng không?

- Ồ, đúng.

- Nhưng thầy hồng có tiết lộ cho ai biết thầy đã có những chứng cứ gì, đúng không?

- Ồ, đúng.

- Trong khi thầy Haifai lại rất sốt ruột muốn biết thủ phạm là ai. Thủ phạm hãm hại Bolobala đương nhiên là chân tay của trùm Bastu. Mà mối hận của thầy Haifai đối với trùm Bastu như thế nào thì mày cũng biết rồi đó...

- Tao hiểu rồi. – Kăply reo lên với giọng của người vừa khám phá ra cái đầu mình không hoàn toàn làm bằng đá. – Thầy Haifai nắp trước cửa phòng thầy Hailixiro chẳng qua là muốn rình xem thầy Hailixiro có lơ đểnh để lộ ra chút thông tin nào về thủ phạm không chứ gì?

- Nhưng thầy N’Trang Long thì rất không hài lòng về hành động đó của thầy Haifai. – Nguyên gật gù tiếp. – Vì cái kiểu lén lút lút lút như vậy nếu bị người khác bắt gặp rất dễ hóa thành to chuyện. Cho nên thầy mới trách thầy Haifai. Cái câu “ai làm ác thì sớm muộn gì cũng sẽ bị trừng phạt” ý nói là thủ phạm trong vụ này trước sau gì cũng bị lôi ra ánh sáng, thầy Haifai hồng việc gì mà phải nóng vội như vậy. Chính thầy N’Trang Long cũng xác nhận câu nói đó không nhắm vào thầy Haifai mà.

- Ồ há. – Kăply thốt lên hai tiếng quen thuộc rồi bất thần chồm qua giường Nguyên, nó hạ giọng thì thào như sợ ai đó nghe lỏm. – Khi nãy thầy Hailixiro dặn tụi mình tối nay quay lại trường. Thầy bảo là nếu quay lại, tụi mình sẽ biết được ai là thủ phạm trong vụ này.

Nguyên chưng hửng:

- Thầy nói lúc nào?

- Lúc tụi mình từ văn phòng hiệu trưởng đi xuống. Ông ở trong phòng dùng thần giao cách cảm nói vọng ra, dĩ nhiên là chỉ nói riêng với tao.

- Sao bây giờ mày mới kể chuyện này?

- Tại ông dặn chỉ tao và mày đột nhập vô trường thôi. Đi đông quá, ông không bảo đảm an toàn cho cả bọn được.

- Mày ngu quá. – Nguyên động gót chân xuống giường. – Dù tối mai chỉ có tao và mày vô trường thì cũng phải nói chuyện này cho Êmê, K’Tub, Păng Ting, và nhất là Suku biết. Ông chỉ cấm tụi mình dốt theo chứ đâu có cấm tụi mình nói ấy chứ này nghe.

Kăply sực nhớ ra:

- Ồ há, nếu không nói cho Suku biết, làm sao hỏi mượn mấy chiếc áo tàng hình của nó được chứ.

- Lại tính chuyện ngốc nghếch nữa. – Nguyên lừ mắt nhìn bạn. – Áo tàng hình thì ăn thua gì với bùa Bất khả xâm phạm kia chứ.

- Mày yên tâm. – Kăply trấn an bạn với vẻ mặt rất chi là đắc ý. – Thầy Hailixiro nói là ông sẽ gỡ lá bùa này giùm tụi mình.

Nguyên chẳng buồn liếc về hí hửng trên mặt Kăply. Nó nhú mày, lăm lăm:

- Sao tự nhiên ông tốt với tụi mình vậy há?

- Tự nhiên sao mà tự nhiên! – Kăply phật ý. – Ngay từ đầu ông đã khoai tụi mình rồi kia mà. Mày không nhớ ông tha thiết như thế nào trong việc lôi kéo tụi mình ở lại lớp Cao cấp 1 để học với ông sao. Rồi mới đây, cũng chính ông đã thông báo cho tụi mình biết về mối hiểm họa đang rình rập đầu đó trong trường.

Kăply chép miệng:

- Tao nghĩ ngoài thầy N’Trang Long ra, thầy Hailixiro có lẽ là người tốt với tụi mình hơn ai hết.

- Nhưng thầy Hailixiro hình như không ưa thầy N'Trang Long. – Nguyên lộ về phân vân. – Trong vụ Bolobala này, tao thấy ông nói thầy N'Trang Long không ra gì hết. Nào là bưng bít, nào là dối gạt để giữ chiếc ghế hiệu trưởng...

- Ồ, nói vậy cũng nặng lời thiệt. – Kăply xoa xoa gáy. – Nhưng cũng tại thầy N'Trang Long úp mở quá. Hồng biết thầy đang tính chuyện gì mà ngay cả thầy Đi Pri và cô Cafeli Chil cũng tỏ ý nghi ngờ. Thầy Hailixiro có lẽ quá sốt sắng vạch mặt thủ phạm nên phát biểu nóng nảy vậy thôi...

Nguyên và Kăply nằm trò chuyện khuya lơ khuya lắc, đến nửa đêm về sáng mới chợp mắt nên ngày hôm sau, tụi nó thức dậy trưa trờ trưa trật.

Sau khi rửa mặt, cả hai lững thững bước ra hành lang và đi xuống vườn. Êmê và K'Tub đi học, còn ông K'Tul và bà Êmô chẳng thấy đâu. Hôm nay lớp Cao cấp 2 không có tiết học Thần chú chiến đấu nên Nguyên và Kăply tha hồ lè mề.

Hai đứa vừa ngồi vào bàn thì Đam Pao bưng ra hai cái đĩa pha lê đặt xuống trước mặt.

Kăply nhìn những con cá ngoe nguẩy trong đĩa, mặt sụp xuống:

- Điểm tâm bằng món này hả mày?

- Ồ.

Kăply nhăn nhó:

- Mày cắt vô đi. Có cơm chiên bối cho tao một tô.

Nguyên mỉm cười khi bắt gặp ánh mắt dò hỏi của Đam Pao:

- Tao cũng vậy.

- Lạ thật. Xưa nay hai anh vẫn khoái cá pha lê lắm mà.

Đam Pao vừa nhắc lên hai đĩa cá vừa lau bầu trong miệng.

- Mày lắm bầm cái gì đó, Đam Pao? – Kăply nổi quạu. – Bộ mày cho rằng sở thích là cái không bao giờ thay đổi sao?

- Em tưởng sở thích về ăn uống thì dù trăm năm cũng không thay đổi chứ.

Thằng Đam Pao bướng bỉnh đáp và chạy lẹ về hướng nhà bếp, như sợ Kăply chồm tới xách tai nó.

- Nó nói không sai đâu. – Nguyên quay sang Kăply, nhún vai. – Nếu có thằng K'Brăk và K'Brêt thật ở đây tụi nó đã chén sạch hai đĩa cá này lâu rồi.

- Nhưng thằng này láo! – Kăply hừ mũi. – Nó còn nhỏ tuổi hơn tụi mình mà ra vẻ ta đây. Hừ, “trăm năm cũng không thay đổi”. Nó đã sống được bao nhiêu năm trên cõi đời này mà khoác lác dữ vậy?

Nguyên rõ ràng không quan tâm lắm đến cái chuyện đang làm Kăply bực mình. Khi Đam Pao từ nhà bếp quay ra với hai tô cơm trên tay, Nguyên hỏi:

- Em có biết nhà Suku ở đâu không, Đam Pao?

- Nhà anh Suku á? – Đam Pao tròn mắt.

- Ồ, tụi anh định đi tìm Suku.

Đam Pao ngạc nhiên:

- Anh cũng biết chỗ của Đại tiên ông Pi Năng Súp là nơi không ai đến được mà, anh K'Brăk.

Kăply ra vẻ hiểu biết:

- Chắc căn nhà đó được ếm bùa Bất khả xâm phạm giống như căn nhà của Đại tiên ông Mackeno hay trường Đămri chứ gì?

- Không phải bùa Bất khả xâm phạm mà hình như là bùa Khùng.

Nguyên ngăn tò te:

- Bùa Khùng?

- Ủ. – Đam Pao đặt hai tô cơm chiên xuống trước mặt Nguyên và Kăply rồi bước lùi ra sau, chùi tay vào tạp dề, thản nhiên giải thích. – Ai tự tiện xâm nhập, nếu hai người trở lên thì cả bọn sẽ xoay ra đánh nhau bươm đầu sứt trán. Nếu đi một người, người đó sẽ tự cào cấu chính mình đến rách bươm ra mới thôi.

Đam Pao nhìn Nguyên và Kăply bằng ánh mắt cảnh cáo:

- Em nghĩ tốt nhất là hai anh không nên đến đó.

Nguyên đáp lời Đam Pao bằng cách nheo mắt nhìn Kăply:

- Có lẽ chính vì vậy mà Suku tặng cho K'Tub cái ống Siêu cảm ứng.

Kăply xúc một thìa cơm cho vào miệng, nhóp nhép nói:

- Đành phải đợi K'Tub đi học về thôi.

Như thường lệ, từ đầu bàn bên kia, theo cái phất tay của ông K'Tul, tờ Tin nhanh N, S & D bay lướt qua những đĩa thức ăn êm ru như một chiếc tàu lượn và đáp nhẹ xuống đầu bàn bên này, kèm theo một câu bình luận cay độc của chính ông:

- N'Trang Long quản lý cái trường Đămri càng ngày càng chẳng ra gì.

Bọn trẻ hồi hả chúi đầu vào tờ báo, lo lắng hồng biết đám phóng viên tọc mạch của Ama Đliê có nói gì đến vụ đột nhập tối hôm qua và nhất là có phơi tên của tụi nó lên mặt báo như người ta phơi củ cải hay không.

Hàng títt màu đỏ đập vào mắt tụi nó như một cú đấm:

TRƯỜNG ĐĂM RI: NÁO ĐỘNG TRONG ĐÊM

Theo một nguồn tin đã được kiểm chứng, đêm hôm qua một nhóm học sinh đã rủ nhau đột nhập trường Đămri. Hành động này nhanh chóng bị phát hiện và nhóm đột nhập đã bị đội bảo vệ của nhà trường bắt giữ. Không rõ mục tiêu của nhóm học sinh này là gì, giáo sư Đi Pri và cô Cafeli Chil nói, nhưng rất có thể liên quan đến vụ nữ sinh Bolobala mất tích.

Phóng viên bản báo phải rất khó khăn mới moi được tin tức về vụ đột nhập bí ẩn này vì giáo sư Hailixiro và cô Kemli Trinh, những người có mặt tại hiện trường, không hiểu do áp lực nào mà bảo họ không hay biết gì hết, trong khi giáo sư Đi Pri và cô Cafeli Chil cung cấp thông tin rất nhỏ giọt và dứt khoát không chịu tiết lộ tên tuổi của những học sinh bị bắt giữ. Riêng giáo sư Haifai, chúng tôi không thể nào tiếp cận được.

Theo suy đoán của bản báo, rất có thể đã có một lệnh cấm được ban ra từ hiệu trưởng N'Trang Long khiến các giáo sư rất dè dặt khi đề cập đến chuyện này.

TIN GIỜ CHÓT: Nhóm đột nhập đã được phóng thích ngay sau đó mà không có một điều kiện nào kèm theo.

Y chang như tâm trạng của các bị cáo khi dò bản tuyên án của tòa, đọc xong đến dòng cuối cùng vẫn không thấy tên mình, bọn trẻ mừng khắp mừng khởi nhưng dĩ nhiên là không cái miệng nào dám buột miệng ra tiếng thở phào lộ liễu. Thậm chí, dù biết mồ hôi này giờ đã lấm tẩm trên trán nhưng trước ánh mắt soi mói của ông K'Tul và bà Êmô, không đứa nào dám lấy tay lau. Chúng đành giới hạn niềm vui trong những cái liếc mắt, kín đáo khoe những nụ cười mỉm mà phải rất tinh ý mới có thể nhận ra.

- Thế nào, tụi con? – Ông K'Tul nhếch mép khi thấy bọn trẻ đã dời mắt khỏi trang báo. – Có đúng là chuyện động trời không?

- Dạ, động trời ạ. – K'Tub nhanh nhẩu. – Hồng biết tụi nào chơi ngu như vậy. Dám mò vô trường lúc đêm hôm.

- Ta không hiểu tối hôm qua lão N'Trang Long ăn phải thứ gì mà kém sáng suốt dữ vậy. – Ông K'Tul tiếp tục nói bằng giọng châm biếm. – Lẽ ra phải giữ bọn nhóc lại để điều tra chứ.

- Chắc là thầy hiệu trưởng đã gạn hỏi rồi nhưng không thấy điểm gì đáng nghi.

Kăply bênh vực thầy N'Trang Long, mắt nhìn chăm chăm vào mặt ông K'Tul như chờ đợi một phản ứng bất lợi, và nó hoảng hồn khi thấy hàng ria con kiến trên mép ông nhúc nhích một cách hậm hực:

- Vậy mà không thấy điểm gì đáng nghi à? Hừm, theo ta thì có một tỉ thứ đáng nghi trong cái vụ đột nhập này. – Mối ông K'Tul cong lên khinh bỉ. – Chỉ có điều N'Trang Long là một tay bất tài. Xưa nay lão không được làm một chuyện gì đến nơi đến chốn hết.

Lời lẽ dè bủ mà ông K'Tul dành cho thầy N'Trang Long cắm vào trái tim Kăply như một thứ nọc rắn. Nó cảm thấy người nóng ran, một sự phẫn nộ bùng lên không sao ngăn chặn được.

- Thầy N'Trang Long có đúng là kẻ bất tài hay không thì phải đợi thêm bốn ngày nữa mới biết được, bố à.

Có vẻ như Kăply vừa đánh thức một con sư tử. Bọn Êmê hoảng vía khi thấy bộ mặt ồm nồm của ông K'Tul đột ngột phù ra, ánh mắt của ông lấp lánh một cách nguy hiểm và căn cứ vào sự cựa quậy điên cuồng của ông thì hình như ông đang nhấp nhúm định đứng lên khỏi chỗ ngồi.

- K'Brêt nói vậy cũng không có gì là quá đáng, anh K'Tul à. – Bà Êmô vội vã lên tiếng, với cái vẻ quýnh quýnh của người đang tìm cách dập tắt một đám cháy sắp sửa bùng lên. – Ngài hiệu trưởng đã quả quyết sau một tuần lễ con bé Bolobala sẽ trở về. Đã trôi qua ba ngày rồi, cứ đợi thêm vài ngày nữa xem sao.

Lời phân giải của bà Êmô như một bàn tay giữ ông K'Tul trở lại xuống ghế. Nhưng mặc dù đã từ bỏ ý định nhóm người dậy, ông vẫn như đang còn kẹt cứng trong tấm lưới vô hình của sự tức giận, vai và hông không ngừng cựa quậy, còn miệng thì khô khè như lên cơn suyễn.

- Được rồi, được rồi! – Ông vừa nói vừa hả họng hợp không khí. – Ta sẽ cố sống thêm bốn ngày nữa để coi lão N'Trang Long có còn ngồi vững ở chiếc ghế hiệu trưởng trường Đămri không cho biết!

Ánh mắt của ông thỉnh linh bắn sang K'Tub:

- Còn con, K'Tub. Ta cho rằng không nhất thiết chuyện gì con cũng nghĩ và làm theo K'Brêt và K'Brăk.

- Là sao hả ba? – K'Tub trở mắt dòm ba nó, không hiểu ông K'Tul nói vậy là có ý gì.

- Là sao thì tự con biết lấy.

Ông K'Tul lại buông một câu lấp lửng rồi lạnh lùng nhắc chiếc thìa cán dài quen thuộc lên, cái động tác cho biết là cuộc trò chuyện đã kết thúc: kể từ giây phút này cái miệng của bọn Kăply chỉ được sử dụng hai chức năng căn bản là nhai và nuốt mà thôi.

oOo

K'Tub nhìn Nguyên bằng ánh mắt lo lắng, lúc này cả bọn đang ở trong phòng, với sự có mặt đúng lúc của Suku và Păng Tìng:

- Anh K'Brăk! Anh có nghĩ rằng ba em đang nghi ngờ tội mình không? Về chuyện tối hôm qua á?

- Ủ.

Trán Nguyên cau lại. Nó nhìn sang Êmê như tìm đồng minh:

- Em nghĩ sao, Êmê? Theo anh thấy thì hình như bố K'Tul đã đánh hơi được điều gì đó.

- Không có đâu, anh K'Brăk. – Êmê lúc lắc mái tóc vàng óng. – Cậu K'Tul chỉ không hài lòng về sự bướng bỉnh của anh K'Brêt thôi. Và rõ ràng là cậu không muốn K'Tub a dua theo ba cái vụ chống đối này.

- Dù sao thì chúng ta cũng phải cẩn thận, – Làm như không nghe mấy từ “bướng bỉnh” và “chống đối” mà Êmê gán ghép ỳnh, Kăply nhún vai nói – nhất là tối nay anh và K'Brăk sẽ quay trở lại trường Đămri lần nữa.

- Cái gì? – Êmê há hốc miệng. – Anh không nói đùa đó chứ, anh K'Brêt?

- Anh trở lại đó làm gì? – K'Tub nhìn Kăply lom lom như thể thằng này là một cái thứ kỳ cục gì đó mà nó mới thấy lần đầu. – Hồng lẽ anh cho rằng bị lão Chu bắt trói một lần vẫn còn chưa đủ?

- Yên tâm đi, K'Tub. – Nguyên hắng giọng. – Chính thầy Hailixiro đã bảo tội anh quay lại...

- Như thế này nè...

Kăply vọt miệng chen ngang, giành là người thuật lại những gì xảy ra cho nó vào tối hôm qua, lúc từ văn phòng hiệu trưởng quay trở xuống.

- Bây giờ em mới vỡ lẽ tại sao thầy Hailixiro đã giả dui trên tờ Tin nhanh N, S & D số ra trưa nay, trong khi trước đó ông là người cung cấp thông tin tích cực nhất cho đám phóng viên của Ama Đliê. – Mắt sáng lên, Suku nói ngay khi Kăply vừa dứt lời. – Hóa ra ông không muốn bứt dây động rừng. Ông sợ làm lùm xùm, tối nay thủ phạm sẽ lặn mất.

Êmê dán mắt vào mặt Nguyên, giọng căng thẳng:

- Hồng lẽ anh và anh K'Brê quyết định chỉ có hai người đến đó?

Nguyên thở dài, không quên nhìn chằm chằm cánh tay của Êmê với vẻ đề phòng:

- Thì em cũng biết rồi đó. Thầy Hailixiro đã dặn là...

- Ông dặn gì kệ ông! – Êmê ngúng nguẩy. – Em nhất định đi theo tụi anh...

- Em nữa! – K'Tub nhảy tưng tưng.

- K'Tub! – Nguyên cố nặn ra bộ mặt nghiêm khắc. – Em chưa quên ba em đã nói gì với em hồi trưa đó chứ?

Kăply gật gù phụ họa:

- Anh dám cá mười ăn một tối nay thế nào thì Êmê cũng sẽ đi kiểm tra từng phòng à coi. Tính đi cả lo lên dù nghi ngờ hay không, chắc chắn đi cũng sẽ rảo một vòng mới có thể yên tâm đi ngủ.

Nhận xét của Kăply khiến Êmê và K'Tub không khỏi chột dạ. Tụi nó chẳng lạ gì bà Êmê. Do vậy tụi nó không thể không nhận thấy những lời phỏng đoán của Kăply hoàn toàn phù hợp với tính cách của bà. Êmê cắn môi:

- Nếu vậy thì ngay cả hai anh cũng không thể rời khỏi nhà tối nay được.

- Biển! – Suku buột miệng, đôi mắt long lanh của nó chiếu vào mặt Nguyên và Kăply sáng rực. – Hồi ở lớp Cao cấp 1, hai anh từng học qua môn Biển mà.

- Đúng rồi đó, Suku! – Kăply nói với vẻ giận lẫy. – Em cũng biết là anh từng biến một con thần lằn thành một đồng lộn xộn những lông và mỏ mà. Nếu tụi anh học giỏi môn Biển, thầy N'Trang Long đâu có bóc tụi anh qua lớp khác làm chi.

- Em sẽ phụ mấy anh. – Suku hăng hái. – Dù sao thì cũng nên kiếm vài khúc cây...

Kăply lo lắng giương mắt éch:

- Biển khúc cây thành người á?

- Thì vậy.

- Trời đất, trước khi đến đây em không húc đầu vào tường chứ hả Suku? – Kăply ré lên. – Biển sinh vật này thành sinh vật khác, tụi anh làm còn không xong nữa là biến đồ vật thành sinh vật.

- Chẳng có gì khó hết, anh K'Brê. – Suku khê hất đầu cho những lọn tóc trượt qua một bên trán. – Em đã từng nói với anh rồi. Hiệu quả pháp thuật nhiều khi tùy thuộc vào ý chí...

- Cứ làm thử là biết ngay chứ gì.

K'Tub hào hứng reo lên và không đợi ai kịp có ý kiến, nó sốt sắng lao ra cửa.

Lát sau, K'Tub khệ nệ khuân vào bốn khúc cây to bằng bốn bắp tay.

- Nhiều thế? – Suku nhướn mắt. – Tao tưởng hai khúc là quá đủ rồi.

- Tao và chị Êmê nữa chi. – K'Tub tỉnh bơ đáp. – Bộ mày tưởng chị Êmê có thể ngồi nhà khi anh K'Brê xông vào trường lúc nửa đêm sao?

- Đúng rồi đó, Suku. Chị cũng đi nữa.

Êmê nói, cố tránh ánh mắt của Nguyên.

- Thiệt tình! – Kăply nhần nhó. – Anh đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần rồi. Là thầy Hailixiro...

- Em biết rồi, anh K’Brêt. – Êmê nói nhanh. – Thầy Hailixiro bảo là chỉ có hai anh được vào trường thôi. Nhưng tại em đâu có vô trổng. Tại em chỉ đứng ngoài cổng để nghe ngóng động tĩnh thôi mà.

Giải thích hợp lý của Êmê kết thúc luôn cuộc tranh cãi. Nguyên khẽ liếc cô bạn gái một cái, không tìm ra được lời phản bác nào ngoài một cái khịt mũi bất lực.

Suku đặt một khúc cây lên tấm nệm lông chim, bảo Kăply:

- Anh bắt đầu được rồi đó, anh K’Brêt.

Bằng những bước chân hoàn toàn thiếu tự tin, Kăply lê bước tới cạnh giường. Nó chậm chạp chìa tay vào khúc cây, khẽ liếc Suku, dè dặt hỏi:

- Biến cái khúc cây này...

- ... thành chính anh. – Suku tiếp lời.

Thiệt tình thì Kăply không chắc mình có sẽ làm được điều Suku yêu cầu hay không. Nó nhắm mắt lại, cố trấn tĩnh để có thể nhớ lại những gì thầy Hailixiro nhét vô đầu nó về cách sử dụng thần chú Thay hình đổi dạng, thứ thần chú quái chiêu từng biến nó thành trò cười trong lớp.

Trong khi nhắm đọc thần chú, Kăply cố bắt hiện ra trong tâm trí cái hình ảnh của chính nó và nó chợt khám phá ra không có gì dễ dàng hơn là tự mình hình dung ra khuôn mặt mình.

“Bụp” một tiếng khê, hoàn toàn ra ngoài mong đợi của Kăply, khúc cây trên giường đã biến thành thằng Kăply không sai một mảy. Chỉ có điều câu thần chú lôm côm của nó chỉ đủ sức hóa ra thằng Kăply từ bụng trở lên, phần còn lại vẫn là nửa khúc cây xù xì, thô ráp.

- Không sao! Không sao! – Kăply nhìn thằng Kăply giả đang nằm hả họng ngáy khò khò dù chỉ mới có được nửa thân người, khoái trá kêu lên. – Tối nay chỉ cần kéo chăn đắp ngang ngực là di Êmô không tài nào phân biệt được thật giả.

Nó quay sang Suku, hí hửng:

- Trình độ của anh mà biến được như vậy là khá lắm rồi, phải không Suku?

- Khá cái con khỉ! – Suku làu bàu. – Anh nhìn kỹ lại coi, anh vừa biến khúc cây ra người nào thế!

- Hồng lè sau khi bị trúng đòn của Buriäk, anh lú lẫn đến mức không nhớ nổi hình dáng của anh sao, anh K’Brêt? – K’Tub cầm tay Kăply lắc qua lắc lại và ré lên bằng giọng thê lương.

- Cái đầu anh K’Brêt đúng là hồng bét mất rồi!

Păng Ting tắc lưỡi, từ khi bước vào phòng đến giờ nó mới chịu mở miệng và câu nói đầu tiên của nó khiến Kăply tức tối đến nỗi ước chi nó á khẩu luôn cho rồi.

Nhưng điều làm Kăply sững sốt nhất là ngay cả thằng bạn đại ca của nó cũng rít qua kẽ răng:

- Đồ ngu! Tại sao mày cứ muốn làm cục gạch hoài thế hả?

Kăply quay lại nhìn thằng Kăply giả, thấy nó giống hệt mình, không hiểu sao tại bạn lại chửi mình te tua như vậy. Đang nhìn chăm chăm, đột nhiên Kăply giật bắn người, một luồng điện lạnh toát chạy dọc sống lưng.

Mặt tái nhợt, nó lật đật ngược nhìn Nguyên, thấy thằng này đang nhìn nó hằm hằm như không có mong muốn nào hơn là nhặt mấy khúc cây dưới sàn lên phang cho nó một phát vô đầu.

Khỉ thật! Tại sao mình lơ đãng đến mức biến ra chính mình há? Lẽ ra phải biến thành thằng K’Brêt mới đúng chứ! Kăply tự rửa thắm, muốn xáng ỳnh một bạt tai quá chừng.

- Ờ ờ, để anh làm lại.

Kăply nhìn Suku, lắp liếm nói và trước ánh mắt chưa hết ngỡ ngàng của tụi nhóc xứ Lang Biang, nó lại hồi hộp giơ tay lên.

Lần này, câu thần chú của Kăply đã nhanh chóng sửa chữa sai sót: thế vào chỗ thằng Kăply bây giờ là thằng K'Brê chính hiệu, dĩ nhiên cũng chỉ có phần bụng trở lên. Chỗ lẽ ra là hai cẳng chân vẫn là khúc gỗ nhám K'Tub vừa bê từ nhà bếp lên.

Nguyên cũng chẳng khá hơn Kăply bao lắm. Tài nghệ của nó thậm chí còn tệ hơn: K'Brăk là thằng người chân gỗ đã dành, đằng này thay vì mọc ra hai cái tai, hai bên đầu vẫn còn nguyên hai chiếc lá khô.

Êmê nhìn gương mặt đỏ lựng của Nguyên, mỉm cười:

- Vậy là giỏi rồi, anh K'Brăk. Đứng ngoài cửa phòng nhìn vào thì cái tai hay chiếc lá trông cũng như nhau thôi.

- Ờ, chẳng sao hết! – Suku tươi tỉnh gật đầu.

K'Tub thử sẵn một khúc cây trong tay, lật đặt chĩa ra:

- Anh biến ra em đi, anh K'Brăk!

- Để tao!

Suku giật phăng khúc cây trên tay bạn, hăng hái nói. Nó đặt khúc cây lên nệm, nhanh nhẩu niệm chú. Có thể nói trình độ của Suku cao hơn Nguyên và Kăply một bậc, mặc dù khả năng pháp thuật của nó hoàn toàn do tự học: Khúc cây trên giường hóa ra một thằng K'Tub hoàn chỉnh từ đầu cho đến chân. Chỉ có chỗ đầu gối và mắt cá là còn nguyên những mấu gỗ vụn vẹo.

- Tuyệt!

K'Tub khoái trá buột miệng và hớn hở cúi sát xuống gương mặt thằng anh em song sinh của mình. Đang tò mò ngắm nghía, nó bỗng bật kêu:

- Ủa, sao cặp mắt nó kỳ cục vậy nè.

Vừa nói, K'Tub vừa lấy tay sờ lên mặt thằng K'Tub giả mạo, khều khều chọc chọc một lát rồi đưa ngón tay lên mũi ngửi.

- Ôi trời ơi! – K'Tub nhăn mặt hét toáng. – Mùi gì giống c-út-t chuột vậy nè!

Kăply chống hai tay lên đầu gối, căng mắt quan sát gương mặt thằng K'Tub đang ngủ mê mệt trên giường một hồi rồi ngược lên nhìn Suku, toét miệng cười hì hì:

- Đúng là hai cục c-út-t chuột chứ không phải hai con mắt, Suku à.

Nhưng Suku không còn đứng ở chỗ cũ để nghe Kăply xác nhận. Lúc này nó đang bị thằng K'Tub rượt chạy lòng vòng quanh phòng, vừa thở hổn hển vừa cuống quýt phân bua:

- Hai cục c-út-t chuột đó đâu phải do tao hóa ra. Ai bảo mày không chịu rửa sạch mấy khúc cây trước khi đem lên đây chi!

oOo

Khoảng ba tiếng đồng hồ sau bữa ăn tối, Nguyên, Kăply, Êmê và K'Tub ì ạch khiêng những bản sao của mình đặt lên giường, thận trọng kéo chăn đắp kín từ bụng đến chân, sau đó tụi nó lôi áo tàng hình ra trùm vô người rồi sẽ sẹ kéo nhau chuồn ra khỏi nhà, ba chân bốn cẳng chạy đến chỗ hẹn với Suku và Păng Ting.

Đúng như Kăply đã tiên đoán, tụi nó vừa ra khỏi lâu đài K'Rahlan chừng nửa tiếng, bà Êmê đã ngồi lên. Thực ra, lúc này bà đã định thiếp đi khi cơn buồn ngủ ập đến nhưng rồi sức nhớ đến mẩu tin trên tờ Tin nhanh N, S & D, bà lại cảm thấy bồn chồn. Tất nhiên bà không bao giờ nghĩ nhóm đột nhập kia là những đứa trẻ nhà K'Rahlan nhưng cho đến chừng nào chưa tận mắt nhìn thấy tụi nhóc yên giấc trong giường, bà vẫn cảm thấy khó mà chợp mắt được.

Bà khoác thêm áo choàng lên vai rồi lệt sệt bước ra cửa. Đứng yên một chút cho mắt quen với bóng tối, bà nhẹ nhàng tiến về phía cuối hành lang, lướt ngang qua nhà kho, lần xuống từng bậc thang đá lạnh ngắt, rón rén đặt chân lên tầng hai.

Như một con mèo, bà êm ái đến trước cửa phòng Nguyên và Kăply, ngần ngừ một thoáng rồi mở hé cửa nhìn vào bên trong. Dưới ánh sáng mờ mờ chiếu ra từ ngọn đèn nhỏ trên vách, bà thở phào một hơi nhẹ nhõm khi trông rõ hai đứa trẻ đang nằm ngáy như sấm trên hai chiếc giường đặt cạnh nhau.

Hết sức yên tâm, bà lần lượt bước qua phòng Êmê và phòng K'Tub nằm ở cuối dãy, lại hé cửa và lại tiếp tục thở ra theo cái cách của người vừa trút bỏ được một gánh nặng trên vai khi nhận thấy tất cả mọi đứa trẻ đang ở đúng cái chỗ mà bà muốn tụi nó phải ở.

Bà Êmô hoàn toàn không biết rằng những đứa trẻ ngoan ngoãn mà bà vừa trông thấy kia thực ra chỉ là do những khúc cây biến ra. Và ngay trong đêm đó, bà cũng không hề biết một điều bí mật khác: Khi bà vừa leo trở lên tầng lầu của mình, thông thả quay trở vào phòng và thanh thản ngã lưng vào giắc ngủ thì ông K'Tul đột ngột xuất hiện ngay ở những nơi mà bà vừa bỏ đi.

Như bước ra từ trong không khí, ông K'Tul mọc lên ngay trước cửa phòng Nguyên và Kăply hoàn toàn bất ngờ, vẫn lối ăn mặc giống như ban ngày, chỉ có điểm khác biệt duy nhất là đôi giày mềm đã thế vào chỗ của đôi guốc gỗ.

Cũng như bà Êmô trước đó vài phút, ông khẽ đẩy cửa phòng ngoẹo cổ nhìn vào. Nhưng sau một hồi nghiêng ngó, ông không bỏ đi mà ngược lại, mở rộng cánh cửa ra thêm một chút nữa và bước hẳn vào trong phòng.

Nhón trên đầu những ngón chân, ông K'Tul thận trọng đến sát bên giường của Nguyên và Kăply, sầm soi thêm một lúc và cuối cùng, như ngờ vực điều gì, ông khẽ phẩy tay một cái.

Hai chiếc mền lập tức tuột ra khỏi người hai đứa trẻ.

18. Chương 12

Chương 12

Giăng bẫy

Êmê, K'Tub, Păng Ting, Suku thu mình sau gốc cây, đưa mắt nhìn theo Nguyên và Kăply đang lò dò tiến về phía cổng trường. Gọi là nhìn nhưng thực ra tụi nó chỉ mường tượng trong đầu chứ chẳng thấy gì hết, vì lúc này Nguyên và Kăply đã lại mặc áo tàng hình vô người.

- Hai anh cẩn thận nhé!

Êmê khẽ giọng nói với theo, thấp thỏm không biết hai bạn mình có nghe thấy không. Nếu nó kêu lớn hơn một chút, có thể tin là lời cảnh dạn của nó sẽ vọng đến tai Nguyên và Kăply, nhưng nó không đủ liều để đánh động đội bảo vệ của lão Chu lúc này đang ẩn nấp ở đâu đó.

Nguyên và Kăply nắm chặt tay nhau, vừa chui qua dưới mái che vừa nhìn dáo dác. Sau khi nhìn chung quanh, đứa này hồi hộp nhìn vào chỗ mà nó nghĩ là đứa kia đang ở đó để kiểm tra xem chiếc áo tàng hình còn hiệu nghiệm hay không.

Chỉ đến khi đã bước qua cánh cổng của lớp Tường thành thứ hai mà vẫn không thấy một mẩu da thịt nào lộ ra, Nguyên và Kăply mới tin chắc là thầy Hailixiro đã giữ đúng lời hứa: bùa bất khả xâm phạm đã bị vô hiệu hóa.

Hai đứa đi một lát đã đến giữa sân trường. Thành linh Nguyên kéo tay Kăply ra hiệu đứng lại. Nó chợt nhớ ra là thầy Hailixiro chỉ bảo tụi nó vô trường nhưng không nói rõ là đi đến chỗ nào trong trường.

- Gì thế? – Kăply ngạc nhiên thì thào.

- Tụi mình không thể đi lung tung được! Nguy hiểm lắm! – Nguyên thì thào đáp.

Kăply đảo mắt ra bốn phía, giọng nhẹ nhõm:

- Đội bảo vệ hôm nay hình như không có đây.

- Đừng có ngốc. – Nguyên hừ mũi. – Họ vẫn ở đây ra đây. Có điều họ chỉ xuất hiện khi nào có động thôi. Nếu như mày...

Đang nói, Nguyên bỗng ngưng bật, đúng hơn là có vẻ như câu nói đột ngột tuột khỏi môi nó. Vì ngay lúc đó, tiếng lão Chu vang lên rõ mồn một:

- Mụ có nghe thấy tiếng gì không, mụ Gian? Hình như có tiếng người trò chuyện.

Như bị đắm vào đầu, Kăply choáng váng đến mức suýt chút nữa đổ sập xuống nếu tay nó không bị Nguyên nắm cứng. Ngay cả Nguyên cũng giật mình khi phát hiện lão Chu và mụ Gian đang đứng cách chỗ tụi nó chừng mười bước. Không rõ hiện ra từ lúc nào, lúc này cả hai đang nghiêng tai nghe ngóng, và cái dáng đứng bất động của họ gây cảm giác họ không để lọt khỏi tai ngay cả tiếng đập cánh của một con muỗi bay ngang.

Nguyên gần như nín thở, tay đã bóp chặt tay Kăply càng bóp chặt hơn như nắm bảo đảm này chứ có gì trò ngốc ghê.

- Lão ngẩn ngơ thật rồi, lão Chu. Làm gì có ma nào trò chuyện trong lúc này! – Mụ Gian nhịp nhịp đôi đũa trên tay, thở phào một tiếng, giọng chế nhạo. – Ta nghĩ đã đến lúc ngài hiệu trưởng cho lão về hưu được rồi đó.

Lão Chu lẩm bẩm như nói với chính mình:

- Rõ ràng chính tai ta nghe như có tiếng rì rầm...

Mụ Gian “hứ” một tiếng, cắt ngang:

- Lão thiệt lắm cảm quá sức. Hồng lẽ lão tin rằng tụi nhóc hôm qua dám quay lại lần nữa?

Mụ càng nói càng hăng khiến giọng mụ trở nên the thé:

- Giả như tụi nó quay lại thiệt thì tại làm sao mà chúng ta không nhìn thấy tụi nó đâu? Lão quên trường Đămri là nơi nào rồi sao?

Lý lẽ của mụ Gian vững chắc đến mức trông lão Chu thảm hại như một con tàu bị đánh chìm.

- Ồ, thì ta cũng chỉ ngờ ngợ thế thôi.

Lão tiu ngẩn đáp, giọng ấp úng như thể đang ngậm đầy một miếng nước. Rồi chợt nhớ ra mình là đội trưởng đội bảo vệ mà để cho con mụ đội viên dạy khôn, mặt lão sầm xuống và trong tích tắc, lão độn thổ biến mất, không một lời tạm biệt.

Mụ Gian có vẻ khoái trá trước sự chạy trốn hấp tấp của người đồng nghiệp. Mụ đi ra cổng trên đôi chân nhún nhảy, tay vung vẩy đôi đũa pháp thuật, miệng cười hí hích:

- Lão già này càng ngày càng giống trẻ con. Thiệt tình!

Kăply thở vào tai Nguyên:

- Lão Chu này thính tai ghê há, mày?

- Đúng vậy. – Nguyên xẵng giọng. – Cho nên tốt nhất là mày nên khóa miệng mày lại, đừng thốt ra một câu ngu ngốc nào nữa hết.

Kăply đột nhiên đâm bướng:

- Nếu tao hỏi bây giờ tụi mình sẽ đi đâu nữa thì không phải là một câu ngu ngốc chứ?

Nguyên không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn bạn, dù nó không trông thấy Kăply và biết chắc thằng này cũng không trông thấy cái trừng mắt của nó. Có lẽ đây là một trong những lần hiếm hoi Nguyên không át giọng

được Kăply. Vì thực ra chính nó cũng không biết phải làm gì tiếp theo trong đêm nay sau khi đã vào đến giữa sân trường.

Suốt một lúc, hai đứa cứ đứng đực ra đó, giữa trời, tay trong tay, làm như thể cứ đứng hoài vậy thì thủ phạm trong vụ Bolobala sẽ tự động bước tới nộp mạng.

Đang quay đầu sang trái sang phải, cảnh giác sục mắt vào bất cứ vật gì khả nghi, Nguyên chợt thấy bàn tay Kăply giật nảy một cái trong tay mình.

- Gì thế? – Nguyên quay phắt sang bạn, nơm nớp hỏi.

- Im nào! Thầy Hailixiro... – Kăply nói nhanh và cựa quậy những ngón tay một cách nóng nảy.

Không nhìn thấy Kăply nhưng Nguyên hiểu ngay là thầy Hailixiro chắc nấp ở đâu đó và đang dùng thuật thần giao cách cảm nói chuyện với bạn mình.

Nguyên đành dán miệng mình lại, cổ trắn áp cảm giác nôn nao đang trào lên trong ngực, thấp thỏm chờ đợi.

- Đi!

Cuối cùng, Kăply khẽ thốt và không nói thêm tiếng nào nữa, nó cầm tay bạn kéo đi bằng bằng.

Nguyên phát bực khi thấy Kăply bắt đầu học đòi vẻ đại ca. Nó định không thèm hỏi lại, nhưng khi nhận ra tụi nó đang xăm xăm tiến về phía lớp Cao cấp 2 thì không thể làm ra vẻ thờ ơ được nữa:

- Vào lớp mình á?

- Ừ.

- Có gì trong đó?

- Tao cũng chẳng biết. Nhưng tao nghĩ là thầy Hailixiro bảo tụi mình vô đó.

Cửa lớp khép hờ, Nguyên chỉ cần đụng nhẹ một cái là mở ra ngay. Ánh sáng mờ mờ của viên bích ngọc khảm trên đỉnh tháp hắt vào căn phòng vắng vẻ tạo nên cảm giác âm u, rờn rợn khiến một đứa gan dạ như nó buộc phải hít sâu một hơi để trấn tĩnh.

Nguyên cảm thấy bàn tay Kăply đang run lên và giọng nói của thằng này cũng run không kém:

- Hồng... hồng có ai... ai... trong này hết, mày.

- Ờ.

Nguyên đáp và nhịp những ngón tay lên mu bàn tay Kăply như để truyền thêm dũng khí cho bạn, mắt lia một vòng dọc các dãy bàn im lìm như những nắm mồi say ngủ, thắc mắc không hiểu thầy Hailixiro kêu tụi nó vô cái chỗ quanh quệ này làm chi.

Kăply lại thì thầm:

- Đi ra quách. Trong này lạnh lẽo quá.

- Mày có nghe lộn không, Kăply? – Nguyên cắn môi, hỏi một câu không ăn nhập gì đến đề nghị của bạn. – Thầy Hailixiro bảo tụi mình vô lớp Cao cấp 2 thật à?

- Lộn sao được. Ông lặp đi lặp lại đến bốn, năm lần mà. Ông bảo cứ vô đó sẽ...

Đang nói, Kăply bỗng im bật, y như có ai thình lình nhét giẻ vô miệng nó. Nguyên nhạc nhiên quay qua bạn, nhưng sức nhớ nó không tài nào nhìn thấy được vẻ mặt của thằng này, liền vội vàng kêu khẽ:

- Kăply! Kăply!

Nguyên gọi liên hai tiếng, vẫn không nghe Kăply ừ hử gì hết. Có vẻ như nó đã bị á khẩu luôn rồi. Nếu bàn tay của Kăply không nằm trong tay Nguyên, Nguyên hoàn toàn có thể nghĩ bạn mình đã không còn ở bên cạnh. Nó bị làm sao vậy há? Nguyên lo lắng nghĩ, đang chưa biết làm thế nào bỗng nghe Kăply bật ra một tiếng rên nhỏ xíu, còn tệ hơn cả một tiếng thì thào:

- Bên trái... ở bên trái...

Nguyên lật đặt ngoảnh cổ sang trái, và ngay trong khoảnh khắc đó ruột gan nó như tan chảy ra. Phải vất vả lắm nó mới kềm được một tiếng thét, khi nhìn thấy một bóng người đang ngồi thu lu ở chiếc bàn trên cùng, chính giữa lớp. Phản xạ đầu tiên của Nguyên và Kăply khi đặt chân qua ngưỡng cửa là quét mắt về bốn góc lớp nên không phát hiện được bóng người ngồi ngay cạnh lối đi giữa hai dãy bàn học.

Nguyên phải đứng im thêm một lát để ruột gan phèo phối của nó kịp trở về vị trí cũ trước khi căng mắt cố nhìn rõ người đang ngồi đó là ai. Rồi phải mất thêm một lúc như vậy nữa, nó mới nhận ra người đó ngồi gục mặt xuống bàn như đang ngủ.

- Ai vậy, mày? – Kăply ào phào hỏi, có vẻ như nó đã bắt đầu tìm lại được giọng nói hằng ngày.

- Không biết. – Nguyên liếm đôi môi khô rang. – Nhưng tao thấy hơi quen quen.

Vừa đáp, Nguyên vừa thận trọng kéo tay Kăply nhích tới từng chút một. Kăply tất nhiên cố ghì lại nhưng rõ ràng là nó đã hoàn toàn thất bại. Nó đành lê bước theo Nguyên với bộ dạng của người sẵn sàng lặn ra xui bất cứ lúc nào. Trong căn phòng lúc này có tất cả là ba người nhưng thiệt tình mà nói lại trông có vẻ tịch mịch hơn cả lúc chẳng có ai.

Nguyên và Kăply nín thở xê dịch trong im lặng, tim đập bình bình trong ngực.

Khi hai đứa chỉ còn cách mục tiêu chừng ba bước chân, bóng người trước mặt thình lình ngẩng lên và từ từ quay đầu lại.

Sự việc xảy ra bất ngờ đến nỗi Nguyên thiệt sự chẳng muốn làm gì hơn là khụy chân xuống. Nhưng Kăply sau khi đã kịp thốt ra một âm thanh nghèn nghẹt nghe giống như là tiếng nấc, đã giành được là người sụm bà chè trước tiên nên Nguyên phải cố gượng trên hai chân để ịch kéo bạn mình đứng lên, mắt vẫn không bỏ sót bất cứ một cử động nào của bóng người trước mặt.

Khi khuôn mặt người lạ hiện dần ra trong ánh sáng mờ ảo, Nguyên bật ra một tiếng kêu sững sốt:

- Bolobala.

Nguyên bắt giắc đưa tay lên dụi mắt hai, ba cái và khi bỏ tay xuống, nó tin chắc là mình không trông lầm. Đúng là Bolobala đang ở trước mặt nó, hoàn toàn khỏe mạnh, chỉ có bộ mặt trông hơi dần dần một chút.

- Bolobala. – Kăply bàng hoàng lặp lại bằng giọng mừng rỡ.

Ngược lại với hai bạn, Bolobala không biểu lộ cảm xúc gì đặc biệt. Như một người mất ngủ kinh niên, ánh mắt đờ đẫn đi qua đi lại giữa Nguyên và Kăply, môi mấp máy:

- K'Brăk? K'Brêt?

- Đúng rồi. Tụi này đúng là K'Brăk và K'Brêt. – Kăply ngấm khuôn mặt bầu bĩnh quen thuộc của nhỏ bạn, hớn hờ nói. – Như vậy là bạn đã hoàn toàn tỉnh táo rồi. Chỉ nghe giọng nói thôi mà bạn đã nhận ra tụi này...

- Nghe giọng nói cái con khỉ! – Nguyên cười khẩy. – Mày nhìn lại tao và mày rồi hãy ba hoa cũng chưa muộn!

Kăply ngạc nhiên quay sang Nguyên, chưa kịp hỏi lại, đã trở mắt lên khi thấy thằng này đang phơi bộ mặt quạu quọ ra trước mắt nó. Giật thót một cái, Kăply lật đặt cúi đầu nhìn xuống, thấy ngay cả cơ thể của nó cũng đã hiện ra lồ lộ từ lúc nào.

- O...

Nguyên thở hắt ra:

- Đòn phép của thầy Hailixiro có lẽ đã hết tác dụng rồi.

Nó buông tay Kăply ra, tặc lưỡi nói:

- Nhưng chẳng việc gì phải sợ! Chuyện cần kíp nhất lúc này là dìu Bolobala lên văn phòng hiệu trưởng.

Nói xong, Nguyên bước tới cạnh nhỏ bạn, cố lấy giọng thật dịu dàng:

- Bạn tự đi được không, Bolobala?

Như không nghe thấy Nguyên, Bolobala vẫn trừng trừng nhìn nó. Bất gặp ánh mắt xa vắng của Bolobala, Nguyên bất giác run lên, có cảm giác nhỏ bạn không phải đang nhìn nó mà thực ra là nhìn xuyên qua nó để ngắm một điểm lơ lửng nào đó ở phía sau.

- Chắc tao phải dìu Bolobala đi mới được.

Nguyên nói với Kăply và nhẹ nhàng nâng cánh tay mềm oặt của Bolobala lên, quàng qua vai mình. Xong, nó xoay người, loay hoay lựa thế để đỡ Bolobala đứng dậy.

Nhìn Nguyên đang tìm cách giúp đỡ Bolobala, Kăply sung sướng nhận thấy hơi băng giá đang dần dần rời khỏi trái tim nó, thay vào đó là một cảm giác êm đềm và ấm áp đặc biệt.

Nhưng Kăply không thường thức cảm giác dễ chịu này được lâu hơn một phút. Đang giương mắt theo dõi, nó chợt cảm thấy có điều gì đó là lạ. Nó còn đang ngờ ngợ, đang chưa biết đó là điều gì, gai ốc đã nổi lên khắp người. Bằng trực giác, Kăply biết ngay cái điều sắp xảy ra rất kinh khủng, có thể là kinh khủng hơn tất cả những điều kinh khủng nó từng chứng kiến từ trước đến nay.

Tim thất lại, người run bần bật, Kăply lo lắng đảo mắt nhìn quanh phòng. Vẫn chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ có ai khác ở trong lớp học. Vậy thì cái cảm giác tột hại kia đến từ đâu? Kăply xao xuyến hỏi thầm, cảm giác sợ hãi mỗi lúc một gia tăng, tay chân nó bỗng chốc trở nên nặng trĩu và yếu ớt.

Kăply lại nhìn về phía đôi bạn. Và lần này thì đôi mắt nó gần như đứng trờn, trái tim vắng đi đâu mất: nó đã bất chợt nhìn thấy điều mà nó tìm kiếm bấy giờ.

Ngay lập tức, Kăply hiểu ra cái cảm giác sợ hãi đang tràn ngập trong nó chính là đến từ gương mặt của Bolobala. Lúc này, cái gương mặt đó tuy vẫn thờnhững vẫn có sắc hồng, bây giờ đã chuyển sang trắng bệch như không còn một chút máu, và trong quầng sáng từ mù hắt vào từ ngoài sân, rất dễ nhầm với một gương mặt được nặn bằng bột. Kăply lạnh toát sống lưng khi đột nhiên liên tưởng gương mặt mà nó đang nhìn thấy với gương mặt của một xác chết.

Trong khi Kăply còn đang sợ chết khiếp với ý nghĩ trong đầu thì gương mặt của Bolobala từ từ biến đổi. Những cơ mặt nhúc nhích khe khẽ và bên dưới hàng lông mày rậm, đôi mắt của Bolobala thình lình lóe lên thứ ánh sáng xanh biếc như mắt mèo khiến vẻ đờ đẫn ban đầu biến mất. Chưa kịp hiểu ra chuyện gì, Kăply bỗng sốt thấy Bolobala nghiêng đầu qua một bên và âu yếm áp môi vào cổ Nguyên. Mặt đỏ lên, Kăply đã định ngó lơ chỗ khác, nhưng đúng vào lúc nó dợm quay mặt đi, ánh mắt nó chợt bắt gặp hai chiếc nanh nhọn hoắt bất thần chìa ra dưới cặp môi dày của nhỏ bạn.

Tóc gáy dựng đứng, Kăply quỳnh quỵu thét lên điên cuồng, bắt chập tiếng kêu lờn lờn của nó có thể đánh thức toàn bộ những người có mặt trong trường Đămri:

- Không! Không!

Nguyên không hay biết tử thần đã đến sát bên cạnh, tay vẫn quàng sau lưng Bolobala, đang cố dìu nhỏ bạn bước đi. Nghe Kăply đột ngột hét tướng, nó quay phắt lại nhìn thẳng này với vẻ mặt hằm hằm, nhưng chưa kịp mở miệng nó bỗng nghe lạnh lạnh nơi cổ.

- Xô nó ra! – Kăply lại ré lên bất thanh. – Bolobala là ma cà rồng đó.

Nguyên thốt rùng mình, và gần như không kịp nghĩ ngợi, nó hấp tấp né đầu qua một bên theo phản xạ tự nhiên và luống cuống đưa tay lên cổ đẩy Bolobala ra xa.

Nhưng Bolobala lúc này hung hãn như một con bạch tuộc đã tóm được mồi: hai cánh tay nó quấn chặt lấy cổ Nguyên, không cho thẳng này vùng vẫy.

- Thần chú chiến đấu số 13!

Kăply lại hét, kịp nhớ đến thần chú Khẩn quàng cổ thầy Haifai vừa dạy. Nhưng Nguyên, hoàn toàn mất bình tĩnh, đã không thể nào vận dụng được câu thần chú phức tạp đó. Mặt trắng nhợt vì sợ, nó không biết

làm gì hơn là mím môi xô lấy xô để Bolobala, tay mỗi nhừ, tuyệt vọng khi cảm giác những chiếc nanh của nhỏ bạn sắp chạm được vào cổ họng nó.

Kăply nhảy loi choi bên cạnh, lòng nóng như lửa đốt. Đã mấy lần nó giơ tay lên nhưng không dám niệm chú, sợ đánh trúng phải Nguyên đang dính cứng vào Bolobala, vừa khổ sở chống chọi vừa quay lòng vòng như đèn cù.

Bộ dạng của Nguyên lúc này trông thật thê thảm. Áo quần xốc xếch, chiếc áo tàng hình màu cánh gián bị rách teng beng, tóc rối bù, mồ hôi nhễ nhại trên đầu trên cổ, mặt mày méo xệch như bị ai kéo lệch đi. Cứ theo diễn tiến trước mặt thì rõ ràng Nguyên không còn giằng co được bao lâu nữa.

Đúng vào lúc Kăply đang định liều mạng xông vào ôm đại lấy Bolobala thì cả chục bóng người từ bên ngoài lao vào phòng như những cơn lốc. Kăply mừng rỡ khi nhận ra ngoài đội bảo vệ do lão Chu dẫn đầu, còn có gần như đủ mặt các thầy cô trong trường.

Thầy Haifai chìa tay về phía Nguyên và Bolobala, quát lớn:

- Tách ra!

Gần như ngay lập tức, Nguyên và Bolobala mỗi đứa đã tách riêng ra một góc, cứ như thể tụi nó đã đứng ở vị trí đó từ rất lâu rồi.

Mặt tím bầm, thầy Hailixiro lao về phía Bolobala, vung tay một cái làm phát ra một bông hoa bạc, răng nghiêng ken két:

- Hừ, ta đã nghi ngờ trò từ lâu rồi!

Bông hoa từ tay thầy Hailixiro lao vun vút tới giữa ngực Bolobala như một mũi tên.

- Khoan đã, anh Hailixiro!

Thầy Haifai thất thanh la lên nhưng không còn kịp nữa: bông hoa bạc bay nhanh đến mức chỉ còn thấy làn sáng trắng và sắp sửa xuyên thủng ngực cô học trò nhỏ. Đội bảo vệ cũng ra tay rất nhanh những sợi thừng từ đầu chiếc mũ của lão Chu và những chiếc bánh Nhở dai lấp lánh phóng ra từ đôi đũa của cụ Gian vẫn bay chậm hơn bông hoa giết người của thầy Hailixiro một quãng.

Mặc dù đã biết rõ Bolobala là ma cà rồng, Kăply và Nguyên vẫn không đành lòng chứng kiến nhỏ bạn thân của mình bị sát hại.

Hai đứa nhắm tịt mắt, tim thất lại khi nghe một tiếng “bực” đâm vào tai, biết rằng bông hoa đã xuyên qua người Bolobala ngọt xót.

Chỉ đến khi nghe cả đồng tiếng “Ồ” ngạc nhiên vang lên, tụi nó mới dám hé mắt, mừng rỡ thấy Bolobala vẫn chưa ngã xuống. Nó vẫn đứng trơ ở góc lớp, vẻ dần dần đã trở về trên mặt, đang đưa cặp mắt như đã mất hết thần trí ra nhìn mọi người.

Bên cạnh nó lúc này có thêm dáng người to lớn của thầy N’Trang Long và dưới chân hai người, bông hoa bạc của thầy Hailixiro đang nằm lán lóc.

- Ngài... ngài... tại sao ngài... – Thầy Hailixiro nhìn sững thầy N’Trang Long, lắp bắp mãi vẫn không nói hết câu.

- Không nên để cảm xúc đẩy đi quá xa, anh Hailixiro à. – Thầy N’Trang Long đặt một bàn tay to bè lên vai Bolobala, cất giọng điềm tĩnh. – Trong trường hợp này, tôi nghĩ điều quan trọng nhất là chúng ta phải biết kiềm chế. Phải rất, rất kiềm chế!

Thầy Hailixiro nhìn sang Bolobala, vẻ hòa nhã thường ngày biến mất. Thầy nghiêng răng trèo trẹo, mặt phù ra như bị nhúng quá lâu trong nước:

- Một hiểm họa như thế nếu không trừ đi...

- Đó là trách nhiệm của tôi, anh Hailixiro. – Thầy N’Trang Long giơ bàn tay kia lên ngang vai, ôn tồn ngắt lời. – Tôi tưởng là tôi biết phải làm gì trong vụ này mà.

Thầy N'Trang Long lướt mắt một vòng qua những gương mặt, mỉm cười nói tiếp:

- Dù sao tôi cũng rất cảm ơn mọi người đã xuất hiện kịp thời trong đêm nay. Bây giờ thì, chúc ngủ ngon.

Lời bế mạc của thầy N'Trang Long đột ngột đến mức các thầy cô trong trường và đội bảo vệ của lão Chu phải khựng mắt một lát mới biết là thầy kêu họ giải tán.

Căn cứ vào những bộ mặt ngơ ngác đang lướt ngang qua nó để tiến ra cửa, Kăply có thể kết luận mà không sợ nhầm lẫn rằng chẳng có ai trong số họ thỏa mãn về thái độ của thầy N'Trang Long hết. Họ muốn được nghe một lời giải thích, hay ít ra là một thông báo hay hứa hẹn gì đó, nhưng rốt cuộc điều mà thầy nói với họ chỉ đơn giản là “chúc ngủ ngon”, lời chúc mà có lẽ là thầy nói theo thói quen chứ chính thầy chắc cũng thừa biết chỉ có những khúc cây mới có thể ngủ ngon trong một cái đêm biến động như thế này. Nghĩ tới đây, Kăply giật mình nhớ đến những khúc cây đang ở trên giường của tụi nó, lo lắng hổng biết dì Êmô đã phát hiện được chút gì về sự đánh tráo của tụi nó chưa.

Trong khi Kăply đang do dự, nửa muốn kêu Nguyên theo chân mọi người ra về, nửa muốn đứng lại đó chờ xem thầy N'Trang Long và thầy Haifai có sai biểu gì không thì Bolobala bỗng ngã đánh “huych” một cái, lăn ra đất nằm thẳng cẳng.

Theo như phản ứng của thầy N'Trang Long thì có vẻ chuyện đó đã nằm trong dự liệu của thầy.

- Anh đưa Bolobala đến phòng y tế đi, anh Krazanh. – Thầy quay sang thầy Haifai, thản nhiên nói. – Và nhớ dặn bọn lão Chu canh chừng cẩn mật. Còn tụi con, – đôi mắt to cò cò của thầy xẹt qua xẹt lại giữa Nguyên và Kăply nhưng giọng không có vẻ gì trách móc – tụi con cũng về nhà đi.

- Về ngay bây giờ hả thầy? – Kăply vọt miệng, giọng thấp thỏm như đang chờ một lời đính chính.

- Ủ, ngay bây giờ. – Thầy N'Trang Long gật đầu, và khi thầy nói tiếp thì giọng đã chuyển qua nghiêm khắc. – Và nhớ là đừng bao giờ quay lại trường Đămri vào ban đêm một lần nào nữa.

- Sao vậy, thầy? – Kăply lại ầm ứ kêu lên. – Thế còn chuyện Bolobala? Tụi con muốn biết thầy định làm gì bạn ấy?

- Ta tưởng ta vẫn còn bốn ngày nữa để công bố chuyện này chứ, K'Brét. – Thầy N'Trang Long nheo nheo cặp mắt lục lạc và giọng không giấu vẻ hài hước. – Nhưng nếu tụi con quá sốt ruột thì trưa mai, à không, trưa ngày mốt ta sẽ rất vui nếu tụi con chịu bỏ chút thì giờ để quá bước lên văn phòng của ta.

Nói xong, không để cho bọn nhóc hỏi thêm, thầy quay phắt ra cửa. Đôi chân không giày dép của thầy sai những bước chân dài đến mức Kăply có muốn chạy theo cũng không tài nào đuổi kịp.

oOo

Bọn K'Tub tròn xoe mắt khi thấy Nguyên và Kăply bước ra khỏi cổng trường mà hổng có đứa nào xỏ áo tàng hình hết trội.

- Trời, bọn anh điên rồi sao? – Êmê đâm bổ lại chỗ hai bạn, hoảng hốt. – Sao bọn anh lại cởi áo ra?

K'Tub hừ mũi hỏi, rõ ràng nó coi thắc mắc của Êmê quá vụn vặt so với mối quan tâm của nó:

- Hai anh đã biết được ai là thủ phạm ám hại Bolobala chưa?

- Chẳng có ai ám hại Bolobala hết, K'Tub à. – Nguyên nhún vai, đáp bằng giọng buồn xo.

- Cái gì? – Păng Ting và Suku cùng bật kêu. – Tại sao lại như thế được?

- Tại sao lại không được, khi mà trong vụ này chính anh mới là người suýt bị Bolobala ám hại? – Nguyên cất giọng cay đắng, nó nói mà không nhìn ai.

- Là sao, anh K'Brăk? – Êmê nín tay Nguyên. – Anh nói gì tụi em hổng hiểu gì hết.

- Bolobala chính là ma cà rồng. – Kăply vọt miệng. – Khi này nếu các thầy cô và đội bảo vệ không chạy tới kịp, K'Brăk đã tiêu tùng rồi.

- Vô lý! – Suku vùng kêu. – Theo những gì em đọc được trong sách thì một người không thể nào vừa là quái nhân vừa là ma cà rồng được.

- Vậy thì em nên vứt quách cuốn sách đó vô thùng rác đi, Suku. – Kăply đâm quạu ngang. – Với một kẻ mà khuynh hướng hắc ám đã tiềm ẩn sẵn trong người thì không chuyện gì là không xảy ra hết. Chính mắt anh trông thấy hai chiếc nanh trong miệng Bolobala thò ra như thế này nè...

Kăply vừa nói vừa chìa hai ngón tay trông như hai mũi kéo. Nó chọt hai ngón tay vô cổ họng mình, thè lưỡi nói tiếp:

- Và Bolobala đã tìm cách cắn hai chiếc nanh nhọn hoắt đó vào cổ họng anh K'Brăk để hút máu...

Păng Ting đưa tay bụm mặt:

- Eo ôi, ghê quá!

Êmê ngược nhìn Nguyên, rùng mình hỏi:

- Chỗ nào đâu, anh K'Brăk?

Nguyên xoa xoa tay nơi cổ:

- Em yên tâm đi, Êmê! Bolobala chưa kịp cắn ngập răng nanh vô cổ anh thì thầy Haifai đã kịp chạy tới và tách cả hai ra rồi.

K'Tub dầm hai tay vào nhau:

- Như vậy chị Bolobala mấy hôm nay tìm cách thân mật với anh đích thị là có ý đồ.

Êmê thầm đồng tình với nhận xét của K'Tub nhưng nó cảm thấy thật bất tiện nếu nói ra ý nghĩ của mình. Cho nên nó đưa mắt nhìn Kăply với vẻ biết ơn khi thằng này sốt sắng phát biểu thay nó:

- Chuyện đó rõ như ban ngày. Bolobala cố tình gần gũi K'Brăk chẳng qua là để K'Brăk không đề phòng. Cái cách Bolobala tiếp cận với K'Brăk bây giờ nghĩ lại đúng là không bình thường. Chẳng thân thiết gì hết, dùng một cái nhảy xổ tới bá vai bá cổ, riu ra riu rít. Thiệt tình!

Păng Ting chột thắc mắc:

- Nhưng Tam bảo hôm trước chính mắt nó trông thấy Bolobala nằm bất động trong lớp...

- Bịa hết đó, chị Păng Ting! – K'Tub “xì” một tiếng. – Dĩ nhiên là em không định bảo anh Tam bịa chuyện. Em muốn nói cái cảnh bất tỉnh đó là cảnh giả vờ. Chị Bolobala cố làm ra thế để thực hiện âm mưu.

Kăply bắt thần nổi điên:

- Khỏi bàn cãi gì nữa! Nói tóm lại là tất cả mọi người đều bị Bolobala đánh lừa hết.

- Không phải tất cả mọi người, K'Brê à. – Nguyên phản đối. – Ít ra là có hai người đã có ý nghi ngờ Bolobala. Đó là thầy Haifai và thầy Hailixiro.

- Thầy Haifai á. – Êmê giương đôi mắt đen lầy nhìn Nguyên. – Sao biết?

- Nếu không nghi Bolobala là ma cà rồng, chẳng việc gì đang dạy thần chú chiến đấu số 7, tự nhiên ông nhảy qua thần chú chiến đấu số 13. Em biết thần chú chiến đấu số 13 là thần chú gì không?

Không đợi Êmê hỏi lại, Nguyên giải thích luôn:

- Đó là thần chú Khăn quàng cổ. Công dụng của câu thần chú này là bảo vệ cổ họng, không cho bất cứ một vật nhọn nào đâm thủng.

- Vậy là đúng chóc rồi! – K'Tub reo lên hào hứng. – Chắc chắn thầy Haifai muốn chuẩn bị sẵn khả năng phòng vệ cho học trò nếu chẳng may bị Bolobala tấn công.

- Xét về mặt hiệu quả thì cách làm của thầy Hailixiro mang tính chủ động hơn. – Nguyên nói tiếp bằng giọng hiểu biết. – Thầy bố trí cạm bẫy để bắt quả tang Bolobala bằng cách sắp xếp cho tụi anh xuất hiện trước mặt Bolobala, rồi cố tình làm mất tác dụng của áo tàng hình.

Păng Ting “à” lên một tiếng:

- Em hiểu rồi. Có nghĩa thầy Hailixiro hẹn tụi anh vào trường tối nay là để làm mồi nhử?

- Chứ còn gì nữa! – Nguyên gật đầu – Và Bolobala sập bẫy ngay. Vừa vớ được anh là cô nàng ra tay liền.

Nguyên lại đưa tay mò mẫm nơi cổ:

- Nhưng cái trò này cũng thiệt là nguy hiểm. Lẽ ra thầy Hailixiro nên nói cho tụi anh biết trước kế hoạch của ông.

Păng Ting hỏi bằng giọng lo lắng:

- Thế Bolobala bây giờ ra sao rồi?

Kăply tăng hăng:

- Khi này thầy Hailixiro phóng bông hoa bạc định trừ khử Bolobala...

Trừ Nguyên và Kăply, những đứa trẻ còn lại đều biến sắc cho đến khi Kăply nói tiếp:

- ... nhưng đến phút chót thầy N'Trang Long đã kịp thời cản lại.

Nguyên chép miệng, giọng nghe rầu rầu:

- Thiệt tình thì tụi anh cũng hông biết thầy N'Trang Long định xử trí Bolobala như thế nào.

Từ đó cho đến lúc chia tay, bọn trẻ hầu như không nói với nhau một lời nào nữa. Mặt mày trầm tư, tụi nó lặng lẽ bước dưới ánh sao khuya, thấy lòng bỗng dưng lạnh ngắt. Êmê khê lúc lắc mớ tóc vàng trong màn sương rơi mỗi lúc một dày, chốc chốc lại thở ra một hơi dài như muốn trút mọi phiền não ra khỏi tâm trí. Nguyên sau khi hăng hái phân tích mọi chuyện, cũng đột nhiên cảm thấy quá buồn. Mặc dù không muốn quay lại đề tài Bolobala một lần nữa, nó vẫn thấy cần nói thêm một câu khi đã đến trước cổng lâu đài K'Rahlan, câu nói mà nó tin rằng sẽ giúp cả bọn tươi tỉnh lên một chút:

- Dù sao thì cuối cùng tụi mình cũng biết được kẻ mà Bastu gài vô trường Đămri là ai và từ nay tụi mình sẽ không phải nơm nớp nữa.

Nói xong, Nguyên lập tức biết là mình nhầm. Câu nói của nó rơi tõm vào im lặng. Mặt tụi bạn nó vẫn nặng như treo đá. Sao thế nhỉ? Hay là đến lúc này, tụi nó bỗng nhận ra nếu không phải là tay chân của trùm Hắc Ám thì Bolobala đúng là một nhỏ bạn dễ thương không chê vào đâu được. Nguyên buồn rầu nghĩ, càng buồn hơn khi nó biết ngay cả mình cũng hoàn toàn tin như thế.

19. Chương 13 Phần 1

Chương 13

Tầm gương lưu trữ

Bữa ăn trưa hôm sau ở lâu đài K'Rahlan được bắt đầu theo cái cách người ta vẫn thường dùng để tiến hành một cuộc chiến tranh phá hoại. Từ đầu bàn, ông K'Tul giăng dùm dùm như một khẩu đại liên khạc đạn:

- Ngu! Một lũ ngu!

Tụi Kăply rúm người lại, lăm lét nhìn nhau, cố đoán xem cái “lũ ngu” mà ông K'Tul đang chửi te tua kia có phải là tụi nó hay không.

- Ngu! Quá ngu! – Ông K'Tul lại thét, mặt đỏ kè như say rượu.

Trông ông K'Tul lúc này thật đáng sợ. Tụi Kăply chắt chắt càng sợ hơn nếu biết tối hôm qua ông lén vào phòng từng đứa và đã khám phá ra trò bịp bợm của tụi nó.

Bà Êmô hỏi, cái lối hỏi như thể tiếp đạn cho ông K'Tul khai hỏa:

- Anh bảo ai thế, anh K'Tul?

Quả nhiên, vừa vớ được câu hỏi, ông K'Tul ngoác miệng nã ào ào:

- Ai hử? Biết nói ai bây giờ? Nói chung là cả lũ!

Mép ông K'Tul sùi bọt, trông rất giống thầy Haifai mỗi khi nổi khùng:

- Bọn nhóc chui vô trường tối hôm qua là một lũ đại ngu, ngu nhất là đêm trước đó một bọn khác vừa bị tóm cổ.

Không hiểu vô tình hay cố ý, ánh mắt giận dữ của ông K'Tul rơi ngay mặt K'Tub làm thằng này phải hấp tấp ngoảnh đi chỗ khác.

- Giáo sư Hailixiro không kịp hạ sát con nhỏ ma cà rồng kia để trừ hậu họa cũng là một tay ngu như heo. – Ông K'Tul càng nói càng cáu. – Còn lão N'Trang Long thì không còn lời nào để nói về lão nữa. Ta thiệt tình không hiểu lão nghĩ gì trong đầu khi lão ngăn cản Hailixiro. Hội đồng Lang Biang, Bộ giáo dục, Cục an ninh, cả đồng cơ quan ăn hại kia ngủ gục hết rồi hay sao mà để cho lão tự tung tự tác thế không biết.

Tụi Kăply len lén nhìn xấp báo đang bị dè xẹp lép dưới cùi tay ông K'Tul, đoán là tờ Tin nhanh N, S & D ra trưa nay đang mách lẻo điều gì đó.

- Tay phóng viên Pôlôna còn bịa ra những gì nữa hả ba?

K'Tub đột ngột vọt miệng, giọng đã bắt đầu quàu quạu giống ba nó.

- Cái gì? – Ông K'Tul rít lên, cổ vươn dài ra phía trước như một con ngỗng nổi khùng. – Con bảo Pôlôna bịa ư? Ta nghĩ là con không biết con đang nói lằng nhằng gì đâu, K'Tub.

Răng nghiêng ken két, ông chộp lấy tờ báo trên bàn, ném vù một cái, mặt hầm hầm như thể cầu cho tờ báo đập ngay mặt thằng con ngang ngạnh:

- Chổng mắt lên đọc đi.

Mẫu tin của tờ Tin nhanh N, S & D kỳ này chạy một cái tí phải nói là cực kỳ ấn tượng:

HIỆU TRƯỞNG N'TRANG LONG LÀ AI?

Bọn trẻ nín thở, chúm mắt dò từng chữ:

Theo phóng viên bản báo ghi nhận được, tối hôm qua những sự kiện mờ ám xung quanh hiệu trưởng N'Trang Long đã bất ngờ bị phơi ra ánh sáng. Trên thực tế, nữ sinh Bolobala không đi công cán cho nhà trường như N'Trang Long tung tin mà cô ta thực ra là một con ma cà rồng được phe Hắc Ám cài vào trường từ rất lâu. Chính giáo sư Hailixiro, bằng những nỗ lực cá nhân với sự cộng tác đặc lực của hai học sinh giấu tên, cuối cùng đã khám phá được sự thật đằng sau cô nữ sinh bí ẩn này. Tối hôm qua, trước sự sắp đặt tài tình của giáo sư Hailixiro, Bolobala đã lộ nguyên hình khi hăm hở tấn công hai học sinh do chính giáo sư mời tới. Rất tiếc, đúng vào lúc giáo sư định ra tay trừng trị Bolobala để đem lại yên bình cho xứ Lang Biang nói chung và trường Đămri nói riêng, hiệu trưởng N'Trang Long đã kịp cứu thoát thủ phạm trước sự chứng kiến của nhiều người.

Theo giáo sư Hailixiro, một nhân tố nguy hiểm như Bolobala lẽ ra cần phải tận diệt, nếu không muốn nuôi dưỡng mầm mống của tai họa.

Qua sự kiện bất bình thường này, chúng tôi không thể không đặt những câu hỏi quanh con người N'Trang Long: Trong những ngày qua Bolobala ở đâu? Tại sao N'Trang Long lại che giấu điều đó bằng cách bảo rằng cô ta đang đi công tác? Tại sao khi sự thật về Bolobala bị phát hiện, ông ta lại tích cực bảo vệ cô ta? Thực ra ông là ai? Ông đang bí mật làm việc gì cho phe nào? Ông có phải là đồng lõa và là cấp trên trực tiếp của Bolobala hay không?

Chúng tôi nghĩ đã đến lúc Cục an ninh phải gấp rút vào cuộc, Bộ giáo dục phải xem xét lại tư cách của N'Trang Long và Hội đồng tối cao xứ Lang Biang nhanh chóng có ý kiến trước khi sự việc trở nên tồi tệ hơn.

Trước mắt, chúng tôi hoàn toàn đồng tình với giáo sư Hailixiro về cách giải quyết số phận của Bolobala. Khi nào cô ta còn chưa bị tổng giam hay đem ra xử tử, nền an ninh vẫn còn bị đe dọa nghiêm trọng.

Một lần nữa, bọn Kăply lại thở ra nhẹ nhõm khi thấy mẩu tin của Pônôla không nhắc gì đến tội nó. Cũng như số báo ngày hôm qua, tờ Tin nhanh N, S & D hôm nay vẫn không có bài phỏng vấn của Chor ở vị trí quen thuộc. Có lẽ thầy N'Trang Long đã nghiêm cấm các giáo viên và đội bảo vệ nhà trường tiết lộ bất cứ điều gì về những vụ đột nhập.

Thầy Hailixiro là người duy nhất không coi chuyện chấp hành mệnh lệnh của thầy N'Trang Long ra cái đình gì, nhưng ngay cả thầy cũng không hề hé môi về cuộc hẹn hò với Nguyên và Kăply. Chắc là thầy không muốn mình và Nguyên bị đám tay chân của Ama Đliê quấy rầy, Kăply cảm động nghĩ, nhất là thầy không muốn tội mình bị trùm Bastu trả thù, dù rằng không xảy ra chuyện Bolobala, phe Hắc Ám cũng có cả đóng lý do để truy sát hậu duệ nhà K'Rahlan rồi.

- Con không bảo Pônôla bịa chuyện nữa chứ, K'Tub? – Ông K'Tul cất tiếng, giọng đặc thẳng như vừa được bạc.

- Ồ, ờ... nếu như thầy Hailixiro đã nói như vậy...

K'Tub áp úng, đầu vẫn cắm vào trang báo để khỏi phải ngẩng lên nhìn ba nó.

- Nếu ta bảo N'Trang Long là tay đại ngu thì cũng đâu có thối gì với sự ngờ vực của tờ Tin nhanh N, S & D về thân phận của lão phải không? – Ông K'Tul hỏi dồn, không bỏ lỡ cơ hội tấn công thẳng con đang yếu thế.

- Làm sao mà thầy N'Trang Long là người của trùm Bastu được! – K'Tub sầm mặt phản ứng. – Theo con, cách đặt vấn đề của Pônôla thật là ngu ngốc.

Ông K'Tul có vẻ bất ngờ trước sự nổi nóng bất tử của K'Tub. Ông khựng lại một chút, lấy tay xoa xoa một tàn lửa vô hình nào đó trước mặt đang làm quả mìn trong ngực ông muốn nổ tung, rồi chậm rãi nhếch mép, cố nén cơn giận vào tiếng cười khẩy:

- Cứ đợi đấy, con trai! Rồi con sẽ thấy ai là kẻ ngu ngốc trong chuyện này!

- Cậu bị tờ Tin nhanh N, S & D bỏ bùa mê rồi, cậu K'Tul. – Êmê thu hết can đảm để bắt mình mở miệng. – Chẳng lẽ tờ Lang Biang hằng ngày mà cậu vẫn đọc bao năm nay thật sự là tờ báo vớ đi? Con nghĩ, thật chẳng khách quan chút nào nếu chỉ nghe theo giọng lưỡi của một phía.

- Rất tiếc là ta không thể làm theo lời con dù ta rất muốn, Êmê à. – Ông K'Tul đáp bằng giọng chế giễu, đáy mắt lóe lên thứ ánh sáng không thể nhầm được của sự đắc ý. – Đã hai hôm nay, thú thật là ta rầu rĩ chết được vì không thấy tờ Lang Biang hằng ngày đâu.

Êmê nhướn mắt:

- Cậu đã cắt báo rồi chứ gì?

- Ồ không, – ông K'Tul nhún vai. Có vẻ ông đang ở trong tâm trạng cực kỳ khoái trá nên tự cho phép mình làm một động tác hoàn toàn trái ngược với thói quen là bứt bứt hàng ria con kiến theo cái kiểu hết sức hoạt kê và thông thả tiếp – ta vẫn đặt mua hằng tháng đó chứ. Nhưng hai hôm nay Kan Blao đã không thêm sai người bỏ báo cho ta nữa.

- Tờ Lang Biang hằng ngày tạm thời đình bản rồi, con à. – Bà Êmô đưa mắt nhìn con gái, thở dài nói.

- Đình bản? – Êmê kêu lên ngạc nhiên. – Sao lại đình bản? Hồng lẽ Ama Đliê đã xúi Cục trưởng Cục báo chí Y Nali...

- Chuyện này chẳng liên quan gì đến Y Nali hết. – Bà Êmô lắc đầu. – Tờ Lang Biang hằng ngày tự đình bản vì kém thế trong cuộc chiến tranh thông tin với tờ Tin nhanh N, S & D quanh vụ Bolobala. Chỉ đơn giản vậy thôi.

- Và đó là hậu quả tất yếu với kiểu làm báo dằn dợn của Kan Blao. Báo chí không bao giờ là thức ăn nguội, càng không là thức ăn chỉ hợp khẩu vị của một người. – Ông K'Tul tiếp lời bà Êmô bằng một câu bình luận mà căn cứ vào cái cách vừa nói vừa gật gù của ông thì chắc ông tự chấm 10 điểm.

- Các con ăn đi! – Bà Êmô cầm lên chiếc nĩa, sớt ruột gỗ lạnh canh vào mép chiếc đĩa bạc đựng rau. – Dù có thể nào đi nữa thì ta cũng thấy làm mãn nguyện là không đứa nào trong các con dính dáng gì vào vụ rắc rối này.

Như thoát khỏi một trận ném bom, bọn Kăply lập tức cảm thấy đói ngấu. Từng đứa tự quơ lấy các thứ nĩa, muỗng, đĩa để trước mặt, nhưng chưa đứa nào kịp tọng thứ gì vào miệng, ánh mắt sắc như dao của ông K'Tul thành linh lướt ngang qua mặt khiến tụi nó bỗng thấy no ngang.

oOo

Trái với sự phỏng đoán của tụi Kăply, sáng hôm sau không một học sinh nào của trường Đămri vắng mặt. Chắc chắn sự hiếu kỳ về ma cà rồng đã khiến tụi nó thêm dũng khí để chống lại quyết định nghỉ học của các bậc cha mẹ quá lo xa.

Vừa đun đầu qua khỏi cổng, Kăply đã gặp ngay bộ mặt gầy nhom, càng ngày càng xanh lè xanh lét của thằng Steng. Khác với mọi hôm, bữa nay nụ cười toét miệng quen thuộc như có ai vừa lột khỏi mặt nó. Và có vẻ như Steng chẳng còn hào hứng gì với cái chuyện ưa thích là luôn mồm trù ọi người chết sạch.

- Mày đây à, K'Brêt? – Steng chìa bộ mặt chán ngán vào mặt Kăply, hờ hững hỏi.

- Thế nào? – Kăply chăm chăm nhìn Steng, nhếch mép chế nhạo. – Trông mặt mày, tao nghĩ chắc mày đang muốn chết quách cho xong phải không?

Kăply hỏi trêu, không ngờ Steng tiu ngửu gật đầu:

- Mày đoán hay thật đấy. Tao đang muốn chết đây.

- Thật à? – Kăply hỏi lại bằng giọng ngờ vực.

- Ờ. – Steng thản nhiên giải thích. – Tao sống làm cái quái gì khi chung quanh chẳng có ai chịu chết cả. Tao trù đến mỗi mồm mà có ăn thua gì đâu.

Kăply khẽ cau mày trước sự thành thật của Steng:

- Chắc là mày rất thất vọng khi Bolobala bị bắt?

- Tất nhiên rồi. – Steng đáp tỉnh rụi. – Nếu con ma cà rồng đó còn đi lại lơn tơn và “đớp” được vài đứa, khả năng kiếm tiền của tao chắc sẽ không đến nỗi bẽ tắc như hiện nay.

- K'Brêt! – Kăply giật nảy mình khi nghe tiếng Nguyên vang lên đầy bức dọc bên tai. – Nó nói những nói cuội thế mà mày còn đứng đó trò chuyện được sao?

Nguyên tóm tay Kăply lôi đi xềnh xệch:

- Vào lớp đi!

Kan Tô, Y Gok và Mua đứng ngay trước cửa lớp Cao cấp 1 như chờ sẵn. Vừa thấy Nguyên và Kăply đi ngang qua, cả ba phóc ngay xuống sân. Kan Tô chạy tới trước tiên:

- K'Brăk, K'Brêt! Hai hôm nay tụi mày biến đi đâu thế?

Nguyên chớp mắt:

- Bữa nay lớp tao mới có tiết Thần chú chiến đấu.

Kan Tô vỗ “bộp” lên vai Nguyên:

- Thế tụi mày đã biết tin sốt dẻo về Bolobala chưa?

- Biết rồi. – Nguyên khẽ nhăn mặt, không biết do cái vỗ hơi mạnh tay của Kan Tô hay do buộc phải nghe nhắc tới đề tài mà nó muốn lãng tránh.

Y Gok dòm lom lom vào mặt Nguyên:

- Tụi mày đọc trên báo chứ gì?

Nó rụt vai, không chờ câu trả lời:

- Khủng khiếp thật! Tao không thể tin được là tao đã học chung trường với một con ma cà rồng trong bao nhiêu năm nay.

Y Gok bắt giắc sờ tay lên cổ:

- Cũng may là chưa có gì xảy ra!

Mua chớp mắt nhìn Nguyên, dè dặt nói:

- Tôi thấy bạn chơi thân với Bolobala lắm mà.

- Ờ, ờ...

Nguyên ập úng, bụng mong đến chết đi được tiếng chuông reo vào lớp.

- Thế hằng ngày tụi mày có thấy điều gì khác lạ nơi con nhỏ đó không? – Y Gok tò mò hỏi, tay gãi gãi chỏm đầu nơi từng bị bùa Tóc mây thiên thần của Suku tàn phá tanh banh.

- Tụi tao chẳng thấy gì lạ hết. Bolobala trong mắt tụi tao vẫn là một nhỏ bạn cực kỳ đáng yêu. – Nguyên cau có đáp, ngạc nhiên về phản ứng có phần gay gắt của mình.

Kăply từ nãy giờ vẫn không rời mắt khỏi gương mặt duyên dáng của Mua, hồi hộp chờ nó khoe nụ cười răng sún. Nhưng nghe cái giọng nặng trịch như đầm vô mặt người đối diện của Nguyên, nó biết chờ một nụ cười nơi Mua lúc này là chuyện hoàn toàn vô ích.

- Tụi này vô lớp đây. – Kăply kéo tay Nguyên và đưa mắt nhìn tụi bạn Cao cấp 1. – Gặp lại sau há?

Nhưng vừa đi được một quãng, Kăply lại không làm sao bắt cái đầu của mình nhìn thẳng tới trước được. Nó len lén ngoảnh lại, tim đập rộn khi thấy Mua vẫn còn đứng nhìn theo nó, còn Kan Tô và Y Gok chẳng thấy đâu, chắc đã téch vô lớp rồi.

Mua mỉm cười với Kăply và đưa tay ngoắt:

- Lại đây nói cái này cho nghe nè!

Như chỉ chờ có vậy, Kăply buông một câu gọn lỏn vào tai Nguyên “Mày vô lớp trước đi”, rồi không buồn nhìn gương mặt ngơ ngác của thằng này, nó quay mình tắt tả chạy ngược lại.

- Gì vậy, Mua?

Kăply hồi hộp hỏi, khi đã đứng trước mặt nhỏ bạn.

Mua lúc lắc hai bím tóc:

- Trưa nay K’Brêt muốn đi chơi với tôi không?

Hai bím tóc của Mua đã đánh gục Kăply ngay từ cái lắc đầu tiên. Nó máy móc đáp:

- Muốn.

Rồi như sợ câu trả lời quá ngắn, không bộc lộ được đầy đủ tình cảm, nó hấp tấp nói thêm:

- Dĩ nhiên là tôi muốn đi chơi với Mua rồi.

Vẻ hốt hoảng của Kăply khiến Mua phải vất vả lắm mới khỏi phì cười. Nó cố lấy giọng nghiêm nghị:

- Vậy lát nữa tụi mình gặp nhau trong quán bột chiên Yêu đời nhé.

Một phút sau, Nguyên nhìn thấy Kăply vào lớp trên đôi chân sáo. Hình ảnh đó chắc là kỳ cục lắm nên Nguyên ngo lơ chỗ khác, không dám nhìn. Hẳn là Kăply cũng biết một học sinh lớp Cao cấp 2 không nên vào lớp với những bước đi của đứa trẻ con được kẹo nhưng nó lại không thể bắt đôi chân mình ngừng nhún nhảy.

Amara cười mũi:

- Tao không nghĩ thằng K’Brêt lại sung sướng đến mức đó trước cái tin Bolobala bị tóm.

- Chẳng có gì khó hiểu hết. – Hailibato bênh Kăply. – Bất cứ một đứa trẻ nhà K’Rahlan nào cũng phản ứng thế thôi. Hồng lẽ mầy lại cảm thấy u sầu khi tay chân của trùm Bastu bị vạch mặt sao, Amara?

- Câm miệng mầy lại đi, thằng béo! – Như thể bị xúc phạm, Amara quay cặp mắt ti hí sang Hailibato, ngoác miệng gầm lên. – Một kẻ thống trị tối cao của xứ Lang Biang trong tương lai như tao mà đi bênh vực phe Hắc Ám hả?

- Theo ta thì ngay cả trò cũng nên câm miệng lại, Amara! – Tiếng thầy Haifai bắt thần vọng vào từ chỗ cửa lớp. – Trong tương lai trò có sẽ trở thành kẻ thống trị tối cao của xứ Lang Biang hay không thì chưa biết, nhưng lúc này ta đang là kẻ thống trị tối cao ở cái lớp mất dạy này của mấy trò.

Kăply ngó ra cửa, thấy thầy Haifai đang lù lù đứng đó, lạnh lùng quét cặp mắt tối om om khắp các dãy bàn, chiếc mũi gầy như sẵn sàng phi ra một tràng tiếng chửi nếu có đứa học trò nào dám thử làm phật lòng thầy.

Như thường lệ, hàm răng lởm chởm của thầy bày cả ra ngoài, nhưng rõ ràng Kăply đã không còn thấy thầy giống ma cà rồng chút nào. Thậm chí, nó cảm thấy hình dạng quái gở của thầy không hiểu sao trở nên thân thuộc quá sức và có một thứ gì đó như là sự ấm áp đang tỏa ra từ bộ mặt lúc nào cũng lạnh như tiền của thầy.

Tự nhiên, Kăply bỗng nói, hoàn toàn không có ý thức, y như thể những ý nghĩ trong đầu nó tự buột ra thành lời:

- Thầy cho tụi con xin lỗi. Thần chú chiến đấu số 13 là thần chú chống lại sự tấn công của ma cà rồng mà tụi con không biết. Chính thầy đã hết lòng lo lắng cho tụi con mà tụi con đã không học hành đến nơi đến chốn.

- Mày nịnh bợ hơi quá đấy, K’Brêt. – Amara nhún nhử. – Tao nghĩ trong vụ này, chính thầy Hailixiro mới là người lập nên công trạng chứ không phải thầy Haifai đâu.

- Ai lập nên công trạng cũng thế thôi. – Thầy Haifai vừa nói vừa bước vào lớp, và tụi học trò ngạc nhiên thấy thầy không hề tỏ ra giận dữ trước giọng điệu khiêu khích của Amara. – Mục tiêu quan trọng của chúng ta là lập lại an ninh trong nhà trường...

Đang nói, thầy bỗng quay phắt về phía cuối lớp, cao giọng:

- Tam.

Tam giật bắn như con chim thành linh bị trúng tên, mặc dù nó luôn tìm cách để giống một con chim ẩn mình trong bụi rậm.

- Dạ.

Tam run rẩy đứng lên, đưa cặp mắt sợ sệt nhìn thầy Haifai, thắc thỏm chờ đợi trước vẻ mặt hả hê của Amara.

- Sao từ nãy tới giờ trò ngồi im như cục gạch vậy hả?

Thầy Haifai hỏi một câu quái chiêu khiến Tam không biết làm sao trả lời, và trả lời làm sao cho thầy đừng nổi cơn thịnh nộ thì nó lại càng không biết.

- Dạ. – Tam đành lí nhí.

Cái trán dô của thầy Haifai gục lên gục xuống đầy đe dọa:

- Có phải trò muốn nói là trò không thèm để ý đến những chuyện linh tinh xung quanh không hả?

Tam liếm đôi môi khô khốc, cảm thấy mình tội lỗi ngập đầu:

- Dạ...

Nó tính nói “dạ, con không có” nhưng cổ họng đắng ngắt, còn cái lưỡi thụt đi đâu mất khiến nó không tài nào nói nốt được mấy tiếng còn lại.

Thầy Haifai tiếp tục truy, lần này vừa hỏi thầy vừa chìa ngón tay với chiếc móng màu mè cong vút về phía Tam, giọng rín rít:

- Tóm lại, trò cho rằng đã vào lớp, cái việc quan trọng nhất đối với một học sinh gương mẫu là im lặng ôn bài, có phải vậy không Tam?

Tam rõ ràng không hiểu thầy Haifai định dẫn dắt nó đến đâu trong trò mèo vờn chuột này. Nó cảm thấy đầu óc càng lúc càng mù mịt, tai lùng bùng như có con gì đang quậy tung trong đó. Nó ngược bộ mặt xanh xao lên nhìn thầy Haifai, miệng mở, với cái vẻ cam chịu của kẻ mặc cho cuộc đời ra sao thì ra:

- Dạ phải, thưa thầy.

Như rình câu trả lời này từ lâu, Tam vừa nói xong, thầy Haifai lập tức xoay người động vô tấm bảng sau lưng đánh “rầm” một tiếng, hét lớn:

- Giỏi! Giỏi lắm, Tam! Trò ngồi xuống đi, ta cho trò 10 điểm!

Tam không ngồi, mà nó rơi bịch người xuống ghế, hoàn toàn bị sự bất ngờ đánh quỵ, và căn cứ vào bộ mặt dần dần của nó có thể thấy là nó không biết chuyện gì đang xảy ra. Lần đầu tiên thầy Haifai cho nó điểm 10, lại với một lý do hết sức vớ vẩn khiến nó không biết nên hướng cảm giác của mình vào đâu. Nếu thầy Haifai phạt nó chùi cầu tiêu suốt một tuần về cái tội ngồi im một cách ngoan ngoãn làm thầy ngứa mắt, Tam còn thấy dễ chấp nhận hơn và yên tâm hơn là thầy mở miệng khen nó.

Nhưng thầy Haifai không có vẻ gì là đang đùa. Biểu dương thằng Tam xong, thầy đập đập hai tay vào nhau theo thói quen:

- Bây giờ các trò giở sách ra. Hôm nay chúng ta tiếp tục ôn lại thần chú Khẩn quảng cổ.

- Khoan đã, thưa thầy. – Amara dùng dùng đứng lên, vẻ mặt như chưa hết sốc. – Con muốn thầy giải thích về điểm 10 vừa rồi của bạn Tam. Tại sao lại có cái điểm 10 phi lý đó?

- Nhiệm vụ của ta là cho điểm mấy trò chứ không phải hỏi một tí lại giải thích tại sao. – Lần này thì thầy Haifai có vẻ không làm sao bắt mình dùng nổi diễn, Kăply thấy rõ những sợi tóc lơ thơ trên đầu thầy dựng đứng cả lên khi trả lời Amara.

Nhưng Amara không thèm để ý đến điều đó. Nó tiếp tục phản đối bằng giọng cứng cỏi:

- Nhưng con không đồng ý với cách cho điểm tùy tiện như vậy.

- Dễ thôi, Amara! – Thầy Haifai cười khẩy, cố giữ cái đầu dùng dằng lắc lư. – Nếu không đồng ý thì trò có thể ôm tập lên và tước ra khỏi lớp. Ta tưởng là ta cũng đâu có khoái dạy những đứa học trò cứng đầu như trò.

Amara đứng như trời trồng, không ngờ thầy Haifai quyết liệt với nó như vậy. Sau một thoáng sững sờ, nó bắt thần ngoác miệng tru tréo:

- Cô ơi, cô! Thầy cho điểm lung tung như vậy mà cô chịu được hả cô? Cô phải có ý kiến đi chứ!

- Ý kiến cái con khỉ! – Từ đôi môi đỏ chót, giọng eo éo của vợ thầy Haifai phát ra một cách nóng nảy. – Nếu bữa nay là giờ dạy của ta, ta sẽ cho trò Tam không phải một mà tới ba điểm 10 lận, Amara à.

20. Chương 13 Phần 2

Trong một thoáng, Amara không biết làm gì hơn là đưa tay lên vò mái tóc xoắn tít, mặt ngệt ra như cô hiểu cô Haifai vừa nói gì. Và đến khi ý nghĩa của câu nói kịp ngấm vô đầu thì nó quỵ ngay xuống ghế, mặt mày bỗng chốc như khuất sau chiếc mặt nạ xám xịt, đến nỗi thằng đệ tử Y Đề ngồi sau lưng nó phải chồm lên, lay lay vai nó:

- Tỉnh lại! Tỉnh lại đi, Amara!

Kăply chứng kiến cái hoạt cảnh trước mắt với nụ cười tủm tỉm trên môi. Dĩ nhiên chỉ có Nguyên và nó là hai đứa duy nhất trong lớp hiểu được điều gì đã thúc đẩy vợ chồng thầy Haifai hành động kỳ quặc như vậy. Họ muốn chuộc lỗi với Tam, đứa học trò khốn khổ từng bị họ hành hạ thể thảm chỉ vì tin rằng nó là quái nhân, do đó bị coi là tay chân không thể chối cãi được của trùm Bastu.

Kăply liếc Nguyên, thấy thằng này cũng đang nhìn mình mỉm cười. Tam ngồi bên cạnh, không cười, vẫn tròng vào mặt vẻ ủ rũ mà Kăply đã thấy từ ngày đầu tiên đặt chân vào lớp Cao cấp 2. Tam lúc này có vẻ đã tin là mình không nghe lộn lời khen của thầy Haifai dành cho nó nhưng chính vì vậy mặt mày nó càng hoang mang hơn.

Kăply chồm qua chỗ Tam, khẽ trấn an:

- Ông ày 10 điểm thiệt đó.

Tam mấp máy môi:

- Tao... tao không hiểu. Chắc ông có... có âm mưu gì.

- Chẳng có âm mưu gì trong chuyện này hết. – Kăply nháy mắt. – Để rồi mày coi. Ông bắt đầu khoái mày rồi đó.

Tam dĩ nhiên không tin lời Kăply, vì chẳng tìm thấy lý do gì để tin. Nhưng đến khi thầy Haifai cho nó thêm một điểm 10 nữa về cái chuyện nó thực hành câu thần chú Khẩn quàng cổ tề đến mức cây thước gỗ của thằng Lung cào cho nó mấy đường rịn máu đỏ lôm thì nó bắt đầu ngờ ngợ.

Trong khi cả đồng lứa há hốc miệng trước sự ưu ái quá đáng của thầy Haifai dành cho Tam nhưng không dám lên tiếng thì một lần nữa Amara lại làm âm:

- Con sẽ tố cáo chuyện này lên thầy hiệu trưởng.

- Trò cứ việc làm theo ý trò. – Thầy Haifai tỉnh queo. – Còn ta, cho đến chừng nào ta còn phụ trách lớp này, ta sẽ cứ làm theo ý ta, Amara à.

Như để nhấn mạnh sự kiên quyết của mình, thầy Haifai chành miệng nói tiếp:

- Và để cho trò có đủ thì giờ mò lên văn phòng hiệu trưởng trường để nói xấu ta, ta tuyên bố buổi học hôm nay đến đây là kết thúc. Các trò có thể ra về.

oOo

Dĩ nhiên là sau đó chỉ có Nguyên và Kăply trèo lên văn phòng hiệu trưởng. Hôm trước thầy N'Trang Long đã dặn tụi nó trưa nay lên gặp thầy.

Thằng Amara chỉ nói cho sướng miệng, chứ vừa ôm cặp ra khỏi cửa là nó đông tuốt, với cái đuôi là thằng Y Đê lếch thếch phía sau. May mà Amara chỉ có một đệ tử, – Kăply nhìn theo hai thằng nhãi, vẫn vợ nghĩ – nếu có thêm vài thằng như Y Đê nữa, tụi nó chắc ngó ý chang một đám rước.

Thầy N'Trang Long như chờ sẵn Nguyên và Kăply trong phòng. Sau khi hì hục leo cả mấy chục tháp (cho đến bây giờ, mặc dù đã nhiều lần đến đây, Nguyên và Kăply vẫn không rõ để đi đến chỗ thầy N'Trang Long, tụi nó phải leo lên cả thầy là bao nhiêu tầng) và đứng thở dốc trước chiếc cầu thang bằng đá xanh, chưa biết làm thế nào để báo cho thầy N'Trang Long biết là tụi nó đã tới thì tiếng nói của thầy đã vọng ra:

- Tụi con vào đi.

Nguyên và Kăply mừng rỡ chui qua chiếc cầu thang đang từ từ nhấc lên như một chiếc cần cẩu và trong tích tắc đã thấy mình đứng trước chiếc bàn giấy to đùng trong văn phòng hiệu trưởng.

- Ngồi xuống đi tụi con.

Thầy N'Trang Long ngược lên khỏi mớ giấy tờ ngổn ngang trước mặt, cất giọng trầm ấm.

- Tụi con uống một chút gì nha.

Thầy N'Trang Long lại nói, và không đợi Nguyên và Kăply trả lời, thầy quơ tay một cái, lấy ra từ trong không trung hai chiếc ly đặt xuống trước mặt bọn trẻ, theo cái cách của một nhà ảo thuật siêu hạng.

Trước ánh mắt tò mò của Nguyên và Kăply, thầy quơ tay thêm một cái nữa chop tiếp một chiếc bình vừa hiện ra lơ lửng ở đâu đó bên tay trái thầy.

Thầy không cần nghiêng bình, chỉ lắc khẽ một cái, một luồng nước màu tím lập tức vọt ra từ chiếc vòi cong như cổ cò và rơi thẳng vào hai chiếc ly, lần lượt hết ly này đến ly khác, không rơi ra ngoài một giọt.

- Uống đi, tội con. – Thầy vui vẻ mời, sau khi chiếc bình đã rót đầy hai chiếc ly trước mặt Nguyên và Kăply.
- Tội con sẽ thấy thứ nước này không những vừa ngon vừa mát mà còn giúp thần kinh tội con êm dịu chưa từng thấy.

Kăply bưng ly nước trước mặt lên, rụt rè kê môi nhấp một ngụm, thấy nó hơi giống nước nho ép, mà căn cứ vào màu sắc cũng rất có thể nó được làm từ nho.

Kăply đoán vậy và vừa nhấm nháp thứ chất lỏng ngon ngọt trong miệng, nó vừa cố tìm hiểu tại sao bữa nay thầy N'Trang Long lịch sự với tội nó dữ vậy. Nó len lén nhìn thầy qua miệng ly, thấy thầy đã lại cúi xuống mở giấy tờ gì đó trước mặt, có vẻ đã quên bằng tội nó, và nhất là quên bằng đã hẹn tội nó đến đây để làm gì.

Hay là thầy đã làm gì Bolobala rồi? Bolobala hiện đang ở đâu? Nó còn sống trên đời hay không? Nó đã bị giết hay chỉ bị tổng giam? Giọng điệu quá khích của tờ Tin nhanh N, S & D đột nhiên hiện ra trong đầu Kăply nhấp nhóm như đang ngồi trên bếp lò.

- Thưa thầy...

Cuối cùng, không kiên nhẫn nổi nữa, Kăply đành để tiếng nói bật ra.

Vàng trán thông thái của thầy N'Trang Long ngẩng lên và đôi mắt to cò cộ của thầy nhìn trân trân Kăply như thể nó vừa làm một chuyện gì đó rất kỳ cục:

- Con vừa gọi ta?

Thái độ của thầy N'Trang Long khiến Kăply muốn nổi khùng quá sức. Phải khó khăn lắm nó mới giữ cho câu trả lời không trượt ra ngoài lề của sự lễ phép:

- Dạ. Hôm trước thầy dặn tội con trưa nay lên đây...

- Đúng là ta có dặn như vậy.

Thầy N'Trang Long gật đầu đáp, và sự xác nhận của thầy máy móc đến mức Kăply ngỡ là thầy không hiểu thầy đang nói gì. Lần này nó cố nói thật chậm để người nghe không thể lãng đi:

- Thầy bảo là hôm nay thầy sẽ cho tội con biết về số phận của Bolobala.
- Ồ, ta nghĩ là ta có nói điều đó mà. – Thầy N'Trang Long lại đáp bằng giọng của người ngủ mê.

Kăply cắn môi:

- Thế sao nãy giờ tội con hổng nghe...

- À, vụ đó thì tội con làm ơn chờ ột chút. – Bằng một động tác đột ngột, thầy N'Trang Long đưa tay lên xoa trán, đôi mắt xa vắng bỗng lấp lánh như vừa tìm lại được ánh sáng. – Ta phải nghiên cứu thêm chút xíu để có cái câu trả lời tội con chớ.

Thầy nhấp nháp mấy ngón tay lên xấp giấy trước mặt.

- Đây là bản giám định của pháp sư Lăk, người phụ trách phòng y tế của nhà trường. Theo pháp sư Lăk...

Thầy Haifai thành linh hiện ra nơi cửa làm câu nói của thầy hiệu trưởng bị đứt ngang. Thầy ném cho Nguyên và Kăply một cái nhìn dò hỏi rồi quay sang thầy N'Trang Long:

- Ông Boloradam đang tìm ông, ông N'Trang Long.

- Lão ta đâu rồi?

- Ông ta đang đợi dưới sân.

- Được rồi, tôi và anh sẽ xuống gặp lão, anh Krazanh. – Thầy N’Trang Long vừa nói vừa xoa tay đứng lên.
– Không khéo lão bị bọn phóng viên của Ama Đliê làm cho hóa điên mất. Nhưng lão lựa lúc bọn học trò đã đi về hết để mò vô trường thì chắc đầu óc lão cũng chưa đến nỗi nào.

Thầy N’Trang Long quơ mấy tờ giấy trên bàn nhét vô túi áo thụng rồi cúi xuống Nguyên và Kăply:

- Tụi con chờ ta một lát nhé.

Còn lại hai đứa, Kăply đập lên tay Nguyên:

- Sao tao lo quá, mày.

- Lo cho Bolobala á?

- Ủ. Không hiểu sao tao cứ thấy tội tội cho nó.

Kăply quay nhìn Nguyên, thấy Nguyên cũng đang nhìn nó, và cả hai đều buồn bã trông rõ trong đáy mắt nhau bộ mặt dầu dầu của chính mình phản chiếu trong đó.

- Theo mày thì Bolobala còn sống không? – Một lát, Kăply ngập ngừng hỏi.

- Tao nghĩ là còn. – Nguyên đưa tay lên đầu dứt mạnh một sợi tóc, khịt mũi đáp. – Nếu tao không lầm thì hiện nay thầy N’Trang Long có vẻ như đang làm mọi cách để bảo vệ Bolobala.

Kăply trở mắt nhìn Nguyên không chớp:

- Hồng lẽ mà y tin những gì Pôlôna phỏng đoán à?

- Thiệt sự thì tao không muốn tin chút nào. Nói chung thì chưa bao giờ tao có thiện cảm với tờ Tin nhanh N, S & D của Ama Đliê. – Nguyên nói tiếp một cách khó khăn. – Nhưng nếu không tin thì tao không thể giải thích được tại sao những ngày vừa rồi thầy N’Trang Long lại bịa ra chuyện Bolobala đi công tác. Chê chỗ ột con ma cà rồng phe Hắc Ám đâu phải là chuyện nhỏ.

Kăply thốt rùng mình:

- Hồng lẽ mà thầy N’Trang Long chính là đồng bọn của Bastu?

Hỏi xong, Kăply đột ngột hét to, vừa hét nó vừa vung tay như để xua đuổi những ý nghĩ đáng sợ ra khỏi đầu:

- Vô lý! Một trăm phần trăm vô lý!

- Nhưng ở đời những chuyện vô lý đâu phải là chưa từng xảy ra...

Nguyên hạ giọng nói và cảnh giác ngoái cổ nhìn quanh như sợ thầy N’Trang Long bất thần hiện ra ở đâu đó.

Đang nhón nhác, ánh mắt Nguyên bất chợt đụng phải cái báo động kẻ ở trên vách. Nó liền đứng phắt lên khỏi ghế.

- Mày đi đâu đó? – Kăply chồm tới chộp cứng cánh tay bạn, nơm nớp hỏi.

Nguyên hất đầu về phía cái báo động kẻ:

- Lại đằng kia coi sao.

Mười giây sau, hai đứa đã đứng chụm đầu vô cái ống thủy tinh, sững sốt thấy cái ống xẹt lửa tứ tung và run bần bật, trong khi mức nước màu đỏ đang chỉ 90°.

- Sao mức báo động lại cao như thế được? – Kăply lú lười kêu lên. – Bolobala bị bắt rồi mà.

- Điều đó cho thấy Bolobala không phải là người duy nhất của trùm Bastu mai phục ở trong trường Đămri.

Nguyên nói khẽ vào tai bạn, hoàn toàn thất bại khi cố tỏ ra bình tĩnh. Giọng nó đầy căng thẳng, và khi nghe cái giọng đó, Kăply quả thực muốn tè ra quần hết sức.

Nó quay phắt sang Nguyên, mặt vàng như nghệ:

- Ý mày muốn nói thầy N'Trang Long... thầy N'Trang Long...

Kăply sợ hãi đến mức lắp bắp một hồi vẫn không làm sao nói hết câu, cũng có thể nó cố tình trì hoãn vì sợ phải nghe những ý nghĩ u ám trong đầu mình vang lên thành lời.

- Thiết tình thì tao cũng rất mù mờ, Kăply à. – Nguyên chép miệng, không cần phải nghe Kăply nói hết câu nó mới hiểu bạn mình muốn đề cập tới chuyện gì. – Nhưng tao tin tấm gương lưu trữ sẽ cho tụi mình biết được phần nào sự thật.

Nguyên nhanh nhẹn đi vòng qua chiếc bàn bụi chẳng của thầy N'Trang Long, áp tay lên mép chiếc tủ đựng giấy tờ sát vách, miệng hô khẽ:

- Tới luôn!

Giống như bữa trước, chiếc tủ khẽ lắc lư rồi từ từ trượt đi êm ru trên nền nhà, thoáng chốc để lộ ra chiếc gương đồng hình bầu dục giấu ở phía sau.

Kăply nhìn tấm gương rồi liếc ra cửa rồi lại ngó sang Nguyên, mặt mày vừa hân hoan vừa lo lắng:

- Nhớ thầy N'Trang Long trở về nửa chừng thì sao?

- Lo làm quái gì! – Nguyên đồ liều. – Nếu thầy thực sự là người của trùm Bastu thì dù thầy có bắt gặp tụi mình lén lút tra hỏi tấm gương hay không, tao nghĩ đời tụi mình cũng coi như banh ta lông rồi.

Nguyên nhún vai một cái, lại quay mặt vào tấm gương, tỏ ý chuyện đó không có gì phải bàn cãi nữa.

Sau một hồi tập trung tâm trí để nhớ lại cái cách thầy N'Trang Long đã dùng để hỏi tấm gương, nó háng giọng, run run cất tiếng:

- Chuyện gì đã xảy ra với ngài N'Trang Long?

Hỏi xong, Nguyên căng mắt nhìn chòng chọc vào tấm gương, hồi hộp chờ đợi. Và nó vô cùng thất vọng khi thấy miếng kim loại vẫn trơ trơ như gương mặt ngơ ngác của một kẻ mất hết tri giác. Hay là mình hỏi không đúng cách? Nguyên bỗng nghi hoặc và khi nó định quay sang Kăply để hỏi lại thì tim nó bỗng nhảy bắn lên: tấm gương trước mặt thành linh sáng rực và những hình ảnh bắt đầu hiện ra, thoát tiên còn lơ mơ nhưng sau từng giây một, lại rõ dần, rõ dần.

Tụi nó thấy thầy N'Trang Long đang đứng chấp tay sau lưng bên một dòng suối nhỏ, ở một nơi trông rất giống thung lũng phía sau ngọn đồi tụi nó đang ở, với bãi cỏ xanh dày trổ li ti những đốm hoa trắng nhỏ lượn dài ra xa.

Thầy đứng yên như thế một lúc, những tia nắng mặt trời bóng gắt chiếu lấp lánh trên vàng trán rộng vẫn không làm cho thầy chau mày. Nguyên và Kăply cố mở to mắt, và lần này sau khi để ý kỹ tụi nó nhận thấy hai gò má thầy hơi tóp, đôi mắt trông lơ đãng vì thiếu ngủ, nhìn chung có vẻ như thầy đang khoác bộ mặt xanh xao của một người đang bị bệnh thiếu máu. Đúng là thầy, nhưng hoàn toàn không giống thầy như mình vẫn nhìn thấy hằng ngày. Hồng biết thầy đang gặp phải chuyện gì mà vẻ quắc thước, ung dung biến đâu mất ráo! Kăply kinh ngạc nghĩ, mắt vẫn dán chặt vô gương mặt uể oải đang mỗi lúc một chảy dài trong gương.

Một tiếng chim quang quác đột ngột ré lên và gần như cùng lúc, từ lùm cây bên tay phải bắt thần bay tung lên một con ó đen như nùi giẻ bị ai ném lên không. Kăply vừa chớp mắt một cái, đã thấy một người đàn ông tầm thước khoác áo chùng màu mỡ gà xuất hiện ngay cạnh dòng suối. Vừa nhác thấy tấm sa mỏng màu xanh ngọc che ngang mặt người này, Kăply giật hồn nhận ngay ra hấn là trùm Bastu. Nó kinh hãi quay sang Nguyên, thấy bạn mình đang nhìn trừng trừng vào tấm gương, cơ mặt giãn giật như bị kích động ghê gớm.

- Thưa ngài...

Thầy N'Trang Long quay sang tay tổ Hắc Ám, lễ phép cất tiếng chào, dáng điệu cung kính đến mức Kăply phải nhăn mặt.

- Người vẫn chưa làm xong chuyện đó à, N'Trang Long?

Bằng thứ giọng mượt mà như lụa, Bastu êm ái hỏi. Nhưng cái giọng ngọt ngào đó dường như vẫn khiến thầy N'Trang Long cảm thấy rờn rợn.

Thầy cúi gập đầu để tránh nhìn thẳng vào tấm khăn che mặt của trùm Hắc Ám:

- Có lẽ tôi phải cần thêm một chút năng lượng...

- Ta hiểu. – Giọng nói nhẹ nhàng của Bastu phát ra từ đằng sau tấm khăn. – Và ta đã chuẩn bị sẵn sàng quà tặng cho ngươi rồi. Ngươi chờ một chút...

Đôi mắt sáng như sao của trùm Bastu thành linh lóe lên, xoáy vào chòm đầu lúc này đang khúm núm cúi thấp của thầy N'Trang Long:

- Nhưng ta nhắc lại lần nữa, cũng là lần cuối cùng: sau khi nạp năng lượng xong, ngươi phải tức tốc lên đường ngay.

- Vâng, thưa ngài.

Thầy N'Trang Long mấp máy môi, sự sợ hãi khiến thầy khào khào, còn khó nghe hơn một tiếng nói thầm. Thầy sợ đến mức vẫn chưa biết Bastu đã bỏ đi sau câu lệnh, cứ gằm đầu đứng yên thêm một lúc. Đến khi đợi mãi vẫn không thấy trùm Hắc Ám động tĩnh gì, thầy mới rụt rè ngước mắt lên và thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Trong một lúc, Kăply hoàn toàn bị sự tuyệt vọng nhấn chìm. Còn tệ hơn cả sự tuyệt vọng, cái mà nó cảm thấy trong lúc này là sự trống rỗng. Thầy N'Trang Long, thần tượng của nó, chỗ dựa tinh thần bao lâu nay của nó, người mà nó kính yêu và tin cậy nhất hóa ra là người của trùm Bastu. Tất cả những gì nó suy nghĩ và hình dung trước nay trong một phút bất thần bị đảo lộn thê thảm khiến nó đột nhiên giống như người mất trí. Nó muốn hét lên một tiếng thật to để xả cơn điên nhưng cổ họng nó khô không khốc và nó đau khổ nhận ra những gì nó vừa chứng kiến đã vắt kiệt hết sức lực của nó.

Nó chỉ có thể đưa cặp mắt dần dần nhìn sang Nguyên, yếu ớt nói:

- Thế đấy.

Và được nghe Nguyên đáp lại cũng bằng một giọng ngao ngán không kém:

- Thế đấy.

Nhưng ngày hôm đó sự tệ hại chưa phải đã chấm dứt. Trong tấm gương, một bóng người từ xa đang tiến lại. Đó là một thằng nhóc lạ mặt nhưng căn cứ vào chiếc áo trùm đen và chiếc cặp sách tung tấy trên tay, Nguyên và Kăply nhận ra đó là một học sinh trường Đămri.

- Chào thầy ạ.

Thoáng thấy thầy hiệu trưởng, đứa học trò hơi khựng lại vì bất ngờ, nhưng rồi nó nhanh chóng mở miệng chào.

Thầy N'Trang Long mỉm cười hiền từ và đưa tay ngoắt:

- Trò lại đây ta bảo.

Thằng nhóc tiến lại, ngạc nhiên thấy thầy hiệu trưởng ngồi thụp xuống, thân mật quàng tay qua vai nó, nhưng rồi mặt nó mỗi lúc một ửng hồng chứng tỏ nó dần dần cảm thấy hãnh diện vì cử chỉ âu yếm đó của thầy.

- Trò ngoan lắm.

Thầy N'Trang Long vừa nói vừa vỗ bàn tay to tướng lên đỉnh đầu đứa học trò ngây thơ và Kăply sững sờ khi thấy thằng nhóc lập tức ngã lảo ra bất tỉnh.

- Ha ha ha. – Thầy N'Trang Long ngửa mặt lên trời, buông ra một tràng cười chói tai nghe giống như những miếng sắt cọ vào nhau, cái giọng cười quái đản Kăply chưa từng nghe qua kể từ ngày biết thầy. – Món quà của Bastu đến với ta thật là đúng lúc. Cực kỳ đúng lúc.

Kăply kinh hãi nhìn thầy cúi xuống đứa học trò nằm mê man trước mặt, liếm mép với vẻ thèm khát lộ liễu và đến khi thấy hai chiếc nanh nhọn thỉnh linh thò ra dưới hàng ria đen rậm của thầy thì nó run bắn từ đầu đến chân, cảm giác như bị ai đánh mạnh vào đầu. Cái hình ảnh Bolobala tấn công Nguyên trong đêm hôm trước lập tức hiện ra nhảy nhót trong đầu khiến nó khiếp đảm ré lên, đau đớn và điên cuồng:

- Dừng, thầy ơi!

Tiếng kêu lạc giọng của Kăply nghe ai oán như tiếng khóc. Nhưng dĩ nhiên thầy N'Trang Long trong tấm gương chẳng thể nào nghe thấy được. Thầy hăm hở cúi đầu xuống, và trước khi thầy khoái trá cảm pháp hai chiếc nanh vào cổ họng tên học trò bất hạnh thì Nguyên và Kăply đã kịp nhắm tịt mắt, thấy trái tim lẫn ruột gan phèo phối của chính mình như cũng đang tan ra.

Không biết trải qua bao lâu, Nguyên và Kăply mới thu hết can đảm từ từ hé mắt. Tụi nó thở phào khi thấy những hình ảnh ghê rợn vừa rồi biến mất và tấm gương đồng đang mờ dần.

Kăply đưa tay ôm ngực thều thào:

- Kinh khủng quá!

Như con thú bị sự hoảng sợ đánh lú, Nguyên nghiêng rặng, ngúc ngoắc đầu, cựa quậy vai và hông, cố vùng vẫy để thoát ra khỏi sự tê liệt, và khi vừa lấy lại được cảm giác, chuyện đầu tiên nó nghĩ đến là giục Kăply bỏ chạy ra khỏi phòng, càng nhanh càng tốt, trước khi thầy N'Trang Long kịp quay lại. Nhưng nó vừa hả họng, chưa kịp thốt tiếng nào, sự kinh hoàng như một bụi cát đã bắt thần lấp đầy miệng nó.

Quai hàm của Nguyên đột ngột hóa đá khi ánh mắt nó chạm phải tấm gương đồng trước mặt. Trong tấm gương đã trở lại tình trạng ban đầu, lúc này đang phản chiếu lơ mờ ba bóng người: Hai bóng người đứng gần dĩ nhiên là nó và Kăply. Xa hơn một chút là một chiếc bóng cao to và lạng lẽ như một ngọn tháp.

Như để xác nhận sự lo lắng của nó, tiếng nói quen thuộc của thầy N'Trang Long vang lên từ phía sau lưng:

- Xem xong rồi thì tụi con đẩy chiếc tủ về chỗ cũ đi chớ!

21. Chương 14

Chương 14

Nạn nhân của ma cà rồng

Kăply chưa bao giờ bị sét đánh ngay đầu. Nhưng nó biết, nếu nó đã từng bị như vậy thì chắc chắn cảm giác đó cũng chẳng nhằm nhò gì so với lúc này.

Khi tiếng nói trầm trầm của thầy N'Trang Long dội vào tai nó, người nó run lên và bồng chốc như đại đi, rồi nó thấy nó đang từ từ quay lại phía sau, không nhanh không chậm, đều đều như đang đứng trên một cái đế xoay hoặc giả có bàn tay vô hình nào đó đang nắm lấy hai vai nó mà thông thả quay nó lại.

Kăply có cảm giác trước mặt mình là một màn sương và bên kia bức màn thầy N'Trang Long đang nhìn nó và mỉm cười. Tự nhiên, nó không còn thấy sợ hãi nữa, thay vào đó là một nỗi khổ tâm ghê gớm, cảm giác mà nó đã từng trải qua một lần trước đây, lúc người bà thân yêu của nó qua đời. Khi bắt gặp lại cảm giác kinh khủng đó, nó như đang nhìn thấy nó đứng lặng người bên nắm mộ của bà nó ở nghĩa trang làng Ke trong một buổi chiều quanh quế, trời thoi thóp nắng và gió nín thở đến tận sáng hôm sau.

Bất giác nó nói, ngây ngô, lòng quặn thắt:

- Thầy...

Đôi mắt lục lạc của thầy N'Trang Long nheo lại và Kăply nghe tiếng thầy phát ra ầm ập từ dưới hàng ria:

- Ta hiểu tâm trạng của các con. Nhưng lẽ ra các con không nên hành động như vậy trước khi hỏi qua ý kiến của ta.

Kăply không nghĩ một con ma cà rồng của trùm Bastu lại có được giọng nói dịu dàng đến thế. Một cảm giác tức uất vì bị lừa trào lên trong ngực, nó hét lên:

- Thầy... thầy gạt tụi con.

Thầy N'Trang Long vẫn tỉnh queo như không để ý đến vẻ kích động trên mặt đứa học trò nhỏ:

- Ta chưa bao giờ gạt các con, K'Brêt à.

- Hồng lẽ thầy làm việc cho Bastu là vì có nỗi khổ tâm riêng. – Nguyên vọt miệng, và trông nét mặt hồi hộp của nó có thể thấy rõ nó đang nóng lòng chờ một cái gạt đầu biết bao.

Thầy N'Trang Long lại lắc đầu:

- Con nói sai rồi, K'Brăk. Bastu là cái quái gì mà ta phải làm việc cho hắn chứ.

Kăply bắt đầu khoác bộ mặt khùng khùng:

- Chắc thầy muốn nói là ngoài Bolobala ra, ở trường Đămri không có một con ma cà rồng nào khác?

Thầy N'Trang Long nhún vai:

- Ta không định nói như vậy. Ta tưởng là ta đang muốn nói ngược lại kia, con trai à.

Để mặc hai đứa học trò đứng trơ cạnh chiếc gương và ù ù cạc cạc giương mắt ra nhìn mình, thầy chậm rãi bước lại chỗ chiếc bàn giấy, ngồi xuống và thản nhiên nói:

- Các con đẩy chiếc tủ về chỗ cũ đi rồi ngồi xuống đây để cặp giò khỏi phản đối. Nếu ta đoán không sai thì có lẽ các con đứng cũng khá lâu rồi.

Sau khi đưa chiếc tủ vào đúng vị trí cũ, Nguyên bước đến cạnh chiếc ghế dài, sè sè đặt mông xuống và nơm nớp đưa mắt ngó thầy hiệu trưởng, lo lắng chờ hai chiếc nanh thò ra dưới hàng ria đen rậm. Kăply ngược lại, mở mắt trừng trừng và mím chặt môi như sẵn sàng phun ra một lời nói xằng.

- Con đừng ngậm miệng chặt qua, K'Brêt. Thở bằng cả mũi lẫn miệng vẫn tốt hơn.

Thầy N'Trang Long làm như thuận miệng góp ý, rồi rất nhanh, thầy chuyển qua đề tài khác, lần này thì giọng thầy đã nghiêm trang trở lại:

- Tấm gương lưu trữ, như ta đã cảnh báo trước đây với các con, là thứ mà khi sử dụng phải hết sức thận trọng. Ta nhớ là ta từng nói ngay cả ta lúc nào kẹt lăm ta mới phải đụng tới nó mà. – Thầy nhìn chăm chăm vào mặt hai đứa học trò, tay vờ gõ gõ nơi trán làm như đang tìm cách đánh thức bộ nhớ già nua. – Ta có nói vậy không hả các con? Hay là ta lẩm cẩm quá rồi nên nhớ lộn?

- Thầy không nhớ lộn đâu. Con nhớ là thầy có nói mà.

Kăply nhanh nhẩu vọt miệng, chiếc mặt nạ quạu quọ rơi đầu mắt.

- À, như vậy là ta có nói hả? – Thầy N'Trang Long thở dài, có vẻ rất phiền não. – Ra là ta có nói nhưng các con đâu có để vào tai.

Kăply hăng hái:

- Thầy còn nói là muốn khai thác nó một cách thuận lợi thì phải biết cách.

- Nếu khó khăn như vậy thì tại sao chính con cũng đánh thức được tấm gương hả thầy? – Nguyên không kèm được thắc mắc.

- Ai cũng đánh thức được tấm gương hết con à. Nhưng không phải ai cũng biết cách bắt nó nói ra sự thật. Khó khăn chính là ở chỗ đó.

- Là sao hả thầy? – Kăply ngẩn tò te. – Hồng lẽ tấm gương lưu trữ cũng biết nói dối?

- Không phải là cũng biết. Mà nó nói dối như ranh. Nói dối một cách lão luyện và trôi chảy.

Thầy N'Trang Long mân mê chòm râu cằm, giọng từ tốn:

- Trong một tháng, tấm gương lưu trữ chỉ nói thật có ba ngày. Đó là ba ngày trăng tròn. Các con nhớ lại đi, bữa tấm gương thuật lại câu chuyện của vợ chồng thầy Haifai, hôm đó có phải là ngày rằm không?

- Dạ, phải. – Nguyên nhủ may một hồi rồi khe khẽ đáp.

Đại Nguyên xác nhận xong, thầy thủng thẳng tiếp:

- Những ngày còn lại trong tháng, không thể tìm ra chút xíu sự thật nào trong tấm gương lấu cá này. – Bàn tay thầy N’Trang Long nhảy từ cằm lên trán, xoa xoa chỗ chân tóc và giọng thầy cất cao hơn một chút. – Dĩ nhiên, ta có thể dùng bùa Chồng nói dối để đối phó với nó. Nhưng ta không ngại xấu hổ để thú thiệt với tụi con là không phải lúc nào ta cũng thành công. Tấm gương khôn kiếp này thừa tình quái để pha trộn một phần bịa đặt vào hai phần sự thật để luồn lách và vô hiệu hóa sự giám sát của các loại bùa ếm. Ta từng bị nó lừa một vỏ thê thăm rồi đó chứ.

Kăply ngạc nhiên:

- Trình độ như thầy mà cũng bó tay trước tấm gương lôm côm này sao?

Thầy N’Trang Long giương đôi mắt to cò cò nhìn Kăply như thể bây giờ mới trông thấy nó:

- Con có biết chủ nhân của tấm gương này là ai không hở K’Brêt?

Kăply xịu mặt:

- Thầy cũng biết là con không biết mà.

Rồi nó liếm môi, há hức hỏi:

- Là ai hả thầy?

- Đây là tấm gương của chủ nhân núi Lưng Chùng.

Thầy N’Trang Long buông từng tiếng, rồi mặc Nguyên và Kăply há hốc miệng ra vì kinh ngạc, thầy tỉnh bơ tiếp:

- Chủ nhân núi Lưng Chùng tặng tấm gương này cho Đại phù thủy Mackeno. Và chính Mackeno đã tặng nó lại cho ta.

- Mọi người tặng qua tặng lại tấm gương này chi vậy thầy? – Kăply cất có hỏi.

Trong khi Nguyên nhăn mặt vì thắc mắc ngô nghê của bạn thì thầy N’Trang Long gật gù rất ư là khoái chí:

- Một câu hỏi rất hay, K’Brêt à.

Thầy lim dim mắt:

- Thực ra đây chỉ là một trò chơi trẻ con. Chủ nhân núi Lưng Lùng giở trò nghịch ngợm trên tấm gương chẳng qua muốn thử thách tài nghệ của bọn ta mà thôi.

Đang nói, cặp mắt nửa nhắm nửa mở của thầy N’Trang Long thỉnh thoảng lên khiến Nguyên và Kăply giật thót:

- Ủa, thế còn cái chuyện đi đến núi Lưng Chùng tới đâu rồi? Ta nhớ ta bảo tụi con tới đó lâu rồi mà, sao tụi con còn ngồi thù lù ở đây?

Nguyên đỏ mặt phân bua:

- Tụi con đã đi tìm ngọn núi đó suốt một ngày nhưng hông thấy gì hết, thầy ơi.

- Có một ngày thì ăn thua gì! – Thầy N’Trang Long sầm mặt. – Tụi con đi tìm nữa đi. Phải tích cực lên.

- Thế còn vụ Bolobala sao rồi hả thầy? – Kăply vùng kêu. – Thầy nhốt bạn ấy ở đâu?

- Nhốt? – Cặp mắt thầy N’Trang Long trợn ngược. – Hừm, ai bảo là ta nhốt con bé đó?

Thầy đứng bật khỏi ghế, như một con mãnh sư thỉnh linh chồm lên trên hai chân:

- Đi! Tụi con đi với ta!

Thầy bước vòng qua bàn, mỗi tay nắm một đứa học trò, hắng giọng:

- Ta cũng đang muốn cho tụi con nhìn thấy sự thật đây!

Nguyên và Kăply chưa kịp hiểu thầy hiệu trưởng định làm gì, đã nghe vù một tiếng, hai chân như hẫng đi. Không cần thầy N'Trang Long ra lệnh, tụi nó đã tự động nhắm nghiền mắt, hoảng hốt thấy cơ thể xoay vòng vòng trong khoảng không như đang rơi vào một luồng gió xoáy.

Một tích tắc sau, Nguyên và Kăply nghe một tiếng “bịch”, hai chân nện lên mặt sàn đau điếng. Thầy N'Trang Long thình lình buông tay khiến tụi nó lảo đảo một hồi mới đứng vững và hấp tấp mở mắt ra.

Chưa đặt chân vào phòng y tế bao giờ nhưng vừa nhác thấy khung cảnh trước mắt, Nguyên và Kăply biết ngay tụi nó đang ở đâu.

Trên chiếc giường phủ khăn trắng ở chính giữa phòng Bolobala đang nằm thiêm thiếp. Lãng xảng bên cạnh là một lão phù thủy mặt dài như quả dưa leo, vận đồ ngắn, tay cầm roi phép, thắt lưng đeo lưng lửng các thứ lọ đựng bột, mặt mày cực kỳ nghiêm trọng. Lão đi tới đi lui cạnh giường, điệu bộ khấn trương, tay hươ hươ con roi khắp người Bolobala, miệng xì xầm niệm chú, chốc chốc lại nhúng đầu ngọn roi vào cái xoong cán dài đang sôi sùng sục và tỏa mùi dược liệu nồng nặc trên chiếc bếp lò kê đó. Kăply đoán lão là pháp sư Lăk, người phụ trách phòng y tế. Nó ngó chăm chăm về mặt trầm trọng của lão, thấy trán lão cứ nhần tí, như thể không phải bây giờ nó mới nhần mà từ khi vừa lọt lòng ra trán lão đã nhần như thế rồi.

Thầy Haifai, thầy Hailixiro, lão Chu và mụ Gian đang ngồi trên chiếc ghế cuối chân giường, im lặng theo dõi pháp sư Lăk làm phép.

Mồ hôi túa ra thành dòng trên trán, pháp sư Lăk cũng không buồn lấy tay chùi. Đầu óc lão tập trung đến mức thầy N'Trang Long và tụi Kăply xuất hiện trong phòng, lão cũng không hề hay biết. Chỉ đến khi thầy N'Trang Long cất tiếng hỏi:

- Thế nào rồi, ông Lăk?

Lão mới giật mình ngó lên:

- À, cũng không đến nỗi tệ lắm, thưa ngài.

Thầy N'Trang Long bước tới một bước, cúi xuống Bolobala, chăm chú nhìn một lúc rồi trầm ngâm hỏi:

- Sao con nhỏ không nhúc nhích gì hết trơn vậy?

Pháp sư Lăk tặc lưỡi đáp, bây giờ lão mới nhớ chùi mồ hôi:

- Tôi chỉ giữ được tính mạng con bé thôi. Muốn phục hồi nguyên vẹn, tôi nghĩ ngài phải kêu gọi pháp sư K'Budăng bên lớp Hướng nghiệp giúp một tay.

- Vô ích, ngài N'Trang Long à. – Thầy Hailixiro thình lình buột miệng, trông thầy có vẻ thoải mái hơn ngày thường do không phải nhốt mình trong chiếc ghế bành. – Tôi nghĩ ngay từ đầu chúng ta đã đi chệch hướng. Không ai chạy chữa được một con ma cà rồng, và theo tôi cũng không cần phải tốn công chạy chữa, nhất là con ma cà rồng đó do Bastu gửi tới để tàn phá ngôi trường của chúng ta.

Thầy N'Trang Long quay nhìn thầy Hailixiro, mắt nheo lại như chói nắng. Thầy xoắn một lọn râu cằm, chậm rãi nói:

- Anh Hailixiro, ma cà rồng không phải là một định mệnh không thể thay đổi. Cục an ninh Lang Biang hiện nay chỉ theo dõi các ma cà rồng hoang dã. Còn những ma cà rồng thuần hóa vẫn được cộng đồng chấp nhận. Hơn nữa, – thầy N'Trang Long nhón mày khiến đôi mắt to cộm của thầy trông tròn quay như hai quả nhãn – tôi có thể khẳng định Bolobala không phải là ma cà rồng!

Câu nói cuối cùng của thầy N'Trang Long khiến thầy Hailixiro suýt chút nữa té lăn ra khỏi chỗ ngồi. Cùng với thầy, lão Chu, mụ Gian, Nguyên và Kăply cũng đồng loạt nhảy dựng như phải bỏng.

- Ngài hiệu trưởng... – lão Chu lắp bắp – làm sao mà...

- Phi lý! – Thầy Hailixiro thét lên, tay không ngừng quẹt lớp mỡ đang tươm ra quanh cái trán hói. – Tôi đã nghi ngờ, tôi đã theo dõi và cuối cùng chính mắt tôi đã bắt gặp Bolobala tấn công K’Brăk. Nếu lúc đó mọi người không chạy tới kịp, cặp nanh nhọn hoắt của con bé đã cắm vào...

- Anh nói không sai một chút nào hết, anh Hailixiro. – Thầy N’Trang Long gật đầu, ngắt lời. – Dù không muốn tôi cũng phải thừa nhận là tối hôm đó, Bolobala đích thị là một con ma cà rồng.

Thầy N’Trang Long càng nói, Kăply càng cảm thấy mình ngu đi từng phút. Nó liếc lão Chu và mẹ Gian, thấy mặt họ lộ vẻ dần dần và nó đoán mặt nó chắc còn dần hơn gấp bội.

- Ngài hiệu trưởng, – thầy Hailixiro lộ vẻ bức bối và giọng đã không còn nể nang – tôi xin phép ngài được nói thẳng là tôi đã bắt đầu nghi ngờ về sự nghiêm túc của ngài...

- Nghi ngờ là quyền của anh, anh Hailixiro. Và tôi, tôi thề là tôi luôn tôn trọng quyền được nghi ngờ của mọi người. Nghi ngờ, đó là chặng đầu tiên trên con đường tiến đến chân lý. – Thái độ bất bình của thầy Hailixiro dường như chẳng tác động đến thầy N’Trang Long mấy may. Thầy khoan thai nói, ung dung như trong một buổi thuyết trình. – Tôi chỉ muốn lưu ý anh một điều quan trọng, điều này có thể anh không biết hoặc anh từng biết nhưng đã quên: Những nạn nhân của ma cà rồng đều biến thành ma cà rồng hết ráo. Trong kho từ vựng vô cùng phong phú của chúng ta, từ aslang chính là để chỉ những trường hợp này.

- Ngài nói vậy là sao, ngài hiệu trưởng? – Mẹ Gian vùng kêu, giọng xúc động. – Có phải ngài muốn nói Bolobala bị ma cà rồng tấn công không? Có phải ngài muốn nói con bé đó chỉ là nạn nhân?

Thầy N’Trang Long nhìn mẹ chủ quán bánh Nhớ dai bằng con mắt tán thưởng:

- Tôi nghĩ là tôi muốn nói như vậy đó, bà Gian à.

Như một chiếc lò xo, mẹ Gian bật ngay lên khỏi ghế và phóng lại chiếc giường của Bolobala.

- Không đúng, không đúng rồi, ngài hiệu trưởng. – Sau khi cẩn thận xem xét Bolobala, mẹ Gian ngược lên nhìn thầy N’Trang Long và lắc đầu quầy quậy.

- Cái gì không đúng hả bà Gian? – Thầy N’Trang Long điềm tĩnh hỏi lại.

Mẹ Gian chỉ tay ngay cổ Bolobala, ngập ngừng nói:

- Nếu Bolobala là nạn nhân của ma cà rồng thì ở cổ phải có lỗ thủng hoặc ít ra phải có vết răng chứ, thưa ngài?

- Bà tuyệt thật đấy, bà Gian! – Thầy N’Trang Long gần như reo lên. – Bà đã hỏi đúng chóc chố. Và tôi cũng đang muốn làm rõ chuyện đó đây.

Thầy đưa mắt nhìn lướt qua những gương mặt đang nghệt ra chung quanh, cao giọng nói:

- Các vị nhìn cho kỹ nhé.

Nói xong, thầy quay lại nhìn Bolobala, phẩy tay một cái, miệng khẽ mấp máy, cái phẩy tay của thầy N’Trang Long nhẹ hều nhưng mọi người có cảm giác không khí trong phòng như bị nén chặt lại. Không ai bảo ai, tất cả đều chồm tới sát cạnh giường, cùng nín thở và cùng dán chặt mắt vào Bolobala.

Kăply thấy rõ lớp da cổ của Bolobala từ từ trở lên nhăn nheo, liền sau đó nứt ra từng mảng như vệt bùn khô và rơi lả tả xuống khăn trải giường. Khi lớp da bên ngoài tróc đi, cả đồng miệng cùng “ồ” lên thảng thốt: Ở lớp da cổ bên trong, hai vết răng hiện lên rõ mồn một như ai vừa lấy đinh nhọn xoi vào.

- Thế này là thế nào hở ngài hiệu trưởng? – Lão Chu há hốc miệng nhìn thầy N’Trang Long, chiếc muỗng trên tay như sắp rớt.

- Cũng đơn giản thôi, ông Chu à. – Thầy N’Trang Long nhẹ nhàng đáp. – Thủ phạm vụ này chắc chắn là một con ma cà rồng, và dĩ nhiên hân cũng là người của trùm Bastu. Mục tiêu tấn công của hân không ai khác ngoài K’Brăk, tiểu chủ nhân lâu đài K’Rahlan.

- Nhưng ở đây hân không tấn công K’Brăk mà nhắm vào Bolobala. – Thầy Hailixiro nhú mày, tay giật giật cổ áo chùng như để cho dễ thở.

Thầy N'Trang Long lại túm lấy chòm râu, làm như nó có thể gợi ý cho thầy:

- Hắn không trực tiếp ra tay có thể vì sợ lộ mặt, cũng có thể vì không có cơ hội, anh Hailixiro à. Hắn liền nghĩ ra cách mượn tay Bolobala. Hắn đã tính một nước cờ rất khéo: K'Brăk sẽ không bao giờ đề phòng Bolobala, do đó khả năng K'Brăk bị sát hại là rất lớn.

Thầy Hailixiro phác một cử chỉ vô nghĩa vào không khí, Kăply trông thầy tựa quạu một trăm ký thật thật khó khăn:

- Tôi hiểu rồi, ngài N'Trang Long. Và sau khi tấn công Bolobala, hắn cố tình tạo ra một lớp da giả trên cổ cô bé để không ai khám phá ra âm mưu của hắn và để phòng khi cuộc mưu sát K'Brăk không thành, Bolobala sẽ trở thành đích nhắm của dư luận, còn bản thân hắn thì thoát êm khỏi mọi cuộc điều tra để tiếp tục sắp đặt một âm mưu mới.

Thầy N'Trang Long tươi cười nhìn thầy Hailixiro:

- Anh đã hiểu đúng vấn đề rồi đó, anh Hailixiro. Theo tôi thủ phạm là một tay cực kỳ thông minh. Thậm chí tờ Tin nhanh N, S & D cũng bị cho vào tròng trong vụ này. Tổng biên tập Ama Đliê là một tay làm báo siêu hạng nhưng nhược điểm lớn nhất của hắn là bụng dạ quá hẹp hòi, nhỏ nhen. Mối ác cảm với trường Đămri đã làm Ama Đliê mờ mắt và chi phối mọi hoạt động nghiệp vụ của hắn. Rõ ràng là Ama Đliê mừng rơn khi vớ được vụ Bolobala. Và trong khi khoái trá khai thác vụ này theo hướng bất lợi cho tôi, Ama Đliê không biết rằng hắn đang bị xỏ mũi bởi một con ma cà rồng.

Mụ Gian hỏi giọng kích động:

- Ngài hiệu trưởng! Ngài nói vậy có nghĩa là khi bảo Bolobala được nhà trường cử đi công tác, ngài đã biết con bé bị ma cà rồng tấn công?

- Tôi biết bà Gian à. Tôi biết, cho dù những vết răng trên cổ cô bé được che đậy rất khéo. – Thầy N'Trang Long cúi đầu nhìn Bolobala vẫn đang mê man trên giường. – Và vì biết rõ điều đó nên tôi không muốn làm to chuyện. Tôi không muốn mọi người hoang mang không cần thiết.

- Cách đó cũng mạo hiểm quá, thưa ngài. – Lão Chu nuốt nước bọt, tay chà chà chiếc mũi nhọn. – Nếu dấu vết mọi người, nhờ con ma cà rồng kia hoặc Bolobala nổi hứng tấn công bọn học trò thì hậu quả thiệt là khủng khiếp.

- Cảm ơn ông vì sự lo lắng đó, ông Chu. – Bắt chước lão Chu, thầy N'Trang Long đưa tay sờ lên chóp mũi nhưng rồi có lẽ thấy mũi mình không nhọn bằng lão, tay thầy lại quay lại loay hoay chỗ chòm râu cảm quen thuộc. – Tất nhiên là tôi có nghĩ đến điều đó. Nhưng tôi cũng có đủ lý do để tin rằng thủ phạm và nạn nhân của thủ phạm, tức Bolobala, không có ý định tấn công bừa bãi. Mục tiêu chính trong vụ này là K'Brăk. Do đó tôi cho rằng chỉ cần tập trung bảo vệ K'Brăk là đủ.

Thầy nhìn sang thầy Haifai này giờ vẫn đứng im như tượng, giọng vui vẻ:

- Sau khi phát giác ra tình trạng của Bolobala, tôi đã yêu cầu giáo sư Haifai dạy thần chú Khăn quàng cổ cho lớp Cao cấp 2, dĩ nhiên lý do thực sự là nhằm trang bị cho K'Brăk khả năng tự vệ trước đòn tấn công của ma cà rồng...

- Nhưng rốt cuộc con đã chẳng làm được trò trống gì. Con thiệt là ngu như heo. – Nguyên thốt lên bằng giọng thiếu não. Từ khi đặt chân vào phòng y tế đến giờ, nó vẫn làm thính theo dõi mọi diễn biến, nhưng lúc này thì nó không thể không lên tiếng tự nguyên rửa mình.

Trong khi thầy Haifai khịt mũi một cái thiệt lớn như đồng tình với so sánh của Nguyên thì thầy N'Trang Long nhúc nhích hàng ria với vẻ thông cảm:

- Không sao! Không sao, con à. Thiệt tình thì thần chú Khăn quàng cổ đâu có phải là thứ dễ nuốt. Điều quan trọng là đến phút cuối, bọn ta đã kịp có mặt trong cái đêm kinh hoàng đó.

- Thưa thầy, – thái độ của thầy N'Trang Long giúp Nguyên cảm thấy mạnh dạn hơn. Nó nhú mào, cẩn thận chọn từng từ để có thể trình bày chính xác điều nó đang thắc mắc, – vậy thì thầy có thể cắt nghĩa tại sao những ngày trước đó bạn Bolobala đột nhiên thân thiết với con không ạ? Hồng lẽ Bolobala đồng lõa trong vụ này nhằm hãm hại con?

- Làm gì có chuyện đó! – Thầy N’Trang Long chưa kịp trả lời, thầy Haifai đã nhe nanh gầm gừ. – Trước khi bị ma cà rồng tấn công, Bolobala chắc chắn không có ý định hãm hại trò đâu, K’Brăk. Theo ta, lúc đó Bolobala vẫn là một học sinh bình thường như mọi học sinh khác.

- Con nghĩ điều đó chỉ đơn giản xuất phát từ lòng hăm mộ Bolobala giành cho bạn K’Brăk thôi. – Kăply tức tối vọt miệng, cảm thấy thằng bạn mình phải ngu ngang ngửa với mình hoặc hơn mình mới thắc mắc một cái chuyện quá sức rõ ràng như vậy.

- Nhưng... nhưng...

Như không nghe thấy Kăply, Nguyên ngược nhìn thầy N’Trang Long bằng ánh mắt bắn khoăn, miệng áp úng.

- Ta hiểu con đang nghĩ gì, K’Brăk. – Thầy N’Trang Long khẽ gật gù. – Ồ, chuyện đó ta cũng thấy hơi lạ. Nhưng dù sao thì cũng chỉ có duy nhất một người trên đời này có thể giải thích rõ ràng chuyện đó thôi.

- Ai vậy, thầy? – Kăply bộp chộp hỏi.

- Người đó chính là Bolobala. – Thầy N’Trang Long chỉ tay vô chiếc giường. – Ráng chờ đến khi Bolobala trở lại bình thường, tụi con sẽ tha hồ mà dò hỏi.

Rồi thầy nheo nheo mắt nhìn Nguyên và Kăply, nói tiếp bằng giọng hóm hỉnh:

- Còn bây giờ thì theo ý ta, tụi con ra về lúc này cũng có thể coi là quá muộn rồi đó.

oOo

- Tóm lại thì ai là tay chân của... của phe bên kia hả mày? – Vừa ra khỏi cổng, Kăply đã níu tay Nguyên, thấp thỏm hỏi. Nó nhìn Nguyên bằng ánh mắt tha thiết của một bệnh nhân đang chờ thầy thuốc cho toa.

Nhưng thầy thuốc Nguyên hôm nay ột cái toa hết sức chung chung:

- Bất cứ thầy cô nào trong trường cũng có thể là tay chân của Bastu hết. – Nguyên nhún vai, nói không kiêng rề. – Kể cả đám bảo vệ của lão Chu. Thậm chí kể cả thầy N’Trang Long.

- Thầy N’Trang Long ư? – Kăply ngơ ngác. – Hồng lẽ đến lúc này mày vẫn chưa tin thầy?

- Tin là một chuyện, còn sự thật là một chuyện khác. Trước khi sự thật phơi bày, không có chỗ cho niềm tin ngây thơ.

Nguyên làm một tràng triết lý khiến Kăply tròn xoe mắt, thán phục:

- Câu này mày học ở đâu vậy?

- Học cái đầu mày! – Nguyên sầm mặt. – Tao hỏi mày nè: Làm sao tụi mình biết được tấm gương nói dối hay là chính thầy nói dối?

- Ồ, chẳng làm sao biết được hết.

- Thấy chưa! – Nguyên hào hứng. – Vậy bây giờ tụi mình phải làm gì, mày biết không?

- Biết.

- Làm gì?

- Mày về trước, tao đi chơi với Mua lát về sau.

Nguyên như người bị sập hố. Nó quắc mắt nhìn bạn:

- Sao mày cứ lên cơn điên với bọn con gái thế? Tao về nhà một mình biết nói sao với bà Êmô?

Kăply nhăn nhó:

- Tụi mình đã dặn thằng K’Tub về báo trước rồi mà. Là trưa nay, tao với mày phải ở lại trường làm vệ sinh.

Mặt Nguyên hầm hầm:

- Rồi tao bỏ mặc mày, tao về trước?

- Không phải là bỏ mặc, mà là tự nhiên mày bị... đau bụng. Hồng lẽ từ bé tới giờ mày không bao giờ bị đau bụng sao?

Vừa nói, Kăply vừa co căng chạy. Khi nó nói xong tiếng cuối cùng, người nó đã ở cách Nguyên một quãng xa.

Với khoảng cách đó, Nguyên biết rằng tốt nhất là mặc kệ cho thằng bạn mình đi theo xách dép cho tụi con gái, còn nó đành chấp nhận đội nắng lủi thủi về nhà một mình.

Về nhà một mình trong khi chưa biết ai là chân tay của trùm Bastu và liệu con ma cà rồng đó có âm thầm rượt theo mình hay không thì đúng là đại liều mạng! Ý nghĩ đó chợt xuất hiện trong đầu Nguyên khi nó đã đi được nửa chặng đường và ngay khi nổi lo vừa chớm, nó hoảng hốt cầm đầu chạy bán sống bán chết, dĩ nhiên trong khi chạy vẫn không quên ngoác miệng chửi Kăply tới bời hoa lá.

22. Chương 15 Phần 1

Chương 15

Công viên các thứ kẹo

Kăply không biết Nguyên đang chửi mình. Lúc này nó đang ngồi cạnh Mua trong quán bột chiên Yếu đời trong tâm trạng hân hoan khó tả. Hân hoan đến mức khi bỏ những viên bột nhát thếch và hôi rình vô miệng, nó không cảm thấy gì ngoài mùi vị hạnh phúc tê tê trên đầu lưỡi.

Khác với thái độ lạnh nhạt khi Kăply lần đầu bước chân vô đây, bữa nay lão Chu nhìn nó chén hết viên bột này đến viên bột khác bằng ánh mắt âu yếm và nụ cười toe toét mà lão đang phô ra trên khuôn mặt tròn quay kia chính xác là nụ cười mãn nguyện:

- Ăn nữa đi, con trai.

Lão nói với Kăply bằng giọng như thể lão không nhận ra đây là thằng nhóc đột nhập vô trường hai đêm liền tiếp và từng bị lão tóm cổ dẫn lên văn phòng hiệu trưởng giữa đêm hôm khuya khoắt.

Kăply nhìn lại lão, cố đoán xem có thật là lão không nhận ra mình hay là lão vờ vịt nhưng sau một hồi quan sát, nó không rút ra được một kết luận nào. Mặt lão chủ quây vẫn tỉnh queo như không, lão cười với Kăply bằng mắt khi thấy Kăply chăm chăm nhìn mình, và niềm nở nói, vừa cựa quậy cái bụng trần trùng trực và bự chẳng như một cái bong bóng căng phồng và chứa đầy nước.

- Một đĩa nữa chứ, con trai?

Kăply chưa kịp đáp, lão đã cười híp mắt, tay xoay xoay chiếc khăn quần ngang đầu:

- Chén thêm một đĩa nữa, con sẽ thấy tình yêu thật là mầu nhiệm và lát nữa đây con chim xanh hạnh phúc sẽ đậu ngay chóc xuống vai con.

Kăply đã tính gặt đầu trước đề nghị của lão, nhưng đến khi lão cất giọng ca tụng món bột chiên theo cái kiểu quảng cáo sỗ sàng của thằng Suku thì nó giật thót và đánh mắt sang Mua, hoảng hồn thấy mặt nhỏ bạn đồ bưng như phơi nắng.

- Thôi, thôi, tụi con no rồi. Chào ông nhé.

Vừa hấp tấp nói Kăply vừa đứng bật dậy, cầm tay Mua lôi đi, cuống cuống như chạy trốn.

Từ đằng sau cái chảo mỡ, lão Chu lật đật chồm người tới trước. Chĩa cái mũi nhọn hoắt vào lưng hai đứa nhóc, lão ngoác miệng la ầm:

- Từ từ thôi, nhóc. Dù chẳng có sợi thừng nào quấn chân, mày cũng sẽ té lăn cù nếu cứ nháo nhào như thế cho coi.

Hóa ra lão ta đã nhận ra mình! Kăply giật mình nghĩ và cố rảo bước nhanh hơn nữa.

Kăply buông tay Mua ngay khi hai đứa vừa ra khỏi quán bột chiên, nhưng chân nó vẫn không chậm lại khiến Mua hỗn hển chạy theo, miệng la oai oái:

- Từ từ thôi, K'Brêt!

Kăply dừng bước, khẽ nhăn mặt khi nghe Mua vô tình lặp lại đúng từng từ của lão chủ quán.

- Làm gì bạn sợ lão Chu dữ vậy? – Mua trờ tới, giọng phật ý.

- Lão cứ nói năng lung tung.

Kăply ngượng ngập đáp, mặt ửng lên khi nhớ tới cái giọng uốn éo lúc nãy của lão chủ quán. Như thể khóa lấp sự xấu hổ, nó vội vàng nói thêm:

- Hơn nữa, lão từng bắt trói tôi một lần.

- Bạn nói sao? – Mua tròn mắt. – Bạn từng bị lão Chu bắt trói ư? Khi nào?

Kăply bỗng giật mình quá sức. Nó đã quyết định không để Mua biết gì về chuyện này. Nhưng bây giờ chính nó lại làm vỡ tất cả.

- Cách đây ba hôm. – Kăply đáp mà miệng méo xệch.

- Làm sao mà lão có quyền bắt trói bạn cơ chứ! – Mua kêu lên vẻ bất bình, cứ như thể chính nó là nạn nhân của lão Chu. – Nếu bạn ăn uống mà quên đem theo tiền thì cái tội đó cũng đâu đến nỗi phải trói lại.

Kăply thấy rõ Mua đang nhìn mình bằng ánh mắt tội nghiệp như đang nhìn một kẻ đói rách nhếch nhác và vô cùng đáng thương, thậm chí như một con cóc bị ghê.

- Lão trói tôi lúc tôi nửa đêm đột nhập vô trường. – Kăply giải thích với vẻ khổ sở, và nó hoàn toàn ngạc nhiên khi thấy Mua không nhảy dựng lên.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Và tôi đang đợi bạn nói ra điều đó, K'Brêt à. – Mua nhe răng sún ra cười, trông nó rất lém lỉnh.

- Cái gì? Bạn đã đoán ra từ trước à? – Kăply đực mặt nhìn cô bạn gái, đầu óc như mê đi, không rõ do câu nói hay do nụ cười quyến rũ của Mua.

Mua nheo nheo mắt, trả lời câu hỏi của Kăply bằng một câu hỏi khác:

- Tôi chỉ không hiểu tại sao lão Chu lại có mặt ở trường vào lúc đó? Tôi tưởng lão đã dọn hàng về nhà và ngủ khò rồi chứ.

Mặt Kăply xệ xuống:

- Các chủ quầy ki-ốt chính là đội bảo vệ bí mật của nhà trường. Lão Chu là đội trưởng.

- Ra vậy.

Mua gật đầu, rồi nó ngược nhìn Kăply bằng ánh mắt tha thiết đến mức thẳng này phải bối rối quay mặt đi:

- Bạn biết không, K'Brêt? Mấy hôm nay tôi rất lo cho bạn đó.

Kăply rất mừng là đã không ngó thẳng vào mắt Mua, nếu không nó sẽ không giấu được bộ mặt đang chuyển đủ bảy sắc cầu vồng của mình. Tim đập thình thịch, gáy nóng ran, nó vội đưa mắt nhìn ra xa, bởi hồi thấy mình đang đặt chân lên con đường kỷ niệm hôm nào nó và Mua cùng sánh bước.

- Tôi linh cảm những vụ đột nhập vừa rồi thể nào cũng liên quan đến bạn và K'Brăk. – Mua nói tiếp, giọng nó đột nhiên chuyển qua rầu rầu. – Từ hôm chạm trán Baltalon đến giờ, tôi có cảm giác bạn giấu tôi rất nhiều thứ.

Kăply thót bụng lại như tránh một lưỡi kiếm vô hình. Lời trách móc của Mua tuy nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm mồ hôi túa ra trên trán nó.

Kăply đưa tay quẹt mồ hôi, nói nhanh:

- Không có đâu, Mua.

Ngay lập tức Kăply nhận ra mình nói dối và nó biết Mua cũng nhận ra điều đó.

- Thật ra... thật ra...

Kăply quay phắt lại, cố sửa chữa sai lầm nhưng cổ họng nó khô rang. Hồng biết thằng Suku có thứ bùa nào giúp con người ta ăn nói lưu loát trong những lúc như thế này không há? Kăply lẩn thần nghĩ, cảm thấy bất lực khi bắt quai hàm cử động.

Mua tròn xoe mắt:

- Thật ra sao hở K'Brêt?

Mua là một cô gái thông minh và duyên dáng. Mua đẹp nhất là cái miệng, thứ nhì là hai bím tóc. Trước nay Kăply vẫn nghĩ thế, nhưng bây giờ khi Mua đăm đăm nhìn nó thì Kăply biết là mình lầm. Đôi mắt của Mua đẹp lạ lùng.

- Thật ra... – Kăply hít sâu một hơi, cố bơi ra khỏi ánh mắt của Mua – thật ra cũng chỉ vì tôi... lo cho Mua.

- Bạn lo cho tôi á? – Mua ngơ ngác hỏi, qua cái nhíu mày có thể thấy nó đang tìm hiểu ý nghĩa trong câu nói của Kăply một cách khó khăn.

Kăply thở ra nặng nề:

- Ừ.

Mua lắc hai bím tóc, giọng ngờ vực:

- Lo mà giấu nhem mọi chuyện á?

- Thì vậy. – Kăply nhắm mắt lại để không bị hai bím tóc thôi miên. – Tôi không muốn Mua dẫn bước vào chỗ nguy hiểm.

Mua nhìn sững Kăply nhưng không nói gì, lòng đầy cảm động. Mua không ngờ Kăply lại có ý nghĩ như vậy, tự dưng nó thấy ấm áp như vừa có một làn gió mùa hè thổi qua.

Lâu thật lâu, Mua mới cất tiếng. Chỉ để gọi tên người bạn thân thiết:

- K'Brêt.

- Gì hở Mua?

Kăply mở mắt ra và ngẩn ngơ thấy những tia nắng đang nhảy múa trên môi cười của Mua.

- Bạn nói đúng đấy, K'Brêt. – Mua vừa nói vừa cười, nhưng giọng thật dịu dàng. – Nếu biết bạn đột nhập vô trường chắc chắn tôi sẽ đi theo.

Rõ ràng Kăply phải đè tay lên ngực để ngăn nỗi xao xuyến, nó cảm tưởng nếu nó buông tay ra lồng ngực nó sẽ nổ tung.

- Tôi biết mà.

Kăply sung sướng nói, cảm thấy mạnh dạn hơn. Thậm chí nó còn hào hứng đến mức suýt chút nữa đã buột miệng “Nếu Mua có bề gì tôi sẽ...” nhưng đến phút chót, nó kìm nuốt câu nói khủng đó xuống để chọn một câu khác, ít ủy mị hơn:

- Bây giờ mình đi đâu đây?

- Tôi cũng chẳng biết nữa.

Câu trả lời của Mua khiến Kăply thò tay dứt tóc, quên mất nó không phải là thằng Nguyên:

- Mua không biết thật hở?

- Thật. – Mua gật đầu. – Tôi hẹn gặp K'Brêt thực ra là để hỏi những chuyện vừa rồi thôi. Mà bạn cũng đã kể rõ ràng gì đâu.

- Ủ. Nhưng tại mình cũng phải đến một nơi nào đó chứ. Hồng lẽ cứ lang thang mãi ngoài đường giữa trưa nắng chang chang thế này?

Mua reo lên:

- Đến công viên Các Thú Kẹo chơi đi! Lần trước tôi và bạn đã hẹn là sẽ đến đó mà.

- Đúng rồi đó!

Kăply reo còn lớn hơn Mua, chẳng qua vì nãy giờ nó còn nơm nớp sợ Mua sẽ rủ nó đến cái tiệm Những Dầu Hối chết tiệt hôm nọ, mặc dù hôm nay không phải là ngày thứ sáu và thiệt ra thì chỉ có trời mới biết cái tiệm đó hiện đang ở đâu, vẫn còn hoạt động hay đã đóng cửa mất tiêu rồi.

oOo

Công viên Các Thú Kẹo nằm ở cuối đường Ea Nop. Trên một ngọn đồi cây lá um tùm, với dãy hàng rào gỗ sơn trắng bao quanh chân đồi.

Khi hai đứa đến trước cổng công viên thì Kăply đã kịp thuật cho Mua nghe những gì đã xảy ra mấy ngày qua quanh vụ Bolobala. Cô bé như rơi từ trên mây xuống đất. Dọc đường, nó phải níu tay Kăply cả chục lần chỉ để sưng sờ găng hỏi “Thật không? Bạn không nói lộn đó chứ?”. Ngay cả lúc Kăply lục túi lấy tiền mua vé vào cổng cho hai đứa, Mua đứng bên vẫn không thôi lăm bằm: “Lạ thiệt! Hồng biết ai đã tấn công Bolobala há?”.

Nhưng Mua chỉ lăm bằm một chút xíu thôi. Khi thấy Kăply lôi ra đồng 100 năpken vàng chóc thì mắt nó sáng lên:

- Ô, bạn giàu quá há?

Kăply lớn lên:

- Giàu gì đâu! Mấy đồng vàng này, Suku cho tôi đó.

- Vậy là giàu rồi. Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ có được 100 năpken trong túi.

Kăply nhìn Mua, thấy mặt bạn buồn xo. Chắc nhà nó nghèo lắm! Kăply băng khuâng nghĩ, nhớ đến vẻ háo hức của Mua lúc nghe ông K'Tul treo thưởng 100.000 năpken hôm hai đứa chui vào tiệm Những Dầu Hối.

Không dám nhìn Mua lâu hơn, Kăply quay lại phía quầy vé, nhanh nhẩu tuồn đồng 100 năpken qua ô tò vò, mắt láo liên tìm xem ai bán vé. Và nó suýt chút nữa bật ngửa ra sau khi thấy từ dưới đất, đằng sau vách ván, một bàn tay với những ngón khắng khiu, trắng nhợt như không còn chút máu đang ngo ngoe thò lên và chộp lấy đồng tiền trên tay nó.

Kăply cuống quýt rút tay và buông ngay đồng tiền khi chạm phải bàn tay nhơn nhớt và lạnh buốt như ướp đá kia, tim đập bình bình trong ngực.

- Gì thế, K'Brêt? – Mua hỏi, ngạc nhiên thấy mặt bạn xanh lè xanh lét.

- Một... bàn... tay... – Kăply lắp bắp, vẫn chưa hoàn hồn.

- Một bàn tay ư? – Mua mở to mắt – Ở đâu?

- Ở trong quầy vé. – Kăply vừa nói vừa lăm lét liếc về phía ô cửa tò vò, giọng run run – Tôi vừa đưa tiền vào, nó trườn lên chộp ngay.

Mua thở phào:

- À, chắc ở đây lại vừa nghĩ ra một kiểu bán vé giật gân.

Nói xong, Mua nhanh nhẹn tiến tới trước quầy vé, hùng hổ:

- Lấy tiền của người ta rồi thì trao vé ra đi chứ!

Một cô gái xinh xắn đang bước vào quầy theo cửa sau, cười khoe răng khểnh:

- Xin lỗi quý khách nha. Tôi vừa bận chút việc đằng kia.

Nhác thấy Kăply và Mua đang đứng xó rợ trước quầy, cô liền đổi giọng thân mật:

- Nào, xin mời hai em. Vé vô cổng, 50 năpken một người.
- Tụi em đã xem bảng giá trước cổng rồi. – Mua nói.

Cô gái vui vẻ chìa tay ra:

- Vậy thì đưa tiền đây. Hai người là 100 năpken. Quá rẻ, phải không?
- Chị nói gì thế? – Kăply sững sốt. – Em vừa đưa cho chị 100 năpken mà.
- Em vừa đưa tiền cho chị ư? – Cô gái nhìn Kăply chằm chằm như thể nó có hai cái đầu. – Em không nằm mơ đó chứ?

Cô gái giơ bàn tay lên, lắc qua lắc lại như muốn làm cho vòng xuyên ở cổ tay va vào nhau lanh canh:

- Thế mà chị nghĩ là chị chưa nhận đồng nào của em hết, em trai à.

Kăply nhìn sững bàn tay cô gái, ngỡ ngàng thấy bàn tay thon thả với những ngón trắng hồng kia hoàn toàn không giống chút nào với bàn tay vừa rồi tóm lấy đồng vàng của nó.

- Thế... thế... – Kăply ấp a ấp úng, cảm thấy một thứ gì đó như một đồng cá pha lê chen ngang họng.

Mua vội vàng lên tiếng thay bạn:

- Thế trong quầy vé, ngoài chị ra còn nhân viên nào nữa không?
- Không.

Cô gái lắc đầu, vẻ mặt đã bắt đầu tò mò. Cô liếm môi:

- Sao em lại hỏi thế?

Mua nhú mồm, nghi hoặc:

- Vậy ai đã lấy đồng 100 năpken của tụi em kìa?
- Có kẻ gian nấp trong quầy vé à? – Cô gái chồm tới trước, điệu bộ căng thẳng, trán in lên tấm lưới mắt cáo. Rồi không đợi bọn trẻ trả lời, cô hấp tấp nói luôn. – Người đó hình dáng như thế nào, các em có thể mô tả lại được không? Chị sẽ kêu đội bảo vệ công viên truy lùng và tóm cổ hắn ngay lập tức.
- Chẳng ăn thua gì rồi. – Kăply nhún vai, giọng ỉu xiu. – Tụi em chỉ thấy một cánh tay trườn lên từ dưới đất thôi à.
- Một cánh tay... trườn lên... trườn lên... từ dưới đất...

Mặc cô gái lặp lại câu nói của mình một cách máy móc, như thể trong một cơn mộng du, Kăply nhăn nhó móc túi lấy ra một đồng 100 năpken khác.

- Bỏ qua đi! – Nó tuồn đồng vàng qua ô cửa, cấu kính đập “bốp” lên tấm ván lửng phía trong. – Bây giờ thì chị bán cho tụi em hai vé.

Như còn mắc kẹt trong lối trầm tư, cô gái hồ hững nhón lấy đồng 100 năpken, mớ màng nói:

- Các em vào đi.
- Vào? – Kăply nổi cáu thực sự. – Chị đã đưa vé cho tụi em đâu!
- Không cần. – Cô gái thờ ơ đáp, vẫn như giỡn chơi.

Mặt sừng lên, Kăply quay qua Mua, tính hỏi bạn có nên dùng thần chú Sụm bà chè giệt sập cái quầy vé quái quỷ này không thì mắt nó bỗng trở lên, và thấy Mua cũng đang trở mắt ngó lại mình. Hai đứa dòm chằm chằm vô mặt nhau, cùng ngẩn ra khi thấy trên trán bạn mình từ hồi nào hiện lên hình một viên kẹo tròn quay, ngó y chang một con mắt thứ ba.

- Vé là cái này đây hở chị? – Tay chà chà lên trán, Mua quay lại nhìn cô gái, hoang mang hỏi. – Thế nó cứ nằm hoài như vậy suốt đời sao?

- Em đừng lo. – Cô gái cười khúc khích, đột nhiên lấy lại được vẻ sinh động. – Khi nào tụi em ra khỏi công viên, tấm vé sẽ tự động biến mất. Nếu tấm vé mà còn hoài, công viên Các Thứ Kẹo đã sập tiệm từ lâu rồi, em gái à.

Có được vé, nhưng Kăply và Mua chưa vào công viên ngay được, vì tụi nó không nhìn thấy lối vào ở đâu. Chỗ trông giống như là cổng thì cái quầy vé đã choán mất, không chừa lấy một khe hở.

Lạ thật! Kăply nhủ bụng, tính bước lại hỏi cô gái nhưng rồi nó gạt ngay ý định đẩy ra khỏi đầu: Chuyện gì cũng mở miệng hỏi thì thiệt giống ý chang dân nhà quê lên tỉnh!

- Mua chưa đến đây lần nào sao? – Ngó tới ngó lui một lúc, Kăply quay sang Mua, ngần ngừ hỏi.

- Hỏi thế mà cũng hỏi. Nếu tôi chưa tới đây thì làm sao biết đường mà dẫn bạn đi. – Mua nheo nheo mắt.

- Nhưng lần trước, cách bố trí ở đây không giống như thế này...

23. Chương 15 Phần 2

Có một đám trẻ kéo tới quầy vé khiến Mua ngưng ngang. Nó nín Kăply ngồi bệt xuống cỏ, nấn ná chờ xem bọn nhóc kia vào bằng lối nào.

Một lát sau, hai đứa thấy bọn nhóc từ quầy vé hơn hở đi ra, và gần như không lưỡng lự, cả đám xăm xăm đâm bừa vào hàng rào cọc. Tụi này mù hay sao ấy! Kăply tính la lên nhưng ngay lập tức nó há hốc miệng khi thấy hàng rào cọc tự động mở ra khi bọn nhóc tới gần.

Ra vậy! Kăply thở phào và lập tức nhồm dậy. Mua cũng bật lên nhanh như chớp và cả hai xô nhau chạy về phía trước.

Một đứa trẻ ngã chống gọng ngay chân rào khiến Kăply và Mua phải dừng lại.

- Cẩn thận chứ em? – Mua cúi xuống nâng cậu bé đứng lên.

Cậu bé chừng mười tuổi, mái tóc tròn quay nom như một chiếc lá sen úp trên đầu, ngược nhìn Mua, mếu máo:

- Chị ơi, chị nhìn xem em có vé chưa vậy?

Phải mất vài giây Mua mới hiểu ra cậu bé muốn gì.

- Chưa. – Mua nhìn vào vầng trán phẳng lì của cậu bé, lắc đầu đáp.

- Hèn gì em vào không được. – Cậu bé òa ra khóc. – Tụi nó lừa em. Thế mà tụi nó bảo sẽ mua vé cho cả bọn.

- Thôi nín đi em! – Kăply xoa đầu chú nhóc, tay kia moi ra một đồng 100 năpken. – Lại mua vé đi. Anh cho đây.

Bắt gặp Mua đang nhìn mình, Kăply tự dưng thấy nhột ghê gớm. Nó xoa xoa hai bàn tay cho đỡ ngứa ngáy và gượng gạo nói bằng cái giọng chắc chắn là của một kẻ đang phân trần:

- Đồng vàng cuối cùng đây.

oOo

Trên đồi cây mọc dày nhưng toàn loại cây thấp. Cây không ra hoa, không ra trái, chỉ trổ toàn kẹo. Mỗi cây trổ một thứ kẹo khác nhau. Đủ thứ kẹo, đủ thứ hình dáng và kích cỡ, tất cả bọc trong giấy gói đủ màu, lủng lẳng ngay trên đầu, chỉ cần với tay là hái được. Những loại cây như thế, Kăply chưa gặp bao giờ. Buổi trưa, công viên vắng khách nhưng nó vẫn nghe những tiếng lao xao cười nói chung quanh, thỉnh thoảng một đứa trẻ bất chợt hiện ra ở một khoảng trống nào đó rồi lại thấp thoáng lẩn vào đằng sau đám lá xanh. Một cảm giác vừa lạ lùng vừa phấn chấn tràn ngập tim nó.

- Nhà Mua có trồng loại cây này không? – Kăply ngẩn ngơ hỏi.
- Đây không phải là thứ cây tự nhiên. Tất cả cây cối trong công viên này đều đã được ếm bùa.
- Ra thế. – Kăply gật gù. – Chứ trên đời làm gì có thứ cây trở toàn kẹo Mua há?

Câu hỏi của Kăply rõ là thừa. Cho nên Mua không buồn trả lời, chỉ giục:

- Bạn ăn kẹo đi.

Như chỉ chờ có thế, Kăply hí hửng đưa tay lên. Nhưng một tràng những tiếng la lối thỉnh thoảng tới khiến nó giật mình rút tay lại, ngoảnh cổ nhìn quanh.

- Kệ tụi nó. – Mua nói, tỉnh queo. – Chắc có đứa nào ăn phải KẸO QUÁT THÁO.
- Kẹo quát tháo ư? – Kăply ngạc nhiên.

Mua mỉm cười, hái một viên kẹo màu hồng ngay nhánh cây trên đầu, giúi vào tay Kăply:

- Bạn ăn đi!

Kăply rút rề cảm lấy viên kẹo, mân mê một hồi rồi trở mắt nhìn Mua:

- Kẹo gì vậy?
- Tôi không biết. Và không một ai biết được nếu chưa ăn xong viên kẹo.

Mua đáp, và hái một viên kẹo khác, bóc lớp giấy gói, tỉnh bơ thả vào miệng.

Thấy vậy, Kăply vội vã làm theo.

Ngay lập tức Kăply nhận ra chưa bao giờ nó được ăn một thứ kẹo ngon đến vậy. Viên kẹo trong miệng nó tan rất nhanh nhưng cái vị ngọt như mía và thoang thoảng hương hoa bưởi như còn luẩn quẩn đâu đó trong hốc mũi.

Chưa kịp trầm trồ, Kăply bỗng hoảng hốt khi một cảm giác nhồn nhột dâng lên trong người nó. Cái cảm giác kỳ lạ đó dâng ào ạt như thủy triều và trong khi Kăply chưa kịp hiểu ra chuyện gì, nó đã cúi gập người, ôm bụng cười sặc sụa. Bên cạnh nó, Mua cũng cười lăn lộn, nước mắt chảy tèm lem hai bên má như một kẻ phát rồ.

Kăply thực sự kinh hoàng và ngay vào lúc nó tưởng mình sẽ cười mãi như vậy, cười cho đến khi tắt thở và ngã lăn đùng ra thì cơn cười đột ngột chấm dứt.

Phải cố lắm Kăply mới thẳng lưng lên được. Mặt xanh mét, nó hổn hển như vừa vượt qua một quãng đường dài:

- Đây là kẹo... kẹo...

Mua đáp không ra hơi:

- Nhìn... nhìn tờ giấy gói...

Kăply lật đặt đánh mắt xuống tờ giấy màu hồng vẫn còn cầm trên tay. Kinh ngạc thấy một dòng chữ lơ mơ hiện ra – dòng chữ mà nó biết chắc là không hề có trước đó: KẸO NHỘT.

- May mà hiệu lực của các loại kẹo này chỉ kéo dài trong chớp mắt.

Vừa nói Mua vừa kéo tay Kăply tiến sâu vào bên trong.

- Ồ. – Kăply lê bước, làu bàu. – Chứ nếu cười thêm một lúc, chắc ruột gan xổ tung hết ráo.

Trước khi lên đến đỉnh đồi, Kăply và Mua đã kịp ăn thêm vài thứ kẹo kỳ quặc khác. Và tụi nó đã phì cười nhìn vào đầu nhau khi xực KẸO MỘC SỪNG, đã nhăn nhó gãi muốn tróc da khi xực KẸO NGỬA và khiếp đảm nhất là khi cả hai lỡ xực phải KẸO MỐT TIỂU: Kăply và Mua quỳnh quýu đưa lưng về phía nhau, người lom khom, mặt đỏ tới mang tai, mồ hôi như mưa, và trong khoảnh khắc kinh hoàng đó thiệt tình tụi nó không có ao ước nào cháy bỏng hơn là chết quách đi cho rảnh nợ. Nếu lúc đó cơn mót kéo dài thêm một tích tắc nữa, hai đứa sẽ tè ra quần là chuyện không thể tránh khỏi và hậu quả của cái điều tệ hại đó chắc

chấn sẽ rất khủng khiếp: tội nó không bao giờ dám nhìn mặt nhau nữa là điều không có gì phải nghi ngờ, thậm chí hoặc Kăply hoặc Mua hoặc cả hai có thể sẽ vĩnh viễn già từ mái trường yêu dấu Đămri để chôn chặt hình ảnh khó coi của ngày hôm nay vào quá khứ.

Ngay cả khi đã đứng trên đỉnh đồi gió lộng, Kăply và Mua mặt mày vẫn còn ngượng ngắt và dĩ nhiên không đứa nào đủ can đảm đưa mắt nhìn đứa kia.

Kăply không biết nên làm gì với hai tay: vò tóc, gãi cằm hay nhốt chúng vào túi áo chùng. Cuối cùng, nó đành đưa lên bứt một viên kẹo màu cánh gián đang đọng đưa trên vai, băng quơ nói:

- Kẹo gì vậy ta?

Như được giải thoát, Mua cũng bứt một viên, cố che lấp sự bẽn lèn bằng một câu đùa:

- Dám ăn không?

Chắc không phải thứ kẹo cà chớn lúc này! Kăply thăm nghĩ và nhắm mắt bỏ tọt viên kẹo vô miệng.

Kăply lắng nghe viên kẹo tan dần trên đầu lưỡi, thấp thỏm chờ đợi trong một nỗi lo lắng mơ hồ, và nó nhẹ thở ra khi không thấy một triệu chứng khả nghi nào như lúc này.

Nhưng nỗi lo lắng vẫn không mất đi như Kăply nghĩ, ngược lại mỗi lúc một tăng dần và bỗng chốc bóp nghẹt tim nó. Gì thế nhỉ? Nó liếc Mua, thấy Mua cũng đang nhón nhác nhìn quanh, mặt căng thẳng một cách bất thường.

Một tiếng sột soạt vang lên trong bụi cây bên cạnh khiến Kăply chết điếng. Nỗi ám ảnh về con ma cà rồng phe Bastu đang ẩn nấp trong trường Đămri bất chợt hiện ra và tràn ngập tâm trí nó như một cơn lũ không sao ngăn nổi. Và khi một bóng người bất thần bước ra từ sau đám lá xanh thì Kăply không kiềm được tiếng thét lồng lộng:

- Aaaaaaaa... aaaa... aa... a...

Như để hòa giọng cùng nó, tiếng thét hãi hùng của Mua cũng vang lên như cùng một lúc.

- Chuyện gì thế, anh chị?

Bóng người vừa xuất hiện trở mắt nhìn Kăply và Mua, ngơ ngác hỏi. Đó là thằng bé được Kăply tặng vé đăng trước cổng, bộ dạng của nó lúc này giống như kẻ đang tò mò nhìn hai chiếc xe lửa thi nhau rúc còi xem chiếc nào rúc lớn hơn và lâu hơn.

Kăply và Mua chưa kịp đáp, thằng nhóc đã cúi đầu gí sát mặt vào chiếc giấy bọc màu cánh gián trên tay Kăply, bật cười khúc khích:

- Anh chị ăn phải KẼO CHẾT KHIẾP đây mà.

- Chào em nhé. Tội anh phải về đây.

Kăply nói nhanh, ngay khi cơn sợ vừa dịu xuống. Rồi trước bộ mặt ngệt ra vì bất ngờ của thằng nhóc, Kăply cầm tay Mua lao xồng xộc xuống đồi.

- Thật là một cái công viên chẳng ra gì!

Kăply hậm hực nói, vẫn không giảm tốc độ, như muốn thoát khỏi nơi chết tiệt này càng nhanh càng tốt.

- Đâu phải ai cũng nghĩ vậy. – Mua cãi. – Người ta đến công viên này chính là để thưởng thức những bất ngờ thú vị như vậy mà.

Câu nói của Mua như một gáo nước lạnh tạt vào cái đầu nóng phùng phùng của Kăply. Trong một thoáng nó bỗng cảm thấy xấu hổ về cơn giận vô cớ của mình. Ồ, nếu không bị hấp dẫn bởi những trò nghịch ngợm như thế, mọi người kéo nhau chui vào công viên Các Thứ Kẹo làm chi. Kẹo thì ở đâu chả có bán, việc gì phải mò tới tận nơi xa lắc này. Nhưng Kăply biết là mình đã quá chậm trong việc che dấu phản ứng cực kỳ bá láp của mình.

- Ồ, tôi nghĩ là Mua có lý.

Kăply cố vót vát, và nó đưa tay lên bứt đại một viên kẹo màu vàng trong khi đi lướt qua, một hành động như muốn chứng tỏ với Mua rằng ta đây thực ra chẳng ngại gì hết tội.

Kăply hái kẹo đã nhanh, bóc giấy và thấy viên kẹo vô miệng còn nhanh hơn. Thậm chí lần này nó hùng hổ nuốt ực một cái trước khi viên kẹo kịp tan ra.

- Để xem viên kẹo này sẽ mang lại bất ngờ gì nhé.

Kăply liếc Mua qua khoeo mắt kiểu nhìn rất đại ca, giọng hiên ngang, hơi quả cam một cách quá đáng, làm như thể nó vừa nuốt vào bụng một viên thuốc độc.

Và Kăply như nở từng khúc ruột khi thấy Mua tròn xoe mắt ra nhìn nó. Nhưng gần như ngay lập tức, Kăply bỗng cảm thấy ngờ ngợ. Có vẻ như cái nhìn của Mua không phải là cái nhìn thán phục hay ngưỡng mộ. Cái ánh mắt sững sốt đó, cái vẻ mặt lạ lùng đó rất giống với biểu hiện của một người thành lĩnh trông thấy một con mèo biết gáy.

Gì thế nhỉ? Kăply băn khoăn và trước khi tìm ra lời giải thích, nó chợt dạ nhận thấy tầm mắt của nó dường như thấp xuống, chỉ ngang với cái cằm nhọn của Mua.

- Trời đất! Bạn biến thành ai thế, K'Brêt? – Mua ré lên, hoang mang thấy rõ.

Kăply bàng hoàng đưa tay lên xoa mặt, hấp tấp sờ soạn đầu cổ và điếng người hiểu ra mình đang hóa thành chính mình – tức là hóa thành thằng Kăply chính hiệu làng Ke. Nguyên có chiều cao ngang ngửa với K'Brăk và K'Brêt, mà Kăply lại thấp hơn Nguyên nửa cái đầu, do đó khi trở lại là chính mình, nó đột ngột thấp xuống khoảng một tấc. Kăply nhận ngay ra tình thế oái oăm mà mình đang rơi vào mặc dù nó không nghĩ được tại sao lại như thế.

- Ờ... ờ...

Kăply lúng búng và cúi gằm đầu để tránh ánh mắt dò hỏi của Mua. Dòng chữ trên miếng giấy bọc kẹo đập vào mắt khiến nó giật bắn: KẼO HIỆN NGUYÊN HÌNH.

- À, thì ra là KẼO ĐÙA DAI!

Kăply nói nhanh và vội vàng vò nát tờ giấy trên tay, ném vào bụi rậm trước khi Mua kịp nhìn thấy dòng chữ.

- Kẹo đùa dai á?

Mua ngẩn ngơ buột miệng, thở phào khi thấy Kăply đã trở lại hình dáng của K'Brêt.

- Còn hỏi nữa! – Kăply nhún vai, cảm thấy bình tĩnh hơn nó tưởng. – Như thế mà không đùa dai thì là gì!

Nói cho chính xác thì Kăply chỉ thật sự hú vía khi cả hai đã ra khỏi công viên và Mua không thắc mắc gì về sự cố vừa rồi. Nếu hôm nọ, lúc mình lơ đãng biến khúc cây ra chính mình, Mua có mặt ở đó thì hẳn biết lúc này nó sẽ phản ứng như thế nào? Kăply lẩn thẩn nghĩ và sung sướng vì điều nó lo lắng đã không xảy ra.

Mua dĩ nhiên không đọc được tâm trạng của Kăply. Vừa ra khỏi công viên là nó quay ngay lại đề tài cũ.

- Từ nay trở đi bạn không được giấu tôi chuyện gì nữa đấy nhé! – Mua liếc xéo Kăply, hờn dỗi nói.

- Dĩ nhiên rồi. – Kăply gật đầu, không tin vào lời hứa của mình lắm.

Mua chà tay lên trán, chỗ tẩm vé hình viên kẹo biến mất không còn vết tích, giọng lo âu:

- Bạn và K'Brăk cũng không nên đột nhập vô trường lúc nửa đêm nữa.

- Tôi sẽ nghe lời Mua mà.

Lần này, Kăply đáp ứng một cách khăng khải, vì nó nhớ chính thầy N'Trang Long cũng dặn tụi nó như vậy.

Dọc đường về, Mua còn dặn dò Kăply nhiều thứ nữa. Và khi huyền thuyên như vậy, nó không biết Kăply chẳng hiểu được bao lắm ý nghĩa. Mãi để hồn lảng lảng trước giọng nói dịu dàng của Mua, Kăply chẳng để tâm xem Mua nói gì. Nghe loáng thoáng tiếng được tiếng mất, nó cứ gật đầu bừa. Và đến khi bắt gặp một cánh chim bay ngang thì đầu óc Kăply lập tức lảng đi. Nó nhớ đến câu nói văn hoa của lão Chu: “Lát nữa

đây con chim xanh hạnh phúc sẽ đậu ngay chóc xuống vai con” và hoàn toàn không ý thức, nó nhô vai lên, cổ giống một cái sân bay, ít ra là giống một cành cây.

Nhưng từ trên cao nhìn xuống, con chim xanh hạnh phúc, nếu con chim kia quả thực là con chim mà lão Chu ví von, lại thấy đôi vai của Kăply giống cánh cung lớn.

Nó không những không đáp xuống, ngược lại cổ bay nhanh hơn. Thậm chí, có lẽ do quá sợ hãi, nó còn bình xuống một vết đen đen và rất may là không trúng đầu nhân vật nào trong hai nhân vật lãng mạn của chúng ta.

24. Chương 16

Chương 16

Bản danh sách mật

Trưa trời trưa thật, Kăply mới mò về tới lâu đài K’Rahlan.

Nó đụng bà Êmô ngay ở chỗ cổng rào.

- Về trễ thế con? – Bà Êmô hỏi.

- Bây giờ mới xong, thưa dì.

Kăply cúi đầu, cố lễ phép tới đa để không bị gặng hỏi.

- Con đã ăn gì chưa?

- Dạ rồi ạ.

Kăply đáp, đột nhiên thấy đói cồn cào. Nó đặt tay lên bụng thăm dò nhưng không nghe mấy viên bột chiên và mấy viên kẹo tựa quạu gì cả.

Bà Êmô bỗng nói:

- Tờ báo của Kan Blao hôm nay ra lại rồi.

- Tờ Lang Biang hằng ngày hả dì?

Ngược với sự thông báo khô khan của bà Êmô, Kăply nói như reo. Rồi không đợi bà trả lời, nó phóng lại chỗ cầu thang xoắn, nhảy vọt lên các bậc cấp.

Có cả đồng khuôn mặt ngó ra khi Kăply tông cửa.

- Đi chơi long đong sương quá há? – Nguyên liếc xéo bạn, nhếch mép nói.

K’Tub chồm ra khỏi giường:

- Khi này anh và chị Cặp Sách đi đâu vậy?

- Đi Công viên Kẹo.

Kăply đáp qua loa, rồi nó nhanh chóng chìa bộ mặt hớn hở vào lũ bạn, toét miệng hỏi:

- Nghe nói tờ Lang Biang hằng ngày...

- ... Vừa phát hành vào trưa nay. – Nguyên lầu bàu xác nhận, không chờ Kăply nói dứt câu.

Êmê chớp mắt khoe:

- Và tổng biên tập Kan Blao tương một bài dài thật dài trên trang nhất về vụ Bolobala.

Kăply giương mắt ếch:

- Ông nói gì trong đó vậy?

Nguyên nhún vai:

- Nói tất cả những gì mà tụi mình đã biết. Rằng Bolobala thực ra chỉ là nạn nhân của ma cà rồng. Rằng sở dĩ thầy hiệu trưởng N'Trang Long mấy hôm nay không muốn công khai sự việc chẳng qua là để âm thầm điều tra thủ phạm...

- Ba em chỉ Kan Blao như tát nước, anh K'Brêt à. – K'Tub thở phì phì. – Ông kêu Kan Blao suốt đời chỉ biết đi theo xách dép cho thầy N'Trang Long.

- Thế tờ Tin nhanh N, S & D có bài bác gì không? – Kăply tò mò hỏi tiếp, có vẻ không ngạc nhiên gì về phản ứng của ông K'Tul.

- Bài bác gì bây giờ! – K'Tub nhún vai. – Thực ra không phải đợi đến trưa nay, lúc anh và anh K'Brăk có mặt ở phòng y tế, mà ngay từ sáng sớm, Kan Blao và hình như cả Ama Đliê nữa đã được thầy N'Trang Long thông báo về kết quả giám định của pháp sư Lăk rồi. Tờ Lang Biang hằng ngày còn khẳng định nội trong ngày mai giáo sư K'Budăng, danh y bậc nhất xứ Lang Biang, sẽ tham gia điều trị phục hồi cho Bolobala.

Păng Ting lắc mái tóc bửa nay chải theo kiểu xòe cánh nhận:

- Ama Đliê kỳ này hồ to rồi, anh K'Brêt. Hồi trưa, em cười muốn nôn ruột khi thấy tờ Tin nhanh N, S & D chạy hàng chữ to đùng: Con ma cà rồng nấp trong bóng tối đó là ai? Chắc chắn ngay cả N'Trang Long cũng không nằm ngoài vòng nghi ngờ.

Nó chép miệng, ra vẻ thương cảm:

- Theo em thấy thì đầu óc Ama Đliê có vẻ tệ hại lắm rồi. Thầy N'Trang Long mà là ma cà rồng, trời đất!

K'Tub tiếp lời Păng Ting bằng giọng đau đớn:

- Nhưng ba em lại tin lời hăn mới khổ!

- Nghi ngờ của Ama Đliê không phải là vô căn cứ đâu, Păng Ting. – Nguyên bắt thần vọt miệng, và theo cái cách mọi người quay đầu nhìn nó thì giống như nó vừa cho nổ một quả mìn. Và khi nó nói tiếp thì ai nấy suýt chút nữa nhảy bắn lên. – Có một chi tiết khi nãy anh quên kể: Trưa nay, Tấm gương lưu trữ trong văn phòng thầy hiệu trưởng đã tiết lộ thầy N'Trang Long chính là một con ma cà rồng và luôn hành động theo lệnh của trùm Bastu.

- Nói láo! – K'Tub gầm lên. – Nếu em có mặt ở đó, em đã đập nát tấm gương cà chớn đó rồi.

- Hoàn toàn bịa đặt! – Êmê cau mày. – Không thể có chuyện đó được, anh K'Brăk.

- Em cũng không tin. – Păng Ting một lần nữa lúc lắc mái tóc kiểu cọ. – Bảo thầy N'Trang Long là cà rồng do Bastu sai khiến đến cũng hoang đường như bảo anh K'Brăk không phải là người của lâu đài K'Rahlan.

So sánh của Păng Ting khiến Nguyên và Kăply xanh mặt. Nguyên thấp thỏm liếc Păng Ting, cố đoán xem câu nói đó có ẩn ý gì, nhưng nó chẳng thấy có biểu hiện gì khác lạ trên gương mặt hồn nhiên của nhỏ bạn. Chắc Păng Ting tình cờ buột miệng thôi! Nguyên trấn tĩnh quay sang Kăply, tìm cách lái câu chuyện ra xa khu vực nguy hiểm:

- Tất nhiên là tao cũng đâu có nghĩ thầy N'Trang Long là một người như vậy, phải không K'Brêt?

- Ồ, chính thầy cũng bảo là tấm gương nói dối...

- Chẳng qua tao chỉ muốn nói là trước khi sự thật sáng tỏ, Ama Đliê có quyền nghi ngờ và bất cứ ai liên qua đến trường Đămri cũng có thể bị đặt dấu hỏi...

- Nhưng phải trừ thầy N'Trang Long ra! – K'Tub ré lên.

- Tại sao phải trừ? – Nguyên nhìn chằm chằm vào mặt K'Tub, thấy thẳng nhóc đã có vẻ khùng khùng.

- Chứ tại sao lại không trừ, anh K'Brăk? – K'Tub bướng bỉnh hỏi lại.

Nguyên chậm rãi đáp, cân nhắc từng từ:

- Bởi vì suy cho cùng chúng ta đâu có cách nào kết luận được Tấm gương lưu trữ có thực sự dối trá hay không. Nhỡ...

- Nhỡ ư? – K'Tub nhăn mặt như thể bị xúc phạm ghê gớm.

- Thực ra thì hồi trưa Tấm gương lưu trữ đã cho thấy những hình ảnh gì, anh K'Brăk? – Thấy cuộc tranh cãi càng lúc càng không có lối ra, Suku thành linh lên tiếng. Nãy giờ nó vẫn ngồi thu lu trên mép giường, im lặng dõi theo mọi người đấu khẩu. – Anh có thể kể lại thật rõ ràng không?

Dĩ nhiên là Nguyên vẫn còn nhớ như in những gì đã nhìn thấy trong tấm gương, câu chuyện kinh khủng đến mức nó tin rằng không cần cố gắng lắm nó cũng không bỏ sót bất cứ một chi tiết nào.

Trước ánh mắt hau háu của tụi bạn, Nguyên hồi hộp và từ tốn thuật lại thật cặn kẽ mọi diễn biến, từ chuyện thầy N'Trang Long tiếp xúc với Bastu cho đến chuyện thầy tấn công một đứa học trò trường Đămri để nạp năng lượng...

Bọn trẻ há hốc miệng như nuốt từng lời của Nguyên, mắt trố lên kinh ngạc.

- Thiệt là bá láp hết chỗ nói! – K'Tub quạu quọ nói khi Nguyên kể xong.

- Một sự dối trá khủng khiếp! – Êmê ngo nguậy cái mũi héch như thể bị ngạt thở.

Mặt Păng Ting sụp xuống:

- Nếu thầy N'Trang Long là người của phe Hắc Ám thì cái trường Đămri đã banh ta lông từ lâu rồi.

Như một võ sĩ quyền Anh nhăn nhuc chịu đòn, Nguyên cười khổ:

- Nhưng dấu sao thì chúng ta cũng không có bằng chứng gì để cho rằng Tấm gương lưu trữ ba xạo trong chuyện này.

- Có đấy. – Suku nói, đôi mắt long lanh của nó lóe lên thứ ánh sáng phản kích của nhà thông thái – Câu chuyện của tấm gương có cả đồng sơ hở, anh K'Brăk à.

Mọi ánh mắt lập tức đổ dồn vào thằng nhóc. Kăply cảm nhận rõ vẻ xúc động đang chạy lướt qua khuôn mặt của từng đứa bạn, và chính nó, nó cũng biết là mình đang nhìn Suku với vẻ chờ đợi nôn nao y như thế.

- Thứ nhất, ma cà rồng không bao giờ hoạt động vào ban ngày. – Suku nghiêm trang giải thích, hơi trịnh trọng quá mức so với tuổi của nó, nhưng chẳng đứa nào đủ bình tĩnh để trêu chọc. – Tấm gương để cho câu chuyện xảy ra dưới ánh mặt trời gay gắt là một sơ suất quá lớn.

- Đúng rồi đó, nhóc. – Păng Ting hét lên mừng rỡ. – Năm ngoái, cô Kemli Trinh có giảng về điều này mà chị quên mất.

- Ồ, chị cũng nhớ ra rồi, Suku. – Êmê khịt mũi để nén một tiếng reo. – Môn Đời sống các loài ma ở lớp Trung cấp 1 có một chương đề cập đến thói quen và quy luật hoạt động của ma cà rồng.

- Thứ hai, ma cà rồng không bao giờ hút máu những nạn nhân đang trong tình trạng bất tỉnh. – Suku tiếp tục bằng giọng thần nhiên, coi việc mọi người khen nó là chuyện quá sức bình thường. – Vì lúc đó, các mạch máu lưu thông chậm, thậm chí bị co lại. Tấm gương lưu trữ bảo thầy N'Trang Long đánh bất tỉnh nạn nhân trước khi ra tay là một sự láo toét.

Quay nhìn Nguyên, Suku mỉm cười:

- Chỉ cần hai chi tiết vô lý đó thôi, em nghĩ là chúng ta đã có thể kết luận về sự thiếu trung thực của tấm gương rồi, anh K'Brăk à.

Nguyên nhìn thằng nhóc, thở phào nhẹ nhõm:

- Chắc chắn là em nói đúng rồi, Êmê.

- Thầy N'Trang Long đã nói rồi mà. – Kăply hớn hờ hòa theo. – Thầy bảo tấm gương quỷ quái này chỉ nói thật vào những ngày trăng tròn thôi.

Nhưng mặt nó nhanh chóng nặng trịch trịch:

- Thế tay chân của Bastu là ai? Ông báo động kẻ trong phòng thầy N'Trang Long hiện nay vẫn xẹt lửa từ lum và chỉ tới 90° lặn đó, Suku.

- Không dễ dàng chỉ ra được thủ phạm đâu, anh K'Brăk. – Suku hất mạnh mấy lọn tóc trước trán trước khi chúng kịp đâm vô mắt. – Nhất là khi Hội đồng Lang Biang chủ trương không công bố danh tính các ma cà rồng thuần hóa.

Suku nói luôn khi bắt gặp vẻ thắc mắc của Kăply:

- Ma cà rồng bẩm sinh gọi là ma cà rồng hoang dã, đêm đêm phải đi hút máu để sống. Khi ma cà rồng hoang dã tự nguyện luyện bùa Ưc chế để không chế bản năng khát máu, lúc đó chúng được gọi là ma cà rồng thuần hóa và được phép hòa nhập với cộng đồng. Dĩ nhiên chúng phải được Cục anh ninh cấp giấy phép để dễ bề quản lý, nhưng trong cuộc sống hằng ngày thì không ai biết người bên cạnh có phải là ma cà rồng thuần hóa hay không.

Êmê gật gù vẻ hiểu biết:

- Chắc người ta không muốn chúng mặc cảm vì bị mọi người xa lánh và nghi kỵ.

- Thế nhưng khả năng hút máu của những ma cà rồng thuần hóa vẫn còn nguyên? – Nguyên trợn mắt. – Và chúng sẽ ra tay khi nào chúng muốn?

- Dĩ nhiên rồi, anh K'Brăk. Con ma cà rồng trong trường Đămri thuộc loại này.

- Thế thì nguy hiểm quá, Suku! – Nguyên lo lắng nói, cảm giác chiếc giường nó đang ngồi sụp xuống – Hội đồng Lang Biang nghĩ sao mà lại để cho chúng trà trộn vào cộng đồng như thế không biết!

- Hội đồng Lang Biang cũng có lý do của họ, anh K'Brăk à. – Suku hít vào một hơi. – Với một kẻ xấu thì hấn ta dùng thần chú, dùng các lời nguyện bị cấm hay dùng răng nanh để gây án thì cũng thế thôi. Hơn nữa, danh sách những ma cà rồng thuần hóa đang ở trong tay họ.

Cặp mắt Suku đột ngột tối lại:

- Em chỉ không hiểu tại sao Cục anh ninh không nhanh chóng điều tra thủ phạm khi họ có bản danh sách đó trong tay.

Êmê nhú mày:

- Thế trong thư viện của ông em không có bản danh sách này sao, Suku?

- Đây là bản danh sách tuyệt mật và được bảo sung hằng năm, chị Êmê. – Suku khẽ lắc đầu. – Trên đời này chỉ có hai bản thôi. Một bản nằm trong tủ hồ sơ của Cục anh ninh, một bản nằm trong tay thám tử Eakar – Một chuyên gia về các loài ma cà rồng và là cộng sự viên đắc lực của Cục.

oOo

Thám tử Eakar trông giống như một con dê với chòm râu cằm nhọn và quặp. Khi Suku, Păng Ting và Kăply đến chỗ ông thì ông đang ngồi trên mái nhà chơi với đầy chim hoàng yến.

Ông đón bọn trẻ với tiếng kêu ngạc nhiên rất giống tiếng “be be”:

- Hé hé. Lại là hai đứa bây à?

Kăply ngược mắt tò mò nhìn người thám tử lừng danh, biết là ông đang hỏi Suku và Păng Ting.

- Có tin mừng cho ông đây, ông Eakar. – Suku nói giọng vui vẻ.

Eakar nheo mắt, tay vuốt ve con chim yến đang đậu trên vai:

- Đã lâu rồi với ta chẳng có tin tức nào đáng để mừng hết, nhóc. Thế nào, ông của chú mày vẫn tiếp tục chết gí trong nhà chứ hả?

- Hẳn nhiên rồi. – Suku làu bàu. – Nhưng dù vậy ông tôi vẫn thừa sức vắn cổ ông nếu ông cứ hỏi về ông tôi bằng cái giọng lỗ mãng như vậy?

- Nhóc con người hù ta đấy à? – Eakar nhún vai, thè lưỡi nom như một anh hề.

- Ai mà thèm hù! – Suku dài môi. – Tôi hỏi ông nè. Ông làm thám tử cái quái gì mà để tay chân của trùm Bastu làm loạn trong trường Đămri vậy hả?

- Ái chà chà. – Eakar nhướn mày. – Nhóc con người làm Cục trưởng Cục an ninh từ hồi nào thế?

Suku nhún vai:

- Bất cứ một người bình thường nào ở xứ Lang Biang cũng đều có quyền chất vấn ông về chuyện này hết, ông Eakar.

- Chất vấn cái con khỉ! – Eakar có vẻ đã bắt đầu nổi quạu. – Đó là chuyện của lão N’Trang Long và của Cục an ninh chứ đâu phải của ta.

- Nhưng vụ án này liên quan đến ma cà rồng là lãnh vực mà ông nghiên cứu theo dõi. – Păng Ting hừ mũi.

Eakar nhìn sững Păng Ting, không phải vì câu nói của cô bé mà vì mái tóc của nó:

- Trời đất! Nhóc con người bữa nay tính làm cho thiên hạ chết cười với kiểu tóc quái gở này sao?

- Ông thiệt là đại ngốc, ông Eakar à. – Suku cười khẩy. – Chẳng phải chính ông đang muốn biết bằng cách nào chị Păng Ting có được những mẫu mã này hay sao?

Câu nói của Suku khiến Eakar ngồi trên mái nhà như nghẹn thở. Ở dưới đất, Kăply phát giác ra mũi miệng mình cũng không có chút hơi nào ra vô. Nó và Nguyên lâu nay vẫn thắc mắc không hiểu Păng Ting kiểm những mẫu mã này ở đâu ra, nếu cô bé thực sự không đến từ thế giới của tụi nó.

- Hừm! – Eakar nhảy từ trên mái nhà xuống, lẹ làng như chim. Ông đứng trước mặt bọn trẻ, chìa đôi mắt thô lỗ vào mặt Păng Ting, giọng háo hức như trẻ con. – Bộ bữa nay nhóc mày chịu xì ra bí mật của mình rồi hả?

Ông xoa hai tay vào nhau, miệng không ngớt xuýt xoa:

- Hay quá! Thiệt là hay!

Nếu ổng nhảy căng lên nữa thì ngó ổng giống y chang thằng K’Tub! Kăply buồn cười nghĩ, mắt dán vào chòm râu dê của Eakar.

- Ai cũng bảo ta là đại thám tử. – Eakar tặc tặc lưỡi. – Nhưng thiệt tình mà nói thì ta hổng có cách chi lần ra được nguồn gốc các thứ thời trang kinh dị của nhóc mày, Păng Ting à. Cứ mỗi lần gặp mặt người là ta thấy ngứa ngứa kinh khủng.

Eakar vừa nói vừa gãi cổ sồn sột y như ngứa thật.

- Ông sắp hết ngứa ngứa rồi đó, ông Eakar. – Suku mỉm cười. – Tôi nghĩ là hôm nay chị Păng Ting sẽ giành cho ông một bất ngờ thú vị.

Eakar cười toe toét:

- Chắc chắn là rất thú vị rồi.

Đang hớn hở, như nghĩ ra chuyện gì, Eakar bỗng xịu mặt xuống, nụ cười trên môi như bị ai thỉnh linh lấy giẻ chùi mất.

- Ờ, nhưng mà cũng không thật thú vị lắm đâu. – Ông áp úng, mắt nhìn Păng Ting dò xét. – Ta biết xưa nay nhóc người không bao giờ cho không ai cái gì.

- Hoàn toàn chính xác, ông Eakar! – Păng Ting cười tươi như hoa.

- Nhóc người cứ ra giá đi! – Eakar dẫn đo nói. – Ta phải chi bao nhiêu để mua được bí mật của người?

Ông vỗ tay bồm bộp vào túi, mặt nhăn như quả táo khô:

- Nhưng ta không có nhiều tiền như vậy đâu đấy. Nghề thám tử bạc bẽo lắm, các con ơi!

- Tụi này biết mà. – Suku nói giọng thông cảm. – Cho nên tụi này quyết định không lấy của ông một xu nào hết.

- Ôi trời ơi, các con thân yêu của ta! – Ông Eakar dang rộng tay như muốn ôm bọn trẻ vào lòng. Ông nói tiếp, mắt rơm rớm (mà Kăply đoán chắc là giả vờ) – Từ lâu ta đã biết con cháu của Pi Năng Súp và Păng Sur luôn luôn là những con người vĩ đại, bao dung, độ lượng, tính tình thanh cao, tấm lòng bác ái...

- Gượm đã, ông Eakar. – Suku sốt ruột cắt ngang. – Những lời tán dương rườm rà kia ông cứ để dành lại đó, lát nữa hãy nói tiếp. Còn bây giờ, tôi muốn ông nghe điều này: chị Păng Ting không lấy tiền, nhưng muốn ông mượn bản danh sách các ma cà rồng thuần hóa xem qua một chút.

- Cái gì? – Eakar nhảy bắn như đập phải đinh, vẻ cảm động lặn mất. Ông tròn mắt nhìn Suku, giọng ráo hoảnh. – Nhóc người không lộn đó chứ?

- Không hề. – Suku đơng đưa đôi mắt sáng. – Bữa nay tụi này đến gặp ông là muốn trao đổi chuyện này thôi.

- Nhưng làm sao ta có thể trao cho bọn người bản danh sách tuyệt mật đó được. – Eakar ré lên thảm thiết.

Suku lạnh lùng:

- Vậy thì suốt đời ông cũng không bao giờ biết được chị Păng Ting lấy những kiểu tóc, kiểu quần áo và giày vớ kia ở đâu ra.

- Ta cóc cần biết điều đó nữa. – Eakar vung cả hai tay, mặt mày hùng hổ. – Không biết điều đó, có thể ta sẽ chết mà không nhắm mắt, nhưng dù sao thì ta cũng không chết ngay bây giờ. Còn nếu cho các người xem bản danh sách tối mật này, ta sẽ chết ngay lập tức. Ta phải giữ gìn nó như giữ gìn tính mạng mình, các người hiểu không?

Nhìn Eakar hét sùi bọt mép, Kăply chợt nhớ ra:

- Hồng lẽ ông cũng vướng phải lời nguyện Không tha thứ?

- Nhóc người hiểu ra vấn đề rồi đó. – Eakar phì phò nói. – Nếu ta không chấp nhận lời nguyện chết tiệt đó, ai mà dám giao bản danh sách tối quan trọng này cho ta. Ừa, – có vẻ như bây giờ mới nhìn thấy Kăply – nhưng mà nhóc người là con cái nhà ai vậy?

- Bạn tụi này đó. – Suku giới thiệu – K'Brêt ở lâu đài K'Rahlan.

Eakar nheo nheo mắt:

- À, nếu là người của lâu đài K'Rahlan thì hẳn người cũng hiểu bản danh sách này mà lọt ra ngoài thì sẽ nguy hiểm như thế nào chứ?

Kăply gật đầu:

- Tôi hiểu. Sẽ không ai dám giao du với các ma cà rồng thuần hóa nữa.

- Đó là một chuyện. – Eakar thở một hơi dài. – Chuyện quan trọng hơn liên quan đến chủ trương của phe Hắc Ám. Hiện nay trùm Bastu vẫn còn lợi dụng một số ma cà rồng thuần hóa để phục vụ ưu đồ của hắn. Nhưng khi thâm tóm quyền lực vào tay rồi, ma cà rồng thuần hóa sẽ là một trong những đối tượng bị hắn tiêu diệt đầu tiên.

- Đúng là như vậy, ông Eakar. – Suku buồn bã xác nhận. – Chính Macketa, lãnh tụ tinh thần của phe Hắc Ám, đã nói thẳng điều đó trong cuốn sách của hắn.

Păng Ting đưa cặp mắt tuyệt vọng nhìn Suku. Một khi bản danh sách này có tầm quan trọng như vậy và nếu đưa cho người khác xem, Eakar sẽ rơi vào cái chết thảm như Baltalon hôm nọ, Păng Ting hiểu là tụi nó chẳng nên trông chờ gì nữa.

- Tụi mình về thôi. – Păng Ting nói, giọng bất lực, rên rỉ như gió khóc trong lá.

- Hồng đối thứ gì khác hử, bọn người? – Eakar giật mình nói lớn, không giấu vẻ tiếc rẻ, chòm râu dê vểnh về phía trước như thay cho dấu chấm hỏi.

Suku lắc đầu:

- Không, tụi tôi chỉ cần xem bản danh sách đó thôi.

- Bọn người tìm thứ gì trong đó vậy? – Eakar tò mò hỏi, mắt chớp lia như thể ngờ bọn trẻ chuẩn bị làm một chuyện gì đó vô cùng bậy bạ.

Suku nuốt nước bọt:

- Thiết tình thì tại tôi chỉ muốn biết con ma cà rồng đang nấp trong trường Đămri là ai thôi.

Eakar hơi khựng lại một chút rồi trấn tĩnh rất nhanh, ông cười hề hề:

- Ra vậy.

Eakar nói tiếp, vẻ tinh quái:

- Nếu vậy thì dễ thôi. Ta không trao bản danh sách cho các người nhưng ta nghĩ ta có thể trả lời những thắc mắc các người nêu ra. Như vậy là được rồi chứ gì?

- Vậy cũng tốt! – Mặc Suku rạng ra, hoàn toàn bất ngờ trước đề nghị béo bở của Eakar. Nó háo hức – Bây giờ tôi hỏi ông đây...

- Khoan đã! – Eakar giơ tay lên. – Ta muốn biết bí mật của Păng Ting trước.

- Được thôi!

Păng Ting nói và cho tay vào túi áo, lôi ra một chiếc hộp vuông vức màu trắng. Tim đập thành thịch trong ngực, Kăply nhìn chòng chọc vào chiếc hộp, mắt mở căng, cảm thấy rất rõ một sự kiện trọng đại sắp sửa xảy ra. Nhìn bộ mặt căng thẳng của Eakar và Kăply trong lúc này quả thực khó mà biết chính xác ai hỏi hộp hơn ai.

Kăply nín thở quan sát chiếc hộp một lúc vẫn không rõ nó làm bằng chất gì và có công dụng ra sao. Đến khi Păng Ting xoay chiếc hộp trên tay trước khi đưa nó cho Eakar thì nó nhìn thấy hai lỗ thủng ở cạnh hộp.

Eakar vồ nhanh chiếc hộp khi Păng Ting vừa chìa ra như sợ nó thành linh biến mất.

- Áp mắt vào hai chiếc lỗ...

Păng Ting nói và Eakar lập tức làm theo. Trông ông lúc này rất giống một đứa trẻ say sưa với món đồ chơi mới.

- Lấy tay xoay chiếc núm nhỏ phía trên.

Păng Ting tiếp tục hướng dẫn và Eakar dĩ nhiên nghe lời răm rắp. Ông hào hứng thò tay vặn chiếc núm màu xanh nhỏ xíu trên nắp hộp, thân hình vặn vẹo không yên.

Kăply tò mò ngó Eakar, không rõ ông nhìn thấy gì trong đó mà chân chẳng cứ cựa quậy, mặt mày nom hý hửng không thể tả.

Eakar áp chặt mắt vào chiếc hộp như thể đầu ông dính cứng luôn vô đó, chốc chốc lại reo khê:

- À! Ta hiểu rồi!

- Ra là vậy!

Những câu buột miệng của Eakar khiến bụng dạ Kăply nóng như lửa đốt. Nó cố bắt mình suy nghĩ và càng cố thì nó càng đau đớn thấy Nguyên nói đúng: đầu nó và cục gạch thiết chẳng khác nào một cặp anh em sinh đôi.

Phải nói là Kăply suy nghĩ thật vất vả, và suốt một lúc lâu, cách vất óc của nó thiết sự trông còn khổ sở hơn người ta vất một chiếc mền.

Cho đến khi Eakar đưa trả chiếc hộp cho Păng Ting thì mặt Kăply méo xệch đi như thể nó sắp sửa òa ra khóc, và nó phải vội vã quay mặt đi chỗ khác để không ai nhìn thấy.

Có lúc, Kăply rất muốn hỏi mượn chiếc hộp để nhòm thử nhưng nó không dám. Nó biết chiếc hộp đó là một báu vật, Păng Ting chưa chắc đã khinh suất đưa cho nó. Hơn nữa, việc hôm nọ nó chót biến khúc cây thành thẳng Kăply trước mắt bao nhiêu người khiến nó vẫn còn lo lắng đến mức dù không thông minh nó vẫn đủ tỉnh táo để không đẩy sự tò mò đi quá xa.

Eakar xoa hai tay vào nhau, nhìn Păng Ting bằng cặp mắt hân hoan:

- Ta không ngờ bà người lại có thứ báu vật thú vị như thế! Hà hà, hôm nay đúng là ngày đẹp nhất trong đời ta đó, Păng Ting.

Như rình cơ hội này từ lâu, Suku lấu tấu hỏi ngay:

- Vậy bây giờ ông bắt đầu trả lời những câu hỏi của tui tôi được rồi chứ, ông Eakar?

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên! – Eakar khoát tay, dễ dãi. – Ta đã hứa rồi mà, nhóc.

Suku nói nhanh:

- Vậy ông cho tui tôi biết đi, trong danh sách các ma cà rồng thuần hóa có tên Haifai không?

- Không.

- Hailixiro?

- Không.

- Di Pri?

- Không.

- Cafeli Chil?

- Không.

- Kemli Trinh?

- Không.

Suku đọc vanh vách tên các giáo sư trường Đămri mặc dù nó chưa được đi học ngày nào. Thậm chí nó thuộc tên của đội bảo vệ nhà trường hơn bất cứ một học sinh Đămri nào:

- Krông Chu?

- Không.

- Ana Gian?

- Không.

- Y Sai?

- Không.

- H'Mali?

- Không. Mà thôi, nhóc người đừng hỏi nữa. – Eakar lúc lắc đầu và sốt ruột ngo ngoáy chòm râu dê. – Ta có thể nói toẹt ra luôn là trong trường Đămri không có ai là ma cà rồng hết. Hoang dã cũng không mà thuần hóa cũng không.

- Vô lý! – Suku nghiêng răng. – Vậy thì ai đã tấn công Bolobala?

- Ta cũng đang nhức đầu vì chuyện đó đây, nhóc à. – Eakar dụi đầu vào hai bàn tay rồi buông ra rất nhanh để khoe bộ mặt thần thờ như vừa mất của. – Mấy ngày nay ta hồng ăn ngủ gì được hết á. Điều tra, điều tra, rồi lại điều tra. Thiệt tình!

Păng Ting nghi ngờ nhìn nhà thám tử:

- Ông đừng có xạo. Tôi có thấy ông mò vô trường bữa nào đâu.

- Trời đất! – Câu nói của Păng Ting y như một túi lọc độc. Bộ mặt Eakar lập tức phù lên – Đại thám tử như ta mà hồng lẽ đi đến đâu cũng để cho người ta phát hiện ra sao, nhóc!

Ông hằm hằm nhìn bọn trẻ:

- Ta nghĩ là bọn người có thể ra về được rồi đó.

Suku nhú mồm hỏi, làm như không nghe thấy lời đuổi khách:

- Ông có cho là thủ phạm từ bên ngoài đột nhập vô trường không, ông Eakar?

- Đột nhập vô trường gây án ư? – Eakar trợn mắt như thể thấy ma. – Bộ nhóc người cho rằng trường Đămri là cái chợ sao! Theo ta biết thì khắp xứ Lang Biang này không một ai có khả năng lén vô trường Đămri mà không bị phát hiện. Không một ai, bọn người nghe rõ chưa?

- Lại thiệt! – Suku buông gọn lớn, tay gõ gõ lên trán, mặt nhăn nhó như vừa nuốt phải một đồng dưa cải thối. – Thế thì thủ phạm là ai há?

Kăply liếc Eakar, thấy nhà thám tử trừng trừng nhìn Suku, như thể ông ta nghĩ nếu Suku không phấn đấu để lên làm Cục trưởng Cục an ninh thì chắc chắn là thằng nhóc vừa bị chó dại cắn.

25. Chương 17 Phần 1

Chương 17

Bữa tiệc điều tra

Buổi tối hôm đó trời qua thật nặng nề với bọn trẻ lâu đài K’Rahlan. Cuộc gặp gỡ giữa Suku, Păng Ting và Kăply với thám tử Eakar chẳng cho thấy điều gì sáng sủa ngoài điều mà tụi nó không hề muốn thấy chút nào: thủ phạm là một tay tinh ranh và cực kỳ nguy hiểm.

Êmê không giấu vẻ lo lắng:

- Một khi con ma cà rồng kia còn tự do lẩn trốn trong trường, anh phải hết sức cảnh giác đó, anh K’Brăk.

- Anh biết mà. – Nguyên trấn an Êmê, mắt lom lom canh chừng sợ cô bé nhảy xổ vào mình. Có vẻ như lúc này nó cảnh giác con ma cà rồng kia thì ít mà cảnh giác Êmê thì nhiều.

Păng Ting thở ra:

- Còn hai hôm nữa là đến ngày thầy N’Trang Long phải trả lời lão Boloradam. Hồng biết thầy đã có cách chưa?

- Đến Eakar mà còn bó tay...

K’Tub quàu quàu nói và đột ngột bỏ lửng. Rõ ràng K’Tub không muốn thốt lên thành lời những ý nghĩ u ám trong đầu mặc dù nó thừa hiểu tụi bạn biết tổng nó đang nghĩ gì.

Chung quanh bọn trẻ, không khí mỗi lúc một ngột ngạt dù căn phòng của Nguyên và Kăply khá rộng. Đã thế, bên ngoài trời bắt đầu đổ mưa.

Đây là cơn mưa đầu tiên kể từ ngày Nguyên và Kăply đặt chân đến xứ Lang Biang. Ở cái xứ kỳ quặc này, dường như trời đã bắt đầu vào mùa đông. Kăply trầm nghĩ và tự dưng nó cảm thấy nhớ nhà ghê gớm. Nó lắng nghe những giọt nước mưa cọ vào cửa kiếng, xốn xang nhớ đến tiếng mưa rơi trên mái tranh và quất ràn rạt vào tàu lá chuối sau vườn nhà nó. Đó là những buổi chiều xẩm lạnh, Kăply bồi hồi nhớ lại, bầu trời làng Ke ùng đục suốt cả ngày trước khi gió từ khe núi thổi xuống làng, dồn đám mây vẩn vù vào một chỗ rất thấp suýt chạm nóc nhà thờ và một lát sau thì mưa rơi. Cánh đồng và cây cối ướt đẫm trong những ngày hôm đó và các khe mương trở thành những con suối róc rách chảy quanh nhà nơi nó và Nguyên ngồi xõm trước hiên suốt ngày chỉ để xếp những con thuyền bằng giấy thả trôi lững lờ rồi giương mắt ngó.

Tiếng mưa làm Kăply lãng đi câu chuyện nóng bỏng của tụi bạn lúc nào không hay. Nó cứ ngồi nghĩ mãi về làng Ke, ao ước một ngày nào đó nó sẽ dẫn Mua đi bắt ếch dưới mưa, đi đào khoai thơm và trên đường về nó sẽ bắt Mua đứng đợi bên ngoài hàng rào nhà hàng xóm để nó chui vào nhặt những bông sứ trắng muốt, kết thành một vòng hoa xinh xắn, thơm tho, và Mua sẽ sung sướng cười khoe răng sún.

- Làm gì thần ra vậy, mày?

Tiếng nói của Nguyên vang lên sát bên tai khiến Kăply giật nảy. Nó quay phắt lại, ngạc nhiên không thấy bọn Êmê, K'Tub, Păng Ting và Suku trong phòng:

- Tụi nó đâu hết rồi?

- Về từ lúc này lặn. – Nguyên dòm bạn lom lom. – Bộ bây giờ mày đang tơ tưởng đến cái Cặp Sách hả?

- Bậy. – Kăply chối, giọng rầu rầu. – Tao đang nhớ nhà.

Câu nói của Kăply khiến mặt Nguyên bắt giác xịu xuống. Nó ngẩn ra:

- Tao cũng vậy. Nhưng... nhưng...

- Nhưng sao? – Kăply tròn mắt thấy bạn ngập ngừng.

- Nhưng có lẽ tụi mình chưa thể thoát khỏi xứ này ngay được. – Nguyên ném cho bạn một cái nhìn u ám. – Tụi mình đã bị cuốn đi quá xa rồi.

- Thế chừng nào tụi mình mới về lại được làng Ke? Tụi mình phải quay về làng chứ? – Kăply lo lắng hỏi, không nhận ra nó đang chồm sát vào người bạn đến mức sắp đẩy thẳng này rớt ra khỏi giường.

- Dĩ nhiên rồi, Kăply. – Nguyên cố giữ giọng điềm tĩnh, không hay tiếng thở dài đã vô tình chống lại nó. – Nhưng như tao đã nói: không phải lúc này.

Nguyên nhìn bộ mặt nghệt ra của Kăply, liếm môi nói tiếp, trông nó vất vả như đang cố gắng giải thích ột bức tường hiểu điều gì đang xảy ra trên thế giới này:

- Mày hiểu không, Kăply. Những chiếc ghế ngựa vẫn đang được ông K'Tul cất giữ ở một chỗ nào đó và cái chỗ này phải nói là cực kỳ bí mật. Để tìm ra nơi cất giấu, tao nghĩ tao và mày không đủ sức đâu.

Mặt Kăply lập tức xám lại và trái tim nó đang rơi xuống đầu đó ở dạ dày.

- Nhưng mày yên tâm, tao đã nghĩ ra cách rồi. – Nguyên lật đật nói. – Tao sẽ nhờ thằng Suku. Suku là một thằng quái, lại tốt bụng, chắc chắn nó sẽ giúp tụi mình. Nhưng nhờ vả thế nào để nó không nghi ngờ là điều tao phải nghĩ thêm.

- Ồ, mày nghĩ đi!

Kăply đáp bằng giọng như thể hai đứa có chung một cái đầu và cái đầu đó hiện nay Nguyên đang giữ.

- Điều quan trọng nhất hiện nay đối với tụi mình là làm sao thoát khỏi sự ám hại của Bastu và bọn tay chân của hắn. – Nguyên dứt sợi tóc đánh “bực” một cái, nhăn mặt nói. – Nếu không, tụi mình khó mà sống đến ngày trở về.

- Ồ tao cũng nghĩ vậy.

Kăply đáp xuôi theo, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

- Nghĩ vậy cái con khỉ! – Nguyên đột ngột phát cáu. – Có bao giờ tao thấy mày chịu nghĩ cái quái gì đâu.

Nguyên liệng cái gối vào thành giường một cái “bộp” như để xả cơn giận:

- Nếu cái đầu mày biết nghĩ, vậy tại sao mày không nghĩ giùm tao đi: Con ma cà rồng đó là ai? Tại sao mà hắn lọt khỏi bản danh sách của Cục an ninh và Eakar? Làm sao để vạch mặt và tóm cổ hắn? Hồng lễ ngày nào cũng đợi đến lúc leo lên giường nằm trùm mền, tao và mày mới biết là mình vừa mới sống sót thêm một ngày?

Kăply có vẻ bất ngờ trước cơn điên của bạn. Nó không biết tại sao Nguyên đột ngột giống như con sư tử bị chọc gậy vào lỗ mũi như vậy. Chắc nó sợ? – Kăply đoán mò. – Cũng có thể nó đang nhớ nhung làng Ke giống như mình và mong kết thúc sớm mọi rắc rối ở cái xứ quái chiêu này để nhanh chóng tìm cách quay về?

Tự nhiên Kăply thấy thương bạn quá. Và nó nói, hoàn toàn ngạc nhiên về sự tự tin của mình:

- Tao đã nghĩ ra một cách, Nguyên à.

- Mà nghĩ được một cách á? – Nguyên hấp háy mắt, bộ tịch khôi hài giống như nghe một con cá khoe mình biết bay.

- Mà biết không, trưa nay tao và Mua đi vào Công viên Các Thứ Kẹo. – Như không nghe thấy Nguyên, Kăply tiếp tục theo đuổi những ý nghĩ càng lúc càng rõ rệt trong đầu. – Ở đó, cây cối trổ toàn kẹo. Mỗi loại cây ột thứ kẹo. Chắc là mà chưa bao giờ nghe qua.

- Nghe rồi. – Nguyên nhún vai. – Hồi trưa tụi Suku có kể cho tao nghe về công viên này.

Kăply hơi cụt hứng. Nó khựng lại một chút như chiếc xe vấp phải ổ gà. Nhưng chỉ một chút xíu thôi, rồi nó hăng hái tiếp:

- Ở đó có kẹo Nhật, kẹo Ngứa, kẹo Chết khiếp, kẹo Quát tháo, kẹo Mọc sừng, nói chung là đủ thứ kẹo quái đản, thậm chí có cả kẹo Mót tiểu nữa.

- Những thứ đó tao cũng đã nghe qua rồi. – Nguyên hờ hững nói. – Thằng Suku còn kể cho tao nghe cả đồng thứ kẹo mắc dịch khác nữa kìa. Nào là kẹo Câm, kẹo Lé, kẹo Hắt-xì, kẹo Nhảy cà tưng...

- Thế nó có nhắc đến kẹo Hiện nguyên hình không? – Kăply hít vào một hơi, hồi hộp hỏi.

- Kẹo Hiện nguyên hình hở? – Nguyên chớp mắt. – Ờ, hình như tao không nghe nó nói tới thứ kẹo này.

- Mà biết không. – Kăply lảo liên mắt nhìn quanh phòng rồi hạ giọng thấp thỏm kể. – Hồi trưa tao đã ăn phải kẹo Hiện nguyên hình. Thế là tao hoá ra thằng Kăply ngay trước mắt nhỏ Mua.

Ngay lập tức Nguyên đánh mất vẻ lơ đãng, thậm chí nó mấp máy môi hai ba cái để bắt mình tập trung.

- Sao mà ngốc thế? Đã biết đó là kẹo Hiện nguyên hình sao còn tọng vô họng?

- Ủa, thằng Suku không nói ày biết chi tiết này sao? – Kăply ngạc nhiên. – Các thứ kẹo ở đó, khi ăn xong thì tờ giấy gói mới hiện lên dòng chữ cho biết đó là kẹo gì.

Mặt Nguyên lộ vẻ căng thẳng:

- Thế nhỏ Mua có thắc mắc gì không?

- À, không. – Kăply toét miệng cười. – Lúc đó, tao nhanh trí liệng tờ giấy gói vô bụi rậm và bảo đó là kẹo Đùa dai. Thế là nó tin ngay lập tức.

- Bịa hay đấy. – Nguyên gật gù khen. – Hóa ra cái đầu mà cũng có lúc giống cái đầu tao.

Giọng thằng Nguyên đúng là giọng trịch thượng của một đại ca lâu năm, nhưng Kăply rất lấy làm khoái chí với sự so sánh đó. Nó hớn hờ nói tiếp:

- Tao nghĩ tụi mình có thể kiếm cho thầy N’Trang Long một mớ kẹo Hiện nguyên hình...

- Tuyệt vời!

Nguyên reo ầm lên và bắn lên khỏi giường như nút chai sâm banh. Nó rơi đánh “rầm” một cú như trời giáng nhưng hình như hông thấy đau chút nào.

- Tao hiểu ý mà rồi. – Trong tư thế đang bò lồm cồm, Nguyên hân hoan ngược nhìn bạn. – Sáng mai tao và mà sẽ tới Công viên Các Thứ Kẹo.

- Chỉ có hai đứa thôi ư? – Kăply dựng cặp lông mày. – Còn những đứa kia?

- Sáng mai tụi nó đi học hết rồi, chỉ còn mỗi thằng Suku ở nhà thôi. – Nguyên khoát tay. – Nhưng nếu như tụi nó có mặt đầy đủ, tụi mình cũng không thể để bất cứ đứa nào đi theo được.

Nguyên ngao ngán nhìn cái miệng đang há hốc của Kăply, tặc lưỡi giải thích:

- Mà bắt cái đầu của mà làm việc chút đi: Kéo cả đám tới đó để tụi nó chứng kiến cảnh tao và mà hóa thành thằng Nguyên và thằng Kăply à?

- Chuyện đó thì mày khỏi lo! – Kăply “à” lên một tiếng, mặt tươi tỉnh. – Hôm qua tao đã để ý kỹ rồi. Kẹo Hiện nguyên hình là viên kẹo màu vàng. Cứ thấy kẹo màu vàng là mình hái, khỏi cần thử.

- Kăply ơi là Kăply! – Nguyên giơ hai tay lên trời. – Bộ mày không nhận ra Công viên Các Thứ Kẹo sở dĩ thu hút khách là nhờ vào những bất ngờ thú vị hay sao? Nếu chỉ cần bước vào Công viên Các Thứ Kẹo một lần là thuộc hết màu sắc và công dụng của các loại kẹo thì lần sau ai mà thèm tới đó nữa. Thằng Suku bảo với tao các loại kẹo ở đó thay đổi màu sắc và kiểu dáng mỗi ngày, mày hiểu không? Và cứ sau một tháng, lại bổ sung thêm nhiều loại kẹo mới.

- Có nghĩa là ngày mai kẹo màu vàng không phải là kẹo Hiện nguyên hình? – Kăply không giấu vẻ lo âu.

- Thì vậy chứ sao. – Nguyên thở đánh thượt. – Cho nên sáng mai chỉ có tao và mày đến đó. Và tụi mình phải ề cổ ra thử lần lượt hết thứ kẹo này đến thứ kẹo khác cho đến chừng nào tìm ra được kẹo Hiện nguyên hình mới thôi.

Trông mặt Kăply lúc này ỉu xìu y như thể ngày mai không phải nó đến Công viên Kẹo mà bị áp giải đến Công viên Thuốc độc vậy. Nó nghĩ sáng mai chắc nó phải vét hết can đảm mới có thể bình tĩnh tòng vô hòng thêm một lần nữa các thứ kẹo Ngứa, kẹo Nhột, kẹo Chết khiếp quái quỷ kia.

Và khi sức nhớ đến kẹo Mót tiều thì Kăply giật bắn mình. Nó rên lên một tiếng và chìa bộ mặt méo xệch vô mắt Nguyên, giọng thiếu não:

- Ngày mai trước khi đi ra khỏi nhà, mày nhớ nhắc tao đi tè đó nha!

oOo

Thầy N’Trang Long trợn đôi mắt to cồ cộ nhìn Nguyên hăm hở trút một đồng kẹo xuống trước mặt mình. Thầy không nói gì hết, đơn giản là thầy không biết điều gì đang diễn ra.

- Các con đến gặp ta chỉ để mời ta ăn kẹo thôi sao?

Đội Nguyên dốc hết kẹo trong túi ra bàn và lùi lại, ngồi xuống cạnh Kăply trên chiếc ghế dài đối diện, thầy mới ngược nhìn bọn trẻ nhẹ nhàng cất tiếng. Cái cách thầy nhìn tụi nó khiến Kăply hình dung ra một cách sống động cả mớ dấu hỏi đang nhảy múa trong mắt thầy.

- Thưa thầy, – Nguyên lễ phép đáp – đây là kẹo Hiện nguyên hình. Tụi con vừa hái ở Công viên Các Thứ Kẹo.

Có vẻ như phải mất mấy giây sau, ý nghĩa của câu nói mới ngấm được vô tai thầy N’Trang Long. Và thầy vui vẻ thốt lên điều mà Nguyên và Kăply đang nín thở chờ nghe:

- Hay lắm, tụi con! Tụi con đã đem đến đúng thứ mà ta đang chờ đợi hổng rày.

Thầy dùng cả hai bàn tay to tướng vốc nắm kẹo lên rồi trút xuống, hai ba lần như vậy, về khoái trá đặc biệt, rồi thầy xòe rộng bàn tay trên đồng kẹo như muốn sưởi ấm chúng.

Kăply ngẩn ra:

- Bộ thầy biết trước là tụi con sẽ đem kẹo Hiện nguyên hình tới hả thầy?

- Ta không biết rõ như thế, K’Brêt à. – Thầy N’Trang Long nói, vẫn chưa nhấc tay khỏi đồng kẹo. – Nhưng ta linh cảm là ngày hôm nay sẽ có người đem đến cho ta chiếc chìa khóa để mở cánh cửa bí mật trong vụ Bolobala.

Mặt hai đứa trẻ ửng lên vì sung sướng và hãnh diện, không nghĩ thầy hiệu trưởng lại xem trọng sáng kiến của tụi nó vậy.

- Các con biết tại sao Công viên Các Thứ Kẹo có loại kẹo này không? – Thầy N’Trang Long nheo mắt nhìn Nguyên và Kăply, trêu mếu hỏi.

Kăply nhìn lại thầy ngu ngơ đáp:

- Ở đó có đủ loại kẹo mà thầy.

- Dĩ nhiên là Công viên Kẹo có rất nhiều thứ kẹo. – Thầy N’Trang Long gật đầu. – Và nếu chịu khó để ý, các con sẽ thấy tất cả các thứ kẹo ở đó đều có một điểm chung là tạo ra những tình huống oái ăm, trái khoáy nhằm mua vui cho khách. Người ta gọi chúng là những viên kẹo nghịch ngợm.

- Con hiểu rồi, thưa thầy. – Nguyên kêu lên. – Kẹo Hiện nguyên hình thì không giống chút gì như thế. Nó là một viên kẹo rất nghiêm túc.

- Con nói đúng đó, K’Brăk. – Thầy N’Trang Long tươi cười, hai bàn tay xoa xoa vào nhau về hài lòng. – Đây là viên kẹo phòng gian, được ban quản lý công viên đặt lẫn vào các thứ kẹo khác nhằm phát hiện kẻ xấu đột nhập vào công viên. Nhờ thứ kẹo này, họ đã từng bắt được hai con ma sói, một con ma cà rồng hoang dã và hai sát thủ của phe Hắc Ám đội lột học sinh trường Đămri, tất nhiên là hai tên cắc kè thôi.

Thầy nhón lấy một viên kẹo, vân ve bằng hai ngón tay, gật gù:

- Viên kẹo này lợi hại lắm đây. Chỉ có điều người ta không tiện công bố thành tích của nó.

Thầy đặt lại viên kẹo xuống, để bàn tay có thể rãnh rang nhảy lên cảm.

- Cảm ơn các con nha. – Thầy xoắn một cọng râu, ánh mắt lấp lánh thứ ánh sáng êm dịu và cất giọng trầm ấm. – Mặc dù cho đến giờ này các con vẫn còn lém phếng ở đây chưa chịu mò đến núi Lưng Chùng, nhưng vì những viên kẹo quan trọng này, ta nghĩ là ta sẽ không trách phạt các con.

Thầy đứng lên khỏi ghế, và từ chỗ nào đó tuốt trên cao thầy êm ái dội xuống đầu Nguyên và Kăply câu nói mà thực ra không cần nghe, tụi nó cũng biết là đã đến lúc thầy muốn tống cổ tụi nó ra khỏi phòng:

- Tụi con có thể ra về được rồi đó.

Lúc đó là giữa buổi sáng. Nguyên và Kăply rời văn phòng hiệu trưởng, leo xuống cơ man những bậc thang để đặt chân lên mặt đất, băng ngang các lớp học đang vọng ra không ngớt những tiếng rì rầm, trước vô số cặp mắt tò mò chìa ra từ các ô cửa.

Thấy Kăply cứ dáo dác ngó quanh, Nguyên bực mình:

- Về lẹ đi! Cái cặp sách của mày giờ này đang ngồi trong lớp, tìm gì mà tìm!

- Tao đâu có tìm Mua. – Kăply đỏ mặt. – Tao chỉ muốn quan sát xem thám tử Eakar đang nấp ở đâu thôi.

Dĩ nhiên Kăply không thể nào tìm thấy Eakar. Nó chỉ bắt gặp Pôlôna và Chor, hai phóng viên của tờ Tin nhanh N, S & D, lảng vảng trong sân với bộ mặt bơ phờ, chiếc áo khoác màu ô-liu ngả sang màu đen như lâu ngày biếng giặt, ngay cả huy hiệu hình tia chớp trên ngực áo cũng không còn lấp lánh như lần đầu nó nhìn thấy. Thất thểu lê bước qua các hành lang, điệu bộ hăm hở trước đây biến mất, trông họ giống như những kẻ lạc đường.

Về chán chường của Pôlôna và Chor mà Nguyên và Kăply đã trông thấy vào buổi sáng đã in dấu lên tờ Tin nhanh N, S & D ra trưa đó một mẩu tin không có gì mới, đọc lên nghe chán ngắt như bộ dạng của những người viết ra nó:

CHỜ ĐỢI

Cho đến ngày hôm nay, thủ phạm ám hại nữ sinh Bolobala vẫn chưa được lôi ra ánh sáng. Và theo chúng tôi biết, hiệu trưởng N’Trang Long dường như vẫn chưa có cách gì để chứng minh sự trong sạch của mình.

Trường Đămri hiện vẫn ở trong tình trạng báo động và một khi chưa xác định được ai là ma cà rồng, tính mạng của đông đảo học sinh vẫn bị đe dọa nghiêm trọng. Sự kéo dài đây pháp phòng này là bằng chứng rõ rệt về sự bất lực của người lãnh đạo nhà trường, chưa kể những câu hỏi liên quan đến những hành động mờ ám của cá nhân ông N’Trang Long – những câu hỏi chúng tôi đã nêu ra trong các số báo trước nhưng vẫn chưa được giải thích thỏa đáng.

Dư luận có lẽ đã chạm đến giới hạn của sự kiên nhẫn và đang nóng lòng chờ đợi sự can thiệp của các cơ quan có thẩm quyền.

Chắc chắn sẽ xảy ra cuộc chuyển giao quyền lực ở trường đào tạo tài năng Đămri nếu trong một thời gian ngắn nữa, vụ Bolobala vẫn chưa kết thúc. Chúng tôi sẽ kịp thời thông báo đến quý độc giả ngay khi cuộc thay đổi nhân sự diễn ra.

Tất cả chúng ta cùng chờ đợi.

Êmê thì thảo vào tai Nguyên ngay trong bàn ăn.

- Ama Đilê cứ lặp đi lặp lại luận điệu cũ rích à, anh K'Brăk.

- Trong vẻ ỉu xiu của hai phóng viên hồi sáng là biết rồi. Mấy số gần đây, thấy Chor bỏ luôn mục phỏng vấn là anh nhận thấy tình thế đang xoay chuyển bất lợi cho họ.

Ngược lại với bọn trẻ, ông K'Tul nom rất hí hửng. Suốt bữa ăn, ông ngồi không yên, cứ nhướn mãi chiếc cổ dài đến nổi thân hình ồm nhách, lêu nghêu của ông bị kéo dài ra như một sợi dây khiến Kăply không khỏi cười thầm khi liên tưởng chiếc đầu của ông với một quả bóng bay.

Ông nói, quá phấn khích nên giọng nghe phập phều như lọt qua một cái miệng móm:

- Kỳ này mà N'Trang Long không vắng khỏi chiếc ghế hiệu trưởng mới là chuyện lạ.

- Vắng sao được hả ba? – Thằng K'Tub cự liềm.

- Sao mà không vắng? – Ông K'Tul hừ giọng. – Hồng lẽ tính mạng của tất cả học trò trường Đămri không đáng để đánh đổi chiếc ghế hiệu trưởng của lão N'Trang Long sao?

Ông trừng mắt nhìn thằng con:

- Đừng quên trong đó có cả tính mạng của con nữa đó.

K'Tub làu bàu:

- Ba chỉ toàn nghe theo giọng điệu của Ama Đilê.

- Không chỉ có mình ta nghe Ama Đilê đầu, con trai à. – Cặp ria con kiến của ông K'Tul vểnh lên một cách khiêu khích. – Theo ta biết thì Cục trưởng Cục báo chí Y Nail cũng đang theo dõi sát sao vụ này. Nếu Y Nail nói một tiếng với Cục an ninh và Bộ giáo dục, chắc chắn N'Trang Long không thể nướng chiếc móng của lão trên chiếc ghế hiệu trưởng lâu hơn thời gian chín một con bê đầu.

Mặt K'Tub đột ngột tối hù như bầu trời trước cơn giông. Nhưng trước khi nó kịp phun ra những lời phạm thượng, bà Êmô đã nhanh chóng dàn hòa:

- Chỉ còn hai ngày nữa thôi, N'Trang Long sẽ phải trả lời trước Boloradam và trước công luận về vụ này. Chẳng việc gì chúng ta phải đoán non đoán già cho một óc.

26. Chương 17 Phần 2

- Tờ Lang Biang hằng ngày hôm nay nói gì hở bố? – Kăply thỉnh linh vọt miệng.

- Đừng nhắc đến tờ báo đó trước mặt ta! – Ông K'Tul gầm lên, người run run đầy kích động, chiếc khăn rằn sợ hãi tuột ra khỏi vai như chạy trốn.

Như để làm cho không khí nặng nề hơn nữa, ông phóng chiếc muống xuống tô canh như người ta ném bom làm nước văng tung tóe, giọng rin rít:

- Cái đầu của Kan Blao chắc chắn tệ hơn một quả mướp. Ta nghĩ đầu hần là cục gạch thì đúng hơn. – Chỗ này, Kăply thót bụng một cái, và bất giác đưa tay sờ đầu, tưởng ông K'Tul chửi mình. – Tóm lại, thằng cha đó cả đời chỉ biết nghĩ bằng cái đầu của lão N'Trang Long.

- Như vậy là Kan Blao luôn luôn nghĩ đúng! – K'Tub tỉnh queo châm dầu vô lửa.

Ông K'Tul bắn vọt lên khỏi ghế trước các bộ mặt sạm như đất quanh bàn ăn. Ông nhìn K'Tub bằng cặp mắt long sòng sọc, tay chụp chiếc muỗng trong tô giờ lên, tưởng như chỉ có trời sập ngay lúc đó mới ngăn được ông phóng chiếc muỗng xuyên qua người đứa con trai ương ngạnh.

Ngay cả bà Êmô cũng bất ngờ và khiếp đảm đến mức không còn chút hơi sức để níu tay ông K'Tul hay thậm chí cất một lời can gián. Lưỡi lú lại, tay chân như hóa đá, bà chỉ biết giương mắt nhìn ông, nét hải hùng hằn rõ trên từng thớ thịt.

Ông K'Tul đứng bất động trong tư thế sẵn sàng hành quyết có đến một lúc, nếu không thấy ngực ông phập phồng gấp gáp và không nghe tiếng khò khè phát ra từ miệng ông như từ một người lên cơn suyễn, có thể nghĩ ông là một pho tượng mới được chở về từ thung lũng Plei Mo.

Trong khi ai nấy chết khiếp trong chỗ ngồi, bất lực và tuyệt vọng chờ cái vung tay của ông K'Tul thì ông đột ngột hạ chiếc muỗng xuống bàn đánh “cạch” một tiếng, rồi trước ánh mắt ngơ ngác của mọi người, ông không nói một lời nào, quay phắt mình bỏ đi.

Phải đợi thêm một hồi, bà Êmô mới là người đầu tiên nhúc nhích. Bà phát ra một âm thanh gì đó nghe tựa tựa tiếng nấc nghẹn rồi ngược đôi mắt đã bắt đầu ngân ngấn nước về phía K'Tub, bà sụt sịt:

- Thấy chưa con? Suýt chút nữa là con tiêu đời rồi đó.

Giọng bà chuyển qua trách móc:

- Hồng lẽ con nhịn ba con là điều khó khăn đến thế sao, K'Tub?

- Con nhịn ba con thì dễ thôi, dì à. – K'Tub hậm hực đáp, mặt nó vẫn còn trắng bệch như đã lâu không ra nắng. – Nhưng con không thể nào nhịn nổi Ama Đliê. Mà ba con thì toàn lặp lại những lời lẽ láo lếu của hần.

- Thiệt sự thì ta cũng không rõ giữa Ama Đliê và Kan Blao ai sai ai đúng. – Bà Êmô cất giọng mệt mỏi, tay sửa lại vạt áo một cách không cần thiết. – Ta chỉ lo cho tụi con. Sự an toàn của tụi con, đó là mối bận tâm lớn nhất của ta.

Một không khí cảm động chạy quanh bàn ăn sau câu nói của bà Êmô. Kăply biết bà nói thật lòng và bà bộc lộ tình cảm của bà với tụi nó lần này không phải là lần đầu.

Kăply nhìn bà bằng ánh mắt biết ơn và chợt nhận ra Êmô giống hệt bà, không chỉ ở mái tóc vàng và cái mũi hếch mà cả ở sự quan tâm và tình cảm nồng nhiệt đối với những người chung quanh.

oOo

Ngay lúc đó Kăply không biết ở trường Đămri cũng đang xảy ra một chuyện động trời trong phòng ăn dưới chân tháp, còn kinh khủng gấp ngàn lần chuyện xảy ra ở lâu đài K'Rahlan.

Trên chiếc bàn ăn hình bầu dục tạc bằng gỗ mun, ngoài những món ăn quen thuộc, trước mặt mỗi giáo sư lúc này còn bày thêm hai chiếc đĩa bạc, chiếc thứ nhất đựng một lát bê thui, chiếc thứ hai đựng những viên kẹo bọc giấy màu.

- Cái gì thế này, ngài hiệu trưởng? – Cô Cefeli Chil kêu lên khi nhìn thấy những chiếc đĩa lạ.

- Một chút ăn mừng thôi, chị Cafeli. – Thầy N'Trang Long hấp háy mắt, rạng rỡ nói. – Tất cả chúng ta đều đã biết chuyện rồi mà. Có lẽ chỉ nội trong ngày hôm nay thôi, pháp sư K'Budăng sẽ trả Bolobala về lại trạng thái bình thường.

Cô Kemli Trinh lấy nĩa khều miếng thịt bê:

- Đã lâu lắm tôi chưa được ăn món này. – Cô dích miếng thịt đưa lên ngang mặt và ngấm ngĩa bằng cặp mắt phê phán – Nhưng thật đáng tiếc. Hình như miếng thịt này chưa chín, ngài hiệu trưởng à.

Thầy Đi Pri khụt khịt mũi:

- Tôi nghĩ là tôi vẫn thích ăn những món đã nấu rục hơn.

- Thiệt là sơ suất quá. – Thầy N’Trang Long cúi xuống miếng thịt trong chiếc đĩa của mình. – Đúng là nó hơi sũng sũng một chút.

Thầy nhắc đĩa kẹo lên, đưa qua đưa lại:

- Vậy thì chúng ta ăn kẹo vậy. Tôi tin là mọi người đều giống như tôi. Nghĩa là luôn luôn bị kẹo hấp dẫn.

Nói xong, thầy nhón một viên kẹo, bóc lớp giấy gói và bỏ tọt vào miệng, vừa nhai vừa hít hà:

- Chậc, chậc! Thiệt tình thì tôi chưa thấy có thứ kẹo nào trên đời ngon như kẹo này.

Thầy Haifai lúc lắc cái đầu lưa thưa tóc và mấp máy đôi môi đỏ như son:

- Tôi tưởng kẹo phải là món ăn sau cùng chứ, ông N’Trang Long?

- Ồ, tui cũng biết vậy, anh Krazanh. – Thầy N’Trang Long vẫn giữ bộ mặt tươi roi rói. – Nhưng tôi có cái tật xấu là hề thấy kẹo thì không sao cầm lòng được. Tôi chỉ có mỗi tật xấu đó thôi, bỏ đi thì tiếc lắm.

- Tôi cũng có tật xấu giống hệt ngài, ngài hiệu trưởng.

Cô Cafeli Chil cười nói và nhón lấy một viên kẹo.

- Tôi cũng vậy. – Cô Kemli Trinh nhanh nhẹn hưởng ứng. Cô kéo đĩa kẹo sát vào người, cầm lên viên kẹo màu xanh và thong thả bóc lớp giấy gói.

- Tôi thì tôi chẳng thích kẹo. – Thầy Hailixiro cựa quậy người trong chiếc áo chùng đỏ, vui vẻ nói. – Có lẽ tôi chỉ có toàn tính tốt.

Vừa nói thầy vừa cầm lên chiếc nĩa, xiên vào miếng thịt bê trước mặt.

- Cần phải nấu chín lại đã, thầy Hailixiro. – Cô Kemli Trinh nhắc nhở.

- Tôi thì cho rằng phải tái tái như thế này mới ngon, chị Kemli à.

Thầy Hailixiro toét miệng cười và tỉnh bơ ngoạm lấy miếng thịt.

- Bây giờ thì tôi biết tại sao không chiếc ghế bành nào trong trường Đămri chứa nổi thầy rồi, thầy Hailixiro!

Cô Cafeli Chil trêu và cổ nuốt viên kẹo nghẹn ngang cổ họng.

Thầy Hailixiro ăn nhanh đến mức khi cô Cafeli Chil nuốt xong viên kẹo thì miếng thịt trên nĩa thầy cũng đã biến mất.

- Thú thật là tôi thấy món này rất hợp với khẩu vị của tôi. – Thầy Hailixiro đưa lưng bàn tay quẹt mép, thấy cộm cộm nhưng không để ý, tiếp tục nói trong khi quét ánh mắt thèm thuồng qua các đĩa thịt bên cạnh. – Nếu thầy cô nào chê thì tôi sẵn sàng...

- Ồi, xem kìa!

Tiếng kêu khiếp hãi của cô Cafeli Chil vang lên cắt ngang câu nói của thầy Hailixiro.

Chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đội bảo vệ nhà trường do lão Chu và mụ Gian dẫn đầu đã đột ngột hiện ra từ sau lưng thầy Hailixiro.

Lần này bên cạnh chiếc muống cán dài của lão Chu và đôi dũa bự chẳng của mụ Gian còn có thêm chiếc chày bằng đồng của Y Sai và con dao nhọn của H’Mali, tất cả chĩa vào lưng thầy Hailixiro và từ những đồ dùng làm bếp đồ bắn ra tứ tung những sợi lòi tói, những chiếc bánh bằng vàng và những vòi nước thơm phức như xirô. Ở phía trước, gần như lúc này, thầy Haifai đứng bật lên khỏi chỗ ngồi, vung mạnh hai tay, con roi bằng gỗ đàn hương và chiếc vòng đá đen từ hai ống tay áo của thầy bay ra thành hai luồng đen trắng, hợp với vũ khí của đội bảo vệ, chụp xuống người thầy Hailixiro nhanh như chớp xẹt.

Quá bất ngờ, thầy Hailixiro gần như không kịp có phản ứng gì. Thầy chỉ vừa “ơ” lên một tiếng đã bị cả đồng thứ đánh trúng khiến thầy nấc lên “hự, hự” rồi lập tức ngồi ngay đơ, những sợi thừng bằng bột của lão Chu quấn quanh thân hình phì nộn của thầy khiến thầy ngó giống hệt một đòn bánh khổng lồ.

- Chuyện gì thế này, ngài hiệu trưởng?

Sau phút bàng hoàng, thầy Hailixiro trấn tĩnh kêu lên, cố cự quậy để thoát ra khỏi mớ dây trói nhưng rồi thầy lập tức nhận ra con roi và chiếc vòng của vợ chồng thầy Haifai đã tước sạch năng lượng của thầy từ bao giờ.

- Ngài N'Trang Long! – Thầy Hailixiro giận dữ hét lớn, mồ hôi túa ra làm mặt thầy bóng nhẫy. – Ngài gỡ cái tròng hèn mạt này ra với tôi mà không sợ Hội đồng Lang Biang hỏi tội sao? Ngài tưởng là ngoài tôi ra, không ai biết thầy là con ma cà rồng của Bastu chắc?

- Ồ!

Thầy Đi Pri thành linh bật ra tiếng kêu thảng thốt, không phải vì lời tố cáo của thầy Hailixiro, mà vì bây giờ thầy mới nhìn thấy điều đã khiến cô Cafeli Chil khiếp đảm la lên khi nãy.

Và không chỉ thầy Đi Pri, lúc này tất cả mọi người trong phòng ăn đều không hên mà cùng chòng chọc dán mắt vào mặt thầy Hailixiro, kinh hoàng khi thấy hai chiếc nanh nhọn hoắt thò ra dưới cặp môi dày của thầy.

- Ông ta là... ma cà rồng... – Thầy Đi Pri lắp bắp, mặt mày hoang mang tột độ.

- Chính ông là thủ phạm ám hại Bolobala. – Thầy Haifai phát ra giọng nữ eo eo. – Hừm, vợ chồng tôi đã nghi ngờ ông từ lâu rồi.

- Láo toét! – Thầy Hailixiro gầm lên, vẻ hòa nhã thường ngày biến mất, hai chiếc nanh lấp ló nơi cửa miệng khiến thầy trông còn đáng sợ hơn bộ mặt quái gở của thầy Haifai – Các người chỉ giỏi về lừa với N'Trang Long!

Thầy Haifai lạnh lùng:

- Ông hãy sờ tay lên miệng ông rồi hãy nói, ông Hailixiro.

Câu nói của thầy Haifai làm thầy Hailixiro bất giác chột dạ. Chợt nhớ đến cảm giác cộm cộm lúc quẹt mép, thầy hấp tấp đưa tay lên miệng và ngay lập tức, mọi người thấy mặt thầy tái đi như thế nào khi chạm phải hai chiếc nanh nhọn chìa ra ngoài ý muốn của thầy.

Thầy trở mặt nhìn thầy N'Trang Long với nỗi khiếp sợ vô bờ bến, có vẻ muốn hỏi một câu gì đó mà không sao thốt nên lời.

- Không có gì là bí hiểm trong chuyện này hết, anh Hailixiro! – Thầy N'Trang Long cất giọng mềm mại. – Chẳng qua miếng thịt bê mà anh vừa ăn, thiệt ra nó đâu phải là thịt bê.

Vừa nói thầy vừa khoa tay một vòng trên bàn. Ngay tức khắc những miếng thịt bê còn trong đĩa nổ “bụp” một tiếng và trong nháy mắt hóa thành những viên kẹo tròn tròn.

Mặt thầy Hailixiro trắng bệch ra trước diễn biến bất ngờ này. Thầy mím môi nhìn các đĩa kẹo, trong đáy mắt lóe lên thứ ánh sáng phần nộ và thù địch.

- Anh có biết đây là kẹo gì không, anh Hailixiro? – Thầy N'Trang Long vẫn từ tốn. – Chúng chính là kẹo Hiện nguyên hình được đem về từ Công viên Các Thứ Kẹo.

- Hóa ra là ông đã cố tình gài bẫy tôi! – Thầy Hailixiro thở phì phì, giọng mỉa mai và đau đớn.

- Anh không nên trách tôi, anh Hailixiro. – Thầy N'Trang Long xoa xoa trán, ôn tồn đáp. – Tôi không gài bẫy anh, mà gài bẫy một con ma cà rồng.

Thầy N'Trang Long lim dim mắt như để nhớ lại mọi tình tiết:

- Anh biết không, anh Hailixiro? Ngay khi trở lại cương vị hiệu trưởng trường Đămri, nhờ sự giúp đỡ của cái báo động kẻ, tôi đã phát hiện có một mối đe dọa vô hình đang tiềm ẩn trong trường. Tôi rất thắc mắc, nhưng phải nói là trong một thời gian dài, tôi không hề nghi ngờ anh.

Thầy N'Trang Long ngưng lại một chút rồi chép miệng nói tiếp:

- Nhưng kể từ khi cái tin K'Brăk thoát chết dưới tay Buriăk được tung ra thì tôi thấy anh có những thái độ hơi khác lạ. K'Brăk và K'Brêt cho tôi biết là anh rất muốn tụi nó quay về lớp Cao cấp 1 của anh. Lúc đó

tôi thoáng nghĩ anh có ý định giữ tụi nó trong vòng kiểm soát của anh nhưng thực tình tôi cũng không tin là anh định ám hại tụi nó. Rồi hàng loạt biến cố dồn dập xảy đến: Baltalon tiêu tùng, Bolobala bị hãm hại, còn anh thì lợi dụng sự ác cảm của Ama Đliê đối với tôi để công kích hòng lật đổ tôi trên tờ Tin nhanh N, S & D. Nhưng ngay cả lúc đó, tôi vẫn chưa có một kết luận rõ ràng về anh. Chỉ đến khi phát hiện Bolobala bị ma cà rồng tấn công thì tôi mới dần dần hiểu ra. Căn cứ vào sự thân mật trước đó giữa Bolobala và K'Brăk, tôi đoán thủ phạm muốn dùng Bolobala – lúc này đã biến thành ma cà rồng hay còn gọi là aslang – để tấn công K'Brăk. Và thủ phạm quỷ quyệt đó, nếu xâu chuỗi hàng loạt sự kiện lại để xem xét, thì anh chính là người đáng nghi nhất, anh Hailixiro à.

Cô Kemli Trinh úp mặt vào hai bàn tay suốt trong thời gian thầy N'Trang Long nói. Cô Cafeli Chil thì uể oải chống cằm và nhìn lên một chỗ nào đó trên trần nhà. Trong khi thầy Haifai giữ vẻ lạnh lẽo muôn thuở thì thầy Đi Pri nghiêm nghị như đang dự một phiên tòa.

Còn thầy Hailixiro lúc này hầu như hoàn toàn tê liệt. Lưng thầy sụm xuống khiến bề ngang của thầy như phình ra gấp đôi. Thầy nặng nhọc ngước mặt lên khỏi chiếc áo chùng chật cứng, giọng thều thào:

- Chính tôi là người đã báo động cho K'Brăk và K'Brêt về sự nguy hiểm lẫn khuất trong trường, ngài N'Trang Long.

Thầy N'Trang Long chưa kịp lên tiếng, thầy Haifai đã lắc lư cái trán dồ và chiếu đôi mắt tối om om vào mặt thầy Hailixiro, khinh khỉnh nói:

- Ông nói ra điều đó để làm gì, ông Hailixiro? Ông nghĩ là ông có thể chạy tội được sao?

- Tôi chỉ nói sự thật. – Thầy Hailixiro khò khè đáp.

- Ông thừa biết trước khi ông tiết lộ điều đó, K'Brăk và K'Brêt đã được ông N'Trang Long thông báo kỹ lưỡng rồi. – Thầy Haifai nhe nanh giận dữ. – Ông cố tình làm vậy chỉ để tạo lòng tin nơi hai trò đó thôi. Nhờ vậy, ông mới có thể dẫn dụ được K'Brăk và K'Brêt vào trường lúc nửa đêm để cho Bolobala ra tay.

- Tôi biết anh là người đã bí mật đưa Bolobala từ phóng y tế đến lớp Cao cấp 2 vào cái đêm hôm đó. – Thầy N'Trang Long thông thả tiếp lời. – Tôi cũng biết chính anh giữ trò với bùa Bất khả xâm phạm để K'Brăk và K'Brêt có thể tàng hình đột nhập vô trường, rồi thỉnh linh hiện ra trở lại khi giáp mặt với Bolobala.

Thầy N'Trang Long huơ tay một vòng như để kết thúc cuộc luận tội:

- Và khi thấy âm mưu vỡ lở thì anh cuống quýt bắn ra những bông hoa bạc, quyết hạ sát Bolobala để xóa mọi dấu vết. Sau đó, nếu tôi không cử đội bảo vệ canh phòng nghiêm ngặt phòng y tế và thầy Haifai không lăng văng quanh đó, chắc chắn anh đã không để Bolobala sống đến ngày hôm nay. Tôi nói có đúng không, anh Hailixiro?

- Thì ra tôi đã bị các người theo dõi từ lâu... Tôi đã bị sập bẫy các người...

Thầy Hailixiro không nhìn ai, đầu gục xuống ngực và luôn miệng rên rĩ, mép sùi bọt, trông thầy như mất hết thần trí.

- Cũng do anh cả thôi, anh Hailixiro à. – Thầy N'Trang Long thở dài. – Tôi biết xưa nay anh vẫn rất cảnh giác trước những món ăn lạ. Kẹo chắc là anh không ăn. Thịt bê có lẽ anh cũng không rớ vào. Do đó, khi quyết định biến những viên kẹo Hiện nguyên hình thành những miếng bê thui, tôi đã cố tình làm cho chúng chưa thật chín. Ma cà rồng dù đã thuần hóa, nhưng nếu chưa hoàn toàn gột bỏ được khuynh hướng hắc ám, vẫn sáng mắt lên khi nhìn thấy máu, tôi biết rõ điều đó mà, anh Hailixiro. Và chính anh, chứ không phải tôi hay những người khác, đã chọn miếng thịt đó. Nếu anh giỏi kèm chế, hôm nay chưa chắc anh đã hiện nguyên hình. Và có lẽ tôi còn phải khổ sở với anh thêm nhiều ngày nữa...

Thám tử Eakar thỉnh linh hiện ra ở cửa phòng như một dấu chấm câu khiến thầy N'Trang Long lật đật đưa tay vuốt cổ vì phải nuốt trở xuống nửa sau của câu nói đang dở.

- Không thể như thế được, ngài hiệu trưởng! – Eakar lao vào như cơn lốc, mặt mày hớt hơ hớt hải – Hailixiro không có tên trong bản danh sách ma cà rồng thuần hóa. Ông ta không phải là ma cà rồng.

Thầy N'Trang Long nhún vai và hỏi bằng giọng châm biếm:

- Thế ông cho tôi biết cái đang chìa ra dưới cặp môi của giáo sư Hailixiro là cái gì, đại thám tử Eakar?

Thầy Hailixiro vẫn đang gục đầu như thể cái cổ đã trở nên mềm yếu hơn bao giờ hết khiến Eakar phải khom người xuống mới trông rõ hai chiếc nanh của thầy.

- Lại thiệt đó. – Eakar bật kêu sững sốt. Ông đứng thẳng người lên, tay búng “chóc, chóc”, trán nhăn tít. – Chắc có nhầm lẫn gì ở đây. Theo bản danh sách tôi có trong tay...

Thầy N’Trang Long nhếch môi:

- Nếu có sự nhầm lẫn thì sự nhầm lẫn nằm trong mớ giấy lộn của ông đó, ông Eakar.

- Ngài nói sao? – Thám tử Eakar giật lui một bước như bị rần mỗ, mắt trở lên. – Ngài dám nói như vậy về bản danh sách tuyệt mật của Cục an ninh sao?

- Có gì mà dám với không dám. – Thầy N’Trang Long nhip những ngón tay trên bàn, mỉm cười. – Theo tôi, nếu bản danh sách đó được coi là chính xác thì sự nhầm lẫn có lẽ nằm trong chính cái đầu của ông, ông Eakar à.

- Ngài N’Trang Long! – Eakar kêu lên, sững sốt và phẫn nộ. – Ngài... ngài...

- Ông chịu khó bỏ chút ít thì giờ để xem lại công việc của ông đi, ông Eakar. – Như không để ý đến sự tức tối của tay thám tử, thầy N’Trang Long nheo nheo đôi mắt lục lạc. – Từ khi xảy ra vụ Bolobala đến nay, ông cứ rình rình nấp nấp khắp các xó xỉnh trong trường như một tên trộm, có lúc lại nhặng lên như một con mèo mót ị, nhưng rốt cuộc ông đã thu hoạch được những gì?

Thầy thở phì một tiếng như xả van, vẻ ngao ngán thấy rõ:

- Chẳng được gì hết. Chẳng lần được chút đầu mối nào. Những ngày qua ông chỉ làm được mỗi một việc là khiến đội bảo vệ của tôi canh chừng ông phát mệt thôi.

- Tôi không tranh cãi với ngài. – Mặt Eakar tím bầm, chòm râu dê vểnh lên một cách giận dữ và nếu như lúc đó nó bắn ra tua tủa như những mũi tên thì cũng chẳng ai lấy làm lạ. Ông rít qua hàm răng nghiến chặt, giọng đe dọa. – Tôi sẽ còn làm một việc quan trọng nữa, ngài N’Trang Long à. Đó là chứng minh giáo sư Hailixiro không phải là ma cà rồng. Rằng ông ta đã bị oan...

- Thế còn hai chiếc nanh, ông Eakar? – Thầy Haifai găm gừ, trông thầy như muốn nhảy xổ vào tay thám tử.

- Tôi không cần biết giáo sư Hailixiro mọc ra hai chiếc nanh hay tám chiếc nanh. Chuyện đó không quan trọng đối với tôi. Tôi chỉ cần biết tên ông ta không có trong danh sách của Cục an ninh...

Thầy N’Trang Long cắt ngang:

- Vậy ông quay về Cục an ninh mà làm những gì ông nghĩ là thích hợp đi, ông Eakar. Còn đây là trường Đămri. Và ở đây tôi là hiệu trưởng, chứ không phải ông.

Thám tử Eakar định nói một câu gì đó nhưng ánh mắt của thầy N’Trang Long làm ông câm bặt. Mặt hầm hầm, ông quay mình bỏ đi một mạch, gót nện cồm cộp với những sỏi chân dài như sỏi chân sơn dương.

Khi Eakar ra tới hành lang rồi, mọi người mới nghe tiếng ông ong óng vọng vào:

- Hừ, một lũ rô! Ta không tin trường Đămri là pháo đài bất khả xâm phạm ở cái xứ Lang Biang này!

27. Chương 18

Chương 18

Tâm sự Bamuri

Ngay trong chiều hôm đó, Păng Ting và Suku xuất hiện ở lâu đài K'Rahlan với dáng điệu của những người vừa chạy thoát một bầy sói dữ.

Thằng Đam Pao thoáng thấy Păng Ting và Suku đẩy cổng rào, vừa “ơ” một tiếng, chưa kịp hỏi, hai vị khách đã phóng lại chỗ cầu thang xoắn rồi.

Păng Ting tông cửa phòng Nguyên một cú mạnh đến mức suýt chút nữa nó bổ nhào ra sàn nhà.

Đang nằm trên giường, Nguyên và Kăply nhảy nhồm người lên như lửa đốt mông. Và khi nhận ra mái tóc độc nhất vô nhị ở xứ Lang Biang đang chúm về phía mình, cả hai cái miệng cùng há hốc:

- Gì thế, Păng Ting?

- Thầy N'Trang Long đã bắt được con ma cà rồng trong trường Đămri rồi. – Păng Ting hớn hể đáp, mặt vẫn còn xanh lè xanh lét.

- Trời, ai vậy? – Một lần nữa hai cái miệng cùng hồi hộp hỏi, bốn bàn tay run run áp lên ngực.

- Thầy Hailixiro. – Suku vọt miệng đáp thay bạn.

- Thầy Hailixiro? – Kăply ré lên, tai ù ù như xay lúa. – Không đúng! Không thể là thầy Hailixiro được.

Nguyên ngơ ngác:

- Ồ, làm sao là thầy Hailixiro được? Chính thầy là người bí mật báo cho tụi anh biết mối nguy hiểm tiềm phục trong trường. Ông cũng là người sốt sắng nhất trong các giáo sư ở trường Đămri trong việc điều tra thủ phạm kia mà.

Kăply nóng nảy tiếp:

- Nếu thầy là thủ phạm trong vụ này, bữa trước ông rủ tụi anh vô trường để rình bắt Bolobala làm chi?

Kăply bóp chặt hai nắm tay:

- Thầy đâu có điên!

- Đúng là thầy Hailixiro không hề điên, anh K'Brêt à. – Suku thông thả nói. – Tất cả những hành động của ông đều được tính toán rất kỹ lưỡng.

Nó rút từ trong túi quần một tờ báo gấp tư, chìa ra:

- Tụi anh đọc đi!

K'Brêt láu táu chộp lấy tờ báo, mở ra:

- Ủa, tờ Lang Biang hằng ngày.

Nó ngạc nhiên ngược nhìn Suku:

- Đây là...

- Tờ này không phải là tờ hồi trưa, anh K'Brêt. – Tiếng K'Tub vọng vào từ ngoài cửa, vừa nói nó vừa bước vào với Êmê theo sau. – Tờ hồi trưa chẳng có thông tin gì mới hết. Còn đây là tờ phụ trương buổi chiều, mới phát hành cách đây nửa tiếng đồng hồ.

Êmê nhìn bộ mặt ngẩn ra của Nguyên, mỉm cười duyên dáng:

- Có gì đáng ngạc nhiên đâu anh K'Brăt. Xưa nay, mỗi khi xảy ra những sự kiện nóng bỏng, tờ Lang Biang hằng ngày vẫn ra thêm bản tin buổi sáng hoặc buổi chiều mà.

Như vậy bốn đứa tụi nó biết trước tụi mình! Kăply âm ỨC nghĩ cùng với Nguyên, cả hai hồi hã chúm đầu vào tờ báo trên tay. Phụ trương của tờ Lang Biang hằng ngày chỉ vồn vện có bốn trang, nhưng đã hết ba trang dành đăng tải những tin tức liên quan đến cuộc điều tra vụ Bolobala, trong đó bài tường thuật những diễn biến xảy ra quanh bàn ăn ở trường Đămri trưa nay chiếm hết hai phần ba số chữ.

Càng đọc, Nguyên càng không tin vào mắt mình. Nó hoàn toàn không ngờ một vị giáo sư khả ái, thân thiện và được tất cả học sinh trường Đămri yêu mến như thầy Hailixiro lại là tay chân của trùm Hắc Ám. Như

người bị đánh vào đầu, Nguyên phải nhắm mắt một lúc để qua cơn choáng váng. Thật giống như một cơn ác mộng! Nguyên lảo đảo, tìm thất lại vì bất ngờ và cả vì hụt hẫng.

So với Nguyên, xem ra Kăply có vẻ bị kích động nhiều hơn. Lâu nay, nó luôn tin tưởng thầy Hailixiro một cách tuyệt đối. Nó vô cùng cảm động khi thấy thầy thường xuyên dùng thần giao cách cảm để trò chuyện với nó, thực lòng tin rằng ngoài thầy N'Trang Long ra, thầy là người quan tâm đến nó và Nguyên nhiều nhất. Bây giờ, phát hiện thầy Hailixiro thực ra chẳng có chút xúu tình cảm nào với nó, chỉ vờ vịt để tìm trăm phương nghìn kế đưa nó và Nguyên vào bẫy, Kăply cảm thấy đau đớn và ngọt ngào như đang ở trong một căn phòng thiếu không khí.

Cuối cùng, như không chịu đựng nổi, Kăply đưa tay giật mạnh cổ áo và đứng phắt dậy trước ánh mắt sững sờ của tụi bạn.

- Anh phải đến trường. Anh phải gặp thầy Hailixiro để nhắc lại cho ông nhớ những gì ông đã rót vào tai anh. Mà ông thì nói rất nhiều: Ta rất mến hai trò. Có lẽ mấy trò không biết được ta yêu quý mấy trò như thế nào đâu. Ta vô cùng thất vọng khi hai trò sẽ không còn học với ta. Hừm, ông thất vọng vì không nhai xương được tụi anh thì có.

Kăply phần uất thốt lên một tràng dài, không thềm để ý đến những đôi mắt đang nhìn chăm chăm vô bộ mặt khùng khùng của nó.

Bọn trẻ đứng thuôn mặt ra nhìn Kăply, chẳng đứa nào lên tiếng ngăn cản. Một không khí lạnh lẽo ngự trị khắp phòng và bên ngoài trời như tối dần mặc dù nắng vẫn còn le lói. Nguyên, Êmê, K'Tub, Suku và Păng Ting đều biết rằng không phải ngày nào Kăply cũng phát rồ như vậy, và dấu sao thì cái vẻ mất trí của thằng này trông cũng rất chi là thích hợp với kết quả bất ngờ của vụ án, một kết quả mà người giàu tưởng tượng đến mấy cũng không thể nào hình dung ra.

Vì vậy mà trong lúc này, tụi nó thiết tình không muốn lên tiếng khuyên giải Kăply và cũng không muốn nghĩ đến điều gì khác hơn là đi theo thằng này đến trường Đămri quách cho rồi.

oOo

Lão Chu chặn bọn trẻ ngay tại cổng bằng chiếc muống cũ mèm của lão.

- Tụi bay đi đâu đây?

Kăply xông lên trước như một hòn đạn:

- Tụi con đi gặp thầy Hailixiro.

Vừa nói Kăply vừa ưỡn ngực ra như sẵn sàng liều chết để thực hiện cho bằng được nguyện vọng của mình.

Tất nhiên lão Chu chẳng coi thái độ hung hăng của Kăply ra cái đỉnh gì. Lão nhìn nó như nhìn một con rối ngộ nghĩnh:

- Mày không đùa đó chứ, nhóc?

Kăply nghiêng răng trêu trạo:

- Ông có cho tụi con vào không?

- Tụi bay đừng có điên! – Lão Chu hừ mũi. Lão nhăn nhó làm gương mặt tròn quay của lão méo đi một chút – Tụi bay có biết Hailixiro là trọng phạm đang bị giam giữ theo chế độ đặc biệt không hả?

- Tụi con gặp chỉ để nói với ông một câu thôi.

- Một tiếng cũng không được, chớ đừng nói một câu! – Lão Chu hươ chiếc muống. – Tốt nhất là tụi bay về nhà ăn bữa tối đi. Rồi sáng mai tới đây nghe thông báo của nhà trường.

- Hay là chúng ta về quách, anh K'Brêt!

Suku nín áo Kăply, thì thầm. Nó thấy cái chuyện một thành viên của lâu đài K'Rahlan xông vào trường để chửi một con ma cà rồng phe Hắc Ám là một chuyện xét cho cùng là vô nghĩa và hoàn toàn không cần thiết.

Nó không biết Kăply không phải là thằng K'Brêt và tâm trạng mà Kăply đang trải qua là nỗi đau của một đứa nhóc làng Ke lần đầu tiên ném mùi bị phản bội, hoặc ít ra là nó tưởng như thế.

- Không! – Kăply giăng ra khỏi tay Suku. – Chưa gặp thầy Hailixiro là anh chưa về đâu, Suku!

Lão Chu thò lỗ mắt nhìn Kăply:

- Mày có trí nhớ ngắn quá đó, nhóc. Hồng lê bị ta trói gô và kéo lê dưới đất một lần mà nhóc mày chưa tởn sao?

Môi mím chặt, Kăply đáp lại lời khiêu khích của lão đội trưởng đội bảo vệ bằng cách hùng hổ chìa tay ra phía trước. Nhưng trước khi nó kịp nhớ ra một câu thần chú chiến đấu nào, Nguyên đã tóm chặt tay nó, giận dữ:

- Mày định làm gì thế, thằng ngốc?

Phản ứng ngang ngạnh của Kăply khiến lão Chu sững sốt, và ngay sau đó lão giận sôi.

- Đồ nhãi ranh! – Mặt phù ra, lão tức đến mức nói không ra hơi. – Bộ trưởng Đămri đào tạo mày để mày chống lại nhà trường hả? Ta sẽ đề nghị ngài hiệu trưởng đuổi mày ngay ngày mai ày biết thân. Ta không nghĩ là người của lâu đài K'Rahlan thì được phép muốn làm gì thì làm!

- Chuyện đó từ từ tính sau, ông Chu. Chắc rồi ta cũng phải nghĩ ra cách trừng phạt thằng nhóc ương bướng này. – Giọng nói trầm ấm của thầy N'Trang Long bắt thần vang lên từ đâu đó chỗ ngọn tháp. – Còn bây giờ, ông cứ dắt bọn trẻ vô đây!

Lão Chu nhét chiếc muỗng vào thắt lưng, mặt xẹp xuống nhanh chóng như một quả bóng bị mười cây đinh đâm cùng lúc.

- Nghe ngài hiệu trưởng nói chưa, nhóc! Mày sẽ bị trừng phạt thê thảm đó, con trai!

Lão Chu vừa dẫn vừa đe dọa bằng giọng gượng gạo, đại khái là nghe hồng tương xứng chút xíu nào với ý nghĩa của những điều lão nói.

- Con xin lỗi ông, ông Chu. Khi này, con thiệt là đại dột quá!

Kăply toét miệng nói, không phải vì sợ bị phạt hay bị đuổi học mà thực ra nó thấy cần phải nói như thế khi mà nó đã đạt được mục đích và lòng nó đang vui sướng.

Hóa ra thầy Hailixiro bị giam ngay trong phòng ăn. Có nghĩa là từ hồi trưa tới giờ không ai dời thầy đi đâu. Thầy vẫn ngồi lù lù ở đó, chính trên chiếc ghế nơi thầy bị những sợi thừng của lão Chu trói chặt. Lúc này, những sợi dây thừng đã được lão Chu thu lại nhưng không vì vậy mà trông thầy tươi tỉnh hơn.

Khi lão Chu dẫn bọn Kăply bước vào, thầy khẽ ngược đôi mắt mệt mỏi lên nhìn bọn trẻ rồi chúi xuống ở tư thế cũ. Có vẻ như thầy nhìn nhưng không trông thấy gì! Kăply thầm nghĩ, cảm thấy xót xa và đưa mắt ngó thầy N'Trang Long, thầy Haifai, thầy Di Pri và mục Gian đang ngồi quanh đó như muốn tìm kiếm sự chia sẻ nhưng chẳng ai nhìn nó.

- Thưa thầy...

Kăply lê bước đến trước mặt thầy Hailixiro và lên tiếng từ bên này chiếc bàn ăn.

Thầy Hailixiro vẫn không hé môi, thậm chí không cả nhúc nhích, như không nghe thấy Kăply. Có cảm tưởng không phải thầy cuối đầu mà cái đầu thầy đang cố gục xuống, nặng nề đến nỗi thầy không thể nào nhấc nó lên.

Kăply lại mấp máy môi:

- Con không tin thầy là ma cà rồng. – Nó nghe rõ tiếng khịt mũi bất bình của thầy Haifai vang lên bên cạnh nhưng vẫn không rời mắt khỏi bộ mặt thiếu não của thầy Hailixiro, hy vọng thầy nghe rõ từng lời của nó. – Đơn giản vì thầy không có tên trong danh sách những ma cà rồng thuần hóa của Cục an ninh.

- K'Brêt à. – Thầy Hailixiro vặn vẹo thân hình như thể những sợi dây của lão Chu vẫn còn quấn quanh lưng thầy và thỉnh thoảng cất tiếng, giọng buồn thiu buồn thiu, đầu vẫn không ngẩng lên, giống như thầy đang trò

chuyện với cái bụng bự chẳng của mình. – Ta không muốn nói dối trước mặt trò. Ta đúng là một ma cà rồng thuần hóa.

Câu nói của thầy Hailixiro khiến tất cả những người có mặt trong phòng đều ngạc nhiên. Ngay cả thầy Haifai cũng không nghĩ thầy Hailixiro lại thú nhận dễ dàng đến thế. Thầy nhìn trừng trừng thầy Hailixiro như cố tìm kiếm một biểu hiện đáng ngờ qua điệu bộ thành khẩn khó tin kia.

- Làm sao thầy là ma cà rồng được? – Kăply ngơ ngác. – Chính thám tử Eakar...

- Thiết ra tên của ta không phải là Hailixiro. – Thầy Hailixiro thở phì một tiếng. – Ta là Bamuri, ma cà rồng thuần hóa đợt 4, số thẻ 0091 do Cục an ninh cấp ngày 8-11-1970. Trước đây, ta làm việc ở tiệm Những Dấu Hối, phụ cho lão Luclac. Nhưng tính ta vốn yêu thích trẻ con, ta cũng không hiểu tại làm sao nữa. Vì thế ta mê nghề dạy học. Nhưng như trò biết đó, Cục an ninh không bao giờ chấp nhận một ma cà rồng thuần hóa sống lẫn trong môi trường giáo dục.

- Thế là thầy thay tên đổi họ?

Thầy Hailixiro thở hổn hển, không đáp lời Kăply. Dường như việc bộc bạch bí mật của đời mình là chuyện nặng nhọc đến mức sau khi đã nói ra, thầy như thể một miếng chanh vừa bị vắt hết nước.

Kăply nhìn không chớp thầy Hailixiro, nghiêng răng dần từng tiếng:

- Nhưng dù sự việc đúng như thầy nói thì con vẫn không hiểu được tại sao thầy lừa tụi con? Tại sao thầy tấn công Bolobala? Tại sao thầy muốn giết K'Brăk?

Nó đột ngột hét lên:

- Không! Thầy không nói dối! Thầy là tay chân của Bastu! Chính trùm Hắc Ám đã cài thầy vào trường Dămri!

Mọi người đều nín thở dán chặt mắt vào thầy Hailixiro, cảm thấy sự việc sắp đến hồi quan trọng. Tất nhiên ai cũng hiểu thắc mắc Kăply vừa nêu mới thực sự là điều then chốt nhất cho đến lúc này.

Có vẻ như đôi vai thầy Hailixiro trĩu xuống trước sức nặng của câu hỏi khiến bề ngang của thầy càng phình to ra nom y hệt một quả bóng khổng lồ sắp phát nổ. Thầy cứ ngồi xẹp cuống như thế, không buồn mở miệng, cũng có thể không biết làm sao mở miệng, lâu thật lâu, đến nỗi tụi Kăply có cảm giác không khí trong phòng sắp sửa đông lại nếu không có ai lên tiếng phá vỡ sự ngột ngạt mỗi lúc một nén chặt.

Trong khi mọi người đã bắt đầu hết kiên nhẫn thì thầy Hailixiro thỉnh thoảng nhìn Kăply, và từ đôi môi méo xệch của thầy bay ra một tiếng thở dài:

- Ta không phải là người của Bastu, K'Brêt à.

- Con không tin.

- Ta biết trò không tin. Những người khác cũng không tin. – Thầy Hailixiro uể oải nhún vai và nói bằng giọng của một người chán đời đến mức không buồn để ý đến chung quanh. – Nhưng thiết tình ta làm vậy là vì bất đắc dĩ thôi.

Thầy Haifai khịt mũi một cái và mấp máy môi nhưng chưa kịp mở miệng thì thầy N'Trang Long đã đưa tay ngăn lại. Rõ ràng thầy không muốn bắt cứ ai chen vào cuộc đối thoại giữa thầy Hailixiro và Kăply trong lúc này.

- Bất đắc dĩ là sao, con không hiểu. – Kăply tròn xoe mắt, hỏi giọng ngờ vực. – Hồng lẽ có ai ép thầy?

Thầy Hailixiro lại gục đầu xuống và mọi người đều nghe rõ câu trả lời vẳng ra từ đâu đó chỗ cằm thầy:

- Đúng là như vậy đó, K'Brêt à.

Xác nhận của thầy Hailixiro y như một tiếng sét đánh ngay vào giữa bàn ăn.

- Nói láo! – Thầy Haifai gầm lên, bất chấp sự nhắc nhở vừa rồi của thầy N'Trang Long, rằng nhe ra như muốn đớp thầy Hailixiro một miếng.

- Tôi không nói láo, anh Krazanh. – Thầy Hailixiro đáp giọng mệt mỏi. – Ít ra là ngay lúc này tôi không muốn nói láo trước mặt các học trò của tôi.

- Ngay cả tôi cũng không hiểu. – Thầy Đi Pri ngo nguậy mái tóc bóng mượt, nhúu mày hỏi. – Ai có thể gây sức ép với ông được, ông Hailixiro?

Một giọng nữ chua như giấm trượt ra khỏi đôi môi đỏ của thầy Haifai, châm chọc:

- Chắc ông đang muốn nói rằng chính ông N’Trang Long ép ông làm điều đó?

- Tôi không định nói thế, chị Kim à. – Thầy Hailixiro héo hắt đáp, vẻ chịu đựng khác thường. – Đúng là trước đây, để tự cứu lấy mình, tôi sẵn sàng trút mọi tội và lên ngài hiệu trưởng. Nhưng đã đến nước này... đã đến nước này...

Giọng thầy Hailixiro càng lúc càng nhỏ dần như ngọn đèn cạn dầu và người thầy sụm xuống thêm một khúc y như các khớp xương trong cơ thể thầy đột ngột ngừng đi.

- Nhưng như thế thì ai chứ? – Thầy Đi Pri bực bội kêu to, điều không thể coi là tự nhiên với một con người điềm đạm như thầy. – Tôi thiết sự không biết ngoài ngài N’Trang Long ra, kẻ nào trong trường Đămri có đủ sức mạnh để buộc ông phải làm theo lời hắn?

- Bằng cách nào đó, hắn biết rõ bí mật của tôi. – Giọng thầy Hailixiro cất lên buồn rười rượi. – Đó chính là sức mạnh của hắn, anh Đi Pri à.

Tiết lộ của thầy Hailixiro khiến nhiều cái miệng bật ra một âm thanh nghe như tiếng “à”.

- Ra thế! – Thầy Đi Pri gật gù. – Tôi hiểu rồi. Đại khái là nếu ông không làm theo lời hắn, hắn sẽ tiết lộ thân phận của ông?

Thầy Hailixiro gật đầu ảm đạm:

- Thì anh cũng biết rồi mà, anh Đi Pri. Nếu phát hiện ra lai lịch của tôi, người ta sẽ tống cổ tôi ra khỏi trường, thậm chí tôi còn bị truy tố về tội khai gian tên tuổi.

- Nhưng kẻ đó là ai, thưa thầy? – Kăply xoáy mắt vào bộ mặt đang chảy dài của thầy Hailixiro, thấp thỏm hỏi.

Cùng với Kăply, có cả đồng ánh mắt bám cứng lấy thầy Hailixiro, căng thẳng, hồi hộp, nhưng tất cả đều nhanh chóng xếp lếp như bánh xe xì hơi khi chỉ nhận được một cái lắc đầu dứt khoát:

- Ta không thể nói được, K’Brêt.

- Thầy phải nói, thầy à. – Kăply nuốt nước bọt. – Nếu khai ra kẻ chủ mưu, tội của thầy sẽ nhẹ đi nhiều lắm đó.

- Ta cảm ơn trò, K’Brêt. Nhưng thú thật là ta không làm được. – Thầy Hailixiro mỉm cười yếu ớt. – Ta đã lỡ chấp nhận lời nguyện Không tha thứ trước kẻ đó...

Lại lời nguyện Không tha thứ! Kăply rửa thẳm trong đầu khi nhớ đến thám tử Eakar với bản danh sách mật. Eakar không thể trao bản danh sách của Cục an ninh cho ai chỉ vì làm như thế sẽ phạm vào lời nguyện độc địa kia và ông ta sẽ co rút người mà chết như Baltalon dạo nọ.

- Có một cách, thầy Hailixiro. – Nguyên bất ngờ vọt miệng.

- Cách gì hở trò K’Brăk? – Thầy Hailixiro hờ hững hỏi, rõ ràng là thầy không đặt chút xúu niềm tin nào vào những điều Nguyên sắp nói.

Nguyên cất cao giọng hơn bình thường, cố không bận tâm đến thái độ của thầy Hailixiro:

- Tụi con không ép thầy nói ra tên của kẻ đó, chỉ cần thầy gật đầu hay lắc đầu trước những câu hỏi của tụi con là được rồi.

Tụi Êmê cười thẳm trong bụng, biết ngay là Nguyên định dùng lại cách Suku đã áp dụng với thám tử Eakar hôm qua.

Có vẻ như đề nghị của Nguyên đã lay động được thầy Hailixiro và có thể đem thầy quay lại với bàn thương lượng; mọi người nhận ra điều đó qua đôi mắt đã tắt hẳn ánh sáng của thầy chợt bừng lên trong thoáng chốc.

Nhưng khác với thám tử Eakar, thầy Hailixiro trông đần đo hơn bọn trẻ tưởng nhiều. Kăply ngạc nhiên thấy thầy suy nghĩ rất lâu, thậm chí trông thầy khổ sở như đang vật lộn vật vờ với những ý nghĩ trong đầu. Nhưng rồi nó hiểu ngay Eakar là một tay láu cá. Eakar biết tổng không có ai trong trường Đămri liên quan đến bản danh sách của mình nên đã mạnh dạn đồng ý để đánh đổi bí mật của Păng Ting theo cái cách của một trùm buôn gian bán lận.

- Ngay cả như vậy ta nghĩ ta cũng không làm được, K'Brăk à. – Cuối cùng rồi thầy Hailixiro cũng lên tiếng, miệng nở nụ cười mỉa xệch. – Nếu trò cứ nêu hết cái tên này đến cái tên khác để nhờ ta xác nhận thì có khác gì ta đã khai tuột cái tên cấm kỵ đó ra.

- Tụi con không cần hỏi tên thủ phạm đâu, thưa thầy. – Im lặng quá lâu, Suku ngứa ngáy đến mức quên phắt nó không phải là học trò trường Đămri, hăm hở góp ý. – Tụi con chỉ cần biết thủ phạm ở trong lớp nào thôi.

Thầy Hailixiro ngơ ngợ nhìn người vừa hỏi mình:

- Hình như ta mới nhìn thấy trò lần đầu. Trò là học sinh lớp... lớp...

- Thăng bé đó không phải là học sinh trường Đămri. – Thầy N'Trang Long cất giọng vui vẻ. – Nó là Suku, cháu của Pi Năng Súp.

Danh tiếng của Nhị tiên lây lừng đến mức cái tên Pi Năng Súp vừa bay ra khỏi miệng thầy hiệu trưởng đã khiến thầy Haifai, thầy Đi Pri, lão Chu và cụ Gian giật nảy mình và lập tức đưa mắt ngấm ngấm nhìn Suku như thể đã là cháu của Pi Năng Súp dứt khoát nó phải có bốn cái tai hoặc hét ra là ba con mắt và có vẻ như bọn họ đang cố sẫm soi để tìm cho bằng được dấu hiệu đặc biệt đó.

Thầy Hailixiro cũng tái sạm mặt khi nghe đến ba tiếng Pi Năng Súp và Kăply ngạc nhiên thấy thầy có vẻ lo lắng khác thường. Nhưng thầy nhanh chóng trấn tĩnh và quay sang Nguyên, chép miệng nói:

- Thôi thế cũng được, K'Brăk à.

- Thầy đồng ý rồi hả thầy? – Nguyên mừng rỡ hỏi lại, có thể thấy rõ ràng nó đang cố để đừng reo lên.

Thầy Hailixiro lạnh nhạt:

- Trò bắt đầu đi.

Nguyên hỏi ngay, rõ ràng nó không muốn phí thời gian:

- Kể đó ở lớp Cao cấp 2 hả thầy?

Tất cả mọi ánh mắt lúc này đang dồn vào thầy Hailixiro và thấy môn một cái lắc đầu của thầy.

- Lớp Cao cấp 1?

Thoạt đầu Kăply ngạc nhiên khi nghe Nguyên xưng tên lớp Cao cấp 1 vì đó chính là lớp thầy Hailixiro phụ trách, nhưng rồi nó sực hiểu thằng bạn đại ca của nó không muốn loại bọn học trò lớp Cao cấp 1 ra khỏi vòng nghi ngờ. Ừ, biết đâu một đứa học trò nào đó là tay chân, thậm chí là sứ giả của trùm Bastu, đang âm thầm hoạt động trong trường!

Nhưng thầy Hailixiro nhanh chóng phủ nhận mọi hoài nghi của Nguyên bằng cái lắc đầu thứ hai.

- Lớp Trung cấp 2?

Nguyên tiếp tục hỏi, cố không nhìn về phía thầy Đi Pri, giáo sư phụ trách lớp Trung cấp 2, mặc dù nó rất muốn thử nhìn nét mặt của thầy trong lúc này.

Không khí trong phòng ảm đạm phắt, cứ như thể được ủ trong một tấm mền dày và dĩ nhiên hầu như người nào cũng nghe rõ tiếng thở của người bên cạnh.

Thầy Hailixiro lại lắc đầu lần thứ ba khiến thầy Đi Pri phát ra một tiếng đằng hắng có lẽ là xúc động nhất trong đời thầy.

- Hay là lớp Trung cấp 1?

Nguyên bắt đầu sốt ruột, giọng khô đắng như không còn một chút nước bọt.

Lần này, thầy Hailixiro không xác nhận cũng không phủ nhận, mặt thầy rúm lại và tụi Kăply không thể nào không nhận thấy vẻ khiếp sợ đang hằn sâu trong từng nếp nhăn trên gương mặt đang co giật của thầy.

Nguyên hỏi nhanh, ngược pháp phòng dữ dội:

- Lớp Trung cấp 1 phải không thầy?

Sau một thoáng ngập ngừng, thầy Hailixiro làm một cử động rất mơ hồ nhưng những đôi mắt đang chăm chú dò xét thầy đều tin rằng đó là động tác không thể nhầm lẫn được của một cái gật đầu.

- Lớp Trung cấp 1? – Thầy Haifai bâng hoàng kêu lên.

Thầy Đi Pri vò đầu, hoàn toàn không ý thức về hành động của mình, làm mái tóc chải chuốt dựng lên từng mảng, giọng bắt an:

- Ai ở lớp Trung cấp 1? Làm sao có thể là ai kia chứ?

Trong khi lão Chu giấu mình sau chiếc mặt nạ xám xịt, mụ Gian ngồi khệt mũi liên tục trên ghế và Kăply thấy rõ là mụ đang giầy vò thê thảm tằm tạp dề trước ngực một cách đầy kích động.

Bọn trẻ dựa sát vào nhau như để cho khỏi ngã và mặc dù không nhìn nhau, đứa này vẫn biết đứa kia đón nhận tiết lộ của thầy Hailixiro như đón một nhát roi chí tử qua cái giạt nảy của đứa đứng sát cạnh mình.

- Cảm ơn anh, Hailixiro. – Như không muốn mọi người tiếp tục chết chìm trong sự hoang mang, thầy N’Trang Long hắng giọng nói, tay không quên xoa xoa vầng trán rộng. – Tôi sẽ lập tức kiểm tra những gì tôi cho là cần thiết. Nếu thực tế diễn ra đúng như anh nói thì dù sao anh cũng chỉ là nạn nhân trong vụ này và tôi tin rằng tôi sẽ có cách trình bày thuận lợi cho anh trước Hội đồng Lang Biang.

Bọn trẻ hoảng hồn khi thấy thầy N’Trang Long đưa mắt về phía tụi nó nhưng sự căng thẳng biến mất nhanh chóng khi tụi nó phát giác ra có một nụ cười đang nấp dưới hàm ria đen rậm của thầy.

- Ta cũng cảm ơn tụi con. Rất cảm ơn. Nhưng bây giờ thì ta nghĩ rằng...

- ... đã đến lúc tụi con phải ra về ạ.

Kăply nhanh nhẩu tiếp lời.

- Đúng đó, K’Brêt. – Thầy N’Trang Long nheo mắt nhìn thẳng nhóc. – Nhưng con đừng có mà láu táu như đồ khỉ con khi mà ta vẫn còn đang nghĩ một hình phạt xứng đáng cho con đây.

oOo

- Ha. Quá chiêu thiệt đó. – Thăng K’Tub bô bô, ngay khi vừa ra khỏi cổng trường. – Anh có tin tay chân của trùm Bastu đang trà trộn trong lớp Trung cấp 1 không, anh K’Brêt?

Êmê nhún vai “xì” một tiếng, trước khi Kăply kịp đáp:

- Chị nghi thầy Hailixiro bịa chuyện quá, K’Tub à.

- Thầy Hailixiro không bịa đâu. – Nguyên nghiêm trang nói. – Trước khi ra khỏi phòng, anh đã hỏi thầy N’Trang Long về chuyện này.

- Thế thầy nói sao? – K’Tub bộp chộp hỏi, vẫn là đứa nhanh miệng nhất trong bọn.

- Thầy không nói gì rõ ràng hết. – Nguyên nghiêng răng dứt mạng một sợi tóc – Nhưng thầy bảo rằng sau khi thầy Hailixiro bị bắt, mức báo động trong cái báo động kể ở văn phòng hiệu trưởng có tụt xuống nhưng dứt khoát không chịu trở về số 0. Hiện nay nó vẫn dao động ở mức 30° – 40°.

- Nghĩa là nguy cơ trong trường vẫn chưa thực sự bị dập tắt hả anh K'Brăk? – Păng Ting trợn mắt nhìn Nguyên.

- Đúng là như vậy đó, Păng Ting. – Nguyên nhăn nhó – Cũng có nghĩa là những gì thầy Hailixiro nói nếu không hoàn toàn là sự thật thì cũng chẳng xê xích với sự thật là bao.

Păng Ting ngược mắt lên trời, lẩm bẩm:

- Nhưng ở lớp Trung cấp 1, em hồng thấy người nào có vẻ là tay chân của phe Hắc Ám hết á.

- Cô Kemli Trinh chắc chắn là không rồi. – Êmê vuốt khẽ cái mũi hếch, chép miệng tiếp. – Mình chưa thấy ai hiền lành và yếu đuối như cô.

K'Tub hăng hái phụ họa:

- Em cũng nghĩ như vậy đó, chị Êmê. Nếu cô Kemli Trinh mà là người của Bastu thì cả xứ Lang Biang này đều thuộc phe Hắc Ám hết ráo.

“Nhà thông thái” Suku bồn chồn đưa mắt nhìn hết đứa này đến đứa khác, có vẻ rất bức bối với cảm giác lẩn đầu thất nghiệp. Nhưng nó cũng hiểu là để bình luận về thầy cô và học sinh trường Đămri thì một đứa chưa từng đi học như nó không đủ tư cách để xía vô.

- Nếu vậy thì ai há? – Nguyên hỏi bằng giọng bất lực, đến mức có thể tin là khi thốt ra câu đó nó không hề chờ đợi câu trả lời.

Do vậy, khi Kăply ré lên thì nó, và không chỉ nó mà tất cả những đứa có mặt hoàn toàn sững sốt:

- Tao biết rồi, K'Brăk. Chính là thằng Steng!

28. Chương 19 Phần 1

Chương 19

Chuyện lạ trong rừng

Ông K'Tul vắng mặt ở bàn ăn vào tối hôm đó là điều mà bọn Kăply không lường trước nhưng tội nó cũng không lấy gì làm ngạc nhiên khi không nhìn thấy ông ở chỗ ngồi quen thuộc phía đầu bàn. Có thể vì ông vẫn còn giận thằng K'Tub, nhưng lý do vững chắc hơn là ông không muốn cho bọn trẻ nhìn thấy bộ mặt thiếu não của ông trước thất bại ngày càng ê chề của tờ Tin nhanh N, S & D trước tờ Lang Biang hằng ngày trong cuộc chiến thông tin quanh vù Bolobala.

- Ba con đâu rồi hả dì?

K'Tub hỏi và có vẻ cũng chỉ hỏi cho có hỏi.

- Ba con ăn trước rồi. – Bà Êmô không trả lời thẳng câu hỏi của thằng cháu, tay hươ qua hươ lại con dao nhỏ trước mặt. – Tội con ăn đi!

Nhưng K'Tub vừa cầm chiếc nĩa của mình vào khoanh thịt thì bà Êmô bỗng hỏi:

- Hồi chiều tội con đi đâu vậy?

- Tội con... tội con... – K'Tub ngần ngừ không biết có nên nói rõ mọi chuyện cho bà dì cả lo biết hay không.

Bà Êmô quét tia mắt sắc lạnh sang Êmê:

- Con nghĩ là Hailixiro bị tóm thì phe Hắc Ám chết sạch không còn một mống nào hả?

- Mẹ. – Êmê kêu lên bằng giọng phụng phịu. – Sao mẹ lại nói thế? Tội con lúc nào cũng đi đứng cẩn thận mà.

- Cách đi đứng cần thân nhất là đi đứng loanh quanh trong nhà mình thôi.

- Bây giờ thì ta hiểu tại sao ba con phải phát khùng với con rồi, K'Tub à. – Bà Êmô nhìn thẳng nhóc bằng vẻ mặt như đang nhìn một nồi cháo khét. – Con, và nói chung là tất cả tụi con, phải luôn ghi khắc điều này trong đầu: Khả năng gặp nguy hiểm của những đứa trẻ sống trong lâu đài K'Rahlan luôn cao hơn bất kỳ một đứa trẻ Lang Bian nào. Một con đường được coi là an toàn với những đứa trẻ khác vẫn có thể là con đường nhiều cam bẫy đối với các con.

- Ta nghĩ cái chết của ba mẹ con vẫn luôn luôn là lời cảnh tỉnh nóng bỏng với con đó chứ, K'Brăk?

Có thể thấy rõ là bà rất lấy làm thỏa mãn trước thái độ phục thiện của bọn trẻ. Thăng K'Tub ương bướng sau khi bị Nguyên thờ chân đạp ột cú dưới gầm bàn cũng ngồi im chúi mũi vào đĩa sinh vật nguyên thủy và tong lầy tong để cả đồng thit như thể muốn dùng thức ăn để trám miệng mình lại.

- Thôi, ăn đi.

- Ta vừa phải giúp cậu K'Tul quán xuyến công việc của lâu đài K'Rahlan vừa phải làm một số việc cho giáo chủ Ama Eban nên không có nhiều thì giờ để mắt đến các con. Ta hy vọng là các con phải tự ý thức được việc gì nên làm, việc gì không nên làm, đừng để ta phải nhắc nhở chăm chú như trẻ lên ba.

Kiếp huých cùi chỏ vô hông Nguyên và hí hửng cầm lên đôi đĩa, toét miệng ra cười khi thấy thằng này mỉm cười nhìn mình; dĩ nhiên cả hai đứa đều hiểu rằng tụi nó đang cực kỳ khoái chí không phải vì bà Êmô thôi lẳng nhăng mà vì cho đến giờ phút này ông K'Tul vẫn bật tằm bật tích, nhờ vậy mà tụi nó có thể tin là lần này tụi nó sẽ tìm lại được sự ngon miệng đã đánh mất mấy ngày qua.

Nhưng thiệt ra, dù ông có xuất hiện trong lúc này thì cũng không ngăn được cảm giác náo nức của bọn trẻ đang vội chạy lên trường để xem chuyện gì đang xảy ra sau một ngày đầy kịch tính như ngày hôm qua.

Không cần tình tường lắm bọn Kăply cũng nhận thấy từ khi tin tức về con ma cà rồng trong trường Đămri đã bị bắt được loan đi, cư dân xứ Lang Biang đã đổ ra đường nhiều hơn và đại lộ Brabun nhanh chóng đông đúc trở lại. Người đi kẻ lại tấp nập trên đường và hai bên hè phố, có thể nhận ra các cửa hiệu trang hoàng trông rôm rả và bắt mắt hơn thường lệ.

167

phụt cao hơn nóc nhà khiến ai nấy giật bắn mình, tưởng tai họa sắp chụp xuống đầu, nhưng ngoảnh lại chỉ thấy một con rồng lửa đang hí hửng về ngoằn ngoèo trong không trung dòng chữ đỏ rực: GIẢM GIÁ 50%

Bọn trẻ vừa đi vừa tò mò và thích thú ngắm nghía trò mèo của các con buôn. Êmê quên mất là tội nó vội đến trường, cứ nắm tay Păng Ting nhón nhờ như đi dạo. Chỉ đến khi nghe tiếng nhạc xập xình từ Cửa hiệu Thất tình đột ngột văng ra thì nó mới hoảng hồn kéo bạn ù té chạy.

Ta biết các người

Yêu và không được yêu

Giết mình thì không dám

Giết người thì không đủ liều

Cuộc đời đang vui vẻ

Thoắt đã thấy buồn thiu.

Ôi, tình yêu!

Tình địch nhiều như cỏ

Đẹp, ta không bằng nó

Tài, nó tài hơn ta

Nguyên rủa, nó không sợ

Êm nó, nó cười ha ha

Hãy vào đây trút giận

Hai ngàn năpken thôi mà.

Lẹ lẹ lên nha!

Êmê chạy một đỗi xa vẫn còn nghe tiếng thằng K'Tub cười sằng sặc sau lưng. Thằng nhóc còn ngoác miệng nói với theo:

- Chị nghe lộn rồi, chị Êmê! Lão Seradion đâu có nói Chạy lẹ lên nha!

oOo

Vừa chui qua lớp cổng thứ hai, bọn Kăply hồi hải đảo mắt nhìn quanh, ngạc nhiên không thấy thằng Steng đâu. Chỉ có một đám đông đang tụ tập giữa sân trường.

Cả bọn xô nhau chạy lại, nhưng tội học trò bu nghệt vòng trong vòng ngoài như một bầy kiến khiến tội nó không thể nào len vô được. Chợt nhác thấy Hailibato đang hí hục cố nhét cái thân hình phì nộn của nó vào khe hở giữa hai đứa đứng trước, Kăply mừng rỡ gọi:

- Chuyện gì vậy, Hailibato?

Hailibato quay bộ mặt nần nẫn và đang tươm mỡ của nó về phía bọn Kăply, hỗn hển đáp:

- Bolobala! Bữa nay nó đi học lại.

Hailibato nói xong, lại quay lại và cố đùn khối thịt tròn ửng của nó qua khe hở bé xíu một cách vô vọng, giống như người đang cố lái một chiếc xe tải chui qua một cái lỗ chó.

Tiếng chuông vào lớp thỉnh linh vang lên chấm dứt những nỗ lực không tưởng của Hailibato.

Một lát sau, Kăply trông thấy Bolobala hiện ra từng chút một giữa vòng vây đang tản mát dần và thật thật nom cô nàng vô cùng thảm hại: chiếc áo chùng bị tội bạn hiếu kỳ xô đẩy làm cho nhàu nát, chiếc nón chóp nằm dưới chân, còn chiếc cặp sách thì quai văng đâu mất khiến cô nàng phải ôm khư khư trước ngực bằng cả hai tay.

- Bolobala!

Kăply hồi hộp gọi và thấy rõ vẻ vui mừng trên mặt Bolobala khi cô bé nhìn thấy nó và Nguyên.

- A, K'Brăk! K'Brêt!

Nhặt vội chiếc nón dưới đất, Bolobala bước nhanh về phía tụi nó, vừa đi vừa luống cuống kẹp chiếc cặp vô nách để có thể mỗi tay nắm tay một đứa, hớn hờ nói:

- Tụi mình vô lớp đi.

Nguyên đi theo hai bạn, định rút tay khỏi tay Bolobala nhưng sau khi dáo dác nhìn quanh, biết chắc Êmê đã vào lớp, nó quyết định cứ để nguyên như vậy. Nó thấy thiệt là không ra gì nếu làm cho Bolobala cụt hứng trong lúc này.

Căn cứ vào cái chuyện thầy Haifai bữa nay có mặt ở lớp Cao cấp 2 sớm hơn thường lệ, Nguyên đoán là thầy đang rất cao hứng. Nó càng tin vào điều đó khi bọn học trò nháo nhác và làm ầm ĩ như một bầy quạ lúc ba đứa tụi nó xuất hiện nhưng thầy vẫn tỉnh bơ, y như thể không phải thầy mà có ai đó giả dạng thầy đứng đó.

Thằng Hailibato oang oang, khoái chí vì không phải chen lấn như lúc này:

- Bolobala! Kể cho tụi này nghe coi!

Bolobala chớp mắt, trông nó ngơ ngác như một con mèo vừa thức giấc:

- Kể gì cơ?

- Còn hỏi nữa! – Thằng Lung háo hức. – Kể những ngày vừa qua bạn cảm thấy như thế nào?

- Mình chẳng cảm thấy như thế nào cả. – Bolobala nhú mày và để lộ vẻ ngáp ngừng. – Thiệt sự thì mình giống như vừa ngủ một giấc thôi.

- Trời đất! – Hailibato kêu lên bằng giọng hệt hăng như thể vừa hay tin chuyến du lịch thú vị bị hủy. – Hồng lẽ bạn không nhớ bạn đã làm gì hết thiệt sao?

- Thiệt mà. – Bolobala nói, bối rối khi thấy cả lớp đang ghim mắt vào mình. – Mình chỉ nhớ lúc phụ bạn Tam làm vệ sinh, đang lui cui quét lớp mình bỗng thấy nhói nơi cổ thôi. Sau đó thì mình không biết gì nữa.

- Đúng là một câu chuyện dở ẹc, phải không Y Đê?

Thằng Amara hấp háy đôi mắt hí, quay ra sau cười hăng hắc với thằng đệ tử của nó.

Được sư phụ chiếu cố, Y Đê khoái trá ưỡn ngực tuôn một tràng:

- Dở vô cùng là dở. Dở tàn tệ. Dở tàn khốc. Dở tàn nhẫn. Dở tàn...

Đang thao thao, quai hàm thằng Y Đê đột nhiên méo qua một bên như bị ai kéo lệch, mắt trở lên hải hùng.

Kăply liếc Nguyên, mỉm cười:

- Cái này kêu là dở tàn tật đó mày.

- Tam! – Amara quay phắt xuống dãy bàn cuối lớp, giận dữ. – Mày lại giở trò phải không?

- Tao không có... tao không có... – Tam run rẩy trong chỗ ngồi và giật mình lấp bắp theo thói quen.

- Có hay không tao không cần biết. – Amara gầm lên. – Tao đã nghe những lời xảo trá của mày quá nhiều rồi. Tóm lại, trưa mai mày phải ở lại lớp để chùi câu tiêu, sau đó...

- Amara! – Thầy Haifai gầm còn lớn hơn Amara. – Trò tưởng trò là ai thế hả?

- Thưa thầy, – Amara quay mặt lên bảng, vẫn còn hùng hổ – con nghĩ với một quái nhân ưa gây chuyện như nó...

Thầy Haifai khề phất tay áo giải nguyên cho Y Đê, đầu lắc lư dữ dội:

- Quyết định phạt trò Tam hay không và nếu phạt thì phạt như thế nào, đó là chuyện của ta chứ không phải của trò.

Đôi mắt tối om om của thầy Haifai đột ngột lóe lên và tiếng nói của thầy như bay ra từ lỗ mũi:

- Và để cho trò thấy còn lâu trò mới át giọng được ta, ta quyết định không phạt trò Tam cái con khi gì hết.

Mặt tái xanh, Amara kêu lên thống thiết:

- Cô ơi cô!

- Ta rất tiếc, Amara à. – Từ đôi môi trét đầy son của thầy Haifai, cả lớp nghe rõ mồn một giọng nữ thở dài.

- Dầu sao ta cũng thấy quyết định của ông trong trường hợp này là vô cùng chí lí.

Không thèm nhìn thẳng Amara đang tức tối dấm hai tay vào nhau bình bịch như muốn làm cho cả hai gãy rời, thầy Haifai quay cái trán dô về phía Bolobala, giọng đe dọa:

- Ta không phạt trò Tam nhưng ta lưu ý trò Bolobala. Nếu trò còn gây rối trong lớp một lần nữa, ta sẽ không bỏ qua cho trò đâu, kể cả chuyện hôm nay lẫn những chuyện bá láp trước đây của trò.

Có thể thấy Bolobala chưa bao giờ sợ hãi đến vậy. Trong khi cả lớp đều nghĩ thầy Haifai trách nó chuyện nó vừa gây ồn ào trong lớp và những chuyện cũ chỉ có thể là chuyện nó tự tiện giúp đỡ thằng Tam làm vệ sinh dẫn đến việc nó bị ma cà rồng tấn công thì Nguyên, Kăply và Bolobala hiểu rất rõ thầy Haifai muốn nhắc tới điều gì qua lời hăm he đầy ẩn ý kia.

Hổng lẽ thầy đã biết mình là quái nhân! Bolobala lo lắng nghĩ và gương mặt bầu bĩnh của nó bỗng chốc xẹp xuống như bị ai lấy gai đâm. Nó khẽ liếc trộm lên phía bảng nhưng thầy Haifai đã cúi đầu vào cuốn sách trên tay:

- Hôm nay mấy trò tiếp tục ôn lại câu Thần chú chiến đấu số 13...

- Câu thần chú này tụi con đã học tới hai lần rồi mà thầy! – Amara lại ngoác miệng kêu lên, rõ ràng ai cũng biết là nó cố trả thù vụ bị nạt nộ vừa rồi.

Thầy Haifai bực mình:

- Ta nhớ ta không có nói là tụi bay chưa học.

- Nhưng học làm gì nữa khi một con ma cà rồng đã bị tóm, – Amara cố tình ngưng một chút và nhìn xéo Bolobala như thể nhìn một con cóc ghê – và một aslang đã được phục hồi và đi học lại bình thường.

Thầy Haifai lạnh lẽo:

- Ta nói lại một lần chót: Trò nào không muốn học thì cút ra khỏi lớp! – Giọng thầy càng lúc càng nặng như pha chì. – Nếu trò thực sự tin rằng nếu bất thành linh gặp một sứ giả của phe Hắc Ám, trò không cần tới thần chú chiến đấu, mà chỉ cần lay lục van xin tha là đủ thì trò cứ việc tách đi chỗ khác, Amara à.

Nhìn bộ mặt rúm ró của Amara, có cảm giác nó vừa lãnh một cú dấm vào giữa mặt. Nhưng Amara chưa kịp phản ứng thì cô Haifai đã lên tiếng giùm nó.

- Chỗ này thì ông hơi quá rồi đó. – Có thể thấy thầy Haifai vẫn chưa nguôi giận, nhưng trước khi thầy định sử dụng cái miệng vào mục đích mạt sát tiếp tên học trò cứng đầu thì vợ thầy đã kịp giành mất – Tôi cho rằng Amara không hề có ý định chê bai môn Thần chú chiến đấu của ông, nó chỉ muốn nói đến câu thần chú số 13 thôi.

- Đúng rồi đó, cô! – Hoàn toàn bất ngờ trước sự bênh vực của cô Haifai, Amara cảm động đến mức xệch miệng. – Con chỉ nói có thể thôi mà thầy chửi con tan nát cô ôi. Cô phải lấy lại công bằng cho đứa học trò tội nghiệp...

- Được rồi, Amara. – Vẫn giọng cô Haifai an ủi Amara, chắc cô xúc động khi đột nhiên nhớ lại đứa học trò trung thành này đã từng nịnh nọt mình như thế nào. – Ta sẽ lấy lại công bằng cho con nếu con học được cách tốp bớt cái miệng của mình lại. Ta hứa sẽ không để cho bất cứ ai đối xử tệ với con đâu.

Mặt Amara sưng lên vì sung sướng. Nó bặm chặt môi, cố làm theo lời cô giáo, và đảo mắt nhìn quanh một cách hãnh diện. Kăply muốn phì cười khi trông Amara lắc cắc như con gà chọi vừa được chủ nhân phun nước.

Nhưng không chỉ Amara bậm môi. Ngay cả thầy Haifai cũng thế. Khi nghe vợ mình bỗng nhiên ủy mị đến mức kêu thảng Amara lẩm lời bằng tiếng “con” ngọt xót, thầy tức sôi nhưng rồi thầy nhanh chóng hiểu ra cách tốt nhất để chiến tranh bùng nổ là nên bắt chước thằng Amara ngậm quách miệng lại cho rồi, mặc dù điều đó thiệt tình quá sức khó với một hàm răng lúc nào cũng chồm ra ngoài như một cái mái che.

oOo

Nguyên và Kăply đứng ở cổng trường đợi Păng Ting, K'Tub và Êmê, vừa sục mắt vào đám đông tìm thằng Steng.

Kăply quay đầu ra bốn phía, cảm thấy mình đang trải qua những khoảnh khắc lạ lùng của cuộc đời. Trước đây, chỉ có thằng Steng lúng túng, nhưng bây giờ có vẻ như những vai diễn đã đổi chỗ cho nhau. Từ khi trừ ẻo hoài mà chẳng đứa nào chịu ngủ, Steng có vẻ đã phát chán và không buồn bám lẳng nhăng theo Nguyên và Kăply như những ngày đầu.

Có thật Steng là tay chân của trùm Bastu không há? Kăply tự hỏi và bất giác run lên với câu hỏi của mình. Dù sao lớp Trung cấp 1 cũng chỉ có nó là khả nghi nhất. Tại sao Steng mong cho cả trường Đămri chết sạch? Thầy N'Trang Long có biết điều đó không? Nó không dám tấn công K'Brăk vì không có cơ hội hay vì sợ thất bại? Nó làm thế nào để biết được bí mật của thầy Hailixiro, trong khi ngay cả thám tử Eakar cũng bị lừa? Kăply tự đặt ra câu hỏi rồi tự trả lời bằng một câu hỏi khác khó trả lời hơn, và đến lúc nó tưởng đầu nó sắp nứt ra làm đôi thì tụi Păng Ting kéo tới.

- Steng đâu? – Vừa trờ tới, K'Tub đã chong mắt vào mặt hai ông anh, nôn nóng hỏi ngay.

Nguyên nhún vai:

- Nãy giờ chẳng thấy nó đâu hết.

Păng Ting bữa nay chơi kiểu tóc ép sát vào da đầu và cụt ngắn như con trai, gần như khuất toàn bộ dưới cái nón chóp. Nó đưa tay vuốt vuốt cái nón, tưởng tượng đang vuốt tóc, giọng bần khoản:

- Hồng lẽ nó biết mọi người đang nghi ngờ nó?

- Ờ, – Êmê hoang mang phụ họa – hồng lẽ nó biết kế hoạch theo dõi của tụi mình?

- Ai như nó kia.

Kăply bật kêu và theo ánh mắt của nó, tụi Êmê nhận ra ngay một thằng nhóc gầy nhom đang đi lẩn trong đám học trò lớp Trung cấp 1 vừa tuôn ra. Steng vốn đã gầy nhưng bữa nay trông nó gầy khẳng gầy khiu, gầy đến mức hoàn toàn có thể nghĩ đến một cây củi khô khoác áo chùng.

- Phải Steng không? – Păng Ting dụi mắt. – Sao trông nó bệ rạc quá vậy?

- Đúng là nó rồi.

Nguyên nói và ngạc nhiên thấy Steng bệ rạc thiệt. Sự nhanh nhẹn thường ngày như bị ai đánh cắp, Steng lê bước một cách mệt mỏi, cổ rút lại, lưng khòm xuống y như đang công một tảng đá vô hình trên vai. Nó cúi gằm đầu, đi không nhìn ai, thậm chí Nguyên tin rằng nếu Steng nhìn thấy tụi nó e rằng thằng oắt cũng không nhận ra.

Kăply tắc lưỡi:

- Nó lo lắng quá đó thôi.

K'Tub cười khẩy:

- Từ ngày thầy Hailixiro bị bắt, chắc nó ăn không ngon ngủ không yên.

Bọn Kăply dõi theo từng bước chân của Steng và khi thằng này đi ngang qua cổng, cả bọn không khỏi sững sốt khi trông rõ trên mặt nó vẻ tiêu tụy và xanh mướt của người vừa đến từ một vùng dịch.

Steng vẫn không biết mình đang bị theo dõi. Ra khỏi cổng, nó dừng lại một giây để xốc cặp rồi cúi đầu lúi thủi đi dọc theo đại lộ Brabun.

- Tụi mình đuổi theo.

Nguyên nói và hăng hái băng lên trước.

Đằng trước mặt, Steng vẫn lầm lũi bước, và đến một lúc, bọn Kăply ngỡ ngác nhận ra khoảng cách giữa tụi nó và Steng mỗi lúc một xa.

Rõ ràng Steng đang bước gấp! Khi bọn trẻ phát hiện ra điều bất thường đó thì Steng đã rẽ qua đường Chifichoreo.

- Nhanh lên! Coi chừng mất dấu!

K'Tub hấp tấp ra lệnh, quên mất nó là đứa nhỏ nhất trong bọn. Nhưng khi cả bọn đổ qua đường Chifichoreo thì Steng chỉ còn là một chấm nhỏ títt đằng xa và trong chớp mắt, cái chấm đó thành linh biến mất ở một khúc quanh.

Trong khi bọn trẻ thuôn mặt ra nhìn nhau và bắt đầu nghĩ đến chuyện quay về trong tuyệt vọng thì tiếng Suku đột ngột vang lên đằng sau một bụi rậm:

- Đừng lo! Steng không sống được đâu!

K'Tub giật mình ngoảnh về phía bụi cây:

- Mà làm gì đằng đó thế, Suku?

Suku thò đầu ra sau tán lá, mặt mày nom láu lỉnh không thể tả:

- Muốn biết thì lại đây!

- A, chú Mustafa!

29. Chương 19 Phần 2

Kăply hí hửng reo lên khi nhác thấy bộ râu quai nón quen thuộc lấp ló sau lưng Suku.

Bọn trẻ lập tức đổ xô lại và đứng như tụi nó phỏng đoán, chiếc thảm bay cũ xì của gã Mustafa đang cuộn mình trên bãi cỏ phía sau bụi cây, nom như một con mèo khổng lồ bần thủ đang nằm ngủ.

- Tao phải mò đến cái hang chuột của lão Alibaba năn nỉ đến gãy lưỡi, chú Mustafa mới chịu lái thảm ra khỏi nhà đó, K'Tub. – Suku nhăn nhó nói nhưng giọng điệu không giấu vẻ khoe khoang.

- Tôi thiệt là ớn quá, các cô các cậu à. – Gã tài xế lái thảm gật đầu xác nhận. – Cái vụ hôm trước, mỗi lần nhớ lại tôi vẫn còn muốn sồn ra quần.

Như chứng minh mình vẫn còn sợ, nói xong Mustafa dáo dác nhìn lên bầu trời và nét vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt ngăm ngăm của gã khi không có chiếc chổi bay khả nghi nào bay lượn trên đó.

- Tôi đã hứa với chú rồi mà, chú Mustafa. – Suku trấn an gã tài xế. – Lần này, tụi tôi không cần bay tuốt lên mây. Chỉ bay rất thấp. Phải nói là thấp lè tè. Bay rà rà giữa các lùm cây để bám theo một đứa bạn thôi. Chú bay như thế thì hổng ai phát giác ra chiếc thảm của chú đâu.

- Thì chính vì cậu hứa như vậy, tôi mới ra đây đó chứ.

Vừa nói, gã Mustafa vừa thận trọng giữ tấm thảm và sè sẹ trải ra.

- Các cô các cậu trèo lên đi. Nhẹ nhẹ nhàng một chút. – Gã nói, không rõ thiệt tình hay hăm dọa. – Bữa trước tôi lính quỳnh lủi vô gốc cây, tấm thảm bị rách một miếng tổ chẳng, tôi phải vá lại mấy ngày mới xong đó.

Bọn trẻ lần lượt leo lên thảm. Nghĩ đến chuyện tấm thảm đang bay có thể bất thần rách toát, đứa nào cũng cố nhẹ chân mặc dù đi đứng rón rén là chuyện cực kỳ khó khăn với những đứa hiếu động như Kăply hay K'Tub.

Mustafa là người sau chót ngồi vào chỗ. Gã đặt mình xuống ngay mép thảm, loay hoay xếp cái thân hình dềnh dàng lại cho gọn, hắng giọng nói:

- Ngồi cẩn thận nha.

Nhưng gã chưa kịp ra lệnh cho tấm thảm nhấc mình lên, những tiếng kêu rói rít đã bắt thần ập vô tai mọi người:

- Khoan đã! Chờ tụi này với!

Như bị roi quất ngang lưng, gã Mustafa giật nảy người, mặt tái xanh, nhấp nhồm như muốn bỏ chạy.

Suku nhanh tay chớp lấy vai gã:

- Đừng sợ! Bạn tụi này đó.

Quả thực, trước ánh mắt ngỡ ngàng của bọn Êmê, từ đằng xa Mua, Tam, Bolobala và Kan Tô đang lao tới như một cơn lốc.

- Trời đất, bạn đi đâu thế Mua? – Kăply cười khỏ, trong một phút mặt nó bỗng héo đi.

- Bạn hứa là sẽ không giấu tôi bất cứ chuyện gì, bạn có nhớ chút xíu nào không, K'Brêt?

Mua trả lời Kăply bằng một câu hỏi vặn mà cái giọng điệu hờn trách lộ liễu của nó khiến thằng này chỉ muốn cắt cái mặt liệng quách đi cho đỡ ngứa.

- Các bạn đi đâu thế, K'Brăk?

Kan Tô hỏi, hoàn toàn vì tò mò, nhưng trong tình cảnh đó Kăply không thể không nhìn nó bằng ánh mắt biết ơn sâu sắc.

- Tụi này... tụi này...

Nguyên áp ứng như đứa học trò không thuộc bài, phân vân không biết có nên nói thật với tụi này hay không.

- Thôi, các bạn lên thăm đi! – Êmê thở dài. – Dù sao thì tất cả chúng ta cũng đã từng sát cánh bên nhau trong những khoảng khắc kinh khủng khi đối đầu với Baltalon.

Lý lẽ của Êmê hợp lý đến mức cả bọn cảm thấy nếu bỏ tụi Kan Tô lại trong lúc này là chuyện thật trái với lương tâm, vì vậy mà chẳng đứa nào tỏ ý ngăn cản khi Mua, Tam, Bolobala và Kan Tô lục tục leo lên tấm thảm chật ních đến mức từng đứa phải co mình lại và ép sát vào nhau một cách khỗ sở.

Chỉ có tài xế Mustafa là không hài lòng:

- Trời đất! – Gã trợn mắt, tay nóng nảy vò vò chòm râu quai nón. – Các cô các cậu chất lên lũ khủ thế này, tấm thảm của tôi bay sao nổi?

- Tôi biết tấm thảm này bay được mà, chú Mustafa. – Suku cười nịnh. – Nó có thể bay xuyên tâm bão thì chỗ thêm vài ba người nữa đâu có ăn nhằm gì. Hơn nữa, tụi tôi đâu có cần bay cao.

Gã Mustafa chất phác bị thằng ranh Suku đưa vào trông một cách dễ dàng. Gã không vò râu nữa mà xoa hai tay vào nhau, mặt tươi lên, giọng không giấu vẻ hả hê:

- Cậu tinh tường thiệt đó, cậu Suku. Thiệt ra thì tấm thảm của tôi chở thêm vài người nữa cũng chẳng có vấn đề gì. Tôi chỉ sợ chở quá qui định, rủi gặp bọn phù thủy tuần tra...

- Chú yên tâm đi, chú Mustafa. – Suku cắt lời gã tài xế. – Nếu chẳng may bị bọn đó phát hiện, tôi sẽ nộp phạt thay cho chú.

Không có lệnh khởi hành nào hiệu lực hơn lời hứa hẹn ngọt ngào của Suku. Chiếc thảm từ từ cất mình lên, hơi lảo đảo và chúc đuôi xuống một chút cho đến khi bọn nhóc thôi dòn cục ở phía sau.

Mười một người chất lên diện tích hoen hoén của loại thảm chỉ dành cho sáu người rõ ràng không phải là một tư thế dễ chịu, nhưng bốn đứa Bolobala mặt vẫn tươi hơn hớn. Chúng nhoài tới nhoài lui, quay đầu dòm tứ phía và cựa quậy lung tung đến mức gã Mustafa phải la trời. Ngay cả cái đứa ủ rũ như thằng Tam cũng ngo ngoáy liên tục như một con sâu bị bóng.

- Sao tụi mày biết bọn tao ở đây, Kan Tô? – Nguyên hỏi.

Kan Tô cười hề hề:

- Lúc mày và K’Brê đứng đợi Păng Ting, Êmê và K’Tub chỗ cổng trường, tụi tao đã bí mật theo sát rồi.

- Hừm. – K’Tub hừ mũi. – Cái vụ này chắc chị Cặp Sách bày ra quá hà.

- Chị Cặp Sách? – Kan Tô giương mắt ếch. – Là ai vậy?

Kăply trừng mắt nhìn K’Tub nhưng thằng oắt mặt mày tỉnh rụi, nó thừa biết đang ở trên tấm thảm lơ lửng này có cho vàng Kăply cũng chẳng dám nhảy xổ vô người nó.

- Chị Cặp Sách là chị Mua đó. – K’Tub cười đáp, cố tránh ánh mắt hằm hằm của Kăply.

- Tại sao Mua có tên là Cặp Sách hở K’Tub? – Tới phiên Bolobala thắc mắc, trông nó ngơ ngác như thể một con mèo nghe người ta gọi cái đuôi cá là chiếc xe ủi.

Trong khi bọn Êmê tùm tùm cười thì Kăply đang nghĩ xem nên nín nhịn thằng oắt hay nên xông đại vô bóp cổ nó rồi mặc mọi sự ra sao thì ra. Có vẻ như Kăply sắp sửa nghiêng về giải pháp thứ hai, bất chấp chuyện chiếc thảm có thể lật nhào, để khóa miệng K’Tub thì gã tài xế Mustafa bỗng lên tiếng:

- Cậu Suku ơi, tôi phải bay về hướng nào đây?

- Chú cứ bay dọc đường Chifichoreo. Tới chỗ lùm cây trước mặt, chú quẹo trái.

Chở quá nặng, tấm thảm bay lừ đừ như say rượu, thật khác xa với những gì gã tài xế quảng cáo. Gã Mustafa chỉ dám bay cao hơn ngọn cây một chút, và giữ khoảng cách đó, gã cho tấm thảm lướt bên trên những cành lá, hướng về phía Suku vừa chỉ dẫn.

- Thiệt ra thì các bạn định đi đâu vậy, K’Brê? – Mua thì thầm hỏi.

- Đuổi theo Steng! – Kăply đáp, cái bím tóc lúc lắc hai bên vai Mua không cho phép nó nói dối, mặc dù không thể bảo là nó không thích nói dối.

- Đuổi theo Steng? Chi vậy?

Tam bật hỏi, Kăply ngồi sát rạt bên cạnh nó và lời giải thích của thằng này động vào tai nó khiến nó không thể ngậm miệng mãi được.

- Như thế này này...

Nguyên tắc lười nói, biết không thể không giải thích rõ lý do cuộc truy lùng hôm nay với bọn thằng Tam. Nhất là khi bọn nó đã hề nhau chắt đồng trên tấm thảm như một lũ cứng cổ nhất trên đời.

- Thiệt không ngờ!

Bolobala kêu lên thẳng thốt khi Nguyên thuật xong những gì vừa xảy ra chiều hôm qua trong phòng y tế.

Kan Tô nghiêng răng ken két và bực bội cầm cả mười ngón tay vào mái tóc bù xù (nhìn cái cảnh đó Kăply không khỏi liên tưởng đến người làng Ke cầm bồ cào vào đồng rơm):

- Hừ, tôi đã nghi ngờ cái thằng thổ tả đó từ lâu rồi!

- Khủng khiếp thiệt! – Mua rụt cổ. – Nếu thầy Hailixiro không nói ra, chắc hổng ai nghĩ một học trò trường Đămri có thể là người của phe Hắc Ám.

- Quẹo chỗ này phải không, cậu Suku?

Gã Mustafa cất tiếng cắt ngang lời cảm thán của bọn trẻ.

- Đúng rồi đó, chú Mustafa. – Suku đáp và dè dặt đề nghị. – Chú bay cao hơn một chút được không. Bay thấp quá, tụi tôi không quan sát được.

Gã Mustafa không đáp, nhưng có thể nhận ra tấm thảm đang từ từ vọt lên. Bọn Kăply lập tức chồm sát mép thảm, thì nhau phóng tầm mắt ra bốn phía, thậm chí K’Tub còn đứng hẳn người lên một cách liều lĩnh.

Vô số những con đường mòn ngoằn ngoèo lướt qua bên dưới và tỏa ra bốn phía trông như một bầy rắn trắng đang chạy luồn trong đồng cỏ và ở độ cao vừa phải như thế này, Kăply tin rằng một con thỏ cũng không thể lọt khỏi sự quan sát của tụi nó. Nhưng tầm thăm của Mustafa bay suốt một hồi lâu mà bóng dáng Steng vẫn chẳng thấy đâu.

- Quẹo phải đi, chú Mustafa!

Nguyên sốt ruột vọt miệng.

Một lát sau, tới lượt Kăply năn nỉ:

- Chú Mustafa ơi, chú bay cao thêm một chút nữa đi!

- Không được đâu, cậu K'Brêt à. – Gã Mustafa hít vào một hơi dài. – Thiệt tình là tôi không dám đánh liều với tính mạng của mình.

Chừng như thấy mình nhút nhát quá, gã lật đật nói tiếp để chữa thẹn:

- Bộ cậu không nhớ chiếc chổi bay bí mật đã bám sát các cô cậu lần trước sao?

- Chú Mustafa! Hạ độ cao ngay!

Kăply chưa kịp đáp, Suku đã đột ngột kêu, vừa muốn hét lớn lại vừa sợ gây náo động nên giọng nó nghe như giọng của người bị bịt miệng.

Ngay sau tiếng kêu khẩn cấp của Suku, mọi người đều nhìn thấy một bóng người chạy lúp xúp trên con đường nhỏ dẫn vào một cánh rừng dày nơi cánh đồng cỏ kết thúc. Tuy khoảng cách từ tầm thăm đến chỗ bóng người đang di động rất xa nhưng chiếc áo chùng đen và chiếc nón chóp đã tự tố cáo đó là thằng Steng chứ không ai khác.

Bolobala dán mắt vào bóng đen, lăm lăm:

- Steng đi đâu mà vô tuốt trong rừng vậy há?

- Chắc nó đi gặp đồng bọn! – Kan Tô quả quyết, bàn tay lăm lăm xộc vô tóc.

K'Tub không muốn mọi người nghĩ là nó không có đầu óc, bèn ngoác miệng:

- Cũng có thể nó đi gặp trùm Bastu để nhận mệnh lệnh!

Câu nói khơi khơi của thằng oắt K'Tub quét lên mặt mọi người một lớp bột nghệ vàng khè. Bọn trẻ nghe sống lưng lạnh toát như có một con rắn nước vừa chui vô cổ áo. Gã Mustafa thấy trái tim mình văng đầu mất, gã muốn hạ độ cao thêm chút nữa nhưng quai hàm đã cứng như gỗ.

Trong một lúc, mọi người như chết lặng trên chỗ ngồi, không ai dám nhìn ai, làm như đứa này sợ phải đọc thấy sự kinh hãi trên mặt của đứa kia. Ngay cả K'Tub là đứa cao hứng thốt lên câu nói khùng bố đó, khi thấy cả bọn biến sắc, mới chợt nhận ra ý nghĩa trong câu nói của mình, mặt lập tức tái đi vì hoảng sợ.

- Đáp xuống cạnh bìa rừng, chú Mustafa!

Nguyên là đứa đầu tiên tìm lại được giọng nói, nó cố tỏ ra điềm tĩnh nhằm xốc tinh thần của cả bọn.

Tầm thăm của gã Mustafa như không phải đáp xuống mà rơi xuống, rất giống một con diều bị đứt dây. Bọn trẻ hồi hộp bám chặt mép thăm, cảm giác rõ rệt những thứ ăn hồi sáng đang cựa quậy và kêu óc ách trong bụng.

- Bình tĩnh nào, chú Mustafa!

Nằm mọp xuống tầm thăm đang chao liệng dữ dội, Suku gào lên, bất chấp tiếng thét của nó có thể đến tai trùm Hắc Ám đang nấp trong rừng.

Gã Mustafa như cũng nhận ra sự hốt hoảng quá mức của mình. Đúng vào lúc tầm thăm sắp quật vào một thân cây tua tua gai nhọn (có thể thấy trước là đám hành khách trên thăm sẽ nát bét như tương và thủng lỗ chỗ từ đầu tới chân), gã đã kịp thời mấp máy môi khiến tầm thăm chao một vòng ngoạn mục, có lẽ là ngoạn mục nhất trong lịch sử giao thông Lang Biang, vừa đủ để né được thân cây ớn lạnh kia trong tích tắc

trước khi đập xuống đất một cú gần bằng trời giáng, ném đám hành khách xui xẻo tung tóe mỗi nơi một đũa.

Như vừa thoát khỏi một trận oanh kích, bọn Kăply lớp ngóp bò dậy từ bốn phía, mặt đũa nào đũa nấy nhem nhuốc ngó muốn bịnh.

- Bây giờ tụi mình làm gì nữa đây? – Kan Tô chìa bộ mặt dơ hầy vào mặt tụi bạn, thấp thỏm hỏi, tay không ngừng xoa cặp móng bầm dập.

Cả đồng bộ mặt dơ hầy khác trả lời Kan Tô bằng cách quay sang Nguyên.

- Phải bám theo Steng!

Nguyên nói thật nhanh, làm như nói nhanh như vậy thì người nghe không kịp sợ.

- Đã dò tới tận đây, hổng lẽ quay về! – Nguyên lật đật nói thêm khi thấy sự bồn chồn ánh lên trong đáy mắt Tam.

Kăply đưa đôi mắt lo lắng nhìn vào trong rừng, ngần ngừ hỏi:

- Tất cả cùng vào hả mày?

- Chỉ sáu đũa vào thôi. – Nguyên lắc đầu. – Thằng Suku chỉ có sáu chiếc áo tàng hình...

- Bỏ xừ rồi, anh K'Brăk! – Suku bật la hoảng – Em bỏ quên mấy chiếc áo ở nhà rồi. Tại hồi sáng em vội chạy tới nhà lão Alibaba...

- Vậy thì mày đi vô rừng một mình đi! – Kăply bắn tia nhìn giận dữ về phía Suku, sự sợ hãi khiến cơn giận của nó trông rất giống một cơn điên.

- Không có áo tàng hình cũng chẳng sao. Chúng ta cứ kéo hết vào. – Mua lúc lắc hai bím tóc, thản nhiên nói, trông nó can đảm một cách phi thường, nhưng cả bọn không hề lấy làm lạ khi nhớ lại hôm trước, chính Mua và Kan Tô là hai đũa sẵn sàng xông lên đương đầu với sát thủ Baltalon mà không kể gì đến sống chết.

- Không có tôi à nghe! – Tiếng gã Mustafa lập cập vẳng tới từ đằng sau một bụi cây nào đó, nghe chút chút như tiếng chuột sa bẫy.

- Chú cứ ở ngoài này chờ tụi tôi là được rồi.

Suku nói với gã Mustafa để mong gã yên tâm mà đừng có bỏ chạy trước, rồi quay lại tụi bạn, dĩ nhiên là tránh nhìn vào mặt Kăply, cố rặn ra một câu nói mà nó nghĩ là giúp nó nhẹ tội được một chút:

- Các anh chị đừng sợ! Em nghĩ là không có trùm Bastu ở trong đó đâu.

- Nếu có hấn ở trong thì chúng ta hợp sức lại đánh nhau với hấn một trận. – Bolobala hừ giọng. – Thầy Haifai trang bị Thần chú chiến đấu cho chúng ta là để dùng trong những lúc như thế này mà.

Kăply ngờ vực nhìn Bolobala, không rõ con nhỏ này thực lòng tin tưởng vào những câu Thần chú chiến đấu mới học lõm bõm hay nó ỷ lại vào khả năng nguyên rửa thâm của một người sinh ra đã là quái nhân. Nhưng dù có là một buyagan, Bolobala vẫn không phải là đối thủ của Baltalon, huống gì nhân vật mà tụi nó sắp đụng độ là Bastu. Kăply rùng mình khi nhớ đến những đòn đánh hủy diệt của trùm Hắc Ám mà nó đã từng xem trong tấm gương lưu trữ. Nếu quả thực hấn đang ở trong rừng, tụi nó đứt đầu vô đó chẳng khác gì đứt đầu vô hằm mộ! Kăply nơm nớp nghĩ, chân lếch thếch bước theo tụi bạn, cố ôn lại một cách tuyệt vọng mấy câu thần chú vừa học.

Cả bọn lặng lẽ đi bên nhau như những chiếc bóng, chẳng mấy chốc đã xuyên qua cửa rừng. Cứ đi một quãng ngắn, cả bọn lại đứng lại nghe ngóng nhưng tất cả những gì mà tụi nó nghe thấy khi dừng bước là tiếng trống ngực của chính mình đang động binh binh như già gạo.

- Thằng Steng đi đâu há?

Păng Ting thì thầm, tin rằng một tiếng nói dù vo ve như muỗi kêu cũng giúp cả bọn vững tâm hơn là tất cả cùng chìm mê man trong sự yên lặng lạnh lẽo và chết chóc của khu rừng.

Nhưng không đứa nào trả lời nó, có thể vì không biết làm sao trả lời, cũng có thể nỗi sợ hãi đã hóa thành một cục gì đó to tổ chẳng chẹn ngang cổ họng từng đứa.

Chung quanh không quá tối nhờ những luồng sáng lọt qua những kẽ hở giữa các tán lá nhưng càng đi sâu vào rừng bọn trẻ càng cảm thấy lạnh. Chốc chốc những con chồn thấp thoáng lộ ra sau một bụi cây trước khi biến mất vào bụi cây kế bên. Những con sóc tha chiếc đuôi dài chạy ra giữa khoảng trống, giơ cặp mắt linh lợi nhìn bọn Kấply. Cả bọn ngơ ngác như tự hỏi loại sóc gì to thế, lại không đuôi ngắn thiết là man rợ.

K'Tub đi mãi đã thấy sốt ruột, bắt đầu quên cả sợ.

- Chỗ này đúng là một nơi cực kỳ hắc ám! – Nó làu bàu bằng giọng của một người cáu kỉnh đến mức mặc xác sự đời.

Nguyên trợn mắt tính nạt K'Tub nhưng vừa nhếch môi, quai hàm nó đột ngột như bị ai giữ chặt.

Một xác người nằm cách đó khoảng mười bước chân khiến mắt Nguyên như đứng tròng, tay chân hoàn toàn mất hết cảm giác.

Vẻ mặt khác lạ của Nguyên khiến những đứa còn lại ngạc nhiên, nhưng khi vừa nhác thấy cái mà Nguyên đang thấy, ruột gan đứa nào đứa nấy lập tức thắt lại.

Cả bọn đứng như chôn chân xuống đất, sửng sốt, khiếp đảm và tê liệt, tất cả cùng một lúc. Trong khoảnh khắc kinh hoàng đó, Kấply thành thực tin rằng hình ảnh đang đập vào mắt tụi nó là điều mà may ra tụi nó chỉ muốn thấy khi không còn điều gì để thấy nữa trên cõi đời bao la này.

K'Tub lập bập nói, gọi là rên thì đúng hơn, răng va vào nhau lộp cộp như đánh nhịp:

- S... Ste... eng...

Như để tăng thêm không khí hoảng loạn, Tam lấp đáp rên theo:

- Ghê quá... áá... á! Mới đó... óó... ó... mà nó đã chết... ểể... ết... rồi.

- Xác người nằm kia không phải là Steng! – Nguyên nói giọng nghèn nghẹt, chính nó cũng không nhớ quai hàm đã cử động được từ lúc nào.

Gương mặt của bọn trẻ rạn ra được một chút sau câu nói của Nguyên. Bây giờ tụi nó mới để ý đến cách ăn mặc của xác người trước mặt: quần lửng có diềm sọc, áo dài tay màu xanh, rõ ràng không phải là đồng phục của học sinh trường Đămri.

Bằng một nỗ lực phi thường, Nguyên cố bắt mình nhích người về phía trước, khó khăn như người ta di chuyển một chiếc ô tô chết máy. Ở phía sau, mười tám cái căng chân dè dặt nhích theo, hoàn toàn do quán tính.

Xác chết trạc tuổi Nguyên, nằm ngửa mặt, mắt nhắm nghiền, và khi nhìn dọc theo thân người, Nguyên bỗng giật bắn khi thấy ngực áo của cái xác phập phồng đều đặn như đang thở. Nguyên bất giác đưa tay lên dụi mắt, chưa kịp bỏ tay xuống đã nghe Păng Ting kêu khẽ:

- Người này chưa chết.

Suku ngồi thụp xuống bên cạnh kẻ lạ mặt, nghiêng đầu ngấm ngấm.

K'Tub ngồi xuống theo, thì thào:

- Hồng lẽ tay này diên đến mức chui vô rừng nằm ngủ?

Từ khi phát hiện người nằm trước mặt không phải là một xác chết, bọn trẻ như nhấc được tảng đá chẹn ngang ngực, cảm thấy hơi thở ra vô có phần dễ dàng hơn. Từng đứa một lần lượt cúi xuống tò mò quan sát.

Êmê lẩm bẩm:

- Tay này trông lạ hoắc lạ hươ, chắc chắn không phải là học sinh trường mình.

- Nó có học trường mình hay không, chuyện đó không quan trọng. – Kăply tặc lưỡi. – Quan trọng là thằng Steng đang ở đâu và tại sao thằng khỉ này lăn ra ngủ ở đây.

- Không phải ngủ, anh K'Brêt. – Suku bắt thần buột miệng, tay vén vôi lợn tóc sắp chích vô mắt. – Anh nhìn vô cổ anh chàng này xem.

Dĩ nhiên không chỉ Kăply, cả tám cái đầu còn lại cũng không thể cưỡng được ý định cúi sát xuống con người bí ẩn kia một lần nữa và lần này mọi con mắt đều trông rõ hai vết cắn nằm ngay nơi cổ nạn nhân, chung quanh còn lổm đổm những vết máu chưa khô.

- Ma cà rồng!

Kăply rên lên một tiếng, chỗi cả hai tay xuống đất để khỏi ngã lăn ra.

Vừa trấn tĩnh được chốc lát, bọn trẻ đã nhanh chóng ngợp đi trong nỗi sợ hãi tột cùng. Ngay cả Nguyên, được coi là gan dạ nhất bọn, cũng có một cảm giác kinh khủng là có ai đó đang nhét trái tim của nó vô tử lạnh khi nó hãi hùng nhớ lại hình ảnh của Bolobala mà nó từng nhìn thấy trong phòng y tế nhà trường.

30. Chương 20

Chương 20

Con mụ lụ khụ

Sau người thứ nhất là đến người thứ hai. Rồi người thứ ba và thứ tư. Rồi một người nữa và một người nữa. Càng đi sâu vào rừng, bọn Kăply càng choáng váng khi phát giác có rất nhiều người nằm rải rác dọc lối đi, cổ người nào cũng có vết cắn với hai dấu nanh ngay mạch máu.

K'Tub ngoái đầu nhìn một thằng nhãi đang ngáy khò khò mà nó vừa đi lướt qua, hoang mang nói:

- Những người này rồi cũng sẽ trở thành ma cà rồng hết phải không, anh K'Brăk?

- Ủ. – Nguyên rùng mình đáp. – Theo như thầy N'Trang Long nói, những nạn nhân của ma cà rồng sẽ hóa thành aslang hết ráo. Nếu không chữa trị kịp thời, họ sẽ vĩnh viễn trở thành ma cà rồng, không bao giờ có thể phục hồi được nữa.

Bolobala co người lại khi Nguyên nói. Nó sợ hãi tự hỏi nếu pháp sư K'Buđăng không cứu được nó, không biết rồi đây nó sẽ sống như thế nào trong lốt một n ma cà rồng khát máu. Ý nghĩ khủng khiếp đó khiến Bolobala phải nhắm mắt lại và mặc dù không dám đẩy trí tưởng tượng đi xa hơn, nó vẫn nghe mờ mờ hơi rịn ra dưới từng chân tóc.

- Ai tấn công những người này vậy hả? – Tam rụt rè hỏi.

- Thằng Steng chứ còn ai! – Êmê hừ mũi. – Khi nãy thấy mặt nó xanh mét như mới ốm dậy, tụi mình không hiểu tại sao. Thì ra nó đang thiếu máu trầm trọng.

Kan Tô gật gù:

- Hèn gì bữa nay điệu bộ của nó trông rất hoi hỏ. Chắc nó đã rình rập từ lâu và biết rõ trong khu rừng này có một bọn nhãi thường tụ tập...

Đột nhiên Suku vọt miệng:

- Nhưng ma cà rồng không hoạt động vào ban ngày, anh Kan Tô.

Nguyên đáp lời Suku bằng giọng thiếu não:

- Trong khu rừng rậm rạp và tranh tối tranh sáng như thế này thì đâu có thể kể là ban ngày được.

Kăply dấm hai tay vào nhau và nói qua hàm răng nghiến chặt:

- Thằng Steng đích thị là ma cà rồng, Suku à. Nó từng nói với anh nếu trong trường Đămri không ai chết thì nó sẽ chết. Hừ, lúc đó anh không hiểu nó nói vậy là có ý gì. Nhưng bây giờ thì anh hiểu rồi. Chỉ có một n ma cà rồng mới có ý tưởng rùng rợn như thế thôi.

- Ma cà rồng cái n khỉ!

Một giọng nói đột ngột vang lên sát sau lưng khiến bọn trẻ nhảy bắn người lên.

Suku quay phắt ra sau:

- A, ông Eakar.

- Là ta đây. – Thám tử Eakar như vừa mọc lên từ dưới đất. Ông nhún cổ tới trước và quét qua quét lại chòm râu dê trước mặt những đứa trẻ như đang điều khiển ăngten để thăm dò sự thật. – Bọn người mò vô chỗ này chi vậy hử?

Păng Ting đáp giọng nghiêm trọng:

- Tụi tôi đang đuổi theo một con ma cà rồng...

- Ma cà rồng đâu mà lắm thế. – Thám tử Eakar nhăn mặt. – Trong ngôi trường Đămri thổ tả của bọn người chỉ có một n ma cà rồng đủ khiến cho ta mất ăn mất ngủ rồi. Nếu bây giờ lòi ra thêm một n nữa chắc ta đứng tim ta chết mất.

Êmê mở to mắt, ngập ngừng:

- Ông nói vậy nghĩa là...

- Nghĩa là trong trường Đămri trước sau chỉ có một n ma cà rồng thôi. – Eakar chém tay vào không khí. – Ta cam đoan không thể nào có n thứ hai.

Kăply ngứa miệng:

- Chắc ông lại căn cứ vào bản danh sách mật?

Câu hỏi xỏ của Kăply khiến thám tử Eakar như người bước hụt. Ông sững người một cái rồi long mắt nhìn Kăply, gằm ghè:

- Bộ bọn nhóc nhà K'Rahlan đứa nào cũng có cái thói xấu là tự cho phép mình thoải mái châm chọc người khác hả?

- Tôi không châm chọc. – Kăply sầm mặt. – Tôi chỉ muốn nhắc ông nhớ lại vụ thầy Hailixiro...

- Thầy Hailixiro cái mốc xì! – Eakar cau kính cắt ngang, có vẻ cái tên đó như một lưỡi dao khoét vào vết thương nghề nghiệp của ông. – Thằng cha Bamuri đó mà là Hailixiro! Ngừ như hăn mà là một giáo sư!

Trông Eakar điên tiết đến mức nếu không có bọn trẻ trước mặt, chắc ông đã văng ra cả đồng câu chữ bấy bậ.

Nguyên lạnh lùng:

- Nhưng dù sao thì ông cũng không quản lý được hăn.

- Có trời mới quản lý được thằng khốn đó. – Thám tử Eakar kêu lên đầy oan ức. – Sau khi nhận thẻ của Cục an ninh, hăn đã tốt theo lão Luclac. Mà cái tiệm Những Dấu Hỏi thì bọn người cũng biết rồi đó. Một cái tiệm bán thủ, quanh năm sống chui nhủi ngoài vòng pháp luật, thoát hiện chỗ này thoát hiện chỗ khác. Ta có ba đầu sáu chân đâu mà theo sát được bọn ranh đó.

- Ông Eakar ơi. – K'Tub chỉ tay xuống đất. – Nhưng nếu Steng không phải là ma cà rồng thì ông giải thích thế nào về vết cắn trên cổ những người này.

- Dễ ợt! Bọn người đi theo ta.

Nói xong, không cần biết bọn trẻ có đồng ý hay không, thám tử Eakar đi xăm xăm về phía trước. Bọn Kăply hồi hộp bám sát gót nhà thám tử, thắc mắc không biết ông dẫn bọn nó đi đâu.

Trời dần ngả về chiều, khu rừng như tối hơn và tiếng gió rên rĩ trên những tàng cây càng lúc càng thê lương nhưng nỗi sợ hãi dường như đã rời bỏ bọn trẻ và không có vẻ gì là sẽ quay lại. Sự có mặt của thám tử Eakar trong khu rừng và thái độ ung dung của ông chứng tỏ trùm Bastu không lẫn quất quanh đây. Điều đó thậm chí còn chắc chắn hơn hai với hai là bốn. Kăply biết chắc như thế và nó bắt đầu chăm chú quan sát chung quanh, sung sướng nhận thấy chẳng có dấu hiệu gì của mối nguy hiểm đang rình rập.

Thám tử Eakar vẫn làm thỉnh thoảng bước. Ông cầm cúi sai những bước dài, hoàn toàn không cần nhận đường, cứ như thể ngày nào ông cũng đi theo lối này ít nhất một lần, chốc chốc lại khua tay vệt những cành lá de ngang mặt.

Một căn chòi xập xệ thành linh hiện ra ở cuối tầm mắt đúng vào lúc Kăply phát chán vì sự lặng lẽ kéo dài và định lên tiếng hỏi.

Cả bọn giật mình khựng lại khi phát hiện có ba thằng nhãi đang ngồi trong chòi.

- Thằng Steng kia! – Kan Tô kêu khẽ.

Mua khụt khụt mũi:

- Tụi nó làm gì trong đó vậy há?

Thám tử Eakar nhìn bọn trẻ với vẻ dò xét, thấp giọng hỏi:

- Bọn người đũa nào cũng biết độn thổ hết đó chứ?

- Ở đây chỉ có hai đứa biết độn thổ thôi à. – Kăply mở miệng một cách khó khăn, khẽ liếc Tam và Bolobala bằng ánh mắt ghen tị, cảm thấy giận thầy N'Trang Long hết sức về cái chuyện thầy không muốn nó và Nguyên học thêm bất cứ môn gì khác với thầy Haifai ngoài môn Thần chú chiến đấu chán ngắt.

- Thôi được! – Eakar thở dài (Kăply đỏ bừng mặt khi thấy ông nhún vai theo cái kiểu của một người phải sống chung với một bầy chuột hôi hám). – Nếu không biết cách chui xuống đất thì bọn người khom người xuống bò theo ta. Nhớ không được gây ra bất cứ tiếng động nào đấy nhé.

Thám tử Eakar bò trước, bọn Kăply bò lúc nhúc phía sau, trông rất giống một n dê già dẫn một bầy dê n đi kiếm cỏ.

Cách căn chòi chừng mười mét, Kăply đã nghe được tiếng trò chuyện từ phía trước vắng tới. Ngay lúc đó, thám tử Eakar ra hiệu cho bầy dê phía sau dừng lại.

Có thể nhận thấy các vành tai của bọn trẻ lúc này đang vểnh lên hết cỡ và tất cả các cặp mắt đều mở căng như ống kính máy ảnh.

- Đăm Krông, tao chỉ xin một n thôi mà. – Kăply nghe rõ tiếng Steng năn nỉ.

- Không phải xin. Mà là mua, Steng à. – Thằng Đăm Krông ngồi đối diện với Steng nhếch mép, giọng khinh khỉnh, mái tóc húi trọc khiến khuôn mặt của nó trông ngầu hết sức. Thằng nhãi ngồi cạnh Đăm Krông không nói gì, lúc này nó đang tựa lưng vào vách, mắt lim dim như say ngủ.

- Thì tao mua. – Steng nhỏ nhẹ đáp, vẻ nhẫn nại.

- Nhưng những lần trước mày đã trả tiền đâu! Mày đang nợ tao bao nhiêu vohen, mày nhớ không? – Đăm Krông liếc xéo Steng, cái nhìn của nó sắc lạnh đến mức không chỉ Steng mà ngay cả bọn Kăply nấp bên ngoài cũng phải nín thở.

- Dĩ nhiên là tao nhớ. Và chắc chắn tao sẽ trả đủ ày. – Steng phác một cử chỉ có ý nghĩa cam kết. – Khoản hoa hồng mà ba tao hứa hẹn lớn lắm...

- Đẹp trò đó đi, Steng! – Đăm Krông hừ giọng. – Mày đã lôi ba mày ra làm chứng bao nhiêu lần rồi. Nhưng cái nghĩa trang ông mới xây đã bán được cái mộ nào đâu.

Đăm Krông nheo mắt nhìn Steng, giọng chuyển sang châm biếm:

- Tao nghĩ một phù thủy xây dựng chọn kinh doanh nghĩa trang trong thời buổi này là một phù thủy không có đầu óc. Nếu tao nhớ không lầm thì đã lâu lắm rồi, kể từ sau vụ trùm Bastu tấn công lâu đài K'Rahlan, xứ Lang Biang này hổng có ai chịu chết hết tội.

- Tao đâu có cần tất cả mọi người phải lăn ra chết. – Steng cố gắng thuyết phục Đăm Krông, những nốt mụn lấm tấm trên mặt ửng lên vì căng thẳng. – Chỉ cần một đứa nào đó trong trường Đămri thành linh nhào ra ngủ là tao thừa sức trả nợ. Ba tao đã nói rồi. Ông sẽ trả 10% doanh thu cho người môi giới.

Đằng sau gốc cây, Kăply khẽ đưa mắt sang Nguyên, thấy mặt mày thẳng này đột nhiên kỳ quái không thể tả. Có lẽ câu chuyện của Steng khiến Nguyên nửa nhảm nửa muốn phá ra cười nên gương mặt nó trông cứ như bị ai xoắn lấy.

Ở bên cạnh, tụi Êmê đang đưa tay bụm miệng, và nhìn những bờ vai rung rung kia, Kăply biết tụi này cũng đang cố nén âm thanh vào lòng bàn tay một cách khổ sở.

- Mày đừng có mơ mộng viễn vông! – Giọng thẳng Đăm Krông lại vang lên kèm theo tiếng cười khẩy – Con ma cà rồng trong trường mày mà bị tóm rồi thì chẳng đứa nào chết theo ý mày đâu.

Steng ấp úng:

- Ngày nào tao cũng trù...

Đăm Krông bật cười hăng hắc:

- Trời đất! Mày điên quá rồi, Steng! Nếu trù mà có thể khiến cho người ta nghèo thì mày cần quái gì phải ôn tập đi học ở trường Đămri ắt công.

Mặt Steng xịu xuống sau lời chế giễu của Đăm Krông và nó không nói gì một lúc lâu, y như có ai đột ngột vặn tắt tiếng nói của nó. Gương mặt nó bỗng nhiên trông đờ đẫn kỳ lạ và nếu căn cứ vào cái nhìn thất thần lẫn những cái ngáp dài của nó có thể nghĩ nó hiện đang lơ lửng ở đâu đó giữa thức và ngủ và chỉ trong tích tắc nữa thôi cơn mê sẽ ập tới.

Cho đến lúc này bọn Êmê vẫn không đoán ra Steng cần gì ở thẳng Đăm Krông. Nhưng sự nín nhịn và nhẫn nhục của Steng trước thái độ nhạo báng của đối phương cho thấy cái mà nó đang nài nỉ để có được hẳn là thứ rất quan trọng với nó.

Bây giờ bọn trẻ mới để ý đến hai bàn tay của Đăm Krông. Từ nãy đến giờ, trong lúc nói chuyện nó vẫn không ngừng xoay tới xoay lui một chiếc hộp nhỏ trong lòng bàn tay. Chiếc hộp bé như hai chiếc bằng cát sét để chồng lên nhau và qua vách hộp trong suốt, Kăply nhìn thấy những vật gì đó màu trắng.

Gì thế nhỉ? Kăply băn khoăn tự hỏi và cố mở mắt to hơn nữa. Một lát sau, khi Đăm Krông đặt chiếc hộp lên đùi thì Kăply há hốc miệng khi thấy những vật trắng trắng đó không ngừng cựa quậy. Con gì vậy ta? Kăply nhú mày, lại quay sang thẳng bạn đại ca của nó.

Nhưng cũng như Kăply, Nguyên đang nhìn chòng chọc vào chiếc hộp trên đùi Đăm Krông, hai tay vò tung mái tóc, một cử chỉ chỉ mà thường ngày nó chẳng bao giờ làm.

Biết không thể chờ đợi gì ở thẳng này, Kăply chồm tới trước định đưa tay khều Eakar. Nhưng nó chưa kịp chạm đến vạt áo của nhà thám tử, ông đã quay phắt lại, thì thào:

- Nhìn nơi cổ thẳng kia kìa.

Phải mất vài chục giây bọn trẻ mới hiểu thẳng kia kìa trong câu nói của Eakar tức là thẳng nhai ngồi ngả lưng vào vách nãy giờ. Cả bọn trở mắt chăm chú và giật mình phát giác nơi cổ nó quả nhiên có n vật gì đó trắng trắng đang bám chặt, có vẻ cùng một loại với những sinh vật trong chiếc hộp của thẳng Đăm Krông.

Con đ***! Kăply kêu lên trong đầu, nhưng ý nghĩ chưa kịp thoát ra miệng thì trong chiếc chòi, thẳng Steng đã ngã lăn ra đất.

- Đăm Krông! Mày cứu tao với... Tao đã nhịn bao nhiêu ngày rồi...

Trước ánh mắt kinh ngạc tột độ của bọn Êmê, Steng vừa lăn lộn vừa thều thào, trông nó như một n giun đang giẫy chết.

Mặc Steng quần quai dưới chân, vẻ lạnh lùng sắt đá vẫn đeo cứng lấy gương mặt của Đăm Krông. Nó cười gần, giọng ráo hoảnh:

- Hừm, tao đâu có thừa tiền mà nuôi mày mãi hử Steng?

Như không nghe thấy Đăm Krông, thằng Steng lết bệt bò dậy, nhào tới và ôm cứng lấy chân thằng này:

- Tao van mày, Đăm Krông. Tao chịu hết nổi rồi... Mày cứu tao lần này nữa thôi...

Những gì đang xảy ra khiến bọn Êmê thấy lòng lạnh ngắt; cái hình ảnh thảm hại đó thiệt tình tụi nó không bao giờ muốn nhìn thấy lần thứ hai trong đời. Có cái gì đó đáng hổ thẹn, nhếch nhác và đáng thương trong hành động của Steng, mặc dù cho tới lúc đó tụi nó vẫn không rõ hết ý nghĩa của câu chuyện lạ lùng trước mắt.

- Chúng ta quay lại thôi!

Eakar nói khẽ, giọng khàn khàn, như cho rằng xem như thế đã đủ.

- Quay lại ư? – Mua ngẩn ngơ hỏi lại.

- Ủ, không còn gì đáng xem nữa!

Không đợi bọn trẻ hỏi thêm, nhà thám tử rón rén bò lui một quãng, lúc này Kăply trông ông giống mèo rừng hơn là dê, và khi biết chắc đã đạt được độ an toàn cần thiết, ông đứng thẳng người lên, thở phào một tiếng và ung dung quay lại đường cũ.

Theo cái cách của Eakar, bọn trẻ rời xa căn chòi của tụi Steng một cách êm thấm.

- Chuyện gì thế, ông Eakar? – Suku hỏi khi đã đi được một quãng.

- Nhóc người thiệt không biết chuyện gì đang xảy ra trong căn chòi chết tiệt đó sao?

- Tụi nó chơi trò gì kỳ quặc quá! – Păng Ting nói.

- Bọn người chưa bao giờ nhìn thấy n vật trắng trắng đó à?

Thám tử Eakar neho mắt nhìn bọn trẻ với vẻ thách đố.

- Chưa. – Păng Ting lắc đầu và đưa tay vuốt tóc, không ý thức được nó đang vuốt phải cái nón chóp.

- Đó là n đ*** phải không, ông Eakar? – Kăply hí hửng vọt miệng, mặt chuẩn bị nở ra để đón một lời khen.

Nhưng nhà thám tử đã làm nó cụt hứng. Eakar nhún vai:

- Tụi bay ngốc quá! Đó là n mụ lụ khụ. – Ông nhấn mạnh từng tiếng như người ta thả từng cục đường vô tách trà. – Những n mụ lụ khụ ưa báo thù, tụi bay hiểu chưa?

- Chưa hiểu. – K'Tub sầm mặt đáp, câu chữ quá xá nặng của nhà thám tử khiến nó đổ quau.

- Tôi nhớ ra rồi. – Suku thành linh reo lên. – “Con mụ lụ khụ” chính là cách gọi khác của n bộ cặp trắng hai đuôi. Nó chính là n marana, phải không ông Eakar?

Eakar nhìn Suku bằng n mắt tán thưởng:

- Cháu của Pi Năng Súp quả là có khác. Con vật đó chính là n marana.

Eakar giăng giải, chân đi chậm lại:

- Khác với các loại bộ cặp thông thường, n marana có ba sừng và hai đuôi. Ba sừng của nó, một cái là tàn bạo, một cái là hận thù, một cái là hủy diệt. Còn hai cây kim nhọn ở hai đuôi của nó, một cái gọi là cây dùi của sự báo thù, cái kia có một cái tên rất thơ mộng: ngón tay chỉ đường vào giấc ngủ vĩnh cửu.

- Bởi vì ngòi chích của nó không chứa nọc độc như loài bộ cặp thông thường mà chứa một loại chất lỏng có tính chất an thần. – Suku tiếp lời nhà thám tử. – Bị nó chích phải, thần kinh của các n mồi bị ức chế và lập tức ngủ thiếp đi.

- Đúng như vậy đó. – Eakar gật gù. – Nhưng với chúng ta, loại thuốc an thần đó chẳng gây chết chóc gì, ngược lại tạo ra một cảm giác phấn khích, bay bổng, quên hết những mệt nhọc, đau đớn. Nhờ đặc tính này, từ lâu những n marana được i là một thứ thuốc của ngành y. Các thầy lang cỡ như pháp sư Lăk hay pháp sư K'Budăng đều có hàng đồng những thứ này trong nhà kho.

Cùng với lời nói của thám tử Eakar, hình ảnh những thằng nhãi nằm ngủ la liệt trong rừng lần lượt hiện lên trong trí bọn Êmê mặc dù tụi nó đã vượt qua khỏi bọn này một lúc lâu.

Nguyên vừa lê bước vừa sàng lọc lại trí nhớ, cảm thấy câu chuyện này quen thuộc quá sức. Bất chợt nó dừng lại, mừng rỡ reo lên:

- Tôi biết rồi. Nọc của n marana là một loại ma túy.

- Ma túy á?

Eakar ngạc nhiên quay sang Nguyên, có vẻ cái từ ma túy quá lạ tai đối với ông.

- Ờ... ờ... – Nguyên ấp úng, cố nghĩ ra cách diễn đạt dễ hiểu hơn. – Đại khái nó là... là một chất gây nghiện. Tôi nghĩ bọn Đăm Krông và Steng cho n marana tiêm thuốc an thần vào mạch máu nơi cổ chính là để tìm cảm giác mạnh.

Eakar khoái trá vuốt chòm râu dê:

- Nhóc người nói đúng chóc vấn đề rồi đó.

Một sự yên lặng sững sờ tiếp theo lời xác nhận của nhà thám tử. Bây giờ bọn Êmê mới thực sự hiểu được hoàn cảnh nguy hiểm mà Steng đang lâm vào. Tụi nó nhớ lại lúc học môn Thảo mộc ở lớp Sơ cấp 2, cô Cafeli Chil từng dạy tụi nó về cây thuốc phiện, có tính năng và công dụng giống hệt loại thuốc an thần chứa trong nọc n marana. Nhớ lại lời cảnh báo nghiêm khắc của cô về chuyện lạm dụng loại cây này và những tác hại của nó, bọn trẻ không khỏi rung mình. Hèn gì trông thằng Steng như đứa thiếu máu, Kan Tô kinh hoảng nhủ bụng, nhưng cái làm cho nó hãi hùng hơn hết là bộ dạng thê thảm của thằng này khi lên cơn. Thiệt trông chẳng ra làm sao hết!

Bên cạnh Kan Tô, Kăply vẫn lặng thình bước, đầu không ngớt nghiền ngẫm về ảnh hưởng của câu chuyện đối với cuộc truy lùng hôm nay. Hóa ra Steng chỉ là một n nghiện! Nhưng nếu không phải nó thì ai là người đã gây sức ép với thầy Hailixiro há?

Vài bóng người lấp ló sau các bụi cây khiến ý nghĩ trong đầu Kăply bốc hơi ngay lập tức.

- Ông Eakar, – nó chìa bộ mặt trắng bệch vào nhà thám tử, lập bập nói – hình như có người theo dõi mình...

- Yên tâm đi, nhóc. – Eakar tỉnh queo. – Đó là bọn phù thủy ở Cục an ninh. Bữa nay ta dẫn họ tới để hốt trọn ổ bọn sử dụng và phân phối marana trái phép đó mà.

Mua không giấu được lo lắng:

- Thế Steng...

- Steng chẳng sao hết! – Eakar phẩy tay vào không khí. – Ta nghĩ Cục an ninh chẳng hứng thú gì khi nhai xương thằng bạn của bọn người đầu. Thậm chí còn phải cảm ơn nó. Thời gian qua, chính nhờ theo dõi Steng, ta mới lần ra được sào huyệt của bọn Đăm Krông đó chứ...

- Ôi, chú Mustafa!

Suku bật la hoảng và ba chân bốn cẳng phóng vù tới trước. Lúc này thám tử Eakar và bọn Êmê đã ra tới bìa rừng và ai nấy đều thấy môn một gã tài xế đang bị trói chặt vào một gốc cây to với những sợi thừng quấn chằng chịt từ chân tới cổ.

Gã tài xế thấy Suku như thấy cứu tinh. Gã cựa quậy người, mặt rúm, muốn nói gì đó nhưng miệng chỉ phát ra những tiếng ọ ẹ vô nghĩa.

Một phù thủy đeo huy hiệu của Cục an ninh trước ngực đứng ngay bên cạnh Mustafa chắc là để canh chừng. Hắn đưa cặp mắt nghi ngờ nhìn Suku:

- Mày là đồng bọn với gã này hả?

Suku trả lời hắn bằng cách quay lại phía Eakar, gào lên giận dữ:

- Ông Eakar! Sao ông để bọn họ bắt tài xế của tụi tôi?

- Nhóc người nói gì thế? – Cặp mắt nhà thám tử mở thô lỗ. – Thành cha này là tài xế của bọn người hả?

- Ủa, chứ chẳng lẽ ông tưởng bọn tôi nghèo kiệt xác đến mức không đủ tiền đi thăm bay chắc?

Eakar bứt bứt chồm râu dê, vẻ áy náy:

- Bỏ xừ rồi! Thế mà ta cứ tưởng hắn là người đưa đón bọn Đăm Krông. Cũng tại hắn không chịu nói rõ...

- Nói rõ cái n khi! – Suku nhần nhó. – Bộ ông không thấy bọn họ giở trò trên người tài xế của tôi sao. Này giờ chui ta chỉ ú a ú ó chứ có nói được cái quái gì đâu!

Eakar quay về phía gã phù thủy an ninh, hất đầu:

- Giải thoát cho hắn đi!

Vừa trở lại bình thường, Mustafa chạy vụt ra sau gốc cây, lúi túm thẳm ra giữ thành phách.

- Về đi thôi, cậu Suku! – Gã ríu rít giục, giọng như muốn khóc, thái độ chết nhát đó hoàn toàn tương phản với vóc người vạm vỡ của gã nên trông rất hoạt kê. – Tôi không muốn ở lại chỗ này thêm một giây nào nữa.

Sợ gã tài xế yếu bóng vía sẽ phát hoảng chuồn trước, bọn trẻ vội vã đổ xô lại chỗ gốc cây.

- Tạm biệt nhé, ông Eakar! – Suku nói lớn, nó là người cuối cùng leo lên thẳm.

- Tạm biệt! – Nhà thám tử vui vẻ đáp. Như chợt nhớ ra chuyện gì, ông bỗng gọi giật. – Nhưng mà nè! Thiết tình là ta rất thắc mắc về cuộc gặp gỡ hôm nay đó, Suku. Tại sao mà bọn người lại nghĩ ra cái trò bám theo thằng Steng thổ tả này kia chứ.

- Đơn giản thôi, ông Eakar! – Păng Ting nheo mắt đáp thay bạn. – Tụi này nghi nó là kẻ đứng sau lưng thầy Hailixiro trong những chuyện xảy ra ở trường Đămri mấy ngày qua.

- Trời đất! – Eakar giơ hai tay lên trời. – Bọn người đúng là một lũ điên!

Suku giơ nắm đấm về phía nhà thám tử:

- Ê, ông ăn nói cẩn thận chút nha...

- Cẩn thận cái đầu người! – Eakar văng một câu trong cả đồng câu mà ông cố nén nãy giờ. – Kẻ bắt ép thằng cha Bamuri làm bậy đã tự ra đầu thú cách đây một giờ rồi mà bọn người không biết hả?

Gần một chục cái đầu chồm xuống từ trên tấm thẳm lúc này đã cất cao bằng ngọn cây và gần một chục cái miệng tuôn ra cùng một câu hỏi:

- Ông nói thiệt không đó?

- Ủa, hồng lẽ ta chừng này tuổi đầu mà đi giỡn với bọn người!

Tấm thẳm chòng chành trong không trung khiến gã Mustafa sợ xanh mặt. Và gã quyết định niệm chú cho tấm thẳm vọt lên cao hơn nữa để cắt đứt cuộc đối thoại mà gã tin rằng nếu còn tiếp tục sớm muộn gì cũng sẽ hất văng toàn bộ hành khách của gã xuống đất.

Vì vậy khi bọn Êmê ngoác miệng lần thứ hai để hỏi xem ai là người đã ra đầu thú thì tụi nó gần như phát điên khi hồng nghe được chút xíu gì hết dù thám tử Eakar rõ ràng là đang ngược mặt lên trời và cố hét thật to cái tên đó lên.

- Quay lại đi, chú Mustafa! – Suku nói như quát vào mặt gã tài xế.

- Tôi không muốn bị trói vào gốc cây lần thứ hai, cậu Suku.

Gã Mustafa đột nhiên bướng bỉnh, và bọn Kăply thấy rõ điều đó qua tốc độ chóng mặt của tấm thảm. Hoàn toàn khác hẳn với lượt đi, gã tài xế đang điều khiển nó lao vun vút như thể ở hai bên hông vừa được gắn thêm mấy cái cánh.

- Ai mà trối chú, chú Mustafa. – Suku hạ giọng. – Khi này là bọn họ hiểu lầm thôi. Chú nghe tôi, quay lại đi!

Nhưng gã Mustafa làm như bị diều đột xuất. Gã không nói không rằng và tấm thảm cứ lầm lũi phóng thực mạng như đang chạy trốn. Suku sa sầm mặt, định chửi gã tài xế một trận nhưng vẻ sợ sệt quá đáng của gã khiến nó dù cố tỏ ra phần nộ cuối cùng cũng phải phì cười.

31. Chương 21 Phần 1

Chương 21

Phiên tòa

Gã Mustafa lái chiếc thảm bay trở về đường cũ, vừa cầm vừa điếc cho đến khi thả bọn trẻ xuống chỗ bụi cây gần ngã tư Brabun – Chifichoreo. Bấy giờ gã mới chịu gỡ miếng băng vô hình dán ngang miệng:

- Các cô các cậu xuống đây nhé.

Gã vừa nói vừa cười và nhìn gã toét miệng, Suku muốn động vô mặt gã một cái quá sức. Nó quàu quạu nói:

- Tạm biệt. Và nên nhớ là tụi này không cảm ơn chú đâu, chú Mustafa.

Bọn trẻ nhìn gã Mustafa vọt đi với tấm thảm bằng ánh mắt hậm hực thấy rõ. Đến khi Nguyên hắng giọng “Về trường đi!” thì cả bọn mới chịu gác sự ầm ục qua một bên.

- Thủ phạm là ai vậy ta? – Êmê vừa đi vừa xoay quanh chính nó và cao giọng thách thức, chiếc mũi hếch quét một vòng quanh các gương mặt như phóng viên báo chí chia micro vô đám đông.

Nhưng đám đông chỉ trả lời câu phỏng vấn của Êmê bằng cách im lặng rảo bước. Chuyển bằng rình vắt và vừa rồi đã vắt gần hết sức lực của bọn trẻ nhưng tin tức về thủ phạm giấu mặt vừa ra đầu thú như một liều thuốc kích thích cực mạnh khiến tụi nó vẫn còn kiểm soát được cặp giò.

- Câu trả lời cho chị Êmê đang ở trước mặt kia. – K’Tub hớn hờ nói khi cổng trường Đămri hiện ra trong tầm mắt.

Như mọi lần, chặn bọn trẻ ngay khi tụi nó đùn đầu qua lớp cổng thứ hai vẫn là cái bụng bự chảng của lão Chu. Nhưng hôm nay, mặt lão không chằm dằm như mọi bữa. Lão hươ chiếc mũ ống phép một cách điệu nghệ, giọng hòa nhã như mợ của ai:

- Tụi bay vô đi. Thầy Haifai đang đợi tụi bay trong kia.

Lão nói như thể thầy Haifai và bọn Kăply có một cuộc hẹn và lão đã được thông báo rất ư là đầy đủ.

Nhưng Kăply không băn khoăn nhiều về chuyện đó. Thấy lão Chu không làm khó dễ, nó rảo bước thật nhanh như sợ lão thành linh đổi ý.

Theo chỉ dẫn của lão Chu, bọn trẻ tiến về phía những căn nhà cạnh chân tháp, một chốc sau đã nhìn thấy thầy Haifai đứng lù lù trước phòng y tế cửa đóng kín mít.

Nhắc thấy bọn trẻ, thầy buông gọn:

- Theo ta!

Rồi thầy quay mình bước đi, hai cánh tay ôm tong teo với những ngón dài ngoằng lúc lắc bên hông như hai cành cây gãy, may mà hôm nay vợ thầy có vẻ đã chán trò lắc móng quai đản.

- Thầy dẫn tụi con lên văn phòng thầy hiệu trưởng hả thầy?

Kăply ngửa ngáy hỏi, sau khi cố bắt mình cảm điếc như gã Mustafa suốt mấy chục bậc cầu thang, nhưng lúc buột miệng rồi nó mới giật mình nhớ ra thầy Haifai chúa ghét những câu tò mò kiểu đó.

Đúng như nó nghĩ, thầy Haifai không thèm đếm xỉa đến thắc mắc của nó, cứ làm thỉnh rảo bước, y như thể nó nói bằng ngôn ngữ của cóc nhái nên thầy không hiểu gì hết.

Trong khi Kăply tên tò và giận hết sức vì có mặt Mua ở đó thì thầy Haifai thỉnh linh cất tiếng:

- Nếu ta đã dẫn các trò vô trong tháp thì chỉ có thể đưa các trò đến chỗ thầy N'Trang Long thôi.

Kăply mừng rơn khi nghe thầy đáp, ngạc nhiên nhận ra thầy cởi mở hơn thường lệ. Nó đoán sở dĩ có chuyện lạ như thế có lẽ do hiểm họa ở trường Đămri đã hoàn toàn bị dập tắt. Và nó không thể nào bắt mình ngừng lại:

- Thủ phạm chính đã ra đầu thú rồi hả thầy?

- Ừm.

- Ai vậy thầy?

Lần này không chỉ Kăply vọt miệng mà trong câu hỏi vừa vang lên có trộn cả giọng của Nguyên, K'Tub, Êmê, Bolobala và mấy đứa nữa. Tiếp theo câu hỏi là tiếng chân nhộn nhạo của cả đám đang chen nhau dồn tới trước để chục tóm lấy cái tên mà thầy Haifai sắp sửa phun ra.

Nhưng rốt cuộc chẳng có cái tên nào.

- Các trò muốn sống lâu thì nên liệng cái tật nôn nóng vô thùng rác đi! – Thầy Haifai lạnh lẽo đáp và cái kiểu nói như nện búa vô đầu kia khiến Kăply hoàn toàn câm bặt.

Dĩ nhiên bọn trẻ hết sức thất vọng trước câu trả lời chán ngắt của thầy Haifai. Nhưng cuộc dò hỏi vừa rồi dù không đi đến một kết quả cón con nào, đối với những đứa đã từng đến văn phòng thầy hiệu trưởng, tụi nó cũng có được chút xíu an ủi rằng ít ra chuyện nói qua nói lại cũng giúp cho cả bọn vượt thêm mấy tầng lầu mà không thấy ngán, trước khi chiếc cầu thang bằng đá xanh chắn trước cửa phòng thầy N'Trang Long hiện ra trong mắt.

Bốn đứa Kan Tô, Bolobala, Tam và Mua chưa đến đây lần nào nên trông tụi nó hết sức là ngố. Ngay cái cảnh chiếc cầu thang tự nhắc mình lên để cho cả bọn chui qua cũng khiến tụi nó trợn trắng mắt lên. Và khi bước vào trong phòng rồi thì không ai có thể bắt cái đầu tụi nó ngồi yên trên cổ được nữa. Có thể thấy rõ tụi nó quan tâm đến mọi thứ trong phòng, từ những chiếc mặt nạ kỳ quái, những thứ hũ sành và chai lọ đến các pho tượng lớn bé đầy nhóc trên các dãy kệ, và nói chung thì những thứ đó cũng đáng để ngắm nghía thiệt.

- Ủa, thầy N'Trang Long đâu hả thầy?

Nguyên bờ ngờ hỏi, khi nó nhìn quanh hai vòng vẫn thấy căn phòng trống trơn.

Thầy Haifai trả lời Nguyên bằng cách chỉ tay vô chiếc ghế bự chẳng đặt ngay trước bàn giấy, khụt khịt chiếc mũi gầy:

- Các trò ngồi đó đi!

Nguyên liếc xuống chiếc ghế rồi ngược lên nhìn lũ bạn, thấy chiếc ghế dù lớn thiệt nhưng không cách chi nhốt hết mười đứa tụi nó. Trong khi Nguyên đang lúng túng, thầy Haifai khẽ phẩy tay một cái: trước bộ mặt ngẩn ra của nó, chiếc ghế lập tức dài ra thêm một khúc.

- Ngồi đi!

Thầy nói và như mọi khi, tự hóa ra ình một chiếc ghế ngay dưới móng. Nhưng thầy không ngồi mà bước lại chiếc tủ sắt vách, lôi một quả cầu từ trên nóc xuống.

Khi quả cầu được thầy Haifai bê đặt trên bàn giấy, bọn trẻ lật đặt trở mặt dòm, trong đầu mọc lên cả mớ dấu hỏi. Đó là một quả cầu pha lê nhiều cạnh sáng lấp lánh, nhưng ngoài vẻ xinh đẹp ra, Kăply ngạc nhiên thấy nó chẳng có gì đặc biệt.

- Cái gì vậy thầy? – Păng Ting tò mò hỏi.

- Đây là quả cầu polygo, phải không thầy?

Thầy Haifai chưa kịp đáp, Suku đã hí hửng vọt miệng, mắt dán chặt vào quả cầu một cách thích thú.

- Người nói đúng đó. – Thầy Haifai rọi cặp mắt tối om om vào mặt Suku. – Người chỉ nói sai có một điểm thôi: chừng nào người chưa mặc đồng phục học sinh trường Đămri thì ta không phải là thầy người.

Giọng thầy nghe bèn bệt, không rõ đang đùa giỡn hay đang khó chịu, làm thằng Suku nhăn hí như nhăn phải mớ dưa thối.

Quả cầu polygo! Kăply nhắm mắt từ đó trong miệng, cảm thấy quen quen. Và rất nhanh, nó nhớ ra ngay câu chuyện Suku kể hôm trước về cuộc chiến đấu giữa Bajaraka Đầu Bự và chủ nhân núi Lưng Chừng, chiến binh giữ đền đời thứ nhất. Hóa ra đây là quả cầu truyền và thu hình ảnh! Kăply reo thầm trong bụng và ghim chặt mắt vào quả cầu trước mặt, nôn nao chờ đợi.

- Bây giờ các trò sẽ được nhìn thấy kẻ nào đã đứng sau lưng Bamuri!

Thầy Haifai nghiêm nghị nói và úp bàn tay xương xẩu với những chiếc móng cong vòng, sắc sỡ lên quả cầu, miệng lầm bầm niệm chú.

Bọn trẻ gần như nín thở, đứa nào cũng cố giữ ắt đừng chớp. Căn phòng chật ních người lúc này im phắc như không còn sự sống, không khí ngọt ngào như trước một cơn giông.

Trước những cặp mắt mở căng, quả cầu sáng lên và cùng lúc ở tất cả các mặt đột ngột hiện ra khuôn mặt xanh xao của cô Kemli Trinh.

Bọn trẻ chết sững, giống như thành linh bị đóng đinh vô ghế.

- Khô... ông! – Êmê lấp bắp. – Khô... ông đúng!

K'Tub gào lên yếu ớt:

- Không thể là cô Kemli Trinh được!

Thầy Haifai “hừm” một tiếng trong cổ họng và quyết định dập tắt sự ngờ vực của bọn trẻ bằng cách mấp máy môi nhanh hơn.

Lập tức hình ảnh trên các mặt của quả cầu chạy ra xa và toàn cảnh hiện ra với cô Kemli Trinh đang ngồi co rúm trên chiếc ghế gỗ có tay vịn, trước mặt cô gần như không thiếu một ai: hiệu trưởng N'Trang Long, thầy Đi Pri, cô Cafeli Chil, pháp sư Lăk, lão Chu, mục Gian, cả thám tử Eakar không biết quay về từ hồi nào. Ở góc phòng, thầy Hailixiro đang ủ rũ gục đầu trên hai cánh tay; Kăply nhìn chiếc ghế bành không thấy mỡ tràn ra hai bên, đoán là thầy đã gầy đi nhiều trong mấy ngày qua.

Bọn Kăply nhanh chóng bị hút vào khung cảnh trước mắt. Êmê và K'Tub gí bộ mặt giãn giật đầy kích động vào sát quả cầu như thợ chụp ảnh đang chụp cận cảnh. Cạnh hai đứa, Kan Tô, Mua, Bolobala và Tam hoang mang xích sát vào nhau như tìm một điểm tựa để chống đỡ những cơn bão cảm xúc bất thần ập đến.

- Một quả cầu polygo khác hiện đang làm nhiệm vụ thu hình ở phòng y tế. – Thầy Haifai cất giọng trầm trầm, bàn tay vẫn áp lên quả cầu, chặt đến mức có cảm tưởng thầy sắp bóp vỡ nó. – Các trò đang chứng kiến tận mắt những gì đang xảy ra ở đó...

Câu nói của thầy Haifai ngay tức khắc bị tiếng thét hãi hùng của cô Kemli Trinh nhấn chìm:

- Không! Không! Đừng giao tôi cho họ!

Vừa hét cô vừa cuống quýt đưa hai tay lên bịt tai, mái tóc xổ tung gần như che kín gương mặt xanh mướt của cô.

Có thể thấy tiếp theo phản ứng của cô Kemli Trinh, một khoảnh khắc im lặng như đá đang đè nặng lên tất cả những người có mặt trong phòng y tế.

Thám tử Eakar nhìn thầy N'Trang Long, nhún vai đầy ngụ ý.

Cô Cafeli Chil có vẻ như là người duy nhất không kèm chế được xúc động. Cô chồm tới trước như để nghe câu trả lời cho rõ hơn:

- Nhưng có đúng là chị đã sai khiến thầy Hailixiro không, chị Kemli?

Bọn trẻ dán mắt vào quả cầu và bàng hoàng thấy cô Kemli Trinh gật đầu sau mái tóc rối bù:

- Vâng.

Cô Cafeli Chil rung người một cái như có ai lay chân ghế và run run hỏi tiếp:

- Chị đã biết trước thầy Hailixiro là ma cà rồng thuần hóa?

Mái tóc của cô Kemli Trinh lại gật.

- Và chị đã lợi dụng chuyện đó để buộc thầy Hailixiro tấn công Bolobala?

Lần này tới lượt Bolobala giật thót. Mặc dù đã thoát nạn, nó luôn cảm thấy căng thẳng mỗi khi nghe ai nhắc tới chuyện này.

- Không. – Cô Kemli Trinh lắc đầu và chậm chạp vén tóc lên. – Tôi chỉ bảo thầy Hailixiro tấn công K'Brăk. Còn việc tấn công Bolobala và dùng cô ta làm công cụ giết người là sáng kiến của thầy Hailixiro.

- Nhưng tại sao chị lại làm thế, chị Kemli? – Thầy Đi Pri ngo ngoáy mái tóc bóng mượt như thể phải gắng sức lắm thầy mới mở miệng nói.

Thắc mắc của thầy Đi Pri quan trọng đến mức những người trong phòng y tế lẫn thầy Haifai và bọn trẻ đang theo dõi cuộc chất vấn qua quả cầu polygo đều bất giác ngưng thở. Kăply thấy rõ bàn tay thầy Haifai đặt trên quả cầu đang run lên.

Nhưng cô Kemli Trinh đã buông tay á tóc xõa xuống và đằng sau bức màn kín mít đó, mọi người chỉ nghe được tiếng thở dồn dập vọng ra thay cho câu trả lời.

Cô Kemli Trinh cứ ngồi lì như thế, lâu thiệt lâu. Y như thể cô sẵn sàng hóa đá và bắt mọi người hóa đá theo mình.

Kăply hướng tia nhìn về phía thầy N'Trang Long, chờ đợi ở thầy một phản ứng để chấm dứt tình trạng nặng nề này nhưng nó chỉ thấy thầy ngồi vãn vãn râu cằm tỉnh queo như không biết cuộc điều tra đang lâm vào bế tắc.

Thám tử Eakar là người đầu tiên đánh mất sự kiên nhẫn. Ông “e hèm” một tiếng như thể bắn súng hiệu rồi cất giọng đều đều:

- Chị Kemli! Dù chị không chịu khai, với những gì chị đã thừa nhận, chúng tôi đã có thể kết luận chắc chắn chị là người của trùm Bastu...

- Không! – Cô Kemli Trinh bắt thần ré lên và hất mạnh đầu á tóc tung tóe hai bên, để lộ ra một gương mặt dần dần như mất trí. – Tôi không phải là người của phe Hắc Ám!

Về diên cuồng của cô Kemli Trinh khiến mọi người chơi với, trừ thầy N'Trang Long và Eakar. Nhà thám tử nheo mắt, bình thần nói lại câu nói đang dở dang:

- Hậu duệ nhà K'Rahlan là mục tiêu triệt hạ hàng đầu của trùm Bastu. Hết Buriăk đến Baltalon được giao nhiệm vụ sát hại cho bằng được K'Brăk nhưng như chúng ta đã biết, họ đều thất bại. Và bây giờ thì tới lượt chị.

Eakar nhìn cô Kemli Trinh chăm chăm, giọng đột nhiên khô khan:

- Chị là sứ giả thứ mấy của Bastu, tôi tin Cục an ninh sẽ có biện pháp làm rõ!

- Đừng! Đừng giao tôi cho họ! – Cô Kemli Trinh lại gào lên khiếp đảm.

- Giết quách cô ta đi là tốt nhất!

Giọng thầy Hailixiro vang lên từ góc phòng khiến tất cả cái đầu đều ngoảnh lại nhìn. Không biết từ lúc nào, thầy đã ngóc đầu lên khỏi thân hình tuy gầy yếu nhưng vẫn còn phục phịch và chìa bộ mặt to bè vào mắt mọi người, hậm hực nói.

- Giết ngay bây giờ á? – Thám tử Eakar hỏi lại như sợ mình nghe lộn.

- Đúng! Giết ngay bây giờ! – Thầy Hailixiro phẫn nộ đáp. – Đề nghị của tôi không hề xuất phát từ hận thù cá nhân mà vì an ninh của cộng đồng. Tôi nghĩ các ông không nên để bất cứ một tên sứ giả nào của trùm Bastu sống sót, dù chỉ một khắc.

Như quá cố sức, cũng có thể vì quá giận dữ, mà cũng có thể do không chịu nổi cái cách mọi người nhìn mình, đặc biệt là ánh mắt ghê tởm của cô Cafeli Chil, nói xong thầy Hailixiro lại lả đầu xuống cánh tay một lần nữa lại thiếp đi.

32. Chương 21 Phần 2

Kăply nhìn cái trán hói bóng lờng của thầy Hailixiro, càng bóng hơn khi nhìn qua quả cầu pha lê, bất chợt cảm thấy ghét thầy ghê gớm, mặc dù nó không hiểu tại sao nó lại có thứ tình cảm đó.

Kăply chỉ hiểu ra khi thám tử Eakar lên tiếng như cắt nghĩa giùm nó:

- Ông Bamuri, chúng tôi rất thông cảm với tâm trạng của ông. Nhưng tôi cũng muốn nói cho ông biết rằng không phải vì ông khoái giết người mà chúng tôi cũng coi mạng người như cỏ rác đâu.

Quay về phía cô Kemli Trinh, nhà thám tử gằn giọng:

- Còn chị, dù chị không phải là một trong những sứ giả của Bastu, nhưng đã là người của phe Hắc Ám, tôi nghĩ rằng chỗ thích hợp nhất của chị là Cục an ninh. Chị không trốn tránh được đâu!

- Không! Tôi đã nói rồi, tôi không phải là người của phe Hắc Ám! – Cô Kemli Trinh lại rên lên oan ức.

Eakar lạnh lùng:

- Nguyên tắc làm việc của chúng tôi là dựa trên hành động chứ không dựa trên lời nói.

Cô Kemli Trinh cào tay lên mái tóc, miệng méo đi:

- Trời ơi, nếu tôi là người của phe Hắc Ám, việc gì tôi phải ra đầu thú trong khi bản thân tôi chưa hề bị nghi ngờ.

- Tôi đã nghi ngờ chị từ lâu rồi, chị Kemli!

Thầy N'Trang Long thành linh cất tiếng, từ khi thầy Haifai khởi động quả cầu polygo, đến bây giờ bọn trẻ mới thấy thầy mở miệng. Vẫn với giọng từ tốn, thầy chậm rãi tiếp:

- Chị biết tôi nghi ngờ chị từ lúc nào không, chị Kemli?

Không đợi cô Kemli Trinh trả lời, thầy nói luôn:

- Từ cái đêm đầu tiên tôi nghe tiếng thét phát ra từ phòng chị. Sau đó, cứ cách ba ngày tôi lại được nghe tiếng thét đó. Ngay tối hôm qua cũng vậy. Mà không chỉ mình tôi, – thầy N'Trang Long khẽ lướt mắt qua những người trong phòng – các thầy cô khác hình như cũng đều nghe thấy. Tôi nói vậy không biết có đúng không!

- Đúng là như vậy, ngài hiệu trưởng. – Cô Cafeli Chil nhanh nhẩu xác nhận. – Và tôi cũng đã hỏi chị Kemli. Chị bảo là gần đây chị mắc một chứng nhức đầu kỳ lạ.

Thầy Đi Pri không nói gì nhưng căn cứ vào cái gật đầu khẽ của thầy, có thể kết luận là thầy đã biết về chứng bệnh của cô Kemli Trinh.

- Nếu vậy thì tôi xin phép bày tỏ ý nghĩ nhỏ nhoi của tôi. – Thầy N’Trang Long mỉm cười. – Rằng tôi cũng rất lấy làm kỳ lạ về căn bệnh kỳ lạ của chị Kemli. Một người bị chứng nhức đầu hành hạ triền miên như vậy theo lẽ thường phải đến chỗ pháp sư Lăk mới phải. Đằng này chị Kemli dường như không biết trong trường Đămri có một nơi gọi là phòng y tế.

Thầy đưa mắt nhìn pháp sư Lăk, tình quái hỏi:

- Hay ông Lăk đã làm gì khiến cho chị Kemli không muốn nhìn mặt ông?

- Không có đâu, thưa ngài. – Pháp sư Lăk cúi đầu đáp, không phải vì lễ phép mà chính vì muốn che giấu vẻ mặt ứng xử của mình trước câu trêu ghẹo của thầy hiệu trưởng.

- Thế nào hở chị Kemli? – Thám tử Eakar rọi cái nhìn quanh gương mặt cô Kemli Trinh như đang quan sát một con thú sa bẫy – Chị giải thích như thế nào về những gì ngài hiệu trưởng vừa nói?

- Tôi chẳng có gì để giải thích hết! – Cô Kemli Trinh bất ngờ trở nên ương ngạnh – Đơn giản là tôi bị nhức đầu, có vậy thôi. Tôi không nghĩ có ai đó chưa bao giờ bị chứng bệnh này làm khổ!

- Nhưng tại sao chị không đến nhờ ông Lăk giúp đỡ? – Eakar không buông tha con mồi. – Tôi nghĩ ông ta...

- Ông Eakar! – Cô Kemli Trinh ngắt lời một cách thô bạo, trông cô có vẻ sẵn sàng ăn thua đủ với nhà thám tử. – Đâu phải người nào đau ốm cũng khoái mò tới bệnh viện! Chẳng lẽ ngay cả điều thông thường đó, ông cũng không hiểu?

Trước sự phản công kịch liệt của cô Kemli Trinh, Eakar lúng túng đến mức mặt ông bắt đầu giống quả cà chua chín.

- Cứ coi như là chị có lý, chị Kemli. – Thầy N’Trang Long đành phải giải vây cho nhà thám tử, Kăply ngạc nhiên khi trông thầy không có vẻ gì là bối rối.

Thầy nhìn cô Kemli Trinh đang xù lên như con nhím tự vệ, tay xoa xoa vầng trán rộng theo thói quen và dịu dàng hỏi:

- Nhưng ít ra chị có thể giúp tôi bớt nghĩ ngợi bằng cách nói cho chúng tôi biết tại sao chị ra đầu thú chứ hả?

- Tôi sợ, thưa ngài hiệu trưởng. – Trước cái nhìn soi mói của thầy N’Trang Long, cô Kemli Trinh khẽ liếc thầy một cái rất nhanh rồi cúi ngay xuống như thể mặt sàn dưới chân cô bữa nay đột nhiên trở nên đầy thu hút. Phải mất đến vài phút tiếp theo, tiếng nói của cô mới thì thầm vọng ra từ đằng sau màn tóc đen dày – Không khí hoảng loạn trong trường Đămri thời gian qua làm tôi sợ. Tôi e rằng cứ cái đà này, thầy Hailixiro sẽ không kềm chế được bản năng khát máu của mình.

- Rất tốt, chị Kemli. – Bàn tay thầy N’Trang Long nhảy từ trán xuống cằm, một dấu hiệu cho thấy tâm trạng của thầy vừa nhảy từ chỗ rối trí sang chỗ hài lòng, và ánh mắt thầy nhìn cô Kemli Trinh trở nên triu mến hơn bao giờ hết. – Chị nói tiếp đi!

- Trong thời gian Bolobala hóa thành một aslang, tôi hầu như không chớp mắt được lấy một khắc. May mà cuối cùng, mọi chuyện đã chấm dứt mà không gây một tổn hại nào đáng kể.

Cô Kemli Trinh thở ra một hơi tuy rất nhẹ nhưng gần như mọi cái tai đều nghe rõ:

- Tôi sợ, tôi hối hận và tôi thành thực tin rằng nếu tôi chủ động thú tội trong khi chưa xảy ra điều gì đáng tiếc, tôi sẽ được thông cảm và tha thứ, thưa ngài.

- Chị sẽ được thông cảm và sẽ được tha thứ, chị Kemli, – thầy N’Trang Long gật đầu dễ dãi, nhưng khi nói tiếp thì giọng thầy đột ngột thay đổi, nghe cứng rắn như tiếng những gót giày thúc ngựa cộ vào nhau – nếu như chị không nê hà gì mà không nói quách ra luôn tại làm sao mà chị muốn sát hại K’Brăk.

Ở trong văn phòng thầy hiệu trưởng, bọn trẻ đưa mắt nhìn nhau rồi lại vội vã nhìn vào quả cầu, hồi hộp chờ xem cô Kemli Trinh trả lời như thế nào. Đôi mắt sâu hút như hai đường hầm của thầy Haifai lúc này

cũng lóe lên thứ ánh sáng xanh rờn rợn. Quả thực, nếu không phải là người của phe Hắc Ám, cô Kemli Trinh không có lý do gì để mưu sát tiểu chủ nhân lâu đài K'Rahlan.

Nhưng cô Kemli Trinh có vẻ như không nghe thấy câu nói của thầy N'Trang Long. Cô rúc đằng sau mái tóc như con thỏ nấp trong hang và con thỏ đó giống như là đã ngủ.

- Chị Kemli! – Thầy N'Trang Long hắng giọng. – Chị vẫn đang nghe tôi đó chứ?

- Tôi vẫn nghe, ngài hiệu trưởng. – Tiếng cô Kemli Trinh như vọng lại từ rất xa, nếu không nhận ra từng âm sắc, Kăply có thể tưởng đó là tiếng dế gáy đâu đó dưới gầm bàn.

- Thế thì chị hãy nói đi. Tại sao chị muốn hại K'Brăk?

- Tôi không thể nói được, thưa ngài. – Cô Kemli Trinh khẽ lắc đầu, rồi cô vội nói thêm như để thanh minh

- Chuyện đó thật tình rất khó mà mở miệng...

Thầy Haifai khẽ “hừ” một tiếng. Thầy không nói gì nhưng hình như thầy bóp quả cầu mạnh hơn, Kăply thấy điều đó qua những lần gân nổi trên lưng bàn tay thầy như những con giun và thực sự thì nó rất sợ quả cầu bị bóp vỡ vào đúng lúc này.

Nhưng một quả cầu polygo thì chắc chắn không phải là một quả cam, cho nên bọn trẻ vẫn nhìn thấy mọi người cựa quậy một cách nôn nóng trên chỗ ngồi như thể phòng y tế đột ngột giảm oxy.

- Trong hoàn cảnh khác, nếu đó đúng là chuyện khó mở miệng thì tôi cũng không đòi hỏi chị mở miệng làm gì, chị Kemli. – Thầy N'Trang Long tặc lưỡi một cái, bàn tay thầy vờ vờ lộn rầu cầm với vẻ đắn đo – Nhưng với những gì đã xảy ra mấy ngày qua, có lẽ chị cũng biết là chị không thể không mở miệng. Cho tới lúc này, tôi vẫn tin rằng chị nói ra ở đây dù sao cũng tốt hơn là nói điều đó ở Cục an ninh.

Ba từ “Cục an ninh” đối với cô Kemli Trinh có tác dụng rõ rệt. Cô hốt hải chui ra khỏi mái tóc của mình, giọng hỗn hển như thể giữa bên trong và bên ngoài bức màn tóc là một quãng đường dài dằng dặc và cô phải vô cùng vất vả để vượt qua:

- Không! Không! Tôi sẽ nói... tôi nói ngay...

Rồi không đợi thầy N'Trang Long thúc giục, cô nói thật nhanh, như thể tin rằng nói như thế thì bí mật của cô vẫn còn được giấu kín.

Cô nói nhanh đến mức Kăply có cảm tưởng từng tiếng dính vào nhau nhưng dù sao thì rốt cuộc nó vẫn nghe được điều cô muốn nói:

- Ngài biết không, ngài hiệu trưởng. Trước đây, có một thời tôi yêu say đắm K'Rahlan...

Cô dừng lại như để cho bớt sốc rồi nặng nề nói tiếp:

- Cho đến trước khi Ka Ming thành linh xuất hiện giữa hai chúng tôi, tôi vẫn tuyệt đối nghĩ rằng anh ấy là của tôi.

Căn cứ vào cái cách những người trong phòng y tế giật nảy người và sững sờ nhìn nhau, Kăply biết rằng câu chuyện tình cảm giữa cô Kemli Trinh và thủ lĩnh phe Ánh Sáng K'Rahlan là điều tuyệt mật. Bên cạnh nó, Êmê và K'Tub cũng chia bộ mặt phải nói là hết sức đờ đẫn vào mắt nhau như thể xem thử đứa nào lặn ra xỉu trước.

- Ra là thế! – Cô Cafeli Chil thở dài, và nhìn cô Kemli Trinh bằng ánh mắt thông cảm chỉ có giữa những người phụ nữ bất hạnh với nhau. Rồi như không dừng được, cô thốt lên đầy cảm khái. – Ôi, bọn đàn ông!

Tiếng than đầy phiền muộn của cô Cafeli Chil khiến đám phù thủy đàn ông ngồi quanh đó nhăn mặt và nếu Kăply tự tin vào thị lực của mình thì nó hẳn thấy pháp sư Lăk là người nhăn nhó nhiều nhất và lâu nhất.

Sau khi bực bạch nổi lòng, dù chỉ bằng hai câu ngắn ngủn và nói nhanh như gió, gương mặt cô Kemli Trinh trở nên ảm đạm và ngay sau đó, đầu cô lại rơi xuống trên hai cánh tay như thể cô bị chính nỗi đau của mình đánh gục.

Như thông lệ, trong trường hợp không ai dám là người lên tiếng trước, thám tử Eakar tự cho phép mình phá vỡ không khí ngột ngạt:

- Dù sao thì cũng không nên vì thế mà làm hại con trai của K'Rahlan, chị Kemli à.

- Chị Kemli đã thấy được sai lầm của mình rồi, ông Eakar, – thầy N'Trang Long chặn nhà thám tử lại trước khi ông ta có đủ thì giờ thốt tiếp một lời phê phán không đúng lúc khác – mặc dù chị ta có thể biện minh rằng sở dĩ chị ta bị kích động đến mức rồ dại như vậy chẳng qua do thằng nhóc K'Brăk có khuôn mặt quá giống con người bạc bẽo K'Rahlan. Lẽ ra ông phải thấy rằng đối với một phụ nữ, việc bộc lộ tâm sự thầm kín vùi sâu trong đáy lòng là một hành động vượt quá sức mình, thậm chí có thể xem là một sự hy sinh lớn lao. Riêng cá nhân tôi, tôi xin gửi đến chị lòng biết ơn sâu sắc nhất của tôi, chị Kemli...

- Nhưng thưa ngài hiệu trưởng, – đến lượt thám tử Eakar cắt lời thầy N'Trang Long, vội vã như sợ thầy sẽ tuyên bố bế mạc trước khi ông kịp nêu thắc mắc cuối cùng – tôi vẫn chưa rõ bằng cách nào chị Kemli có thể biết được thân phận của Bamuri dưới lốt Hailixiro.

- Không có gì khó hiểu hết, ông Eakar. – Không ngẩng đầu lên, cô Kemli Trinh trả lời nhà thám tử từ đâu đó chỗ hai cánh tay khoanh tròn trước ngực. – Trước đây, trong một lần tình cờ lạc vào tiệm Những Dấu Hối, tôi đã nhìn thấy Bamuri ở đó.

- Nhưng làm sao chị biết hắn là một ma cà rồng thuần hóa?

Cô Kemli đáp không cần suy nghĩ:

- Tại bữa đó hắn nổi hứng chơi ngông. Cũng có thể do đang túng tiền, hắn đã đem tấm thẻ Cục an ninh cấp cho hắn ra đánh đổi. Rốt cuộc không ai đáp đúng đó là thẻ gì, hắn hốt được một số tiền lớn nhưng nguồn gốc xuất thân bị bại lộ.

Cô từ từ ngược lên và đưa tay vén tóc để có thể ném về chỗ thầy Hailixiro đang ngồi một cái nhìn khinh bỉ:

- Hắn tìm cách chạy chọt để lọt được vào trường Đămri chắc là do lão Luclac đuổi việc hắn sau vụ đó chứ chẳng phải do hắn yêu thích trẻ con gì hết.

Khẽ liếc thầy Hailixiro đang cố nhét chiếc đầu thụt sâu vào giữa hai vai trước lời tố cáo của cô Kemli Trinh, thầy N'Trang Long chậm rãi đứng lên và tuyên bố bằng giọng hài lòng thấy rõ:

- Mọi chuyện như vậy là minh bạch rồi, chị Kemli. Tôi nghĩ vụ Bolobala đến đây có thể khép lại được rồi. Do thân phận đặc biệt của mình, thầy Hailixiro, à quên, ông Bamuri sẽ buộc phải rời khỏi trường Đămri, dù tôi thành thực tin ông có khả năng sự phạm xuất sắc. Sáng sớm ngày mai, thám tử Eakar sẽ đưa ông đi và ông sẽ chịu sự quản lý của Cục an ninh như thời gian trước khi ông trốn vào tiệm Những Dấu Hối.

Thầy chà hai bàn tay to tướng vào nhau làm phát ra những tiếng xào xạc êm tai, thông thả tiếp:

- Về trường hợp chị Kemli, hành động nông nổi vừa qua xuất phát từ động cơ cá nhân và chưa gây ra hậu quả gì nghiêm trọng, đặc biệt không liên quan gì đến những kế hoạch đen tối của phe Hắc Ám nên tôi thấy không cần thiết phải giao cho Cục an ninh. Tôi sẽ tường trình trường hợp của chị lên cấp trên, Bộ giáo dục sẽ xem xét và có hình thức kỷ luật thích hợp.

- Ngài hiệu trưởng... – Thám tử Eakar kêu lên bất bình.

- Ông Eakar! – Thầy N'Trang Long thở phào một cái. – Tôi tưởng ông không nên chen vào chuyện nội bộ của trường Đămri thì hay hơn.

Thầy quay sang nhà thám tử, tay cầm vạt áo chùng phất mạnh một cái làm dải áo tím tung lên như trong một màn múa lụa, nghiêm trang nói:

- Nếu ông muốn nghe thêm một câu nữa thì tôi sẵn sàng nói với ông là: Buổi làm việc hôm nay đến đây là kết thúc, xin mời mọi người tự do ra về!

Trong văn phòng thầy hiệu trưởng, thầy Haifai lặng lẽ nhấc tay khỏi quả cầu và Kăply thấy rõ khi bàn tay thầy vừa rời ra, những hình ảnh trên các mặt thủy tinh lập tức mờ đi, trong phút chốc hoàn toàn tắt hẳn.

- Tụi con về được chưa thầy?

Kăply rụt rè hỏi và cùng với các bạn, nó nhấp nhòm định đứng lên khỏi ghế, cảm thấy mọi rắc rối đã thực sự kết thúc, dù kết thúc theo cái cách hoàn toàn bất ngờ đối với tụi nó. Bất ngờ đến mức phiên tòa đã khép

lại rồi mà cả bọn vẫn chưa hết ngỡ ngàng, và khi bắt gặp vẻ thẫn thờ, ngỡ ngác trên mặt tụi Êmê, không hiểu sao Kăply bỗng thấy lòng mình bồn thần quá đỗi.

- Tụi con ngồi nán lại chút đi!

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ chỗ cửa phòng khiến bọn Kăply ngoảnh phất lại, ngạc nhiên thấy thầy N'Trang Long tươi cười đứng đó. Và tụi nó càng thò lỗ mắt hơn nữa khi thấy thấp thoáng sau lưng thầy một khuôn mặt mà tụi nó hoàn toàn không ngờ tới: cô Kemli Trinh.

33. Chương 22 Phần 1

Chương 22

Những giấc mơ của Kemli Trinh

Thầy N'Trang Long nhìn bọn trẻ ngồi chết lặng trên chiếc ghế dài và đang khoe bộ mặt sững sờ về phía cô Kemli Trinh, mỉm cười nói:

- Ta biết thế nào tụi con cũng tới nên đã nhờ thầy Haifai đón tụi con lên đây chơi. Tụi con nở lòng nào bỏ về khi chủ nhân nơi đây là ta chưa gặp được tụi con.

Kiểu nói khôi hài ưa thích của thầy rõ ràng giúp không khí bớt căng thẳng một chút. Kăply mỉm cười nhìn thầy và cô Kemli Trinh bước vào phòng và thích thú khi thấy thầy bắt chước thầy Haifai, hươ tay một cái, lôi ra một chiếc ghế nệm từ trong không khí đặt ngay sau lưng cô Kemli Trinh:

- Chiếc ghế êm ái của chị đây, chị Kemli!

Sau khi ngồi vào chỗ ngồi quen thuộc của mình sau bàn giấy, thầy quay sang phía thầy Haifai:

- Tôi nghĩ lão Chu và mụ Gian đang tìm anh đó anh Krazanh.

Thầy N'Trang Long nói giọng nhẹ nhàng nhưng thầy Haifai không dám nấn ná một giây nào. Từ chỗ chiếc tủ, thầy vội vã băng ngang trước mặt mọi người, không nói tiếng nào, cũng không nhìn ai và nhanh chóng biến mất chỗ cửa phòng.

Ngay từ khi xuất hiện, cô Kemli Trinh dường như không để ý đến sự có mặt của thầy Haifai. Có vẻ cô quan tâm đến thầy không hơn một cái giá mắc nón. Ánh mắt cô từ khi bước vào phòng luôn dán vào bọn Kăply đang cựa quậy một cách hồi hộp trên chiếc ghế dài.

Lòng đầy tâm trạng, vừa ngồi xuống cô đã bật ngay dậy và trước vẻ mặt sững sờ của bọn trẻ, cô chồm tới nắm chặt hai cánh tay Nguyên, giọng nghẹn ngào:

- K'Brăk! Ta thật có lỗi với con quá!

- Cô... cô... – Nguyên lắp bắp, hoàn toàn bất ngờ trước tình huống này, có thể thấy mặt nó đỏ lên từng phút một.

- Mặc dù con không biết điều gì đã xảy ra nhưng ta thấy ta cần phải xin con tha thứ cho ta. – Cô Kemli Trinh tiếp tục nói bằng giọng sụt sùi.

- Bọn trẻ biết rõ mọi chuyện mà, cô Kemli. – Thầy N'Trang Long chỉ tay lên nóc tủ, về khoái chí y hệt thằng Suku lúc quảng cáo sản phẩm. – Tụi nó vừa theo dõi câu chuyện của chúng ta qua quả cầu polygo này nè.

Cô Kemli ngược nhìn theo tay chỉ của thầy N'Trang Long, mặt lộ vẻ ngỡ ngàng khi biết ra tụi học trò đang ngồi trước mặt đã nghe hết tâm sự kín đáo của cô.

- Sao ngài lại làm thế, ngài hiệu trưởng? – Cô nhìn thầy N'Trang Long, kêu lên bằng giọng trách móc.

Thầy N'Trang Long nheo nheo mắt, đáp tỉnh queo:

- Ồ, thì tôi tưởng cũng nên cho tụi nhóc, nhất là K'Brăk, biết được sự thật chứ!

- K'Brăk! – Cô Kemli Trinh khẽ lắc đầu như xua đuổi những ý nghĩ lộn cộn ra khỏi tâm trí rồi quay lại phía Nguyên, buông tay nó ra và dịu dàng nói. – Ta rất ân hận về những gì ta đã làm, con à. Nhưng con yên tâm đi, từ nay về sau ta hứa ta sẽ coi con như con của ta, nhất là khi ba mẹ con đã không còn trên cõi đời này nữa.

Dù biết mình không phải là K'Brăk, Nguyên vẫn thấy lòng nao nao trước tình cảm chân thành cô Kemli Trinh dành cho nó. Nó cúi đầu nhìn xuống chân, nhẹ nhõm nghĩ rằng việc mình bị mưu sát cuối cùng cũng đã kết thúc rất giống những bộ phim có hậu mà hồi còn ở làng Ke nó đã từng xem. Và mặc dù không ngược lên, Nguyên đoán tụi bạn nó chắc cũng có cùng tâm trạng như nó, khi nó nghe ở bên cạnh đang liên tục vang lên những tiếng khụt khụt không cần thiết, mặc dù nó không biết những âm thanh cảm động đó phát ra từ chiếc mũi của những đứa nào.

- Chà, để có thể chấm dứt căn bệnh sổ mũi đang lây lan trong phòng làm việc của ta, ta nghĩ ta cần phải chiêu đãi mọi người một màn hấp dẫn.

Vừa nói thầy N'Trang Long vừa đứng lên và bước lại chỗ chiếc tủ sắt vách. Khi thấy thầy nhẹ nhàng áp tay vào cạnh tủ, Kăply kinh ngạc mấp máy môi:

- Tắm gương lưu trữ.

Quả như Kăply phỏng đoán, tấm gương đồng hình bầu dục hiện ra trên tường ngay khi chiếc tủ vừa trượt đi.

Kăply mở to mắt, thắc mắc không biết thầy N'Trang Long vừa rì rầm những gì với tấm gương, chỉ thấy vừa nói xong, thầy quay ra sau, nhìn mọi người bằng ánh mắt nghiêm nghị và nói bằng giọng chậm và gần, một vẻ trầm trọng hiếm thấy ở thầy:

- Ta dặn trước: Thấy bất cứ chuyện gì, dù rùng rợn đến đâu, cũng không ai được mở miệng trước khi ta cho phép đấy nhé.

Mọi người đáp lời thầy bằng cách trân trối nhìn vào tấm gương, môi mím chặt như thể được khâu vào nhau bằng những sợi chỉ vô hình.

Trong thoáng chốc, tấm gương đột ngột rực lên như con mắt khổng lồ bị đánh thức, và những hình ảnh đầu tiên lơ mơ hiện ra trên mặt kim loại.

Đó là một con phố lớn và khi nhìn thấy vô số cư dân Lang Biang kéo nhau đi lướt qua Cửa hiệu Thất tình, Quán cháo lú và tiệm Cái Cốc Vàng, bọn trẻ nhận ra ngay đại lộ Brabun quen thuộc. Căn cứ vào những chiếc áo khoác lông thú và những chiếc mũ trùm kín mít đang diễu hành dưới các chum đèn thấp sớm trước các cửa hàng, có vẻ như đó là một buổi chiều mùa đông lạnh và tối, và mọi người đang trên đường trở về nhà.

Ngay trong lúc tưởng không có gì đặc biệt đó, một tiếng tru đột ngột vang lên từ đầu phố khiến khách đi đường lập tức nhốn nháo và quính quíu xô nhau chạy ngược về hướng cũ. Chỉ trong tích tắc, khung cảnh bình yên nhanh chóng bị phá vỡ, và sự hoảng loạn bắt đầu. Tiếng chân huỳnh huỵch, những gương mặt vàng như nghệ và tiếng gọi nhau í ới trộn lẫn những tiếng hét kinh hoàng khiến bọn trẻ có cảm giác mọi người đang ở trên một con tàu sắp đắm và có lúc Kăply chợt lo rằng nếu cảnh hỗn loạn này kéo dài, tấm gương đồng có thể sẽ nứt toác vì không chịu nổi.

Không chỉ bọn Kăply mà ngay cả cô Kemli Trinh cũng bị hút chặt mắt vào tấm gương. Mái tóc của cô so với lúc còn ở trong phòng y tế đã gọn gàng trở lại nhưng bây giờ có vẻ muốn rối tung một lần nữa khi cô cứ bưng lấy đầu bằng hai bàn tay với những chiếc móng nhọn không ngừng bấm cứng vào da đầu để trấn tĩnh.

Và khi một con quái thú đen thui xuất hiện trong tấm gương, vừa phóng vun vút trên phố vừa học lên những âm thanh hoang dã thì cô vội bụm chặt lấy miệng để khỏi hét lên, người run bần bật đến nỗi ván lát sàn không ngớt kêu lên cọt két.

Có thể nhận thấy con quái thú đang cơn say máu. Bằng cả chân trước lẫn chân sau, nó quật ngã bất cứ bóng người nào bất gặp trên đà phi, và tiếp theo là những cú tấp chí mạng ngay yết hầu nạn nhân khiến

những người đã ngã xuống vĩnh viễn không bao giờ ngồi dậy.

Trong một thời gian ngắn, những bóng người thi nhau đổ rạp và đại lộ Brabun nhanh chóng trở thành bãi xác người ngổn ngang. Bọn trẻ cảm thấy ớn lạnh, đứa nào cũng có cảm giác những ngọn gió mùa đông đang đưa mùi máu tanh tới tận chỗ tụi nó ngồi và nếu đám con gái Êmê, Păng Ting, Mua, Bolobala bắt thần nồn ọe ngay lúc đó cũng chẳng làm ai ngạc nhiên.

Con quái thú bắt thần dừng lại, có thể vì mệt, có thể vì không còn ai quanh đó để nó tấn công. Trước vẻ mặt sững sốt của bọn trẻ, nó từ từ đứng thẳng người lên trên hai chân sau, khoan khoái đảo mắt nhìn những xác người nằm la liệt. Và khi nó quay mặt về phía mọi người, Kăply muốn té ngã khi nhận ra sinh vật đó không phải là một con thú mà là một người đàn ông mặc bộ đồ chèn màu đen, đôi lông mày rậm hơi xếch, mũi to và cái miệng rộng lúc này đang đỏ lôm những máu.

- Khô... ông! Khô... ông!

Kăply nghe tiếng Êmê và K'Tub run rẩy bên cạnh nhưng khi nó ngoảnh sang thì hai đứa này đã kịp nín bật trước cái trừng mắt nghiêm khắc của thầy N'Trang Long. Kăply thấy rõ Êmê và K'Tub đang cựa quậy một cách khó khăn trong chỗ ngồi và nhón nhác nhìn nó và Nguyên như muốn nói gì đó mà không dám. Thậm chí Kăply có cảm giác hai đứa có vẻ ngạc nhiên tại sao nó và Nguyên không run bắn người lên như tụi nó.

Khi Kăply quay lại phía tấm gương thì nó không thấy gì nữa. Những hình ảnh mờ dần, mờ dần rồi biến mất như ảo ảnh.

- Ghê quá thầy!

Păng Ting ngược bộ mặt chưa hết sợ hãi nhìn thầy N'Trang Long, lắp bắp nói.

- Ai vậy thầy?

Bolobala vừa hỏi vừa phát ra một tiếng gì nghe như tiếng nấc, sự hoang mang lộ rõ trong đôi mắt mở trừng trừng của nó.

- Đó là một ma sói.

Tiếng Suku vang lên rành rọt đến mức mọi cái đầu đều quay về phía nó.

- Ma sói? – Cả đồng cái miệng cùng há hốc.

- Đúng vậy. Người vừa rồi là một ma sói. – Cô Kemli Trinh rùng mình xác nhận thay Suku, chút sắc hồng vừa mon men trở lại trên mặt cô. – Khi học môn Đời sống các loài ma ở lớp Trung cấp 1, các trò đã từng nghe ta giảng qua về ma sói. Nhưng có lẽ đến tận hôm nay, nhờ tấm gương kỳ diệu của thầy hiệu trưởng, các trò, và cả ta nữa, mới có dịp tận mắt nhìn thấy một ma sói bằng xương bằng thịt.

Giọng nói của cô Kemli Trinh ầm lên từng chút một, và cũng từng chút một sự bình tĩnh của cô xóa dần sự căng thẳng trên mặt bọn trẻ. Bây giờ trông tụi nó có vẻ hiểu kỳ hơn là kinh hãi và căn cứ vào bộ tịch nhấp nhồm của từng đứa có thể thấy tụi nó đang chờ nghe cô Kemli Trinh nói nhiều hơn nữa về đề tài rùng rợn nhưng không thể chối cãi là rất hấp dẫn này.

Chỉ có Êmê và K'Tub là như chưa thoát ra khỏi nỗi ám ảnh về những gì tụi nó vừa xem. Trông tụi nó như kẻ loay hoay trong đường hầm và Kăply ngạc nhiên hết sức khi thấy hai đứa hầu như không nghe cô Kemli Trinh nói gì, có vẻ chúng đang dùng phần lớn thời gian để lầu bầu về một điều gì đó, đại khái là ngó chúng rất kỳ cục.

- Cô nói tiếp đi cô! – Bolobala sốt ruột giục, không buồn giữ lịch sự khi thấy cô Kemli Trinh tỏ vẻ muốn chấm dứt câu chuyện.

- Chị Kemli à. – Thầy N'Trang Long bắt thần lên tiếng, tay không quên xoắn một lọn râu cằm. – Trước khi chị kể tiếp câu chuyện chắc là rất ly kỳ về ma sói, tôi mạn phép hỏi chị là chị có quen biết con ma sói trong tấm gương kia không?

Câu hỏi lạ lùng của thầy N'Trang Long khiến ai nấy đều ngơ ngác. Thậm chí Kăply bắt đầu nghĩ là thầy hơi khùng khùng.

- Sao ngài lại hỏi tôi như vậy, ngài hiệu trưởng? – Cô Kemli Trinh kêu lên bằng giọng bất bình. – Làm sao mà tôi có thể đánh bạn với một con ma sói, nhất là khi tôi đã nói là tôi chưa từng nhìn thấy ma sói bao giờ!

Như không nghe thấy cô Kemli Trinh, thầy N’Trang Long giương đôi mắt to cồ cộ như muốn làm chúng to hơn nữa:

- Chị thiệt sự chưa từng nhìn thấy con ma sói vừa rồi chứ?

- Chưa! – Cô Kemli Trinh đáp qua hàm răng nghiến chặt, và cô nhấn mạnh một cách khó chịu. – Chưa bao giờ, thưa ngài!

- Nghĩa là hẳn hoàn toàn xa lạ với chị? – Thầy N’Trang Long lại hỏi, bất chấp vẻ mặt bức bối của cô Kemli Trinh khiến bọn trẻ có cảm tưởng thầy vừa xức phải kẹo ĐỪA DAI trong Công viên Các Thứ Kẹo.

Cô Kemli Trinh lạnh lùng:

- Hoàn toàn xa lạ!

Trong lúc đôi mắt Kăply đi qua đi lại một cách nóng nảy giữa thầy N’Trang Long và cô Kemli Trinh, thấp thỏm không biết cuộc trò chuyện quái chiêu này sẽ dẫn đến đâu thì thầy N’Trang Long bỗng buông ra một tiếng thở dài nào ruột:

- Vậy thì tôi thành thật chia buồn với chị, chị Kemli.

Thầy huơ tay về phía tấm gương đồng vẫn còn trên vách, chép miệng với vẻ thương cảm:

- Kể mà chị khẳng định là chị chưa gặp bao giờ đó, chị có biết là ai không?

Thầy ngưng một chút rồi từ tốn nói, giọng vang và rõ như phát ra từ một quả chuông:

- Chính là pháp sư K’Rahlan, người mà vừa rồi chị bảo là chị từng yêu say đắm.

Hàng loạt cái miệng “ồ” lên từ chiếc ghế dài, trong đó dĩ nhiên có cả cái miệng của Nguyên và Kăply.

- Không! – Cô Kemli Trinh ré lên. – Ngài đừng gạt tôi. Thủ lĩnh phe Ánh Sáng làm sao có thể là một ma sói được!

- K’Rahlan đương nhiên không phải là ma sói. – Thầy N’Trang Long thản nhiên. – Tấm gương cà chớn này là chứa ba xạo mà. Nó nói vậy mà hổng phải vậy đâu!

Thầy hướng mắt vừa phía Êmê và K’Tub, giọng vỗ về:

- Hai đứa con tỉnh trí lại đi! Bộ K’Brăk và K’Brêt chưa bao giờ kể cho tụi con nghe thói xấu của tấm gương này sao? Một tháng nó nói dối hết hai mươi bảy ngày lận, thiệt là bậy bạ quá sức!

Bây giờ Kăply mới vỡ lẽ tại sao nãy giờ hai đứa bạn nó bần thần như kẻ mất hồn vậy. Nhưng nó chưa kịp nghĩ tiếp thì tiếng hét của cô Kemli Trinh làm nó giật nảy mình:

- Không! Không đúng! Kể vừa rồi không phải là K’Rahlan. Hẳn và K’Brăk chẳng có chút gì gọi là giống nhau hết.

- Ủa, tại sao họ phải giống nhau, chị Kemli? – Thầy N’Trang Long hỏi lại bằng giọng rất chi là ngờ ngác.

- Bộ ngài không nhớ lúc ở phòng y tế ngài đã nói gì sao, ngài hiệu trưởng? – Cô Kemli Trinh vặn lại, có thể thấy đáy mắt cô lấp lánh thứ ánh sáng của sự đắc ý. – Hổng lẽ cái câu “thằng nhóc K’Brăk có khuôn mặt quá giống con người bạc bẽo K’Rahlan” không phải là câu của ngài?

- Chắc, chắc là tôi đang trí thiệt rồi, chị Kemli à. – Thầy N’Trang Long xoa xoa vầng trán bác học, nói giọng biết lỗi. – Đúng là lúc nãy tôi có lỡ nói như vậy. Nhưng bây giờ tôi xin được rút câu nhận xét bá láp đó lại.

Rõ ràng lời nhận lỗi kỳ quái của thầy N’Trang Long làm cô Kemli Trinh cảm thấy chột dạ:

- Ngài nói vậy là sao, ngài hiệu trưởng?

- Tôi tưởng là chị hiểu rõ ý tôi chứ, chị Kemli. – Thầy N’Trang Long nhìn lơ đãng lên trần nhà. – Tôi nói vậy có nghĩa là trên thực tế K’Brăk giống mẹ chứ giống ba chút xíu nào hết. Nói cách khác, khuôn mặt của K’Brăk chính là bản sao trung thành của khuôn mặt Ka Ming.

34. Chương 22 Phần 2

Ánh mắt thầy rời khỏi trần nhà, nhẹ nhàng đáp xuống gương mặt tái mét như vừa thoát khỏi một trận ốm của cô Kemli Trinh và hàng ria đen rậm của thầy khẽ nhúc nhích như che giấu một nụ cười:

- Khi này sở dĩ tôi buộc phải nói như vậy là nhằm kiểm tra xem có thực chị từng là người yêu của K’Rahlan như chị tự nhận hay không. Hóa ra chị chưa hề gặp, thậm chí chưa nhìn thấy K’Rahlan bao giờ.

Thầy tắc tặc lưỡi như tự giải thích:

- Cũng đúng thôi, chị Kemli à. Cũng như trùm Bastu, khi trở thành thủ lĩnh phe Ánh Sáng, K’Rahlan ít khi xuất đầu lộ diện. Ở trường Đămri hiện nay, chỉ có vợ chồng giáo sư Haifai là bạn cùng lớp với K’Rahlan. Tất cả những người còn lại đều không biết mặt anh ta. Đơn giản là khi họ bắt đầu ôm tập đi học thì K’Rahlan đã ra trường trước đó nhiều năm.

Cô Kemli Trinh có vẻ muốn chui trở lại vào trong mái tóc đã xõa xuống từ lúc nào. Cô gục đầu rên rỉ, giọng bất lực:

- Không! Ngài cố tình gạt tôi. Người vừa rồi không phải là K’Rahlan.

- Thầy hiệu trưởng không gạt cô, cô Kemli!

Êmê chìa cái mũi hếch sang phía cô Kemli Trinh, hậm hực nói khiến cô phải tò mò ngược lên. Khi nhận ra người vừa lên tiếng là một nhân vật ở lâu đài K’Rahlan, cô lật đật đưa tay ôm mặt, và lúc này thì cô chui hẳn vào đằng sau màn tóc theo cái cách một con thú cố thủ trong hang.

- Như vậy câu chuyện chị kể ở phòng y tế hoàn toàn là câu chuyện bịa phải không, chị Kemli?

Thầy N’Trang Long hỏi và cô Kemli Trinh trả lời bằng sự bất động.

- Cũng có nghĩa là động cơ sát hại K’Brăk của chị không phải xuất phát từ thù hận cá nhân?

Thầy N’Trang Long tiếp tục đặt câu hỏi, làm như thầy cần bộc lộ những suy nghĩ của mình hơn là chờ sự xác nhận của cô Kemli Trinh, nhất là khi cô vẫn cương quyết chọn cách trả lời hết sức tiêu cực là không thềm trả lời gì hết ráo.

Thầy N’Trang Long thở dài, hôm nay Kăply nghe thầy thở dài không biết bao nhiêu là lần:

- Thực ra, lúc nghe chị bảo chị mưu hại K’Brăk chỉ vì mối tình tan vỡ với K’Rahlan, tôi đã thấy khó tin. Ít có người nào trên đời chọn lối trả thù kỳ quặc như vậy. Với một người có tính cách hiền lành, thậm chí yếu đuối như chị, điều đó càng không thể xảy ra.

Bọn trẻ nhìn cô Kemli Trinh chằm chằm nhưng không thấy cô có phản ứng gì, hoặc là cô bị những lý lẽ của thầy N’Trang Long trói chặt vào ghế, hoặc là cô đã ngất đi rồi.

- Nếu chị vẫn không mở miệng, – giọng thầy N’Trang Long vẫn vang lên đều đều như phát ra từ băng cát sét – có nghĩa chị tự thừa nhận mình là người của trùm Bastu. Cục an ninh chắc chắn tin rằng chị đang thi hành phận sự của một sứ giả Hắc Ám sau khi Buriăk và Baltalon thất bại, mà thiệt sự thì điều đó cũng đáng tin lắm...

- Không! Tôi không phải là người của phe Hắc Ám! – Rất giống một con thú bình tĩnh khi biết mình sắp sửa bị giết thịt, cô Kemli Trinh giãy dụa dụa trên ghế. – Ngài hiệu trưởng, ngài phải tin tôi!

Vừa van vãn, cô vừa cuống quýt chui ra khỏi mái tóc và ngược đôi mắt cầu cứu nhìn thầy N’Trang Long.

- Dĩ nhiên là tôi tin chị, như xưa nay tôi vẫn tin chị, chị Kemli à. – Thầy N’Trang Long gật đầu, và giọng nói thân thiện trở lại trên môi thầy. – Nhưng để niềm tin đó được vững chắc, tôi tưởng chị nên nói cho tôi biết vì có làm sao mà chị mưu sát hậu duệ nhà K’Rahlan.

Có thể thấy rõ sự do dự trong đôi mắt của cô Kemli Trinh. Cô nửa như muốn nói nửa lại sợ sệt điều gì đó, tròn mắt cô đảo lia lịa theo những ý nghĩ đang giằng co trong đầu.

Thầy N’Trang Long vẫn ngồi im lìm đằng sau chiếc bàn giấy, cổ giống một ngọn tháp cam nín để không làm khuấy động sự đấu tranh trong lòng cô giáo lớp Trung cấp 1.

Phía đối diện, bọn Kăply dường như đang thi đua với thầy hiệu trưởng trong việc xem ai làm thính giỏi hơn ai. Những đôi môi của tụi nó mím chặt đến mức không thể chọt hơn được nữa và những vành tai giăng ra như những tấm lưới sẵn sàng đón bắt bất cứ một âm thanh nào sẩy ra từ miệng cô giáo của chúng.

Trong khi bọn Kăply kiên trì rình rập cô Kemli Trinh thì cô vẫn lặng lẽ vật lộn với tâm trạng của mình, trông cô làm điều đó còn kiên trì hơn, và đến khi tụi nó bắt đầu nghĩ cô thà hóa đá còn hơn là nói ra bí mật của mình thì cô bỗng thốt lên một tiếng gì đó như tiếng “ợ”, nghe rất quyết tâm.

- Hẳn... thưa ngài hiệu trưởng... – Môi giằng giật, giọng cô nghe đứt khúc như chiếc xe sắp cạn xăng.

- Hẳn?

Thầy N’Trang Long buột miệng và vươn thẳng người lên, như thể làm vậy sẽ nghe rõ câu trả lời hơn. Chồm mười cái đầu ra phía trước, bọn Kăply tiếc hùi hụi là đã không mọc thêm mấy cái tai.

- Vâng, hẳn đã... buộc tôi...

Cô Kemli Trinh đáp một cách khó khăn, có cảm tưởng cô đang cố ép từng tiếng văng ra khỏi miệng:

Vầng trán rộng của thầy N’Trang Long khê cau lại:

- Nhưng hẳn là ai, cô Kemli?

- Tôi không biết, thưa ngài.

Câu trả lời của cô Kemli Trinh hoàn toàn ra ngoài sự chờ đợi của mọi người. Trông vẻ mặt của cô lúc này, nghĩ là cô đùa cũng được, mà nghĩ là cô mất trí cũng chẳng sai. Cô vẫn ngồi đó, dán mình trên ghế, nhưng lại giống như cô đang chơi với ở đâu đó trên bờ vực của một giấc mơ.

- Lại thật đó, chị Kemli. – Thầy N’Trang Long nhún vai. – Làm sao mà chị không biết hẳn là ai trong khi hẳn bắt chị phải làm chuyện này chuyện nọ!

- Tôi không biết thật mà, ngài hiệu trưởng. – Cặp mắt của cô Kemli Trinh đột nhiên trở nên lảo liên, cô hạ thấp giọng như sợ có ai đó nghe lỏm. – Tôi chỉ gặp hẳn trong giấc mơ.

- Chị nói gì? Gặp trong giấc mơ?

Giọng thầy N’Trang Long cất cao đến mức không thể coi là tự nhiên, và bọn Kăply thiết tình cũng muốn kêu to lên như thầy lắm.

- Tôi hiểu rồi, chị Kemli. – Thầy N’Trang Long chột thở ra, bàn tay to tướng của thầy không xoắn lấy râu nữa mà xoa xoa nơi cằm như muốn xóa đi phản ứng thiếu kiềm chế vừa rồi. – Thì ra đó là nguyên nhân dẫn đến những tiếng thét lúc nửa đêm của chị.

- Con không hiểu, thưa cô. – K’Tub bắt thần vọt miệng, trong những học sinh trường Đămri có mặt trong phòng nó là đứa duy nhất chưa từng học cô Kemli Trinh, vì nó đang học lớp Sơ cấp 2 – Khi nằm mơ bao giờ con cũng trông rõ những ai đã hiện ra...

Cô Kemli Trinh cắt ngang sự ngỡ vực lộ liễu của thằng nhóc:

- Lần nào gặp ta trong giấc mơ hẳn cũng đều bịt mắt, trò à.

Tiết lộ của cô Kemli Trinh khiến Nguyên và Kăply bắt giắc rùng mình. Hai đứa lập tức nghĩ ngay đến trùm Bastu mà tụi nó đã có lần nhìn thấy trong tấm gương lưu trữ, cảm thấy như ai đó vừa chà một cục nước đá lên gáy mình.

- Hắn vận áo chùng màu mỡ gà và bịt mặt bằng tấm khăn màu xanh ngọc phải không cô? – Kăply run run hỏi, cố để hai hàm răng đùng va vào nhau.

- Không. Hắn mặc đồ đen. Khăn che mặt cũng màu đen.

Cô Kemli Trinh thì thảo đáp và Kăply nhận ra so với nó, giọng của cô còn run hơn nhiều. Rõ ràng cô đang rất sợ hãi, nếu không, thế nào cô cũng sẽ thắc mắc về câu hỏi kỳ lạ của nó. Kăply nhủ bụng và ngược nhìn thầy hiệu trưởng.

Nhưng thầy N'Trang Long dường như không coi chuyện tên chủ mưu bịt mặt bằng tấm khăn màu gì là chuyện quan trọng. Có cả đồng thứ khiến thầy quan tâm hơn:

- Hắn yêu cầu chị phải hạ sát cho bằng được K'Brăk hả chị Kemli?

- Vâng.

- Ngay cả chuyện mượn tay Hailixiro cũng là hắn bày cho chị?

- Vâng, thưa ngài. – Cô Kemli Trinh e dè đáp. – Chính hắn nói cho tôi biết thầy Hailixiro chính là Bamuri, một ma cà rồng thuần hóa. Và hắn bảo tôi phải gây áp lực với Bamuri để Bamuri giúp tôi hoàn thành nhiệm vụ.

Thầy N'Trang Long nhip những ngón tay lên mặt bàn làm phát ra những tiếng lộc cộc và trên cái nền âm thanh không lấy gì làm êm tai đó, thầy tiếp tục đưa ra những câu hỏi:

- Nếu tôi chưa đến nỗi quá lú lẫn thì tôi nhớ tối hôm qua tôi cũng nghe tiếng chị thét. Có phải hắn đã đến tìm chị?

- Vâng, thưa ngài. – Cô Kemli Trinh chớp mắt, lo lắng đáp. – Khi biết âm mưu bị bại lộ, hắn lập tức đến tìm tôi. Hắn kêu tôi ra đầu thú.

- Tôi cũng nghĩ như thế. – Thầy N'Trang Long gật gù. – Và tôi cũng đoán ra câu chuyện tưởng tượng mà chị vừa kể ở phòng y tế là do hắn mớm cho chị. Hắn muốn tôi kết thúc cuộc điều tra theo cái cách của hắn mà.

Thầy N'Trang Long ngưng một chút rồi nói tiếp bằng giọng dịu dàng:

- Tôi quá rành chị mà, chị Kemli. Một con người thật thà như chị chắc chắn không thể nào bịa chuyện một cách trơn tru, mạch lạc như vậy được. Tôi chỉ chưa hiểu tại làm sao mà chị phải nghe lời hắn rầm rập, thiết ra thì hắn đe dọa chị chuyện gì vậy?

Khi nói câu cuối cùng, trán thầy nhăn lại như thể bộ não bên trong đang làm việc quá sức.

Kăply dán mắt chòng chọc vào bộ mặt đang co rúm của cô Kemli Trinh và ngạc nhiên thấy miệng cô méo đi:

- Hắn... hắn...

Rõ ràng ai cũng thấy cô há miệng rất lâu nhưng rốt cuộc chỉ thốt ra được có hai tiếng vồn vện. Cứ như thể có một nùi cá pha lê đang chẹn ngang họng cô.

- Hắn đã làm gì chị? – Một lúc lâu, thầy N'Trang Long mới khẽ hỏi, giọng vo ve như muỗi kêu, ý chừng để cô Kemli Trinh khỏi bị kinh động.

- Hắn đã bắt giữ... bắt giữ... con trai tôi.

Cô Kemli Trinh lại ấp úng. Khó khăn lắm cô mới nói được hết câu. Và khi nói xong thì cô sụm xuống, gương mặt như đột ngột héo đi.

Ở chung quanh cô, mọi người như bị choáng. Cô Kemli Trinh có một đứa con? Điều đó thật bất ngờ, trong khi ai cũng biết là cô chưa lập gia đình. Đó quả là một bí mật khủng khiếp, đến nỗi khi nghe cô nói như vậy, bọn trẻ lập tức chìa những bộ mặt ngơ ngác vào mắt nhau, tưởng mình nghe lộn và đến khi biết chắc đó là sự thật trăm phần trăm, tụi nó lại bối rối giương mắt ra nhìn cô.

Cô Kemli Trinh vẫn thu người trong ghế, vẻ cam chịu. Có lúc Kăply có cảm tưởng cô cố làm ình biển mất đi trong mắt mọi người và dĩ nhiên nó rất buồn khi thấy cô hoàn toàn thất bại với ý định điên rồ đó.

Nó lại đưa mắt về phía thầy N'Trang Long, không thể nghĩ ra tại sao thầy cứ ngồi bất động đằng sau chiếc bàn giấy. Nó không biết là thầy cũng sưng sốt không kém gì tụi nó nhưng trong lúc này thầy đang cân nhắc thái độ của mình, xem nên nói gì hay làm gì để cô Kemli Trinh hiểu rằng những lời thú nhận dửng dưng của cô đối với việc truy bắt thủ phạm có ý nghĩa như thế nào.

Dĩ nhiên nếu cô Kemli Trinh không phải là đầu mối quan trọng để khám phá ra kẻ chủ chốt trong vụ mưu hại K'Brăk, thầy nghĩ thầy cũng chẳng ép cô nói ra nỗi khổ tâm của mình làm gì. Khi thấy cô cắn răng xới lên điều bí mật chôn kín tận đáy lòng, thầy hết sức cảm động và quyết định không can thiệp gì về điều đó, và can thiệp liệu có ích gì khi một đứa con dù sao cũng vẫn là một đứa con, sự thật đó rõ ràng không thể nào thay đổi, và càng xoáy vào điều đó càng giống như xát thêm muối vào vết thương lòng của cô.

- Cảm ơn chị về tất cả, chị Kemli. – Cuối cùng, trước ánh mắt ngỡ ngàng của cô Kemli Trinh, thầy N'Trang Long ôn tồn nói, giọng nhẹ nhàng như nói với một người đang nằm trên giường bệnh. – Tôi cho rằng chị có thể về nghỉ được rồi.

Thầy khẽ mỉm cười với đám học trò đang chững hờ nhìn thầy rồi quay về phía cô Kemli Trinh lúc này đang uể oải đứng lên, thầy nghiêm nghị tiếp:

- Chị yên tâm đi. Tôi hứa tôi sẽ tìm cách đem thằng nhóc chắc là rất kháu khỉnh của chị về cho chị trong thời gian sớm nhất.

- Bây giờ tôi chỉ biết trông cậy vào ngài, ngài hiệu trưởng. – Cô Kemli Trinh không giấu được xúc động, cô ngần ngại một thoáng rồi nói thêm, giọng yếu ớt. – Con trai tôi xưa nay vẫn sống với ông bà ngoài nó ở làng Ea Tiêu, đã mất tích khoảng nửa tháng nay.

Nói xong, cô quay người thật nhanh và một mũi lê gót ra cửa. Kăply nhìn theo dáng đi nặng nề của cô, tự nhiên thấy lòng xốn xang kỳ lạ, nhưng khi nó sắp sửa đẩy ý nghĩ đi xa hơn bằng cách cố hình dung ra đứa con của cô thì thầy N'Trang Long đã cất cao giọng:

- Ta cũng cảm ơn tụi con về tất cả nha.

Thầy giơ tay về phía cửa, “e hèm” một tiếng, rồi bằng giọng cực kỳ hồ hởi, thầy nói tiếp một câu mà bọn trẻ thiệt sự hồng hớn nghe chút xíu nào:

- Và nếu tụi con không cho rằng ta bất lịch sự thì ta xin được phép tuyên bố rằng tụi con cũng có thể về nghỉ được rồi.

Kăply đâm bực ngang xương, nó ré lên bằng giọng quàu quau:

- Thầy ơi, thế còn trùm Bastu...

- Con muốn nói tới thủ phạm hả? – Thầy N'Trang Long tỉnh bơ cắt ngang lời thằng nhóc. – Ta hy vọng hần sẽ tự động chui vào bẫy con à.

Trong mười đứa nhóc đang có mặt trong phòng, Kăply không phải là đứa nóng tính duy nhất. Tối lượt thằng K'Tub giở bộ mặt khùng khùng:

- Bộ thầy cho rằng tụi con không xứng đáng chứng kiến cái cảnh thủ phạm bị sa lưới hả thầy?

Một tiếng thở phì bay ra từ sau chòm râu của thầy N'Trang Long, nghe như tiếng than:

- Nếu ăn nói theo kiểu hồ đồ của con thì chính ta cũng không xứng đáng nốt con à. Bởi vì ngay cả ta e cũng không được chứng kiến cái cảnh đó nữa là tụi con.

Không có câu nói nào tổng cổ bọn trẻ ra khỏi phòng nhanh hơn câu thầy hiệu trưởng vừa nói. Cho tới khi đặt chân lên đại lộ Brabun rồi, Nguyên mới nghĩ ra điều đó. Nhưng nó không có thì giờ đâu để suy nghĩ xem có thực là thầy N'Trang Long đã xạo với tụi nó hay không, vì những lời bàn tán ỏm tỏi của tụi bạn lúc này đang động âm âm vô tai nó và trên cái nền âm thanh hỗn độn đó, Êmê một bên Bolobala một bên, hai đứa đang đi song song với nó từ hai phía khiến nó phải dồn toàn bộ tâm trí vào việc làm sao giữ những bước chân của mình đúng ngay ở chính giữa để khỏi làm méch lòng một đứa nào.

35. Chương 23 Phần 1

Chương 23

Sứ giả thứ tư

Lúc bọn trẻ lâu đài K'Rahlan về đến nhà thì thằng Đam Pao và con Choleng đang sửa soạn cho bữa ăn chiều. Cả bọn điếng hồn khi nhận ra tụi nó đã đi rong gàn suốt một ngày. Lúc đuổi theo thằng Steng rồi sau đó kéo nhau quay lại trường Đămri, tụi nó nghĩ là sẽ về trễ chút xíu thôi chứ đâu có ngờ cuối cùng sự việc lại đi xa đến thế.

Nhìn Đam Pao và Choleng chạy qua chạy lại giữa nhà bếp và bàn ăn, đứa nào cũng thấy có thứ gì đó đang quần quai trong dạ dày, và tụi nó đau khổ biết rằng cái hiện tượng đó chắc chắn không phải vì đói mà vì lo.

- A!

Thằng Đam Pao tròn xoe mắt khi nhác thấy cả đồng đầu cổ rón rén thò vào từ cổng sau. Nó đưa tay quẹt mũi, nhọ nổi trên tay làm chớp mũi nó đen thui, và khụt khịt nói:

- Đi chơi dữ quá há!

- Ê, tỉnh trí lại chút đi, Đam Pao! – K'Tub gầm gừ. – Bộ mày tưởng mày là ba tao hả?

Kăply nhón nhác ngó quanh:

- Bố K'Tul đâu rồi, Choleng?

- Em không biết, anh K'Brê. – Choleng đặt cái đĩa trên tay xuống bàn, lễ phép đáp.

- Cậu K'Tul đến chỗ ngài Ama Đliê rồi.

Đam Pao nhanh nhẩu nói, rõ ràng so với Choleng, thằng nhóc này là đứa nhiều chuyện khủng khiếp.

- Ba tao lên đó làm chi vậy? – K'Tub xoáy mắt vào chiếc mũi dơ hầy của thằng Đam Pao, ngờ vực hỏi.

- Chắc tại hồi trưa không thấy tờ Tin nhanh N, S & D, cậu chạy tới đó hỏi xem sao.

- Như vậy là tờ báo lôm côm đó đình bản rồi. – Nguyên nhún vai và nói tiếp bằng giọng châm biếm mà chỉ những khi thích chí lắm nó mới đem ra dùng. – Vụ Bolobala đã kết thúc hoàn toàn ngược lại với những gì tờ báo này rêu rao, và chúng ta đã có thể chúc mừng Ama Đliê về việc hấn hoàn toàn thành công trong việc làm mất uy tín của chính mình.

- Thiệt là đáng đời! – K'Tub khoái trá ra mặt. – Sau vớ này, Ama Đliê nằm liệt giường đến ba tháng là ít.

- Còn mẹ chị, Đam Pao? – Êmê quay chiếc mũi hếch ra bốn phía, nơm nớp hỏi. – Mẹ chị đâu?

- Sáng nay, dì Êmô đi lâu đài Sêrôpôk rồi. Dì bảo dì có chuyện phải đi gấp, không đợi các anh chị được.

- Mẹ chị có nhắn lại gì không?

- Dì dặn các anh chị không được đi đứng lung tung. – Đam Pao đáp mà mặt tươi hơn hớn. – Dì bảo em phải thay mặt dì để nhắc nhở và giám sát các anh chị.

Câu cuối cùng, thằng Đam Pao cất cao giọng và đôi mắt nó híp lại trông rất chi là khoái tử.

- Thiệt không đó mày? – K'Tub sa sầm mặt, phải cố lắm nó mới không đá cho thằng Đam Pao một cái.

- Thôi, được rồi, giám sát thì giám sát! Nhưng trước tiên mày phải giám sát xem bao tử bọn tao đang có gì trong đó không đã.

Nguyên vui vẻ nói, cảm thấy không có món quà nào quý giá đối với tụi nó hơn là sự vắng mặt của ông K'Tul và bà Êmô trong lúc này.

Những đĩa khác cũng hồ hởi không kém. Chỉ năm phút sau, cả bọn đã thay đồ xong và có mặt quanh bàn ăn, mặt mày đứa nào đứa nấy tươi tỉnh như vừa từ dưới sông lên.

K'Tub đói ngốn đói ngấu. Nó không đủ nhẫn nại để cầm lên chiếc muỗng một cách khoan thai như mọi lần. Bưng tô cháo bằng cả hai tay, nó vục mặt vào húp soàn soạt khiến Êmê phải cau mày:

- Ê, lịch sự chút đi, K'Tub!

- Ồ, – Kăply nheo mắt phụ họa – bữa nay mày ăn uống ngó thô lỗ thiệt đó K'Tub.

Thay vì ngóc lên, K'Tub như muốn nhấn đầu mình chìm luôn xuống đáy tô cháo, và tiếng trả lời của nó nghe như vọng lên từ dưới nước:

- Đừng quên là từ sáng đến giờ em không có gì bỏ vô bụng đó nha.

- Ủa, anh tưởng tụi anh cũng y như vậy thôi chứ.

Nguyên cười nói và cầm muỗng xới cơm vô chén. Đã lâu lắm, nó mới lại ăn cơm. Từ ngày tới lâu đài K'Rahlan đến nay, nó và Kăply quen ăn theo kiểu của Êmê và K'Tub. Tụi nó bữa nào cũng chén căng bụng thịt khoanh sinh vật nguyên thủy và xà lách trộn, mà nói cho công bằng thì những món này cũng ngon thiệt.

- Tụi thằng Tam bữa nay được một phen mở mắt há? – Kăply nói, miệng nhồm nhoàm thức ăn. – Chơi với tụi mình, tụi nó sướng thiệt đó. Được chui qua chiếc cầu thang quái dị trước văn phòng hiệu trưởng, được nhìn thấy bao nhiêu là thứ, từ tấm gương lưu trữ đến quả cầu polygo...

- Được đối diện với bao nguy hiểm nữa, K'Brêt. – Nguyên nói, giọng nghiêm nghị.

- Ồ, thì tao công nhận là tụi nó hết lòng vì bạn bè thiệt. – Kăply bối rối bổ sung.

Êmê tùm tùm:

- Nhất là nhỏ Mua, phải không anh K'Brêt?

Kăply có cảm giác cái mặt nó bị nướng trên bếp lò. Nó nhe răng và giờ nắm đấm về phía Êmê, hy vọng rằng làm như thế sẽ khóa lấp được nét mặt mà nó đoán là rất khó coi của mình.

- Chị Cặp Sách đương nhiên là quá tốt với anh K'Brêt rồi. – K'Tub ngược mặt lên khỏi tô cháo, bô bô với đôi môi vẫn còn ướt chèm chẹp. – Ngay cả chị Păng Ting trùu sò đạo này cũng tốt với tụi mình ghê. Lúc này chơi với tụi mình, chẳng thấy chỉ nhắc gì đến chuyện tiền bạc hết.

Bọn trẻ vừa càn quét thô bạo các đĩa thức ăn vừa cười nói ồn ào và cảm thấy thoải mái ghê gớm khi không có cặp mắt gườm gườm ngó y chang khẩu súng hai nòng của ông K'Tul chĩa từ đầu bàn ăn và cái miệng lúc nào cũng sẵn sàng tuôn ra những lời trách cứ của bà Êmô.

K'Tub ăn hết tô cháo thứ ba mới chịu ngồi thẳng người lên như mọi người.

- Thiệt tình thì em hông biết thầy N'Trang Long làm thế nào để tóm được thủ phạm. – Nó lấy tay áo quẹt mép khiến Êmê phải nhăn mặt ghê tởm. – Cô Kemli chỉ gặp hấn trong giấc mơ chứ có phải gặp ở giữa sân trường đâu mà bắt với bớ.

Nguyên hừ giọng:

- Thầy sẽ có cách, K'Tub à. Chắc chắn trình độ và sự hiểu biết của tụi mình chẳng là cái đinh gì so với thầy.

Kăply vỗ vai K'Tub:

- Bộ em không nhớ lúc nãy thằng Suku khẳng định thủ phạm sẽ sa lưới nội trong đêm nay sao?

- Trời đất, anh K'Brêt! – K'Tub nhướn mắt, trông cái cách nó nhìn Kăply có thể tin rằng nó đang nghĩ thẳng này vừa bị va đầu phải tường. – Bộ anh hết người tin rồi hay sao mà đi tin lời thằng Suku!

Kăply chưa kịp mở miệng, Nguyên đã lên tiếng đáp thay:

- Nhưng mà trong trường hợp này thì tụi anh rất tin vào nhận định của Suku, K'Tub à.

Câu nói tỉnh queo của Nguyên dập tắt luôn ý muốn tranh cãi của K'Tub. Nó chỉ bày tỏ sự phản đối của mình bằng cách ngồi đăm chiêu ngó ba chiếc tô rỗng trước mặt như thể cầu mong cho ngày hôm nay qua lẹ lẹ để sáng ra thấy phỏng đoán của thằng Suku trật lất cho rồi.

oOo

Từ văn phòng hiệu trưởng, cô Kemli Trinh trở về văn phòng mình bằng những bước chân thất thểu. Từ lúc đó cho đến khi màn đêm buông xuống, cô nằm lì trên giường, bỏ luôn cả bữa ăn tối, bất chấp tiếng gõ cửa kiên trì của cô Cafeli Chil.

Mắt mở thao láo, cô nằm nhìn đăm đăm lên trần nhà, lòng hoang mang tột độ. Cô không nhớ có lần nào trong đời mình cô trải qua tâm trạng phập phồng như thế. Cô đã thề với hấn là cô không bao giờ tiết lộ những cuộc gặp gỡ giữa cô và hấn trong giấc mơ. Nhưng cô đã không làm được. Chiều nay cô đã nói hết với thầy N'Trang Long và bọn trẻ. Cô không biết hấn có biết điều đó hay không nhưng cô chắc là hấn biết. Cô có cảm giác hấn ở rất gần cô, không một hành tung, cử chỉ hay lời nói nào của cô lọt khỏi tầm mắt hấn, trong khi cô không hề nhận ra hấn là ai.

Đối với cô, hấn là một quyền lực. Một quyền lực đen tối và vô hình, vì vậy không thể kháng cự. Cô không thể làm gì được hấn trong những giấc mơ của cô, nhưng hấn thì có thể điều khiển cô như một con rối. Đã bao nhiêu lần, hấn đến, thường là vào khoảng nửa đêm hay gần sáng, và lần nào cũng vậy, khi thấy hấn đột ngột hiện ra từ một góc khuất nào đó của giấc mơ với tấm khăn bịt mắt, cô đều kinh hoàng thét lên để rồi sau đó riu riu nghe lời hấn. “Đừng quên thằng bé của người đang ở trong tay ta, Kemli”. Khi hấn nói, cô thấy rõ cái nhìn tăm tối của hấn đằng sau tấm khăn. “Nếu người tin rằng người là một người mẹ độc ác thì người cứ việc không thèm nghe lời ta”. Hấn không nói nhiều, như sợ cô nhận ra giọng hấn, nhưng chỉ cần một hay hai câu thôi, hấn đã khiến cô xẹp xuống như một miếng giẻ ướt.

Cô Kemli Trinh vừa nghĩ ngợi vừa cố chống chọi lại cơn buồn ngủ. Cô tin rằng nếu cô không thiếp đi thì hấn không làm gì được cô. Cô vốn yếu đuối, trong giấc mơ cô lại càng yếu đuối gấp một trăm lần. Ngay cả tự sát để thoát khỏi bàn tay của hấn, cô cũng không làm được. Cô không nhớ đã từng nghe nói có ai chết trong giấc mơ chưa, nhưng cô nghĩ chắc là chưa.

Dĩ nhiên là cô có thể ngồi lên hoặc đi tới đi lui trong phòng. Khi người ta tích cực hoạt động thì giấc ngủ sẽ khó chiếm đoạt hơn. Cô biết vậy nhưng rốt cuộc cô vẫn nằm yên trên giường. Cô sẽ thức, cô sẽ sẵn sàng thức từ đêm này qua đêm khác, thậm chí sẽ thức suốt đời nếu con người ta thực sự có thể sống mà không cần phải ngủ, nếu cô chưa từng gặp hấn.

Nhưng cô đã trót gặp hấn rồi và đã biết chính xác con trai của cô đang ở trong tay hấn thì cô không thể làm ra vẻ đó chỉ là một cơn mộng mị vớ vẩn.

Cô nhớ đêm hôm qua, hấn lao vào giấc mơ của cô với vẻ hốt hoảng của kẻ vừa thoát chết trong gang tấc. Cô thấy hấn đánh mất vẻ ung dung thường lệ, thậm chí có vẻ như hấn không đủ thời gian để chọn cái cách xuất hiện mà hấn ưa thích là lẳng lặng nhô ra từ một góc ngách nào đó trong giấc mơ để làm cho cô khiếp sợ.

- Hailixiro bị tóm rồi. Ngày mai người phải lập tức đến gặp lão N'Trang Long. – Hấn nhanh chân lách vào một chỗ mờ mờ và hỏn hển nói, hơi thở gấp đến mức tấm khăn che mặt bay phấp phất.

Cô ngơ ngác nhìn hấn:

- Tôi đến gặp ngài hiệu trưởng để làm gì, thưa ông?

- Để tự thú. – Hấn nói, giọng ráo hoảnh.

- Tự thú? – Cô mấp má môi, mệnh lệnh của hấn lạ lùng đến mức nó đã xuyên vào tai cô rồi mà cô vẫn chưa hiểu hấn muốn gì.

- Đúng là tự thú. – Hấn gật đầu. – Người phải thú nhận chính người là người đã ra lệnh cho Hailixiro sát hại K'Brăk.

- Nếu thế... – Cô tái mặt, hấn giải thích rõ ràng đến mức cô không thể không hiểu, và khi hiểu ra rồi thì giọng cô khản đặc – nếu thế tôi sẽ bị bắt, sau đó...

- Người bình tĩnh đi! – Hấn có vẻ khoải trá trước sự hoảng hốt của cô. – Bọn ngốc ở Cục an ninh chỉ bắt người trong trường hợp người làm việc cho phe Hắc Ám thôi.

Hấn ngừng lại một chút, rồi đành giọng nói:

- Người phải ráng ghi nhớ những gì ta sắp nói đây. Chắc chắn người ta sẽ hỏi người tại sao người ra đầu thú, tại sao người muốn giết K'Brăk, tại sao người biết Hailixiro là ma cà rồng thuần hóa Bamuri, cũng như một lô một lốc những câu hỏi ngu ngốc khác. Và người sẽ đành hoảng thoát tội nếu người khắc vào lòng câu chuyện tuyệt vời mà ta sắp xếp sẵn cho người đây...

Cô phải công nhận câu chuyện tưởng tượng của hấn thật hoàn hảo. Cô và K'Rahlan là một cặp, và mối tình đó bị tan vỡ bởi Ka Ming. Đó là lý do người căm ghét K'Brăk, hấn nói như thế. Vợ chồng K'Rahlan đã chết, không ai có thể kiểm chứng được. Hơn nữa, đó là chuyện tình trong bí mật, chỉ những người trong cuộc biết với nhau. Hấn trấn an cô và cô cảm thấy việc vờ vĩnh đó không quá phức tạp đối với khả năng diễn xuất của cô.

Hấn còn dẫn dò cô nhiều chuyện khác nữa nhưng cô chỉ nghe loáng thoáng. Lòng cô lúc này chỉ sôi lên một câu hỏi – câu hỏi quan trọng nhất trong đời cô:

- Thế còn con trai của tôi?

- Con trai người sẽ được tự do. Nếu người làm đúng theo những gì ta nói thì kết quả hiển nhiên là mọi chuyện đều tốt đẹp: vụ Bolobala sẽ được xếp lại, Hailixiro sẽ trở lại cuộc sống trước đây của Bamuri, người vẫn tiếp tục dạy học ở trường Đămri và con trai người sẽ có mặt tại nhà ông bà ngoại nó ở làng Ea Tiều ngay vào ngày hôm sau...

Hôm đó, lần đầu tiên cô nghe hấn nói nhiều như thế. Hoàn cảnh bức bách khiến hấn không còn giữ được sự thận trọng, nhưng cho dù như vậy cô vẫn không thể nhận ra hấn là ai. Mỗi khi gặp cô, hấn luôn luôn ý thức về vị trí mà hấn sẽ xuất hiện. Bao giờ hấn cũng chọn một chỗ tranh tối tranh sáng, rất gần các góc khuất, để nói chuyện với cô. Và lạ lùng là bao giờ hấn cũng đặt người vào đúng chỗ nhạt nhòa nhất trong giấc mơ của cô, như người thợ lau kính lành nghề biết cách đặt nùi giẻ vào chỗ nhòe nhất trong tấm kính bị mưa tạt. Hấn luôn đứng ở chỗ khó thấy rõ nhất và quả thật lần nào cô nhìn hấn cũng giống như nhìn qua một màn sương, chỉ nhận ra được màu sắc của chiếc áo chùng và tấm khăn che mặt mà thôi.

- Thế còn số phận của K'Brăk, thưa ông?

Cô hỏi, cố buộc hấn nói nhiều hơn nữa. Và cô thấy cặp mắt hấn quắc lên.

- Câm miệng! – Hấn rít khe, giọng lạnh lẽo đến mức cô phải run lên. – Đó không phải là chuyện của người!

Bây giờ nhớ lại giấc mơ đêm qua, cô có cảm giác giọng nói của hấn rất quen thuộc. Chắc chắn hấn là người cô thường gặp, thường trò chuyện, nhưng rõ ràng khi gặp cô trong giấc mơ hấn đã cố tình làm cho giọng nói khác đi.

Trong khi cô Kemli Trinh mãi đắm mình vào những nghĩ ngợi, âu lo, màn đêm thông thả nhả những mảng tối cuối cùng xuống các tầng tháp. Khi chợt nhận ra bóng tối trong phòng đã đen kịt, cô khẽ vẩy tay một cái về phía góc phòng và từ trên tường một quả táo chập chờn cháy lên thứ ánh sáng đỏ và ấm nóng.

Cô Kemli Trinh tin là khi bóng tối bị xua đi, cô sẽ đỡ sợ hơn và cũng đỡ buồn ngủ hơn. Lúc này cô đang bắt gặp mình vừa muốn vừa không muốn gặp lại hấn, bởi vì cô không thể xác định được hấn đã biết gì về cuộc trò chuyện giữa cô và thầy N'Trang Long hồi chiều hay chưa. Cô hồi hộp không biết nếu cô thiếp đi, cái sẽ đến trong giấc mơ của mình là điềm lành hay điềm dữ. Giống như một con bạc yếu bóng vía, cô không dám gỡ chiếc bát lên để nhìn những con xúc xắc, nhất là canh bạc này đánh cược bằng tính mạng của con trai cô.

Nhưng trong khi nấn ná, cô Kemli Trinh không hay rằng sự mệt mỏi và căng thẳng đã bắt ngờ đánh quỵ cô vào lúc cô không ngờ nhất. Cô không biết cô đã ngủ.

oOo

Thoạt tiên, cô Kemli Trinh thấy mình đang dạo bước trong một vườn hoa ngũ sắc. Hương thơm, cảnh đẹp vây phủ từng bước chân cô nhưng cô thấy lòng mình chẳng vui sướng gì. Tâm trạng nặng nề theo cô vào

trong giấc mơ, ngăn cản sự hứng khởi lẽ ra phải có giữa một khung cảnh như vậy.

Dường như cô đang đi dạo vào buổi chiều, cô nhận ra điều đó khi ngắm từng cụm sương dày đang lững lờ dâng lên từ mặt cỏ.

- Người đấy à?

Một giọng nói bất thần phát ra từ màn sương bên tay trái khiến cô thấy rõ rệt trái tim mình đang rơi xuống.

- Tôi... đây...

Cô Kemli Trinh lấp bắp, cố dừng khuyu chân xuống nhưng đôi chân cô tự nhiên trở nên nặng trĩu, yếu ớt và cuối cùng cô thấy mình ngồi bệt trên cỏ.

- Người sợ à? – Giọng nói của hắn lại vang lên, chế giễu và đầy nghiến, nghe khô khốc đến lạnh gáy.

Cô nhìn trừng trừng về phía phát ra tiếng nói nhưng cũng như mọi lần, cô chỉ thấy một bóng đen lơ mơ ẩn hiện sau làn sương trắng đục.

- Con trai của tôi... – Cô mấp má môi, tim thất lại vì lo âu.

- Người sẽ không bao giờ gặp lại con trai của người nữa, Kemli. – Hắn đáp, lạnh lùng và độc ác.

Câu nói của hắn đập vào tai cô Kemli Trinh như một cái tát khiến cô xây xẩm mặt mày.

- Ông... ông... – Cô kêu lên đầy hoảng sợ, thấy mình run bắn từ đầu tới chân như đang ngâm mình trong hố băng.

- Đồ khốn! – Thành linh hắn quát lên, lớn đến mức cô thấy những chiếc lá lung lay trong màn sương. – Hồi chiều người đã khai ra những gì với lão N’Trang Long?

- Tôi đã làm đúng theo những gì ông dặn, – cắn môi muốn bật máu, cô Kemli Trinh cố nhen lên một chút hy vọng qua những lời phân trần tội nghiệp – nhưng ông hiểu cho, ngài hiệu trưởng không bị mắc lừa...

- Thiệt chẳng ra cái quái gì hết! – Hắn lại gầm lên điên cuồng. – Bây giờ thì lão N’Trang Long và bọn ngốc bên Cục an ninh lại có chuyện để làm rồi. Hừm, người đúng là đồ ăn hại, Kemli à.

- Ông hiểu cho... – Cô Kemli ngược đôi mắt ngân ngấn nước về phía bụi cây bên trái, van lơn bằng giọng than thở. – Xin ông tha cho con trai tôi. Dù sao thì cũng không ai làm gì được ông...

- Sao lại không ai làm gì được hắn?

Một giọng trẻ con thành linh vang lên gần như ngay bên cạnh hắn khiến cả hai đều giật bắn người.

Trong khi cô Kemli Trinh chờ người ra trước diễn biến quá bất ngờ thì hắn trấn tĩnh rất nhanh. Mắt lóe lên rờn rợn, hắn quay phắt lại và từ bàn tay hắn một bông hoa bạc bay ra nhanh không thể tưởng. Vì hai bên đứng quá gần nhau nên đứa bé vừa xuất hiện chỉ kịp “a” lên một tiếng đã bị bông hoa bạc bắn trúng ngực rồi.

Nhưng nạn nhân không ngã xuống như hắn nghĩ. Hắn sững sờ đến đứng tròng khi thấy bông hoa giết người xuyên qua cơ thể đối phương như xuyên qua không khí, không vang lên một âm thanh nhỏ và tiếp tục lao đi như gió, phát ra những tiếng loạt soạt khi xuyên qua đám cây lá phía sau.

- Tay này lợi hại thiệt đó, Pôcô!

Đứa bé lấy tay xoa xoa ngực, cười hì hì và vui vẻ nói. Thoạt đầu cô Kemli Trinh ngạc nhiên không hiểu nó nói chuyện với ai; cho đến khi một đứa bé khác lảnh lót đáp lại từ một chỗ nào đó trong màn sương dày đặc thì cô mới biết có tới hai đứa xuất hiện trong giấc mơ của cô:

- Nhưng bữa nay thì hắn gặp xúi quẩy rồi, Pôca.

Hắn ngoảnh phắt lại, mở căng mắt, chưa kịp nhận ra thằng nhóc Pôcô đang ở chỗ nào thì một lần sáng trắng phóng ra từ lùm cây bên trái, quần chặt lấy cổ tay hắn.

Hắn hoảng hốt vung cánh tay kia lên, cô Kemli Trinh thấy rõ lưỡi dao lấp lánh trong bàn tay hắn, nhưng hắn chưa kịp có hành động tiếp theo thì một lần sáng xanh từ phía Pôca bắn tới quấn chặt cánh tay còn lại. Trong thoáng mắt, cả hai tay của hắn đều bị khống chế.

- Bọn ngươi là ai? – Hắn kêu lên kinh sợ.

- Là ai thì bọn ta nghĩ ngươi cũng đâu có cần biết. – Pôca cười đáp, tay giật giật sợi dây như đứa trẻ nghịch sợi dây điều.

- Coi chừng bọn ngươi bắt lầm người nhà. – Hắn cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng giọng nói vẫn không giấu được sự lo lắng và căng thẳng.

- Người nhà ư? – Pôcô nhún nha quấn sợi dây trắng quanh người hắn thành từng vòng, miệng cười khi khi

- Người nhà của ta chỉ có Pôca thôi. Và Pôca cũng chỉ có ta là người nhà thôi.

Lối nói chuyện không ra đùa giỡn cũng không ra ngây ngô của hai đứa bé khiến hắn bắt đầu cảm thấy hoang mang. Hắn cố vót vát:

- Bọn ngươi không phải là người của trùm Bastu sao?

- Bastu là thằng cha nào vậy, Pôca? – Pôcô vừa thắt nút sợi dây vừa hỏi.

- Anh chưa từng nghe cái tên dở ẹc đó, Pôcô.

- Trời đất, Pôca! – Pôcô ré lên. – Mà là anh tao từ hồi nào vậy?

- Ờ quên. Thỉnh thoảng tao vẫn quên như vậy mà.

- Hừm, thỉnh thoảng! – Giọng Pôcô dịu xuống. – Em chỉ được quên lần này thôi đấy.

- Em cái con khỉ! – Tới lượt thằng Pôca nổi quạu. – Mà đừng có mà lấn tới, Pôcô.

Trong thoáng chốc, Pôcô và Pôca hầu như quên bằng tụi nó đang ở đâu và đang làm gì. Cô Kemli Trinh dở cười dở khóc khi thấy hai đứa bé tự nhiên sa đà vào cuộc tranh cãi hết sức vớ vẩn trong khi tên bịt mặt đôi mắt không ngừng lảo liên khiến dạ dày cô cứ co thắt từng nhịp.

Cô đang định lên tiếng cảnh báo thì “phực” một tiếng, tên bịt mặt đã bắt ngờ lao ngược về phía sau như một hòn đạn, đầu dây lập tức tuột khỏi tay hai đứa bé. Trước vẻ mặt sững sờ của cô, hắn biến mất tâm mất tích trong màn sương, nhanh như một tia chớp.

- Cái nữa đi! – Pôcô nhìn Pôca, giận dữ nói.

Pôca như biết lỗi, nó không đáp mà chồm môi huýt lên một tiếng véo von. Gần như ngay lập tức, Pôcô chồm miệng huýt sáo theo.

Cô Kemli Trinh chưa hiểu tụi nó làm trò gì thì màn sương dày như đột ngột bị rách toạc bởi một khối đen thui đang vun vút lao tới.

Cô chớp mắt một cái, đã kinh ngạc thấy tên bịt mặt ử rử đứng đó, ngay chóc vị trí cũ, người vẫn bị trói chặt, và hai sợi dây xanh và trắng đã ở trong tay Pôcô và Pôca không biết từ lúc nào.

- Hề hề, ngươi đâu có đào tẩu dễ dàng như vậy được. – Pôca toét miệng cười. – Đừng có giỡn mặt với thanh xà và bạch xà chó.

Bấy giờ cô Kemli Trinh mới để ý đến hai sợi dây trên tay Pôcô và Pôca, há hốc miệng khi thấy chúng ngo ngoe và phát ra những tiếng phì phì khe khẽ. Hóa ra đó là hai con rắn, một trắng một xanh, thân nhỏ như chiếc đũa, thoát nhìn cứ ngỡ là hai sợi dây. Chính chúng đã nghe hiệu lệnh của Pôcô và Pôca, vội vã bay trở về, mang theo cả tên bịt mặt.

Đến lúc này thì tên bịt mặt biết không thể nào thoát khỏi tay hai thằng nhóc quái gở này. Vai xệ xuống, trông hắn có vẻ mặc kệ mọi sự đời.

Cô Kemli Trinh nhìn hắn, hoặc là cô nghĩ hắn đang nhìn cô. Cô thấy hắn ngược lên nhưng đứng bên này bức màn sương cô thực khó mà biết hắn đang nhìn đi đâu, thậm chí cô không rõ hắn có mở mắt ra không.

- Cõi như người tàn đời rồi. – Pôcô nói và khoát chỉ giăng mạnh sợi dây một cái, hành động chỉ có ở trẻ con và cô Kemli Trinh khẽ mỉm cười.
- Chưa chắc! – Hấn hừ mũi, không quan tâm đến việc đang bị trói. – Bọn người đừng quên đây chỉ là một giấc mơ. Một giấc mơ thì không bao giờ là sự thực.

36. Chương 23 Phần 2 (hết)

Hấn có vẻ ung dung khi sức nhớ đến điều quan trọng đó. Hơi thở của hấn dần bình thường trở lại, cô Kemli Trinh biết chắc như thế khi thấy tấm khăn che mặt của hấn đã thôi lay động. Dưới tấm khăn kia có lẽ mặt hấn đang rạn ra, cô đoán vậy, vì cô biết hấn nói đúng. Cô chưa bao giờ nghe nói người ta có thể giết nhau trong giấc mơ. Ngay cả hấn, lâu nay hấn lén vào giấc mơ của cô cũng chỉ để đe dọa suông chứ hấn không thể làm hại cô được. Vì khi đang mơ cũng là lúc người ta đang ngủ. Không ai có thể giết người hay trói người trong khi ngủ.

Nhưng hai đứa bé dường như không nghĩ vậy. Như không nghe thấy hấn, Pôcô hân hoan bảo Pôca:

- Này, Pôca. Lôi tay này ra ngoài sáng xem hấn là ai mà ăn nói ngốc nghếch thế.

Trái tim cô Kemli Trinh như ngừng đập khi Pôcô và Pôca kéo mạnh hai sợi dây rằn, lôi xềnh xệch tên bịt mặt ra khỏi bụi cây khuất sau màn sương chập chờn.

Có thứ gì đó đột ngột quặn lên trong dạ dày cô khi cô thấy hấn rõ hơn một chút và cái vóc dáng đó thiệt tình là cô thấy quen thuộc hết sức, mặc dù trong lúc thăng thốt cô chưa kịp nhớ ra là ai.

- Đến lúc này mà người còn giấu mặt làm chi!

Pôca cười nói và hoàn toàn bất ngờ, nó thò tay giật phăng tấm khăn che mặt của hấn.

Cô Kemli Trinh bàng hoàng đến đờ người ra khi khuôn mặt của hấn đập vào mắt cô. Cô chết sững vài giây, rùng mình một cái rồi ôm mặt rú lên:

- Thầy Hailixiro!

oOo

Bamuri giật mình tỉnh dậy, mồ hôi ướt đầm tóc. Hấn đảo mắt nhìn quanh một vòng, thở phào khi nhận ra hấn vẫn đang nằm trong phòng riêng của hấn. Chỉ là mơ thôi! Hấn sung sướng lắm lắm, cảm thấy ngực nhẹ đi và tựa mình ngồi dậy.

Nhưng ngay lập tức sự hãi hùng lại chụp lấy Bamuri, khi hấn phát giác cả người lẫn hai tay hấn vẫn còn bị trói chặt. Vô lý! Hấn thét lên trong đầu và lấy hết sức vùng dậy lần thứ hai, hoàn toàn tin rằng sở dĩ hấn có cảm giác đó là vì hấn vẫn chưa thực sự ra khỏi giấc mơ thổ tả nhất trong đời hấn.

Nhưng ngay cả lần này nữa, Bamuri vẫn không ngồi lên được. Hấn kinh hoàng tột độ khi nhận ra đúng là hấn vẫn còn bị trói. Không thể như thế được! Hấn run lên, hoang mang và khiếp đảm.

- Pôcô! Pôca! – Hấn rống lên, sợ hãi và tức giận.

Đáp lại tiếng kêu của hấn, ngọn đèn mờ nơi góc phòng đột ngột sáng trưng và dưới ánh đèn chói rục đó, hấn điếng hồn khi phát hiện có rất đông người trong phòng. Đó là những khuôn mặt hấn đã nhìn thấy trong phòng y tế hồi trưa, lần này có thêm cả thầy Haifai và vài phù thủy đeo huy hiệu của Cục an ninh trước ngực.

- Hai thằng nhóc khốn kiếp Pôcô và Pôca đâu? – Hấn phẫn nộ gào lên khi không thấy hai đứa bé trong số những người đang ngồi rải rác trên những chiếc ghế thấp quanh đó.

- Tụi nó đã đi rồi, Bamuri. – Thầy N’Trang Long thở dài nói, mắt thầy nhìn đi đâu đó phía trên chiếc giường Bamuri đang nằm.

- N'Trang Long! – Bamuri bắn tia nhìn thù hận sang phía thầy hiệu trưởng. – Người là một lão già xảo trá!

- Ồ. – Thầy N'Trang Long nói, thờ ơ.

Bamuri nghiêng răng ken két:

- Chắc chắn người đã đoán ra chính ta đứng đằng sau vụ này nên người cố tình giữ ta ở lại trường thêm một đêm nữa. Người ép Kemli phun ra sự thật, sau đó vờ lơ đãng tiết lộ điều đó trong bữa ăn tối để ta tức giận tìm gặp Kemli hỏi tội.

Thầy N'Trang Long vắn vẹo râu cằm, nhẹ nhàng nói:

- Tối lần thứ ba nghe cô Kemli thét lên trong giấc ngủ, mà sau đó vẫn không thấy cổ mò tới chỗ pháp sư Lăk, ta đã ngờ rằng cổ bị trúng phải tà thuật Quỷ mộng, Bamuri à.

Thầy thản nhiên nhìn thẳng vào ánh mắt tóe lửa của Bamuri, tặc lưỡi tiếp:

- Mà ở trong trường Dămri, chỉ có người là giỏi môn thần giao cách cảm. Tất nhiên, không phải ai giỏi môn thần giao cách cảm cũng có khả năng xâm nhập vào giấc mơ của người khác. Tà thuật Quỷ mộng từ lâu đã bị liệt vào danh mục pháp thuật bị cấm, các phù thủy chân chính không bao giờ luyện.

- Người đừng có hồ đồ, N'Trang Long! – Bamuri cựa quậy người một cách giận dữ – Ma cà rồng thuần hóa cho đến nay vẫn được Hội đồng Lang Biang xếp vào hàng ngũ những phù thủy chân chính!

- Đúng vậy! Nhưng trừ người ra! – Thầy N'Trang Long nhún vai. – Vì người từ lâu đã về đầu dưới trướng Bastu.

- Nói láo! – Bamuri tức tối gầm lên, bọt sùi ra cả hai bên mép.

- Nếu không phải tay chân của Bastu, người không có lý do gì để mưu hại hậu duệ của K'Rahlan. – Thầy N'Trang Long ngúc ngoắc đầu và từ chòm râu của thầy bay ra một tiếng thở phì. – Hơn nữa, cái tên Bamuri thiệt ra chỉ là cách sắp xếp lộn xộn của cái tên Buriam. Mà Buriam là ai?

- Là anh trai của Buriăk. – Thám tử Eakar nhanh nhẩu tiếp lời – Và cũng là sứ giả thứ tư của trùm Bastu.

Có cả đồng tiếng “a” kinh ngạc bật ra trên những chiếc ghế thấp.

Trong khi đó, bộ mặt đang phù lên của Buriam xẹp xuống nhanh chóng như một quả cam bị rút hết nước. Hắn đưa đôi mắt thất thần nhìn quanh và buông ra một tiếng thở dài thều nhão:

- Nếu ta cảnh giác hơn một chút, đừng để tên khốn Haifai đánh trúng trong bữa ăn trưa hôm nọ thì năng lượng pháp thuật của ta đâu có suy giảm đến mức chống không lại hai thằng nhóc con...

Đang nói, Buriam bỗng thành linh nổi điên:

- Hai thằng nhóc đó đâu rồi, N'Trang Long? Chẳng lẽ người bắn thiu đến mức mua chuộc người của phe Hắc Ám đi bắt ta?

- Người mất trí thật rồi, Buriam. – Thầy N'Trang Long nhìn Buriam bằng ánh mắt giống như là thương hại. – Ai bảo người anh em Pôcô là người của phe Hắc Ám?

- Nếu không phải phù thủy phe Hắc Ám, làm sao tụi nó chui vào được giấc mơ của kẻ khác? Hồng lẽ người của phe Ánh Sáng hay giáo phái Madagui cũng lén lút luyện Quỷ mộng?

- Pôcô và Pôca không thuộc phe nào hết. – Thầy N'Trang Long lắc đầu và nói tiếp với vẻ bất đắc dĩ. – Nói thiệt với người, đó là hai con ma.

Cặp mắt của Buriam mở lớn, nhưng thoát đã cụp ngay xuống và trong bộ tịch xuôi xị thảm hại đó, hắn nói, xui xẻo và cam chịu:

- Ta hiểu rồi... Những con ma báo mộng... Hèn gì ta không chạm vào được hai thằng nhóc đó. Còn tụi nó phải nhờ tới hai con thanh xà bạch xà mới có thể trói được ta.

Buriam vừa nói vừa thẫn thờ nhìn xuống hai con rắn xanh và trắng vẫn đang quấn chặt lấy người hắn.

Thầy N'Trang Long vuốt trán, khẽ nói:

- Pôcô và Pôca chính là...

- Ta nhớ ra rồi. Đó là hai con ma của lão Yan Dran. Tiếc là ta đã đỉnh đoảng quên mất là chúng có thể hành động trong giấc mơ.

Ánh mắt lơ đãng của Buriam chợt rực lên oán hận, hằn rít qua hàm răng nghiến chặt:

- Thế nào trùm Bastu cũng sẽ tìm đến người, lão già quỷ quyết.

- Chính người mới là đồ quỷ quyết, Buriam. – Thầy Haifai quét cái trán dô về phía sứ giả thứ tư của trùm Hắc Ám, giọng khinh khỉnh. – Không ai có thể tưởng tượng người dùng thuật Quỷ mộng để buộc cô Kemli ép người làm cái chuyện mà người phải làm. Đã thế người còn mượn tay Bolobala để tấn công K’Brăk chứ không dám tự mình ra tay. Khi mọi chuyện đổ bể, người lại sốt sắng xúi mọi người giết Bolobala và cô Kemli để bịt đầu mối giùm người. Hừ, người quá cẩn thận, quá cầu toàn, hay nói chính xác là quá nhát gan nên cuối cùng người đã thất bại. Nếu người cứ tấn công bừa K’Brăk rồi cao chạy xa bay có lẽ người đã đạt được mục đích rồi, Buriam.

- Người đừng ra vẻ ta đây thông minh, Haifai. – Buriam cười khẩy, hằn nói mà không thèm nhìn thầy Haifai. – Mục đích của ta không chỉ tiêu diệt hậu duệ nhà K’Rahlan mà còn muốn hất văng lão N’Trang Long ra khỏi chiếc ghế hiệu trưởng trường Đămri. Hừm, xưa nay lão luôn là cái gai trong mắt trùm Bastu. Nếu không, ta cần quái gì phải làm ọi chuyện rồi tung lên như thế.

Giọng Buriam đột ngột nhỏ đi, chỉ hơn tiếng thì thầm chút xíu, nghe như hằn đang đọc điều văn cho chính mình:

- Không ngờ ta đã tổn công mai phục ở đây bao nhiêu năm, rốt cuộc...

Buriam bỏ lửng câu nói. Hằn nhắm mắt lại, vẽ đầu hàng số phận, những nét cau có trên mặt dần ra, và đã bắt đầu trông giống thầy Hailixiro lúc thiếp đi trên chiếc ghế bành. Thực ra, Buriam không thay đổi nhiều nhưng có lẽ tại hằn bịt mắt, lại thay chiếc áo chùng đỏ quen mắt bằng chiếc áo màu đen lạ lẫm nên cô Kemli Trinh đã không thể nhận ra hằn trong những cơn ác mộng.

oOo

Câu chuyện về những giấc mơ kỳ lạ của cô Kemli Trinh lẫn sự kiện sứ giả thứ tư của trùm Bastu bị hai con ma nhóc tí Pôcô và Pôca bắt trối trong chính giấc mơ của cô, tội Kăply chỉ đọc được một phần nhỏ trên bản tin buổi sáng của tờ Lang Biang hằng ngày, được nghe một phần khác qua lời thuật lại của thầy N’Trang Long sau đó, và mãi về sau này, khi cô Kemli Trinh đã trở nên thân thiết hơn với Nguyên, người mà cô quyết giữ lời hứa “coi con như con của ta” để chuộc lại những lỗi lầm cô đã gây ra cho nó, thì tội Kăply mới được nghe nốt phần còn lại qua chính lời kể của cô. Chứ còn vào buổi sáng hôm sau cái đêm Buriam bị tóm, tội nó chỉ biết loáng thoáng qua vài dòng thông báo ngắn gọn dán trước cửa lớp Cao cấp 1:

Thủ phạm tấn công nữ sinh Bolobala đã bị Cục an ninh bắt giữ vào tối hôm qua. Hằn chính là Buriam, ma cà rồng thuần hóa số hiệu 0091, cũng là sứ giả thứ tư của trùm Hắc Ám Bastu, lâu nay vẫn hoạt động dưới cái tên giả Hailixiro. Kể từ ngày mai, giáo sư Akô Nô sẽ chính thức phụ trách lớp Cao cấp 1, thay cho giáo sư Hailixiro.

Ký tên: N’Trang Long

Hiệu trưởng trường Đào tạo Tài năng Đămri

Mẫu thông báo cụt ngủn, ngoài kết luận ra chẳng có lấy một lời giải thích khiến bọn Kăply chưng hửng.

K’Tub nhìn Êmê, mặt ngẩn tò te:

- Thầy Hailixiro sao lại là sứ giả của trùm Bastu được, chị Êmê?

- Ồ, khó hiểu thiệt! – Êmê giương đôi mắt đen lay láy nhìn tội bạn – Hôm qua chính cô Kemli Trinh bảo thủ phạm là kẻ xâm nhập vào giấc mơ của cô để tiết lộ cho cô biết thầy Hailixiro chính là ma cà rồng Bamuri...

- Rất đơn giản, Êmê. – Nguyên cắt ngang với vẻ đại ca. – Kẻ bí mật đó cũng chính là thầy Hailixiro.

- Hồng lẽ ổng vất vả chui vô giấc mơ của cô Kemli Trinh chỉ với mục đích ép buộc cô ra lệnh cho chính ổng?
- K'Tub ngơ ngác. – Ổng đâu có điên!

- Ổng điên hay không thì lát nữa tụi mình hỏi thầy N'Trang Long là biết ngay chứ gì. – Kăply sốt sắng góp ý, thấy cách đó giản dị và tiện lợi hơn nhiều so với việc bắt cái cục gạch trên cổ nó phải cực nhọc suy nghĩ. Không chỉ có bọn Kăply bàn tán trong buổi sáng hôm đó. Thông báo của nhà trường như một mồi lửa khiến tiếng râm ran lan ra khắp các xó xỉnh như một đám cháy.

- Thiệt là kinh khủng hả tụi bay? – Tụi học trò lớp Cao cấp 1 xồng xộc lao tới, và ngay từ xa Kăply đã thấy thằng Y Gok thè lưỡi và cổ rút chiếc đầu sâu vào giữa hai vai, miệng oang oang. – Tụi tao đã học gần một năm trời với sứ giả của trùm Hắc Ám mà hồng biết gì hết trời.

- Nhưng hần cũng đâu dám dạy thứ gì bậy bạ. – Kan Tô xộc tay vào mái tóc bù xù như tổ quạ, nheo mắt nói.

Mua trùi mền nhìn Kăply, hai bím tóc lúc lắc khe khẽ khiến thằng này không làm sao rời mắt đi chỗ khác.

- Cho tới hôm nay tôi mới biết thế nào là cảm giác nhẹ nhõm, K'Brê à.

Mua nói xa xôi bóng gió, nhưng vẻ tình tứ lộ rõ khiến Kăply dù khoái chí đến mấy vẫn cảm thấy mặt mình nóng bừng như đang đốt trong lò nung.

May mà lúc đó, tụi bạn lớp Cao cấp 2 rần rần kéo tới nên chẳng đứa nào kịp trêu Kăply.

Nguyên hết sức kinh ngạc khi thấy Bolobala xông thẳng lại chỗ Êmê và Păng Ting đứng. Con nhỏ định làm gì thế nhỉ? Nguyên tự hỏi và bản khoắn trở mất nhìn.

Nó ngạc nhiên thấy Bolobala rút từ trong cặp ra một cuốn sách quí quái gì đó chìa ra trước mặt Êmê và Păng Ting. Đứng xa quá, dĩ nhiên Nguyên không thể biết đó là cuốn Một trăm vụ án oan trong lịch sử của Đam San nên nó cứ đăm đăm nhìn về phía ba nhỏ bạn, thở mạnh, lắng nghe và tức tối khi không nghe được gì hết.

Bolobala kẹp chiếc cặp vào nách, cầm cuốn sách bằng tay trái, tay kia gỡ rột rột. Tới trang nói về dòng họ quái nhân nhà nó, từ ông tổ sáu đời Bolo Akô đến ông cố Bolobolo, Bolobala hạ giọng thì thào:

- Mấy bạn nhìn vô đây nè. Thiệt ra mình mới là buyagan, chứ không phải Tam.

Êmê và Păng Ting ngược nhìn Bolobala, ánh mắt không giấu vẻ sửng sốt, tất nhiên không phải sửng sốt về chuyện Bolobala là quái nhân, bí mật này tụi nó đã biết từ lâu, mà về cái chuyện tại sao con nhỏ này lại tự xưng xì ra điều đó.

- Chỉ hai bạn biết thôi nha. Làm ơn đừng nói với ai hết.

Bolobala lo lắng dặn, rồi nó nhanh chóng giải thích hành động của mình bằng cách lật thêm cả mở trang nữa, nói giọng nóng nảy:

- Mấy bạn đọc đoạn này đi rồi sẽ hiểu!

Cái đoạn mà Bolobala bắt Êmê và Păng Ting đọc chỉ có vồn vẹn hai câu:

Theo quy ước bắt thành văn, những quái nhân chỉ có thể được minh oan, được thừa nhận là trong sạch bởi những ai gánh trên vai sứ mạng đương đầu với phe Hắc Ám. Lịch sử cho thấy, khoảng 150 năm trước những quái nhân được Đại tiên ông Mackeno che chở đều có cuộc sống bình thường, không bị xã hội xa lánh như hiện nay.

Ánh mắt ngỡ ngàng của Êmê ngược lên gương mặt bầu bĩnh của Bolobala, đọng lại ở đó một giây rồi rớt trở lại xuống trang sách. Nó ngập ngừng:

- Ý bạn muốn nói là...

- Chắc là Êmê cũng hiểu ra tại sao tôi muốn kết thân với K'Brăk rồi. – Bolobala nói với giọng của một con mèo đang thanh minh là mình không ăn vụng. – Chiến tích của K'Brăk trước Baltalon đối với tôi có một ý nghĩa rất quan trọng...

- Bạn không cần phải giải thích, Bolobala! – Êmê đỏ mặt kêu lên. – Nếu bạn chơi với K’Brăk chỉ vì thích anh ấy mình cũng không phản đối mà.

Păng Ting khịt khịt mũi:

- Chị Êmê nói đúng đấy, chị Bolobala. Tất cả chúng ta đều là bạn tốt của nhau.

Đang nói, vẻ mặt nó đột nhiên trở nên nghiêm trọng:

- Em chỉ thắc mắc tại sao chị lại có trong tay cuốn sách này. Theo Suku nói, cuốn sách của Đam San xuất hiện cách đây 150 năm và ngay khi vừa phát hành đã bị Hội đồng Lang Biang tịch thu sạch sành sanh. Hiện nay may ra chỉ còn sót một cuốn trong thư viện của Đại tiên ông Pi Năng Súp.

- Thiệt tình chị cũng không biết cuốn sách này từ đâu ra. – Bolobala bối rối chà tay lên chóp mũi. – Chị nhặt được nó trong ngăn bàn, hình như vào hôm sau ngày Baltalon bị tiêu tùng.

- Vậy là có ai đã cố tình đặt vào đó? – Êmê đập đập tay lên trán. – Ai thế nhỉ?

- Em biết rồi, chị Êmê. – Păng Ting reo khẽ. – Chính là thầy Hailixiro.

- Thầy Hailixiro á? – Bolobala nhướn đôi lông mày rậm, rõ ràng nó đang nghĩ là mình nghe lộn.

- Đúng là ổng rồi, Bolobala. – Êmê “à” lên một tiếng, cánh mũi hếch của nó phập phồng đầy kích động. – ổng muốn mượn tay bạn hãm hại K’Brăk nên tìm cách để bạn đọc được những dòng này. Và đợi đến lúc bạn đã kết thân với K’Brăk rồi, ổng mới quyết định tấn công bạn để biến bạn thành một aslang.

Một aslang dĩ nhiên là một kẻ đã mất hết lý trí nhưng mỗi khi nhớ đến chuyện mình bị thầy Hailixiro lợi dụng để hãm hại K’Brăk, Bolobala vẫn cảm thấy bứt rứt khôn tả. Lần này cũng vậy, nó tiu ngửu cúi đầu nhìn xuống đất, cảm thấy một nỗi buồn không tên đang lấp đầy nó và nghe tiếng Păng Ting vọng vào tai:

- Chị Êmê nói không sai. Chắc chắn Hội đồng Lang Biang không thể tịch thu hết những cuốn Một trăm vụ án oan trong lịch sử trong tay các phù thủy Hắc Ám. Nếu thầy Hailixiro quả thực là sứ giả thứ tư của trùm Bastu thì việc ổng có cuốn sách này không phải là chuyện lạ.

Bolobala biết mình không thể cúi gằm mãi. Nó cố nhấc đầu lên khỏi nỗi buồn, hươ qua hươ lại cuốn sách trên tay, gượng gạo nói:

- Bây giờ tụi mình làm gì với nó đây?

- Nộp cho thầy hiệu trưởng! – Păng Ting nói, vô cùng giản dị.

Thầy N’Trang Long đón bọn Kăply với vẻ mặt phải nói rất ư là vui vẻ. Sau khi tỉnh queo nhét cuốn sách của Bolobala vô ngăn bàn mà không buồn hỏi qua một tiếng (như thể thầy đã đoán được mọi chuyện), thầy kể qua loa cho bọn trẻ nghe về vụ Buriam sập bẫy rồi phấn khởi thông báo:

- Con trai của cô Kemli Trinh đã được cứu thoát và hiện giờ thằng nhóc đã về lại với ông bà ngoại nó ở làng Ea Tiêu. Chỉ có điều là bây giờ trông nó hơi tưng tưng, thiệt rầu quá!

Câu cuối cùng, giọng thầy trầm xuống như có ai đó vặn nhỏ cái loa trong cổ họng thầy.

- Sao vậy thầy? – Kăply trố mắt.

- Nó trúng phải bùa Ngốc, tụi con à. – Thầy N’Trang Long thở đánh thượt. – Hình như đây là trò mèo của Buriăk. Có lẽ hần sợ thằng bé chạy trốn. Hừm, hần chơi ác kiểu này, thằng bé chắc từng từng tới già luôn quá!

Phỏng đoán tối tăm của thầy N’Trang Long làm bọn trẻ thấy buồn thiu.

Kăply không nghĩ nó là đứa buồn nhất trong buổi sáng hôm đó cho đến khi thầy N’Trang Long gọi giật nó lại khi cả bọn đã ra tới cửa phòng:

- À, gượm đã, K’Brê!

- Thầy...

Kăply quay lại, ấp úng, nó không hiểu tại sao thầy hiệu trưởng chỉ kêu một mình nó.

Thầy N'Trang Long chậm rãi đứng lên khỏi ghế và vóc dáng cao lớn của thầy trông thật đe dọa.

- Chắc, nếu ta không đến nỗi quá đáng trí thì ta nhớ là ta còn thiếu con một hình phạt, K'Brêt à.

Kăply rùng mình nhớ ngay đến cái lần nó định choảng nhau với lão Chu chỗ cổng trường và bị thầy hiệu trưởng bắt gặp.

- Con nhớ rồi, thưa thầy.

Kăply lí nhí nói và cúi đầu nhìn xuống, trông nó như đang kiểm tra xem nó có cả thầy là mười hay mười một ngón chân.

- Cái hình phạt mà ta nghĩ ra cũng nhẹ nhàng thôi, con à. – Thầy N'Trang Long nói, giọng mượt mà như đang thảo luận về ý nghĩa các loại hoa.

Kăply ngược mắt lên, tim đập thình thịch trong ngực:

- Chùi cầu tiêu hả thầy?

- Chà, bắt một chiến binh giữ đèn đi chùi cầu tiêu thì thiệt là không nên chút xíu nào. Ta không cho là ta điên dữ vậy đâu, K'Brêt! – Thầy N'Trang Long nheo đôi mắt to cổ cộ và mặc dù chỉ nhìn Kăply qua khe hở nhỏ xíu giữa hai mí mắt, tia nhìn của thầy vẫn không giấu vẻ tinh quái. – Ta chỉ yêu cầu trong vòng mười ngày, con và K'Brăk phải đem về cho được hai quả táo vàng từ núi Lưng Chừng thôi.

Đang nói, thầy làm bộ như sức nhớ ra:

- Ủa, mà ta tưởng là ta đã nói với tụi con chuyện này rồi kia mà?

- Dạ, thầy nói rồi. – Kăply đau khổ đáp, nghĩ rằng cái hình phạt đó chẳng hề nhẹ nhàng chút xíu nào, nếu như có thể coi đó là một hình phạt.

- Vậy nha, con. – Thầy N'Trang Long vừa nói vừa ngồi trở lại xuống ghế và cái cách thầy lập tức chúí mắt vào đồng giấy tờ lúc nào cũng ngổn ngang trên bàn có ý nghĩa ngang với câu “Trò đừng có đứng xớ rớ ở đó nữa, làm ơn để cho ta làm việc”.

- Thầy kêu tụi mình tới núi Lưng Chừng hả? – Nguyên khẽ hỏi khi Kăply lủi thủi bước ra.

- Ờ. – Kăply rầu rĩ đáp.

- Yên tâm đi, K'Brêt. Tôi sẽ cùng đi với bạn mà.

Mua dịp dàng động viên, nó khẽ duyên dáng nghiêng đầu khiến Kăply tưởng tiếng nói du dương của cô bé phát ra từ hai bím tóc đen đưa. Và điều đó làm Kăply thấy lảng lảng như đang lơ lửng trên mây, chỉ đến khi tiếng kêu của thằng Steng thình lình động vô tai, nó mới biết là mình đã xuống tới mặt đất:

- Ê, K'Brăk, K'Brêt!

Bọn trẻ ngoảnh lại, ngạc nhiên bắt gặp bộ mặt lấm tẩm mụn của Steng thò ra từ cửa phòng y tế.

- Mà làm gì ở đây vậy? – Nguyên hỏi.

- Ờ, ờ... ông Lăk đang nhờ tao phụ một số việc quan trọng. – Steng bối rối đáp và lật đặt ngoảnh cổ ra sau như sợ pháp sư Lăk bất ngờ xuất hiện phủ nhận lời huênh hoang của nó.

Kăply vui vẻ:

- Chà, mà ngon quá há!

Kan Tô thò tay vỗ vai Steng:

- Ráng lên nha, Steng.

Êmê nhìn Steng bằng ánh mắt thông cảm:

- Đừng để ông Lăk thất vọng về bạn đó, Steng.

- Dĩ nhiên rồi, Êmê! Tôi đâu có ngu! Tôi phải cố làm xong việc lẹ lẹ để còn quay về lớp nữa chứ.

Steng không ngờ tội bạn đã biết tổng bí mật của nó, cũng như biết rõ chính thám tử Eakar đưa nó về đây để nhờ pháp sư Lăk cai nghiện. Cho nên, trước thái độ ân cần của những đứa trước đây vẫn xem nó như một thứ rác rưởi, lần đầu tiên trong đời Steng trải qua những khoảnh khắc êm đềm và nó chẳng buồn che giấu cảm xúc đang thấp sáng khuôn mặt xanh xao của mình.

Nó nhìn theo tội Kăply, kêu lên một cách xúc động, quên mất rằng cái giọng đó thích hợp với một người bệnh cô đơn hơn là với một người đang làm những việc quan trọng:

- Tội bay nhớ thỉnh thoảng ghé qua đây thăm tao nha.

- Dĩ nhiên rồi, Steng. Tội tao...

Kăply hào hứng hét lớn, nhưng thằng Hailibato đang xăm xăm đi tới khiến nó ngưng ngang câu nói.

- Bạn đi thăm Steng hả, Hailibato? – Bolobala trở mắt nhìn khối thịt nung núc của Hailibato đang ì ạch lăn tới gần.

- Steng hả? Tại sao tôi phải đi thăm nó? – Hailibato nhún vai, mặt nó trông buồn thiu buồn thiu. – Tôi đi gặp thầy hiệu trưởng.

- Thiệt không đó? – Kăply sững sốt, không tưởng tượng ra thằng này làm cách nào để di chuyển cái thân hình đồ sộ của nó lên mấy chục tầng lầu.

- Mà đi gặp thầy N'Trang Long chi vậy? – Nguyên tò mò hỏi.

- Tao báo cho thầy biết là tao đổi tên. – Thằng Hailibato ỉu xiu đáp.

- Đổi tên? – Nguyên thò tay dứt mạnh một sợi tóc, nó kinh ngạc đến mức lỗ dứt tới hai sợi mà không hề thấy đau. – Tao không hiểu, Hailibato! Ai bắt mày đổi tên?

- Hồng ai bắt hết. Tự tao đổi. – Sắc mặt Hailibato nhảy từ xanh qua đỏ, bây giờ thì trông nó rất giống một mặt trời mới mọc. – Tao không muốn mọi người nghĩ tao... có bà con với thầy Hailixiro.

Rõ ràng bọn Kăply đang cố hết sức để nín cười trước tâm sự thật thà của Hailibato. Phải vất vả lắm Bolobala mới có thể đóng vai một con mèo ngốc nghếch:

- Nhưng xưa nay bạn vẫn khoe khoang như vậy mà có ai tin đâu!

- Xưa nay đúng là không ai thềm tin. – Hailibato giận dữ đáp. – Nhưng khi thầy Hailixiro bị tóm thì đứa nào cũng bảo tôi giống y chang ổng. Tội nó còn khẳng định nếu ổng không phải là ba tôi thì dứt khoát là chú ruột tôi.

Kăply cắn môi muốn bật máu để tỏ ra nghiêm trang:

- Thế mày định đổi thành tên gì?

- Haitobali.

Hailibato đáp gọn lỏn và tiếp tục nặng nề lết người về phía tòa tháp.

Ngoảnh nhìn dáng người lắc lư của nó, Bolobala cười khúc khích:

- Tưởng sao! Hai lỵ ba tô hay hai tô ba lỵ cũng như nhau thôi. Rõ là đồ tham ăn!

Nhận xét của Bolobala làm cả bọn phá ra cười. Trừ Nguyên. Chợt nhớ lúc này quên xem cái báo động kể trong văn phòng hiệu trưởng đã xuống tới 0° chưa, nó định quay mình đuổi theo thằng Hailibato, ở quên, thằng Haitobali.

Nhưng Nguyên vừa dợm chân, tiếng chuông vào lớp đã inh ỏi vang lên.

HẾT TẬP 2